

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

These Summer Storms

A NOVEL

"Deliciously impossible
to put down."
—#1 New York Times
bestselling author
Jodi Picoult

SARAH
MACLEAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sarah MacLean tarafından yazılan romanlar

Bu Yaz Fırtınaları

CEHENNEM ÇANLARI

Bombshell

Kalp Kıran

Nakavt

BAREKNUCKLE PIÇLERİ

Kötü ve Saksı Çiçeği Arsız ve

Çirkin Cesur ve Dük

SKANDAL & ALÇAK

Alınmayan Serseri

Karanlıkta Bir İskoç

Düşesin Günü

ALÇAKLARIN KURALLARI

Başka Adda Bir Haydut İyi Bir

Kont Bir Sevgiliyi Hak Eder Hiçbir

İyi Dük Cezasız Kalmaz

Bir Kadını Asla Kapağına Göre Yargılama

SAYILARLA AŞK

Bir Çapkınla Romantizm Yaşarken Yıkılması

Gereken Dokuz Kural Bir Lordun Gönlini

Kazanırken Sevilmenin On Yolu Bir Dükün

Kalbini Kazanmak İçin Başlatılması Gereken On

Bir Skandal

BUNLAR SUMMER STORMS

A NOVEL

SARAH
McLEAN

Ballantine Kitapları
Random House'un bir baskısı
A division of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 Sarah Trabucchi tarafından

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

BALLANTINE BOOKS & colophon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Ciltli

ISBN 9780593972250
Uluslararası ISBN 9798217091638
Ebook ISBN 9780593972267

KİTAP EKİBİ: Yapım editörü: Jennifer Rodriguez Yönetici editör: Pamela Alders - Üretim müdürü: Erin Korenko Kopya editörü: Briony Everroad - Düzeltmenler: Deborah Bader, Claire Maby, Cameron Schoettle
Kitap tasarımı Elizabeth A. D. Eno tarafından yapılmış, Vincent Mancuso tarafından e-kitaba uyarlanmıştır.

Kapak tasarımı: Belina Huey
Kapak illüstrasyonu: Robert Hunt

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'da <https://eu-ir.contact.penguin.ie>

ep_prh_7.3a_152035895_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Greta

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Sam Bölüm

13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Emily.

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Teşekkür Yazar

Hakkında

Mark & Chiara için

BÖLÜM

1

(TRENLERLE İLGİLİ BİR ŞEY VARDI.

Eğer hayatının dakikalarını işaretleseydi, Alice Storm neredeyse üçte birini yolda geçirdiğini fark edince şaşırdı:

- Yedinci doğum günü hediyesi ve en değerli eşyası olan parlak kırmızı bisikleti, ağabeyi onu bir daha geri getirmemek üzere Narragansett Körfezi'ne uçurana kadar.
- Babasının, *Tanrı'nın istediği gibi doğayla yüzleşmekte* ısrar ettiği için çocukluğu boyunca her Temmuz Cumartesi günü aynı tuzlu denize sürdüğü beyaz kayak.
- Onu özel okuldan özel sanat derslerine, Storm ailesinin Park Avenue'deki çatı katına, pencerenin ardında boğuk ve loş New York City'ye götüren, sessiz şoförlü, sıradan siyah şehir arabalarının sonsuz sırası.
- Amherst'teki ilk yılında bir pazar sabahı -on sekiz yaşında tamamen sıradan biri olduğunu kanıtlamak için- bir ağaca sürdüğü kayak, kolunun üç yerden kırılmasıyla sonuçlanmıştı.
- Helikopterle Boston'a götürülüp tekrar bir araya getirilmiş ve sabah dokuzdaki Sanat Tarihi vizesi için, sınıf arkadaşları onda sıradan bir şey olmadığını keşfedemedi önce okula geri getirilmişti.

- Babası ne zaman bir hevesle uluslararası bir çağrı yapsa onu dünyanın dört bir yanına götüren özel jetler.
- On sekiz ay önce onu Prag'a götüren ticari jet, erkek arkadaşının el çantasına sıkıştırılmış elmas yüzük.
- O öğleden sonra telefonu çalıp nefesini kestiğinde bindiği metro vagonu -gelen arama... *Elisabeth Storm* (asla *anne değil*)- tüm bej duvarlar, sert ışıklar, temiz cilt ve düzenli apartman reklamları ve William Carlos Williams'ın erikler, buz dolapları, bağışlama ve asla değişmeyecek yanlarımız hakkındaki o şiiri.

Yine de trenlerle ilgili bir şeyler vardı.

Muhtemelen bunları kendisi keşfettiği için. Dünyayı dolaştığı diğer tüm yollar başkasına aitti. Başkasıyla paylaşmıştı. Ama trenler... onlar onun sırrıydı.

Uçuş planlarıyla gelmiyorlardı, içeride pozisyon almak için yarışan kardeşler yoktu, şampanya isteyen anneler yoktu, sessiz yargıç rolünü oynayan babalar yoktu. Demir almadan gelmiyorlardı. Bunun yerine yollarına kilitlenmiş, ağır ve yetkin, değişmez olarak kaldılar. Bir uçurumdan denize gönderilemezlerdi. Kendilerinden sonra gelen tüm teknolojilere ters düşen bir modernite harikası. Sağlam. Hatta. Kararlı. Sabit.

Alice bavulunu tren vagonunun kapısındaki bagaj rafına bıraktı ve ilk boş sırayı buldu, yıpranmış zeytin yeşili kanvas çantasını koridordaki koltuğa fırlatıp pencereye doğru kayd, Çarşamba gecesi saat 21:32'de Kuzeydoğu Bölgesel'de olacaklardan önceki son birkaç saatlik huzurun onu bir sıra ile ödüllendireceğini umuyordu.

Ailesiyle yüzleşmeden önce - göze batan, geri dönüşü olmayan bir eksiklikle birlikte.

Pencereden, ötedeki tren platformunda, yirmili yaşlarda bir grup yürüyen merdivenden aşağı yuvarlanıyordu, gülüyor ve bağırlıyorlardı, spor ve hafta sonu çantalarından oluşan bir koleksiyon, parlak gülümsemeler, güneş elbiseleri, şortlar ve

Güneş gözlükleri, sanki dışarıda gece çökmemiş gibi. Belki de onlar için gece olmamıştı. Belki de hayatlarında karanlık diye bir şeyin olmadığı o muhteşem anın içindeydiler. Bunun yerine, her şey gündüzdü, umut dolu ve korkusuz.

Arkalarında, çil yüzlü, kızıl saçlı beş kişilik bir aile, kapüşonlu ve kulaklıklılı bir ergen, on yaşından büyük olmayan ikiz kızlar ve ebeveynleri, bavullar, sırt çantaları ve bir zamanlar edebi kaşe için kullanılmış olabilecek, ancak şimdi paslanmaz çelik su şişeleri ve organik atıştırma malzemeleri için kullanılan bir *Paris Review* çantası ile doluydu.

Orta yaşlı, keten giysili siyah bir kadın, seyahat ettiğinin tek kanıtı olan küçük, gümüş rengi tekerlekli çantası. Uzun boylu, sert yüzlü, otuzlu yaşlarında beyaz bir adam, elinde deri spor çantası, omzuna asılı sırt çantası. Krem rengi rüzgarlık giymiş, kırmızı şapkalı bir Amtrak çalışanı tarafından tekerlekli sandalyede itilen yaşlı, al yanaklı bir adam.

Teker teker trene doluştular.

Alice yanılmıştı; tren boş olmayacaktı. Bunun yerine, New England'da yılın en büyüğü zamanında, dünyanın geri kalanı okula ve işe dönerken ve Kuzeydoğulular son bir hafta güneşle ıslanmış inzivaya çekilip sonsuz yaz vaadine tutunarak şımartılırken, kobalt gökyüzü ve gri-yeşil okyanusla dolu bir hafta sonu için kuzeye giden birkaç yüz New Yorklu ile tıka basa dolu olacaktı.

Hafta sonunun İşçi Bayramı olduğunu unutmuştu.

Brooklyn'deki yeni boyanmış, yeni düzenlenmiş sınıftan altı saat önce ayrıldığı ve metroyu beklerken kendi son uzun yaz hafta sonunu planladığı düşünülürse, hafıza kaybı imkansız görünüyordu. O öğleden sonra pilates. Son yadigâr domatesleri almak için Grand Army Plaza çiftçi pazarına gidecekti. Cumartesi günü, boş dairesini terk etmesi için ısrar eden Gabi ve Roxanne ile Governors Adası. Uzun bir Pazar günü, okul günleri güneş ışığı için çok kısa hale getirmeden önce, yazın son ışıltısında resim yapmak.

Sonra telefonu çaldı ve unutmuştu.

Koltuğunun kaba kumaşına yaslanan Alice, tren tarifesine odaklandı, statik bir hoparlörden anons ediliyordu, kondüktörün

New England - Old Saybrook, New London, Wickford - insanları yanlış trenden uzak tutacak kadar yüksek sesle, Amtrak'ın umduğu gibi - Providence, Back Bay, South Station - hatırlamasını engelleyecek kadar yüksek sesle.

Tren harekete geçti, hız ve ivme kazanmadan önceki garip ilk adım, ağır ve yumuşaktı. Tanıdık bir rahatlık.

Bir sonraki durak, New Rochelle.

Nefes verdi. Bir sonraki durağa dört saat vardı. "Yanında biri mi var?"

Bu onu şaşırtmamalıydı ama yine de irkildi, daha önce peronda gördüğü adamın ciddi, gri bakışlarıyla karşılaşmak için doğruldu - uzun boylu ve sert. Şimdi daha da uzundu. Sterner de öyle.

Çenesini yanındaki koltuğa, eski kanvas çantasının unutulmuş bir şekilde durduğu yere doğru eğerken kara kaşları kalktı ve soruyu noktaladı.

Yanında kimse yoktu.

"Hayır." Çantayı kaptı ve ayağına doğru itti. "Özür dilerim."

Cevap olarak çıkardığı sesi trenin raylarda çıkardığı sestten, klimanın beyaz gürültüsünden, gece çantasının yukarıdaki rafa kayışından duymak neredeyse imkânsızdı. Kadının açtığı boşluğa kendini bıraktı, dizlerini önündeki koltuğun arkasına dayadı.

Başka bir gün olsa daha dikkatli bakabilirdi ama onu fark edecek zamanı yoktu. Aslında onun varlığına, kendisine yeniden bekâr olduğunu hatırlattığı, koltuğu uzun bacaklarıyla doldurduğu *ve bir gün* geçirdiğinizi bilmeyen yabancılardan gelen türden bir yargılama yaptığı için belli belirsiz içerledi.

Birden fazla gün geçirmeye hazırlandığınızı.

Beş gün. Ve sonra dışarıdaydı. Beş gün hayatta kalabilirdi.

Boğazını temizledi ve koltuktaki pozisyonunu ayarladı, gözlerini kapattı, tren Queens'teki tünelden çıkarken ve New York'u geride bırakırken tekerleklerin ritmik gümbürtüsünde kendini kaybetmeye çalıştı.

Yolculuğun bir saatinde, New England'ın güney kıyısı boyunca doğruya doğru ilerlediler ve Alice uyuyamadı, telefonu kesildi ve

O öğleden sonra evinden aceleyle çıkarken çantasına tıktığı kitaba odaklandı, pencerenin dışındaki mürekkep gibi karanlığa baktı; Long Island Sound, Connecticut sahilinin tuzlu su bataklığının ötesinde, uzakta hareketsiz, düz ve görünmez bir şekilde uzanıyordu.

Saatin geç olması ve gökyüzünün karanlık olması nedeniyle zaten görmek imkânsızdı, ama manzaranın bir rekabeti vardı - floresan ışıkları tren vagonunun içini cama yansıtıyor, koridorun karşısındaki uyku tulumları, bavullar ve elektrik pembesi şeritli büyük bir bez çantayla dolu, yan cebe sıkıştırılmış pickleball raketinin üzerine soluk bir parıltı yayıyordu. Seyahat kalıntıları koleksiyonunun altında, iki genç kız önlerindeki koltuğa asılmış, yüzünde aptal bir gülümseme olan kıvrırcık saçlı bir çocuğa gülüyordu. Başka bir gece olsa, Alice onların oluşturduğu tabloya gülümseyebilirdi -yaz sonu mükemmelliği. Ama bu gece dikkatini dağıtan şey yansımanın farklı bir kısmıydı. Komşusunun kucağında parlayan parlak dikkörtgen.

Telefonu sonsuz kaydırmalı bir sosyal uygulamada açıktı.

Onu kapatmalıydı. Sonsuz kaydırma insanın beynini çürütüyordu. Trene binmeden önce onunkini de çürütüyordu, makyaj dersleri ve kedi videolarının dopamin etkisini arıyordu... annesinin çağrısına panzehir - Alice'e beş yıldır yaptığı ilk çağrı.

Koltuk arkadaşı durakladı, dışarıdaki karanlığa karşı inanılmaz büyüklükte bir manşet. Aynalı yansımadaki metni okumakta hiç zorlanmadı.

ÖNCÜ DAHI FRANKLIN STORM, 70 YAŞINDA ÖLDÜ

Başparmağı bağlantının üzerinde gezindi.

Yapma, diye içinden geçirdi, içindeki hikâyeyi bilmesine rağmen gözlerini kaçırabileceğinden emin değildi. Doğduğundan beri biliyordu. Franklin Storm on yedi yaşındayken ailesinin Kuzey Boston'daki garajına adım atmış ve 1.107 dolar ve bir hayalle bilgisayar dünyasını değiştirmişti. İrili ufaklı bilgisayarlar yapmış, onları evlere ve okullara sokmuş, dünyanın dört bir yanında ceplere ve bileklere yerleştirmişti.

Bu ilk paragraftı. Bundan sonrakiler şirketi, geniş sanat koleksiyonu, hayırseverliği, cazibesi, gözüpek eğilimleri (kimse bir planör kazasına çok şaşırmamalı, gerçekten) hakkında olacaktı. Ve sonra, ailesi.

Muhtemelen yetmişinci yaş gününden, geçtiğimiz Nisan ayında çekilmiş fotoğraflar olacaktı - Alice'in *Times*'ın Stil bölümünde incelediği fotoğraflar. Başlıklar. Resimde olmayan (davet edilmeyen) çocuk hakkında bir dipnot. Nedenini hatırlatan bir not.

Sakın açma.

Açmadı. Alice tekrar nefes aldı.

Ona kitap ya da başka bir şey okumasını söyleme isteğini bastırarak uzandı ve çantasından bir gazete çıkardı. Çocukluğundan beri basılı bir gazete tutmamıştı, her sabah eve bir yığın gazete gelirdi.

Yine de elini o sabahki *New York Times*'ın yirmi saat önce basılmış, (sözde) SON DAKİKA HABERLERİNİN her gün, her saat, doğrudan kişinin tercih ettiği dikdörtgene geldiği bu dünyada anında geçersiz kılınmış, orada, sonra yok olmuş ön sayfasının üzerinde gezdirdi. Geleceğe yer açmak için anında geçmişe dönmüştü; o kadar hızlı bir değişimdi ki şimdiki zaman ortadan kaybolmuştu.

Bunu neden satın almıştı? Alice başparmağını kelimelerin üzerine sürterek dünün haberlerinin mürekkebiyle kendine dövme yaptı: Önce. Yarının gazetesi "Sonra" olacaktı.

Ön sayfanın en üst kısmı babasının ölümüne ayrılmış olacaktı - haftanın en büyük haberi. Yılın.

Alice (ve terapisti) için daha uzun.

Enflasyonla ilgili bir manşetin izini sürdü. Bir diğeri evsiz New Yorklular hakkında. Üçüncüsü güneş enerjisi devrimi hakkında. Gazetenin ertesi gün yazacağı her şeyden daha önemli olan hikâyeler.

Okuyamadığı hikayelerdi çünkü orada, çevresel görüş alanında, koltuk arkadaşı telefonunu çevirmişti ve telefonun arkası pürüzsüz, siyah obsidyen gibi parlıyordu, hiçbir yansıma yoktu, tek izi bir kasırganın gözü gibi dönen gümüş bir *S idi*.

Yıllar önce, gençken, bu amblemin beraberinde getirdiği kelimeler vardı; televizyon reklamlarında defalarca tekrarlanmıştı. Radyo oyunlarında. Basılı reklamlarda. Tüm dünya onları biliyordu.

Storm Inside™

Dünya bunun yarısını bile bilmiyordu.

BÖLÜM

2

BYALDIZLI ÇAĞIN SOYGUNCU BARONLARINDAN ÖNCE Amerika'nın çehresi değişti. İşle Çelik ve bankalar ve Yağ, Commodore

Cornelius Vanderbilt, bir düzineden fazla küçük demiryolu hattını ele geçirip birleştirerek ve kraliyet dışında çok az kişinin gördüğü bir servet biriktirerek Amerikan seyahatinin çehresini değiştirdi. (Trenler varken kimin unvana ihtiyacı var ki?)

1870 yılında Cornelius Vanderbilt II -Orişinal Lezzet Cornelius Vanderbilt'in büyükbabası- zengin genç erkeklerin zengin genç erkekler oldukları sürece yaptıkları şeyi yaptı: Büyükbabasının parasını, gücünü ve nüfuzunu kullanarak arkadaşlarını partilere davet etmesini kolaylaştırdı.

Genç Cornelius, kardeşiyle birlikte Newport ve Wickford Demiryolu ve Vapur Şirketi'ni kurdu ve New York ile Boston'u birbirine bağlayan ana demiryolu hattından, çılgınca arzu edilen bir coğrafyaya sahip sakin bir kasaba olan Wickford, RI limanına kadar sadece üç buçuk millik bir tren yolunu denetledi. Wickford, Rhode Island'ın batı, anakara yarısını eyaletin doğu yakasından ayıran 147 mil karelik haliç olan Narragansett Körfezi'nin batı ucunda, New York City'nin en zengin on dokuzuncu yüzyıl ailelerinin Rhode Island turizminin ve Amerikan filmlerinin bir asırdan fazla bir süre alamet-i farikası olmaya devam edecek olan gösterişli malikaneleri inşa ettiğı bir takımada üzerinde yer alıyordu.

Wickford'u haritaya koyanlar, kelimenin tam anlamıyla, değerli tarım arazilerini ve okyanus manzaralarını şüphelenmeyen Rhode Islandlılardan kopararak (istimlak alanı sadece günümüz milyarderleri için değildir) Vanderbilt'lerdi.

New York'un seçkinleri için köpekleri, hizmetkârları ve sırlarıyla birlikte Newport'a en güvenli ve en kolay yolculuk haline gelecek olan yol. Aynı zamanda Körfez'e yayılmış küçük özel adalar topluluğuna da erişim sağlıyordu.

İşçi Bayramı'ndan önceki o Çarşamba günü, Amtrak Northeast Regional 1603 numaralı tren Rhode Island sınırını geçerken Alice'in aklına, Vanderbiltler trenin yıpranmış bordo halısına ve polyester karışımı döşemesine bir kez baksalar, demiryolu seyahatinin sıradan insanlara bırakılmasından yakınacakları ve her şeyi ateşe vermesi için birine para verecekleri geldi.

Soyguncu baronlar soyguncu baron olurlardı. Alice bundan emindi. Ne de olsa bir tanesi tarafından yetiştirilmişti.

Koridor koltuğundaki uzun bacaklıya yumuşak bir "Affedersiniz," diyen Alice çantalarını topladı ve artık zenginler ve ünlüler için bir seyahat merkezi olmayan, bir zamanlar yeniden uykuya dalmış kasabanın yükseltilmiş platformuna açılan üç kapıdan birine yöneldi.

Yeni şarj edilmiş telefonuna bakarken, düzenli olarak kullandığı her uygulamanın köşesindeki kırmızı baloncukları görmezden geldi. On dört yeni sesli mesaj. Altmış üç yeni e-posta. Yüz yirmi bir yeni kısa mesaj.

Bir araç paylaşım uygulamasına kaydıldı, başparmağı yeşil karenin üzerinde gezinirken ekranın üstündeki SOS'in hizmeti gösteren çubuklara dönüşmesini bekledi. Ve bu SOS'e çift anlam yüklememeye çalıştı.

"Burası benim de durağım."

Kelimelerle ve orada duran adamla yüzleşmek için döndü. Uzun boylu, sert, uzun bacaklı, çürümüş beyinli. Güzel bir ses, sessiz ve derinden. İnsanda dinleme isteği uyandıran türden bir ses. Alice bunu daha önce fark etmemişti.

"Pardon?"

"Sadece seni takip ettiğimi düşünmemen için söylüyorum."

Söylenecek son derece güzel bir şeydi. Ama 70 yaşında ölen TRAILBLAZING DAHİSİ FRANKLIN STORM'un üçüncü çocuğu Alice Storm, bir ömür boyu takip ediliyordu.

Tren yavaşlamaya başladı.

"Bu beni takip eden birinin söyleyeceği bir şeye benziyor."

Düz, ciddi ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. Zar zor. "Scout'un onuru."

O daha cevap veremedi kondüktör otomatik kapılardan içeri girdi.
"Wickford?"

Wickfahd gibi çıkmıştı ve Alice çocukluğunun sesini duyunca gülümsemesine engel olamadı. "Evet."

"İşçi Bayramı hafta sonu için güzel bir yer," dedi kondüktör.

Alice'in gülümsemesi soldu.

"Elbette öyle," diye yanıtladı onu takip etmeyen adam.

"Biraz ıstakoz alacak mısın?" *Istakoz*.

Tren durdu ve kapılar ağır bir sürgüyle açıldı, günümüzün modern taç kapısı gibi. "Elbette öyle."

Adamın çoğul kullanmasına şaşırان Alice arkasına baktı. Adam ona bakmıyordu.

Kondüktör çenesini tren platformuna doğru eğdi. "Şanslısın. İyi hafta sonları."

"Teşekkür ederim," dedi Alice, perona adımını atarken komşusu da "Sana da," diye karşılık verdi.

Sözcükler, kuzeye doğru ilerlemekte olan sabit ve güvenilir tekerleklerin ritminde kayboldu. Alice duraksadı, trenin gidişini izledi ve çılgınca bir an için, bir filmdeki gibi peşinden koşa, platformun ucundan atlasa, son vagonun ucunu yakalasa ne olacağını merak etti. Boston'a kadar gidebileceğini. *Kahramanlık*, derdi Gabi.

Alice iç çekti. Hızlanan bir trenin arka ucunu yakalama olasılığı bir yana (sıfır olasılık, kayıtlara geçsin), bunu yapmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Haberler yine aynı olacaktı.

Ayrıca ailesi zaten onun gelmemesini bekliyordu ve onlara haklı çıkma tatminini yaşatmayı reddetti.

Neyse ki Alice'in telefonunda iki çubuk vardı ve hemen bir araç çağırmaya koyuldu. Rıhtıma yürümek için çok uzaktaydı ve herhangi bir yerde beklemek için de çok geç bir saati - sakın kasabada yazın son haftasında bile saat ondan sonra hiçbir yer açık değildi.

Çantalarını parlak sarı bir sokak lambasının konisine bıraktı - kocaman bir YANMAZ tabelasının etrafında dans eden patates böceklerinden kaçınmak için ışığın dışında durdu - ve yirmi dakikalık bekleme süresine yerleşti

Kendisine tahsis edilen şoför, diğer bir avuç yolcunun cadde boyunca sıralanmış arabalara doluşmasını izliyordu. Birkaç mutlu kucaklaşma, heyecanlı merhabalaşma ve çarpışan bagajlardan sonra, cadde iki araba ve uzak tarafa park etmiş, karanlık ve sessiz bir SUV dışında boştu.

Alice yalnız kalmıştı.

Ya da yalnız gibi. Otuz adım ötede, komşusu kendi sokak lambasının altında durmuş -patates böceklerine meydan okuyordu- elinde telefon.

Ona doğru bakarak, sanki bir anlamı varmış gibi dikkörtgeni kaldırdı.

"Aracım... burada değil."

"Sorun değil."

"Beni takip ettiğini düşünmeni istemiyorum."

Bir kez başını salladı. Kesin. "Doğru."

"Beni yanıltmak için iyi bir iş çıkarıyorsun." "Güzel."

Birkaç dakika geçti. Şoförü Benny, gri bir Honda'yla on yedi dakika içinde gelecekti. Bu da yirmi beş dakika içinde iskelede olacağı anlamına geliyordu. Bir saat içinde de adada.

Şanslıysa herkes uyuyor olacaktı. Saat neredeyse sabahın ikisi olacaktı. Herkes uyuyor olmalıydı.

Lütfen hepsi uyusun.

Uzakta bir gümbürtü duyuldu, çok uzakta ve neredeyse fark edilmeyecek kadar uzakta, yakınlardaki bir fırtınanın ağır vaadi, yaz gecelerinde su kenarında gelen türden, şimşek çizgileri ve kükreyen gök gürültüsü ve başladığı anda sizi ıslatan yağmur, geçip gitmeden önce, arkasında açık gökyüzü ve parlak yıldızlar bırakarak.

Babam yaz fırtınalarını severdi.

Bu düşünce Alice'in kulağına fısıldadı ve Alice bunun acısıyla nefesini içine çekti; babasıyla olan sıra dışı ilişkisinde yeri olmayan sıradan bir düşünceydi bu. Dikkatini dağıtmak isteyen Alice, hâlâ telefonuna bakmakta olan beklenmedik arkadaşını kontrol etti.

Gri pantolon giymişti, ki bu garipti. Normal insanlar gece yarısı South County'de iş kıyafetleri giymezdi. Özellikle de

Eylül ayının ilk haftası, yetmiş beş derece ve okyanustan beş dakika uzakta olmanın getirdiği nemle doluydu.

Yine de gri bir pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymişti; zamana, mevsime ya da bulunduğu yere dair tek işaret, kollarını sıvayıp ön kollarını ortaya çıkarmasıydı; Alice'in dikkatini çekmişti - başka bir nedenle değil, sanatsal formun bir öğrencisi olarak.

Bu kollardan birinde uzaktan tanımlayamadığı siyah bir mürekkep lekesi vardı. Giydirdiği insanların bu dövmeden haberi olup olmadığını merak etti. Kendinden parçalar saklamak Alice'in tanıdığı bir şeydi.

Bakışları adamın yüzünde, çenesinin keskin çizgisi boyunca, inatçı bir şekilde ilerledi. *Dikkat dağıtıcı.*

Onları ayıran geniş alanın ötesine seslendi. "İzci miydin?"

Adam sanki onun konuşmasını bekliyormuş gibi hemen başını çevirdi. Trendeki sözlerine yapılan göndermeyi kaçırmamıştı. Başını eğerek, daha az dikkatli bir gözlemcinin üzüntü olarak adlandırabileceği bir şeyle, "Değildim" diye cevap verdi.

"Üniformalı bir memurun kimliğine bürünmek oldukça ciddi bir suçtur, biliyorsun."

Elini göğsüne götürdü. "Özür dilerim."

"Kızgın değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım."

Beyaz dişleri parladı ve sanki köşeden bir arabanın gelip onu kötü bir karar vermekten alıkoymasını istemiş gibi uzaklara, tek yönlü sessiz caddeye baktı. Araba gelmeyince, "Ya sana yangın çıkarmada iyi olduğumu söylesem?" dedi.

"O zaman bir kundakçısın."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onları söndürmekte daha da iyiyim."

Alice'in ateşin içine girmek üzere olduğunu düşünürsek, bu söylenecek en doğru şeydi. "Bu durumda, istersen burada benimle bekleyebilirsin."

Başka bir gün, başka bir zamanda olsa bu teklifi asla yapmazdı. New York metrosunda geçirdiği on iki yıl, bir kıza en yakışıklı erkeklerin yanında bile kendini koruma duygusu kazandırmıştı. Ve eğer iki ay öncesine kadar metroda yakışıklı bir erkeğin varlığı söz konusu olmasaydı

Evlenmeyi düşündüğü adam, bu adamın yanında çok dikkatli davranmasına neden olurdu.

Ama o anda, karanlıkta, gecenin köründe, bir şekilde gerçek hayatına rahatsız edici derecede yakın ve ondan çılgınca uzak olan o yerde, bir süre boyunca tanıştığı son kişi olabilecek ve tam olarak kim olduğunu, tam olarak neden orada olduğunu bilmeyen bir adamla pervasızca bir şey vardı.

Bunun ne zararı vardı?

Davet, tuzlu su ve yaklaşan fırtınayla ağırlaşan havada aralarında asılı kaldı. Uzun Bacak kıpırdamadan durdu, Alice onun reddedeceğini ve utancından doğrudan denize doğru yürümekten başka çaresi kalmayacağını düşünene kadar zaman uzadı.

"Ateş yakacak mısın?"

Zaten yakmıştım. "Asla bilemezsin."

Kıpırdandığında, hiç tereddüt etmeden bir anda hareket etti. Uzun bir adımla aralarındaki boşluğu eşit ve istikrarlı bir zarafetle doldurduktan sonra, gecenin bu geç saatinde çok az insanın sahip olabileceği bir kontrolle kendini kadının yanındaki banka bıraktı.

Bir tren gibi. Sanki planlanmış bir durak gibiydi.

Kadın gülümsedi ve adam merakla ona baktı. "Bu benim için mi?"

Başka bir gün, başka bir zaman.

"Ben de tam trenleri düşünüyordum."

Bakışları arkasındaki raylara kaydılar. "Keşke üzerinde kalsaydın?" "Nasıl tahmin ettin?"

"Ben de aynı şekilde hissediyor olabilirim."

Bir an için nedenini merak etti ama sorularının onunkileri de çağıracağını bildiği için sormadı. Bunun yerine, aralarındaki sessizliğe yeni bir konuşma ekledi. "Trenler bana Duke Ellington'ı hatırlatıyor. O bir-"

"Duke Ellington'ın kim olduğunu

biliyorum." "Sen müzisyen misin?"

"Öyle misin?"

"Hayır. Ama babam-" Kendini kesti. Babasının orada olmasını istemiyordu. Yakışıklı yabancı fark etmedi. "Trenler sana neden Duke Ellington'ı hatırlatıyor?"

"Özel bir vagonda tam bir orkestrayla tüm ülkeyi dolaştı." "Hmm," dedi , sesi alçak ve düşünceli. Alice hoşuna gitmişti. "Sousaphone'lar Amtrak bölgesel vagonlarında baş üstü bölmesine pek sığmıyor." "Sousaphone olduğunu sanmıyorum."

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi adam ve kadın küçük şaşkın gülüşüne engel olamadı. Bu adamda kolay, pürüzsüz ve yetkin bir şeyler vardı. İnsanda onu biraz hırpalayıp eğlendirmek isteği uyandıran türden bir adamdı.

Ama eğlenmek için zaman yoktu.

Telefonuna baktı. Benny on dakika uzaklıktaydı. Dağınık düşünceleri bir kenara itti ve caz ile baş başa kaldı. "Çoğu insan Duke Ellington'ın orkestrasının burada zirveye çıktığını bilmez. Rhode Island'da."

"Sence o özel vagon burada mı durdu? Wickford'da mı?" Trendeki kondüktör gibi abartmıştı. Uzun ve düz, r'yi kaçırarak.

"Aslında durdu. Birkaç kez."

"Ve elimizde sadece ılık sosisli sandviçler ve bir günlük kahve vardı."

"Medeniyetin çöküşü," dedi yumuşak bir sesle, hayatı boyunca bu yere seyahat ettiği birçok yolu düşünerek. Pahalı arabalar. Helikopterler, yelkenliler. Anılarına direnerek, onun yerine önündeki mükemmel dikkat dağıtıcıya döndü. Sağlam, uzun boylu ve ön kolları-

Dövme bir pusulaydı. Geometrik ve güzel, oklar uzun, ince çizgiler halinde bileğine ve dirseğine doğru uzanıyordu. Onunla konuştu. "Buralı değilsin."

Cevap vermesine gerek yoktu. Kadın haklıydı. Bunu herkes görebilirdi. Kasabaya gelen saf bir yabancıydı; deniz yosunu, tuz ve sahildeki istiridye kulüpleri tarafından yetiştirilmiş bir yerli bile değildi. Fazla ciddi idi. Çok yumuşak.

Elini kaldırdı. Tereddüt etti. "Saçında... boya var."

Saçını ve elini fırçaladı, sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi boyayı bu kadar kolay teşhis etmesinden utandı ve tedirgin oldu

O sabah, sınıfına gitmeden önce, annesi aramadan ve her şey değişmeden önce, tamamen normal bir günken, şimdi uzaktaydı. Geçmiş.

Öncesi.

Boğazını temizledi. "Kendimi tanıtmalıyım," dedi, sanki normal bir şey yapan normal insanlarmış gibi ona dokunmayan elini uzatarak. "Ben-"

"Yapma."

Yapmadı. "Neden?"

"Çünkü o zaman-" O zaman kendini tanıtmak zorunda kalacaktı. O zaman adam öğrenirdi. O zaman işler tuhaflaşır. Ve bu garip değildi. Garipti ama hayatındaki diğer tüm etkileşimlerin garip sonuçlandığı şekilde garip değildi.

Franklin Storm gibi Storm mu?

Fırtına Teknolojisi gibi Fırtına

mı? Storm, Storm Inside™ gibi

mi?

Evet, diye cevap verirdi ve her zaman gülerek -sanki bu şimdiye kadar söylenmiş en zekice, en orijinal şeymiş gibi- oysa aslında demek istediği Hayır, öyle değil idi. O benim babam. Gerçekte demek istediği şey, bunu düşünme. Hatırlama. Bırak sıradan biri olayım. Sıradan bir isim.

Sonra da başka biri gibi davranırdı. Çünkü başka biri her zaman gerçeklerden daha ilginçti: Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Alice Storm'la ilgili en ilginç şey her zaman soyadı olmuştu. Babasının hikayeleriyle gölgelenmiş bir insan taslağıydı - çılgın dahi, gözüpek milyarder, dünyayı değiştiren vizyon sahibi. Ve sonra ona ne yaptığının hikayesiyle gölgelendi - ona nasıl ihanet ettiği, onu nasıl sürgün ettiği. Bunu nasıl hak ettiği ya da bunun için nasıl daha iyi olduğu.

Uzaktan bir gümbürtü daha, daha yüksek sesle. Daha yakından. *Elbette.*

"İsimler işleri karmaşıktırıyor," dedi sonunda, anlamaya çalışıyormuş gibi çatık kaşlarının altından niyetle bakan bakışlarıyla buluşarak. "Biliyorum

Kulağa dramatik geliyor ama hayatım bu hafta yeterince karmaşık. Onları atlama şansımız var mı?"

Anlamıştı. "Elbette." Başını salladı ve telefonuna baktı. "Arabam neredeyse geldi."

Kız da onun hareketlerini yansıttı. "Benimki de," diye yalan söyledi. Benny son kontrol ettiğinden beri kıpırdamamıştı.

"Geç oldu," dedi Benny. "Otele mi gidiyorsun?"

"Hayır." Bir tereddüt, uzun bir lig. "Ya sen?"

"Quahog Quay'de kalıyorum."

Elektrik South County'ye geldiğinden beri Wickford'un simgesi haline gelmiş, yanıp sönen neon BOŞLUK tabelası olan motelden bahsedince kaşları kalktı. Quahog Quay'de hiç kimse kalmamıştı. "Neden?"

"Neden Quahog Rıhtımı? Ya da neden, daha varoluşsal bir anlamda?" "Sanırım Quahog Rıhtımı'nı zekice ismi için seçtiniz."

Hiç tereddüt etmedi. "Aliterasyona karşı koyamıyorum."

Alice gülümsedi ve başını eğdi, yaz akşamından başka bir şeyden ısınmıştı. "Quahog'un ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım kibar bir ortamda konuşulacak bir şey değil." Güldü. "Peki ya varoluşsal anlam? Neden buradasın?"

Bir duraklama. "İş için."

"Duyduğuma göre Quahog Rıhtımı'ndaki üstün iş merkezi."

"Kaliteli bir faks makinesine öncelik veririm." Gülümsemesi karanlıkta parladığında, içinde bir şey kıvrıldı: arzu. Ve sonra, ağır bir gümbürtüyle, başka bir şey: şüphe.

Onun gözleriyle karşılaştı. "Gazeteci misiniz?" "Hayır."

Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu ama yine de - "Scout'un onuru mu?"

"Bunu kanıtlamak için sana bir ateş yakayım mı?"

Uzaktan bir gümbürtü duydu ve gökyüzüne baktı. "Fırtına buraya gelmeden yapabilir misin?"

"Sana borçlanmak zorundayım."

"Sana borçlu kalacağım."

Dikkatini ona verdiğinde, gözlerinde uzun zamandır görmediği bir şey vardı. Özlediğini fark etmediği bir şey. "Güzel."

Bu kelime hoşuna gitmişti, kırılmış ve kesin, sanki bu adam söz veren ve sözünü tutan bir adamdı. Sözlerini tutacak kadar uzun süre yanında olacak bir adam. Sonra adam yaklaştı ve bir şeyler değişti, kaçınılmaz olanla yüzleşmeden önce kendine bir gece ayırırsa ne olacağını merak etmesine neden oldu.

Başka bir gümbürtü, tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki hakkındaki çılgınca düşüncelerin sadece çılgınca düşünceler olduğunu hatırlattı. Ve Alice Storm çılgınca düşüncelerini gerçekleştirecek türden bir insan değildi.

Bunu yapan bir babası vardı ve bakın onu nereye getirmişti.

70 YAŞINDA ÖLDÜ.

Kelimeler üzerine çöktü, uyumsuz ve istenmeyen bir şekilde ve bu yüzden onlardan nefret etti. Keder böyle hissettirmemeliydi, değil mi? Çılgılık atmak, ağlamak ve kıyafetlerini yırtmak gibi hissettirmeliydi. Böyle değil-boş. Sanki içini üzüntüden başka bir şeyle doldurmak istiyormuş gibi.

Sanki bu adamla doldurmak istiyormuş gibi. Bir geceyle.

Uzaktan bir araba kapısı çarptı.

Boğazını temizledi ve tekrar telefonuna baktı. "Kahretsin." "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Evren. Aracım iptal oldu."

Gri bir cip ana caddeden köşeyi döndü. Uzun Bacak, "Bu benimki" dedi.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler." Böyle hissetmesi için hiçbir neden yoktu, sanki onun gidişi bir kayıpmış gibi. Sanki fırtınada bir limanmış gibi.

"İyi misin?" Onun iyi olmadığını fark etmesi için bir neden yoktu ama yine de öyle hissettiriyordu: "Seni... bırakmamı ister misin?"

"Kulağa *kesinlikle* beni takip ediyormuşsun gibi geliyor."

"Tamam ama ya *başka* birinin seni takip etmesini istemiyorsam?"

Söylenecek gerçekten iyi bir şeydi. Bir saat kadar sonra en yakın arkadaşına bu kötü günü anlattığında sevgiyle hatırlayacağı türden bir şeydi. *Ve sonra gerçekten yakışıklı, çok düzgün bir adam bana tek başıma iyi olup olmayacağımı sordu, bir tür anı. Ben de merak ettim.*

"Kesinlikle olmaz, kalmalı ve beni korumalısın. Ayrıca sana bir ağaç gibi tırmanmama izin ver."

Gabi güler, Alice de günün geri kalanından bahsederdi - bindiği aracın kaçmasından, trenin gürültülü ve insanlarla dolu olmasından, asla vermeyeceği röportajlar ve yorumlar isteyen cevapsız telefonlardan. Ve araması gereken insanlardan hiç gelmeyen telefonlar. Ve bir şekilde, telefonu kapattığında her şey daha iyi görünecekti.

Ancak bu, bir telefon görüşmesiyle daha iyi hale gelebilecek türden bir kötü gün değildi. Bu, hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir kötü gündü. Çünkü kötü şans -yolculuk, tren, mesajlar ve cevapsız aramalar- hepsi daha kötü bir şeyin üzerine katlanmıştı.

Babam ölmüştü.

Kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Babam öldü ve beş yıldır konuşmuyorduk ve nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Bunları yabancıya söyleyemedi. Bunun yerine ona doğru bir adım attı, başını yana eğdi ve farklı bir duygu yaratmaya çalıştı. "Eğer beni götürmene izin verirsem... sonra ne olur?"

Adamın gözlerinde bir şey parladı. *Sıcaklık.*

Bu iyi hissettirdi.

Yine de sıcaklık tek başına değildi. Pişmanlıkla birlikte geliyordu. Ya da kuzeni gibi bir şeydi, sanki o iyi adam o kadar iyi olmak istemiyordu ama yine de olacaktı.

Araba yanlarına yanaştı.

Çenesini ona doğru eğdi. "Ben iyiyim. Sizinle tanışmak güzeldi."

"Tanışmadık," dedi adam. "İsim yok, hatırladın mı?"

"Belki tanışırız," diye cevap verdi. "Bir gün." Tanışmayacaklardı ama Alice yine de bu fikri bir anı gibi sakladı.

Şimşek çaktı.

Saydı. *Bir...iki...üç...dört.*

Şiddetli bir gök gürültüsü. "Beş mil," dedi.

Bu sefer arabaya bakmadı. "Daha önce gitmelisin..." *Kötü bir karar vermeden önce.*

"Haklısın." Hareket etmedi.

Çok hareketsizdiler, etraflarındaki tuzlu nem gibi asılı duruyorlardı. Onu öpecek miydi? Kız onu öpecek miydi? Elbette öpmeyecekti. Alice Storm'un herkesin içinde, Wickford, Rhode Island'da, binlerce böceğin ve bir Kia Sedona'nın sürücüsünün gözleri önünde, ön panelde geri sayım yapan araç paylaşım saati varken yapacağı türden bir şey değildi bu.

Ve yine de... cazip gelmişti. Bir öpücük. Bir karakter dışı karar. Çalınan bir an. Son bir erteleme, kaçınılmaz olandan kaçınmak için çılgınca bir mücadele.

Bir başka gümbürtü, bu göğsündeydi, yukarıda çok daha yüksek bir sesin içinde kayboldu, hınzır bir çatırtı her şeyi parçaladı: gökyüzü, yağmur aniden her yerde, etraflarında, ağır tabakalar halinde; karanlık, o kadar parlak ve yakın bir şimşek çaktı ki sıcaklığını hissetmeleri gerekirdi; ve sonra, birkaç santim uzakta gibi görünen bir yerden onun adı haykırıldı.

"Alice!"

Döndü.

Parlak ışık şimşek değildi. Bir kamera flaşıydı. "Alice!" diye tekrar bağırdı fotoğrafçı, tıknaz, buruşuk, tıraşsız, sanki saatlerdir treni bekliyormuş gibi. Belki de öyleydi?

Başka bir bağırı. Caddenin uzak tarafından, üç vagonun karanlıkta durduğu yerden koşan başka bir adam. İzliyordu. Fotoğrafını çekmeye değer bir şey bekliyorlardı.

Onun orada olacağını nereden biliyorlardı?

Orada olacaklarını nasıl bilmiyordu? Ne de olsa bu hafta iki hikâye vardı. Bir Storm gitti, diğeri geri döndü.

"Alice! Babanla aranız hâlâ bozuk muydu? Neden kardeşlerinle birlikte gelmedin? Seninle konuşuyorlar mı? Evde hoş karşılanıyor musun?"

Yılların eğitimi devreye girdi. *Başını eğ. Rotada kal.* Ama rota yoktu. Benny ve Honda'sı onu yüzüstü bırakmışlardı ve o

Bu sokak lambası yağmurda, kapalı bir tren istasyonunun dışında, düşman tarafından kuşatılmış.

Bağlantısız.

"Lütfen." Boşuna olduğunu bildiği için bir elini kaldırdı. "Yapma-"

Daha sözünü bitiremeden -ne *diyecekti* ki? - harekete geçmiş, izci olmayan (ama gerçekten izci *sayılabilecek*?) adamın arkasına itilmişti, görüşü adamın yağmurdan sıırıslıklam olmuş beyaz pamukla sıvanmış geniş omuzları tarafından engellenmişti.

"Geri çekilin," dedi, ses tonu inatçıydı.

Geri dönmediler. Tabii ki dönmediler. Franklin Storm'un kızının bugünkü fotoğrafları bu düzgün adamın yıllık maaşına bedeldi ve paparazziler de bunu biliyordu.

Yağmur yağarken daha fazla flaş patladı ve Alice hafifçe boğuluyormuş gibi hissetti. "Erkek arkadaşın kim?"

"Ciddi mi?"

"Lanet olsun." Erkek arkadaşı *olmadığı* kesin olan adamın sesi kesinlikle ciddiydi. "Arabaya bin."

Bir cankurtaran botu.

Çantalarını almak için döndü ve adam güçlü ve emin bir şekilde elini tuttu. "Hayır." Bu kelime onu olduğu yerde durdurdu. "*Arabaya bin, Alice.*"

Adını sanki bir ömür boyu söyleyecekmiş gibi söylemişti ve Alice hemen itaat etti, şoförün çoktan arka kapıyı açtığını görünce şaşırmadı. Arkasından Uzun Bacak'ın homurdandığını duydu, "*Geri çekil dedim.*"

Bir başka gök gürültüsü, arabanın içine tırmanırken keskin bir bağırışa ve tiz bir "Ne oluyor lan?!" sesine neden olan şeyi örtbas etti, sürücü "O pislikler bunu hak etti" derken ona bakıyordu.

İçeri girdikten sonra Alice başını eğdi ve beklenmedik kurtarıcılarının çantaları bagaja tıktırıp ona katılmasını bekledi. Şoför arkasını döndü, gözlerinde heyecan vardı. "Sanırım uygulamanın beni gönderdiği yere gitmek istemezsin."

Adını hâlâ bilmediği yol arkadaşından "Henüz değil," diye kısa bir cevap geldi. Ona sorması gerekiyordu. Ama belki de sormazsa, o da kendisine sormayacaktı. Ya da başka bir şey. "*Paparazziler neden bekliyor?*" gibi bir şey.

Gecenin bir yarısı bu sakin Rhode Island kasabasında ne işin var? Neden ailenle konuşmuyorsun? Düşündüm de, ailen kim senin? "Onları kaybedebileceğini mi düşünüyorsun?"

Kocaman bir gülümseme - bu şoför bu hikâye sayesinde sonsuza dek bedava bira kazanacaktı. "Aptallar New York'tan geliyor. Rhode Island hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

"O zaman onları kaybedelim."

"Evet." Araba önünden fırlayan adamı kıl payı atlatarak yoldan çıktı, motor bir kaçış arabasının tüm gerekliliklerini yerine getirmek için zorlanıyordu. "Sonra da motele mi?"

"Önce onu bırakacağız."

Bu, eninde sonunda cevaplayacağı bir soruydu. Pusulanın bulunduğu ön koluna yapışık, yağmurdan ıslanmış ve ilerideki sokak lambalarının parıltısında kırmızı mafsallı bir yumruk haline gelmiş elinden gözlerini ayırır ayırmaz.

Sanki bir şeye çarpmış gibiydi.

Daha sonra bunu keder ve yalnızlığın vahşi bir bileşimine bağlayacak ve bu eklemleri, sıyrılmış ve çiğ olarak sevecekti. Ama o anda? Yumruğunu ters çevirdiğinde ve elini düzensiz bir "İşte" ile açtığında, başka nedenlerden dolayı hoşuna gitti.

Özellikle de avucundaki küçük dikdörtgenleri fark ettiğinde. Bir çift harici SD kart.

Gözleri onunkilere kaydı ve "Kameralardan" dedi. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey söylemedi, onun için hafif bir saldırı gerçekleştirdiği düşünülürse, açıkçası borçlu olduğu bilgiler için ona baskı yapmadı.

Kim olduğunu ya da hayatına neden kaos getirdiğini hâlâ umursamıyor gibi görünen bir adamın güçlü bir çekiciliği vardı.

"İyi misin?" diye sordu, trenden ayrıldıklarından beri ikinci kez.

Hayır. Ama bu yardımcı olur.

"Nereye, tatlım?" Bu sefer şoföre.

Nereye gidiyordu? Yolundan o kadar emindi ki, doğru yolda olduğundan o kadar emindi ki. Ve şimdi... hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hiçbir şey ama bu

bir an. Tehlikedeydi ama artık değildi. Ve yarın, her şey geri dönecekti, ama bu gece, bu anlamlıydı.

O anlamlıydı.

Elini uzattı - SD kartlara değil. Onun yerine elini onun elinin içine koydu, avuçlarının arasındaki dikdörtgenleri yakaladı, onun sert ve sert dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkardı. Sabit. Tren gibi.

Diğer her şeyin aksine.

"Quahog Rıhtımı."

BÖLÜM

3

(Bu bir utanç yürüyüşü değildi.

Evet, Alice üzerine asılan ağır kolun altından kaymıştı. Quahog Rıhtımı Oda 3'teki çok küçük yatağın kenarına yapışıp kıpırdamadan durdu ve birkaç saat önce yağmurdan sıırıslıklam olmuş bedenler ve bagajlarla (gerçek ve mecazi) nefes nefese kaldıkları kapıya baktı.

Evet, onun uyanmayacağından emin olduktan sonra, patlamamış mühimmatlar gibi atılmış kıyafetlerini toplamış ve banyoya süzölmüş, kapıyı bir kasayı açıyormuş gibi kapatmıştı.

Ve evet, yüzünü yıkadıktan ve saçlarını tuz ve denizle taradıktan sonra banyodan çıktığında, yakışıklı, yarı çıplak ve uykulu bir halde onu görmezden gelerek, körfezin üzerinde altın sarısı ve muhteşem bir renkle beliren ve önceki gecenin kalıntılarını yakıp yok etmeyi vaat eden saat altı güneşine doğru süzöldü.

Fıçı tahtası motelden rıhtıma kadar olan çeyrek mili yürüdü, liman başkanı ya da o koca ağızlı küçük kasabadaki herhangi biri onu görmeden oraya varmaya hevesliydi ama utandığı için değil.

En azından tek gecelik ilişkisinden utandığı için değil; bu ilişki Alice'in karakterine son derece aykırı olsa da, gerçekten harika olduğunu kanıtlamıştı.

Alice Storm büyürken, bir anda ortaya çıkan insanlara karşı şüpheli olmayı öğrenmişti. Tehditler sayısızdı, bariz olanlardan (şımarık zengin kızlarla ilgili fotoğraflar ve dedikodular modern metaların en sıcaklarıydı,

ne kadar dağınık olursa o kadar iyi), zenginlik ve güce yakın olmak için her şeyi yapabilecek, her şeyi söyleyebilecek içten pazarlıklı, zeki parazitlere kadar.

Franklin tüm çocuklarını, karşılıksız verilen her türlü iyiliğe karşı temkinli olmaları için eğitmiş, bu da kişiler arası ilişkiler söz konusu olduğunda bir tür beceri boşluğuna yol açmıştı. Dünyanın geri kalanı için hızlı arkadaşlıklar ve soluk soluğa romantizm yaratan ilk cazibe parıltısına Fırtına çocukları için güvenilmezdi ve Alice kalkanlarını erkenden inşa etmişti - özellikle de konu seks olduğunda.

Yıllar boyunca, diğer insanların araba seçtiği gibi dikkatli bir şekilde partner seçmişti: galon başına mil (teknoloji dışında bir kariyer), güvenlik derecelendirmeleri (Alice'e ilgi, ancak Storm'a değil), yeniden satış değeri (uzun vadeli bir bağlılık için isteklilik).

Elbette bazı hatalar yapmıştı (bir tanesi çok büyüktü), ama gerçek şu ki, tek gecelik ilişkiler *Car and Driver* tarafından iyi değerlendirilmiyordu.

Ama Alice bir gece önce kendinde değildi ve dünyası bir süre daha kendinde olmayacaktı ve güçlü elleri ve emin dokunuşuyla o büyük, istikrarlı adamı ve onu savaşın dışında tutmak için mücadeleye girme isteğini *sevmişt*i.

Onun farklı oluşunu sevmişti, gençliğindeki kibar, gösterişli oğlanlara ya da evlenmeyi planladığı uçarı, şamatacı adama benzemiyordu. Uzun Bacak bir fotoğrafçıyı yumrukladığında ve karanlıkta onun elini tuttuğunda sessiz bir çelik gibiydi. Ve sonra lezzetli bir şekilde sertleşmişti - avuçlarının tenini okşaması, motel odasının kapısını büyük *bir gümbürtüyle* arkalarından tekmeleyerek kapatması, ağırlığını ona bastırırken söylediği hırçın sözler, neyi sevdiğini sorması. Ona neyi sevdiğini söylerken. Vücudunu, dokunuşunu, öpüşünü övüyordu.

Hiç tereddüt etmeden. Özür dilemeden. Sadece...*gerçek*.

Alice'in hayatında gerçek nadir ve değerliydi, yani evet. Birkaç saat boyunca o adamın, arzusunun ve onu kendi bedenine bağlama yeteneğinin gerçekliğinin tadını çıkarmıştı.

Fırtınalardan önce bir sakinlik.

Alice çantalarını tuzdan yıpranmış rıhtımın uzak ucunda demirli üç kayıktan birine attı, halatları gevşetti ve dıştan takmalı motoru çalıştırdı,

Beş yıl sonra ilk kez Wickford Limanı'ndan yelken açarken, diğerleriyle birlikte saklayacağı bir sır olarak geceyi bir kenara bıraktı. Babasının onu son kez hayal kırıklığına uğrattıktan sonra sürgüne gönderdiği günden beri.

Bir gece önceki fırtına doğuya, Cape Cod'a ve denize doğru esmişti ama izleri hâlâ duruyordu; Narragansett Körfezi küçük teknenin altında çalkalanıyor, Fırtına Adası'na giden altı buçuk deniz milini zorlaştıracak kadar dalgalanıyordu.

Ancak Alice yürümeye başlamadan önce de yelken açmıştı; Franklin Storm'un ayaklarının dibinde nasıl uyum sağlanacağını, değişken denizle nasıl çalışılacağını ve ona nasıl saygı duyulacağını öğrenmişti. Bir teknenin dümenine geçmeyeli yıllar olmuş olabilirdi ama kolaylıkla tekneye geri döndü, parlak güneşe doğru ilerledi ve tuzlu suyun tenine verdiği acıdan keyif aldı.

Küçük tekneyi körfezin kuzeydoğusuna doğru yönlendirdi, hiç düşünmeden babasının en sevdiği yolu seçti: Fırtına Adası'nın güney ucuna, küçük, eski bir binanın sarp, kayalık yamacın tepesinde bir sis çanı barındırdığı yere.

Çoğu kişi için burası Fırtına Adası'nın en az ilgi çeken noktasıydı ama babası girişleri severdi ve adanın batı tarafındaki uçurumun kenarından geçen bu yol ziyaretçilere ve aval aval bakanlara nefes kesici bir sürpriz yaşatırdı; kayalar kayarak ağaçlar ve tarlalardan oluşan bir yamayı ortaya çıkarır, asırlık taş duvarlarla işaretlenir, adanın en yüksek noktasındaki on dokuzuncu yüzyıldan kalma devasa bir malikâneye götürürdü, tıpkı gotik bir romandaki bir karakter gibi ama içindeki hayaletlerden kaçan gecelikli kadın olmadan.

Dürüst olmak gerekirse, gün daha yeni başlamıştı.

Alice kayığı yavaşlatarak uçurumun kenarına geldi ve manzarayı seyre daldı. Ev, uzun ve heybetliydi, her yanı kalkanlar ve vitraylarla kaplıydı, etrafı koyu yeşiller, parlak beyazlar ve morlar içinde birkaç dönümlük yemyeşil yabani kekiklerle çevriliydi. Yıpranmış sedir kiremitleriyle kayıkthane, sezon dışında babasının değerli yelkenlisi *Lizzie*'yi barındıracak kadar büyüktü. Rıhtımdan kayalık yamaçtaki eve çıkan sağlam arduvaz basamaklar. Eski ağaçlar - babasının en sevdiği kızıl meşe, devasa ve güçlü. Hâlâ orada.

Beş yıl boyunca hiçbir şey değişmemişti. Her şey hariç.

Bu düşünceyi bir kenara itti, kayığı yanaştırıp tepeyi tırmanarak Fırtına Malikânesi'ne ulaştığında boğazında düğümlenen düğümü geçiştirdi, kilitli olmayan ön kapıdan içeri girdi (özel bir ada olmanın avantajı - soyulması zor) ve uyanık olan tek kişinin kendisi olduğunu umdu.

Zırhını giymek için biraz vakti olmasını umuyordu.

Kapı arkasından kapandı, parlak sabah güneşini kapattı ve fuayeyi sessiz karanlığa döndürdü. Alice'in gözleri alıştı ve geniş orta merdivenden inen uzun boylu, kıvrak, mükemmel bir şekilde bastırılmış, ustaca grileşmiş bir kadın göründü.

Zırh için zaman yoktu. Annesi savaşa hazır bir şekilde gelmişti.

"Alice!" Elisabeth Winslow Storm üçüncü çocuğuna uzun uzun baktı. "Gelmişsin."

Gözleminde heyecan yoktu, sadece hafif bir şaşkınlık vardı.

"Seni gördüğüme sevindim anne," dedi Alice, yemi görmezden gelerek, çantalarını kapının içine bıraktı ve bir elini Körfez'in rüzgârından savrulan saçlarında gezdirdi.

"Helikopteri duymadım."

Alice yıllardır bir Storm helikopterine binmemişti ve Elisabeth bunu biliyordu. "Trene bindim."

"Öyle mi?" Elisabeth son basamakta dururken bir an durdu, uzun, zarif bir eli özenle oyulmuş korkuluk direğine zar zor değiyordu. "Ne kadar beceriklisin."

Becerikli, Elisabeth'in sözcüklerinden biriydi. Tüm annelerin sahip olduğu, kurdukları tüm düğmelere basmak için tasarlanmış olanlardan. Diğer, daha sivri kelimeler için yer tutucu görevi gören kelimeler. Alice'in annesinin durumunda, *becerikli* sözcüğüne *ilginç*, *yaratıcı*, *modern* ve *büyüleyici* sözcükleri de ekleniyordu ve bu sözcükler çoğu zaman alıcıyı şaşırtan bir tonda okunmayı gerektiriyordu (Elisabeth'in hayatında gerçek anlamda büyüleyici bulduğu tek şeyin Franklin Storm olduğunu ve onun bile uzun ömürlü olmadığını söylemek gerekir).

Ancak Alice'in ana dili annesinin diliydi ve *How resourceful*'un anlamını biliyordu. "*Bu çok aptalcaydı*" anlamına geliyordu.

"Bu, buraya gelmenizin neden tam bir gün sürdüğünü açıklıyor olmalı. Yine de sizi göreceğimizden emin değildim."

Öfke alevlendi ve Alice cevap vermekten kendini alamadı. "Anne. Gerçekten mi?"

Elisabeth ince omzunu kaldırdı. "Yıllardır buraya gelmedin, seni neden şimdi bekleyeyim ki?"

Çünkü babam öldü. Çünkü kocan öldü. Çünkü aileler böyle yapar, böyle olanlar bile.

Sabahın altısı için çok fazla. "Şimdi buradayım," dedi Alice.

"Mmm." Bu tek ses, bütün bir Birlik konuşmasına bedeldi. "Griffin yok mu?"

Griffin yok, bir daha asla. Alice gerçeği yuttu ve yalan söyledi. "İşten başını kaldıramadı."

"İşten," diye tekrarladı Elisabeth, Alice'in (artık gizlice eski) nişanlısı hakkında tüm ailenin duygularının altını çizen bir tonda. "İşçilik onu meşgul mü ediyor?"

"O bir aktör anne," dedi Alice, artık duygusal olarak savunmak zorunda olmadığı ama bir şekilde savunmaktan vazgeçemediği bir adamı savunmaktan nefret ederek.

"Öyle mi?" Elisabeth antrenin pırıl pırıl parke zeminine adım attı. "Bir kafede çalıştığını sanıyordum." Bunu düşünmeye gerek yoktu. Griffin New York'ta işsiz güçsüz bir aktördü ve paraya ihtiyacı olduğunda (ki bu her zaman oluyordu) en yakın arkadaşının işlettiği kafede vardiyalı çalışıyordu. Elisabeth bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Biliyordu. Ama Alice'in umurunda olmamıştı, çünkü adam *onun olmuşt*. "Önemli değil. Dediğin gibi, artık buradasın ve bu kadar uzun bir aradan sonra seni görmek güzel."

Alice annesinin kısa kucağına doğru eğildi, Elisabeth sol kulağının yakınlarında bir yere bir öpücük kondururken sıkılı dişlerini serbest bıraktı. Uygun kefareti ödemedi önce son beş yıla dair kaç tane üstü kapalı (sivri) göndermeye katlanmak zorunda kalacağını merak ediyordu.

Annesinin beş yıl önce olanlar için ne zaman sorumluluk alacağını merak etmiyordu. O zamandan beri olanlar için (ya da olmadığı için). *Sorumluluk* Elisabeth'in kelimelerinden biri değildi.

Alice arkasına yaslanarak annesinin ellerinden birini tuttu ve yaşlı kadının yüzünü inceledi; otuz yaş daha genç kadınların gıpta ettiği, zar zor görülebilen bir avuç ince çizgiyle kesintiye uğrayan inanılmaz derecede pürüzsüz bir cilt; mükemmel genlerin, güneşten korunmaya militanca bağlılığın, ev ziyaretleri yapan bir yüz bakım uzmanının ve net değeri küçük bir Avrupa ülkesinin GSYİH'sine eşdeğer bir müşteri listesine sahip bir dermatoloğun birleşik ürünüydü.

Dul kalmak bile Elisabeth'i cilt bakımı rejiminden alıkoyamamıştı. Eğitimsiz bir göz için pürüzsüz, nemli, kabarık olmayan ve muhteşem görünüyordu ama kızları doğuştan itibaren annelerinin duygularını okumak üzere eğitilirler ve Alice küçük çatlakları fark etti: SPF'li dudakların köşelerindeki gerginlik; yaz gardırobunun vazgeçilmezi olan beyaz uzun kollu pamuklu tişörtün düzenli boynunun üzerinden görünen kırmızı yıkama - çoğu insanın haftalık maaşından daha pahalı olan bir düzine kadar aynı üstten biri; Alice'in babalarını tercih eden tek Storm çocuğu olarak miras almadığı çarpıcı mavi gözlerin altındaki zar zor kabarıklık. O anda kan çanağına dönmüş olan gözler.

Elisabeth Winslow Storm kırk yılı aşkın kocası için uykusuz kaldığını ya da gözyaşı döktüğünü asla kabul etmezdi. Duygular Alice'in annesinin yatırım yaptığı bir meta değildi. "Pazartesi günü bir etkinliğimiz olduğunu biliyorsun. Greta ayarlamalara yardım ediyor ama eminim senin için de yapacak bir şeyler bulabiliriz."

Cenaze değil. Tören değil. Bir *etkinlik*.

Alice boğazında düğümlenen ağrıya rağmen yutkundu. "Bana telefonda söylemiştin." Bir gün önce konuştuklarında Elisabeth'in Alice'e söylediği birkaç şeyden biriydi bu.

Baban öldü.

Aptal oyuncaklarından birinin içindeydi.

Pazartesi günü adaya insanlar gelecek. Adaya insanlar. Sanki bir bahçe partisiymiş gibi. Sanırım uzun bir hafta sonu olması iyi bir şey.

Elisabeth sessiz kalınca Alice derin bir nefes aldı ve "Nasılsın anne?" diye sordu.

"Ben mi?" Derli toplu sarışın kaşları kalktı ve Elisabeth elini Alice'in elinden çekti. "Ben iyiyim."

Eve dönüşünün filmlerdeki gibi olması ihtimali buraya kadarmış. Franklin'in ölümünün üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişken, burada merkezi oyuncu kadrosunun kederine yakın hiçbir şey yoktu. Paylaşılan gözyaşları yoktu. Uzun bir kucaklaşma yok. Annesinin duygularından en ufak bir iz yoktu.

Elisabeth *bir şeyler* hissediyor olmalıydı, değil mi?

İncelemek istememesine rağmen Alice bir şeyler hissediyordu.

Alice başını eğdi. "Gerçekten mi?"

"Hepimiz eninde sonunda öleceğiz, Alice. Kahve içtin mi?"

Yıllardır akıcı bir Elisabeth Storm konuşması Alice'in daha fazla bir şey söylememesi gerektiğini bilmesini sağladı. El çantasını yere indirdi. "Hayır." Elisabeth'i evin arka tarafına kadar takip etti; dar ve karanlık koridor, sera pencerelerinden oluşan bir duvarla tamamlanmış büyük ve aydınlık bir çiftlik evi mutfağına açılıyordu. "Burada başka kim var?"

Elisabeth bir elini havada, tavana ve stüdyolar, ofisler, yatak odaları ve kuytu köşelerden oluşan iki ilave kata doğru salladı. "Herkes. Hepsi duyar duymaz geldiler."

Alice kardeşleriyle yaptığı bu kaçırılması imkânsız karşılaştırma karşısında dişlerini sıktı, annesi Alice'in aynı çatı altında uyuması gereken yedi saat için puan kırdı. Açık raftan büyük bir Fransız presi indirdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Ben de duyar duymaz geldim anne."

"Tabii ki geldin. Trenle."

Görünüşe göre, kadının kocasının öldüğü yer değil, tren önemli olacaktı, hem de hiç haber vermeden.

"Tamam." Alice kilere geçti, kahve almak için içeri girmeden önce dış ışığın düşmesine bastı, kocaman turuncu çantaya uzanırken hüznü doluyordu. Franklin Storm milyarder olarak ölmüş olabilirdi ama Quincy, Massachusetts'te bir çocuk olarak doğmuş ve Dunkin' Donuts'a bir ömür boyu sadık kalmıştı.

Parmak uçları, babasının hayaletlerinden ilki olan kilerin geri kalanında oyalanırken logonun üzerinde gezindi. Eğer onun özünü resmedecekse, buradan başlardı. Eski moda sert krakerler, siyah meyankökü şekerleri, suda pişmiş patates cipsleri, konserve sardalyalarla dolu bir natürmort. Üç kavanoz baharatlı turşu. Körfezin diğer yakasındaki Tiverton'daki bir çiftlikten almakta ısrar ettiği yadigâr domates sosu.

Bu domateslerden elde edilmemişse domates sosu yemeye değmez, derdi, sesi heyecanla yükseldi, sadece pazarı işleten ve çiftlik tezgâhına her uğradığında eksantrik milyardere biraz daha aşık olan kadının sevinciyle eşleşirdi.

Sorun da buydu, değil mi? Babasına aşık olmak inanılmaz derecede kolay, sevmek ise kesinlikle imkansızdı.

Ve eğer onun kızı değilseniz memnun etmesi de kolaydı.

Alice en son Skipping Stone Çiftliği'ne gittiğinde ergenlik çağındaydı, tarladaki bir ahırdan başka bir şey değildi ve Franklin'in normal bir insanmış gibi kullandığı eski kamyonetin arkasına posta etiketi yapıştırılmış ve Sharpie ile tanımlanmış bir kasa sos yüklerken herkes ona yaltaklanırken gözlerini deviriyordu.

Kavanozu aşağı çekti ve parmaklarını yeni, düzgün etiketinin üzerinde gezdirdi. Ahırın bir ressam çizimi. Bir web sitesi. Malzemeler. Tıpkı diğerleri gibi uzun bir yol kat etmişti.

Onu etkileyen şeyin beslenme etiketi olması garipti. Orada, çocukluğunun yazları gibi kokan, eski tavan vantilatörünün sirküle ettiği ağır tuzlu havayla dolu, ona babasını asla düşündürmeyecek ve şimdi de başka hiç kimseyi düşündürmeyecek milyonlarca şeyle çevrili o kilerde, yanağından aşağı şişman bir gözyaşı döküldü.

"Kapının çarpmasına izin verme," diye seslendi annesi, çaydanlığı kaynatmaya hazırladığı mutfaktan. Alice tüm duygu izlerini sildi süpürdü. "Yapışır ve seni dışarı çıkarması için Charlie'yi çağırmak zorunda kalırız."

Marangoz / tamirci / bahçıvan / ailesinin her an ihtiyaç duyduğu başka bir şey olan Charlie (aşçı / kahya / ailesinin her an ihtiyaç duyduğu başka bir şey olan Lorraine ile evli), adanın kuzey ucundaki üç küçük personel kulübesinden birinde yaşıyordu,

Ana eve çağrılmayı bekleyen, altmış küsur yaşında, annesinin kişisel ayak işlerini yapan çocuk.

"Charlie ve Lorraine nasıllar?" Alice boğazını temizleyip omurgasını dikleştirerek seslendi, soru için garip bir şekilde minnettardı - önemli bir şey sormak istemediğinde sorulacak bir şeydi.

"Onlar Charlie ve Lorraine." Klasik bir Elisabeth cevabı, sanki *"Bu konuda söylenecek ilginç bir şey mi var?"* der gibiydi.

Alice kahveyi aldı ve annesinin artık yalnız olmadığı mutfağa döndü. Yanında, mutfakın en eski halinden kalma metal kaplı eski ekmek çekmecesini karıştıran, üzerinde sadece pijama altları olan Alice'in ağabeyi vardı. "Sam."

Elinde bir paket İngiliz çöreğiyle ayağa fırladı. "Hey! Savurgan geri döndü! Ve babam besili danayı kesmek için burada değil."

Alice, Sam'in alametifarikası olan alaycılığına karşı tek savunması olan sıkı bir gülümseme sundu. "Komik."

"Öyle olması gerekmiyordu," dedi, sahte sıcaklığı bu kadar iyi olmasaydı nahoş olabilecek bir şeye kayıyordu. "Ne yaptın, yürüdün mü?"

"Trene bindi," dedi Elisabeth.

Sırıttı, ağabeylerin erken öğrendiği ve sık sık kullandığı sinir bozucu bir ifadeyle. "Otostop çekebilirdin. Helikopter var."

"Dün yapmak istediğim son şeyin, hisse senedi fiyatını en iyi nasıl koruyacaklarına karar verirken babamın halkla ilişkiler ekibiyle bir yolculuğu paylaşmak olduğunu duymak sizi şaşırtabilir."

"Şu haline bak, halk kadını," diye karşılık verdi Sam. "Bahse girerim %99'un aylık toplantılarında çok seviliyordur, Storm'un merkezine bir şehir bloğu kadar yaklaşıma izin verilmiyordur."

Ve işte oldu. Geçmişe gönderme. Alice tezgâhın üzerindeki kahve fincanına yöneldi. "Fırtına karargâhı nasıl Sam? Babamın koridorun sonundaki işi nasıl gidiyor?"

"Eh, artık öldü, yani pek de iyi değil," dedi Sam, sanki teflondan yapılmış, yapışkan olmayan ama zehirli bir maddeymiş gibi, hiçbir duyarlılık göstermeden.

Alice'in aklına kardeşinin duygularının bir yerinde (olduğu gibi) bir beklenti ipliği olduğu geldi. İşte Sam'in, *kayırmacılık* kelimesini öğrendiği andan itibaren doğuştan hakkı olduğuna inandığı unvan için bir oyun oynama şansı vardı - Storm Incorporated'ın *CEO'su*. Alice'e göre Sam bu unvana sahip olabilirdi. Ama hepsi de gerçeği biliyordu: Franklin zaten bir mezarda olsaydı, bu fikir karşısında mezarında ters dönerdi.

"Kahretsin!" Elisabeth kasap bloğunun olduğu adada bir daire çizerek bağırdı.

Alice ve Sam ona baktılar. "Ne oldu?"

"Lanet tabletimi yukarıda unutmuşum!"

Sonra da birbirlerine... Aralarındaki düşmanlık sadece kardeşlerin yaşayabileceği bir şekilde ortadan kalkmıştı. Sam kaşlarını çatarak Alice'e baktı. Elisabeth'in kızgınlığı, tableti evin farklı bir katında bırakmanın verdiği rahatsızlıktan daha büyüktü. "Tamam..." dedi yavaşça, sanki huysuz bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Senin için getiririz."

"Kimsenin getirmesine ihtiyacım yok! Kendim alabilecek durumdayım," diye karşılık verdi anneleri, kahve fincanını tezgâha çarpıp odadan hışımla çıkmadan önce.

Alice kardeşine bir bakış attı. "Her şeyi iyi karşılıyor gibi görünüyor."

Sam başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

Antredeki büyükbabanın saati sabahın yedisini gösteriyordu. Sam tezgâha yaslanmıştı, kumraldı ve yazdan kalma bronzluktaydı, kırklı yaşlarına yaklaşan çekici erkeklerin sık sık olduğu gibi, zahmetsizce yer kaplıyordu. Ancak yakından bakıldığında Sam o kadar da zahmetsiz görünmüyordu. Yorgun görünüyordu. "Erken kalkmışsın," dedi kadın. Bu gözlem bir soruydu. *Ne yapıyorsun?*

Tost makinesi fırladı ve İngiliz çöreğini çıkardı. Alice'in incelemesine karşılık vererek kıpırdamadı. Bu adil bir şeydi, diye düşündü, çatlaklarının daha iyi gizlendiğini söylüyordu kendine. Kendine yalan söylemek.

"Sen de öyle," diye cevap verdi. *Önce sen.*

Evet. Ona neyin peşinde olduğunu söylemeyecekti. Sam dişlerini Alice'in Quahog Rıhtımı'ndaki gecesine geçirecekti - *Kim?* ve *Ne?*

ve *Neden nişanlın değildi?* ve bir *düşünsene nişanlın nerede?* - ve önümüzdeki beş gün boyunca bunu bir silah gibi kullanacaktı.

Böylece gerçekleri bir kenara bırakıp kendi cihazlarına çekildiler.

"Kızgın," dedi Sam. *Ateşkes.*

"Anne?" Alice cezveye kahve doldurdu. "Bu normal, değil mi? Kederin evreleri falan?"

"Lütfen. Sanki hepimiz onun bir tür sıcak hava balonu-gökyüzü dalışı-denizaltı-uzaya yolculuk saçmalığında öleceğini bilmiyorduk."

"Tanrım, Sam."

"Sanki doğru değil mi?"

Franklin Storm bir planör kazasında ölmüştü ve internet şimdiden sadece gelmiş geçmiş en milyarder ölümü değil, aynı zamanda gelmiş geçmiş en Franklin Storm ölümü olarak adlandırıyordu. Babası ölüme meydan okumanın hemen denemediği bir yolunu asla bulamamıştı, genellikle de kameralar için.

"Evet, ama *dün* olmasını beklediğimiz gibi değil." İngiliz

çöreğinden bir ısırık aldı. "Tamam."

"Biraz almaya çalış..." "Bazı ne?"

İnsanlık mı? Empati mi? Alice başını salladı. Empati, Fırtınalar için bir aile özelliği değildi. Hiçbir zaman ödüllendirilmemişti. "Bilmiyorum. O öldü."

"Ve bu büyük bir mesele, *seni* eve getirecek kadar büyük," dedi, muffin'ini tekrar çıtırdatmadan önce, yüksek sesle ve abartılı bir şekilde, erkek kardeşlerin bir anlamı varmış gibi yapmayı sevdikleri noktalardan birini yaptı.

Çaydanlık çığlık attı.

"Evet, biliyorum. Benimle konuşmanı sağlayacak kadar büyük," dedi, kardeşlerinin onun gidişini izlediklerini ve tek kelime etmediklerini belirtmenin boşuna olduğunu biliyordu. Evden ayrılmasına Franklin sebep olmuş olabilirdi ama onu uzak tutan ailenin geri kalanıydı, başka bir şey yaparlarsa onları nasıl cezalandıracağından çok korkuyorlardı.

"Aklıma gelmişken... Bir yerlerde imzalamanız için bir Gizlilik Sözleşmesi var." Bunu komik olsun diye söylemişti. Ama değildi.

Alice cezveye kaynar su doldurdu, mutfak kapısı açılıp içeriye sabah güneşi ve Storm kardeşlerin en büyüğü Greta girdiğinde aralarına düşen sessizliği doldurmaktan kurtuldu. "Aman Tanrım! Buradasın!" Greta'nın sesi Alice'in istediğinden daha şaşkın çıkmıştı.

Sinirini yuttu ve soğukkanlı davranarak kollarını açtı. "Sürpriz," dedi.

"Yani, tabii ki buradasın."

Sessizlik, Greta Alice'in yanına geçip ona sarılmadan önce garip olacak kadar uzun sürdü, o kadar hızlıydı ki neredeyse gerçekleşmeyecekti.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Alice bu tuhaf sessizliği "Nasılsın... ne yapıyorsun?" sorusuyla doldurdu.

"İyiyim," dedi Greta, elini Sam'inkiyle mükemmel bir uyum gösteren uzun kumral saçlarında ve siyah yoga pantolonunun üzerine giydiği atletin kabaran kumaşında gezdirirken şaşırtıcı bir şekilde annelerini taklit ederek. "Yürüyüşe çıkmıştım" -kapıya el salladı- "yürüyüşe çıkmıştım."

Bu büyük bir yalandı, Greta'nın yıllar boyunca binlerce kez söylediği bir yalandı. Herkes Storm'un en büyük kardeşinin akşamları tüm evin uyuduğunu düşündükten sonra nereye gittiğini biliyordu ama şimdi zamanı değildi, bu yüzden Alice yorum yapmamayı tercih etti.

Sam'in böyle bir nezaketi yoktu. "Biliyorsun Greta, artık o öldüğüne göre, bunu saklamak zorunda değilsin."

"Neyi saklamak?" Greta elmas tenis bileziğiyle oynarken sesi bir oktav yükseldi.

Alice açık raftan bir fincan indirdi. "Sanırım sen ve Tony'yi kastediyor."

"Peki ya ben ve Tony?" Greta, Fırtınalar'ın temel kuralını çiğnediğini fark etmeden önce sordu: Bir sorunun önermesini asla kabul etme. Kendini toparlamak için çabaladı, omurgası inanılmaz derecede dikleşti. "Tony, babamın Tony'si mi?"

"Artık *babamın* Tony'si değil. Sanırım vasiyette onu senin aldığını söylemek doğru olur."

Alice başını kaldırdı. "Sam!"

"Hadi ama! Şakaydı!" Kollarını iki yana açtı. "Sanki hepimiz bunu düşünmüyoruz."

"Hepimiz vasiyette ne alacağımızı düşünmüyoruz, Sam," diye tersledi Greta. "Sadece sen, o hayattayken alamadığın terfiyi almak için uğraşıyorsun."

"Bütün gece sevişmiş birine göre çok alıngansın Greta," diye cevap verdi.

"Sam..." Alice sanki onu durdurabilecekmiş gibi konuştu. Ki durduramazdı. Daha önce bunu hiç yapamamıştı ve artık kontrolün kendisinde olduğunu düşünerek kendini kandırıyordu.

"Mesele şu ki, şimdi bunu bir sır olarak saklaması aptalca."

"Aptalca ya da değil, bu seni ilgilendirmez," dedi Alice. Kız kardeşi ile babasının şoförü/kasap adamı arasında yıllardır süregelen ilişki ailenin en kötü saklanan sırrıydı. Greta, Franklin'in kınamasından korktuğu için ilişkiyi kamuoyuna açıklamayı reddetse bile herkes bunu biliyordu - Alice'in ilk elden bildiği bu korku yersiz değildi - Tony bir çalışan olduğu için değil, Franklin'e ait olduğu için.

Franklin Storm biriktirmeyi seven bir adamdı. Arazi, sanat, şirketler, deneyimler, para. Her şeyden önce güç, ama aynı zamanda ilgi. Ve insanlar. Ve paylaşmayı pek sevmezdi.

Alice dumanı tüten kupayı Greta'ya uzattı, kardeşçe bir dayanışma teklifiydi bu. En büyük Storm kupayı kabul etti ama desteği değil, dikkatini mutfak kapısına vermişti bile. "Annem uyandı mı?"

"Hiç kalktı mı?" dedi Sam.

Greta birinden diğerine baktı ve ses tonu sertleşti. "Bu da ne demek oluyor? Ne oldu? Üzgün mü?" İçlerinde Elisabeth'in ruh halini en iyi anlayan Greta'ydı, her zaman onu mutlu etmenin yollarını arardı, Tony'yle ilişkisini gizli tutmasının sayısız nedeninden biri de buydu.

"Bir anlamda mı?" Alice söyledi.

"Neredeyse Alice'e bir kahve fincanı fırlatıyordu."

Greta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Biliyorum*," diye karşılık verdi Alice. "Ve Sam de *tam oradaydı*." Herkes güldü ve bir an için her şey yoluna girmiş gibi hissetti.

"Ne zaman geldin?" Greta buzdolabına doğru ilerleyerek sordu.

"Yarım saat önce mi?"

Greta Alice'e doğru bir yoğurt kaldırdı. "Bu sabah mı?" Alice soruyu ve yoğurdu başıyla onayladı.

"Evet, bunu araştıralım," dedi Sam, sesi sanki yetişkin bir adam değil de on beş yaşındaymış gibi çıkıyordu. "Greta'nın dün gece nerede olduğunu hepimiz biliyoruz ama *sen neredeydin*?"

Alice küçük pişmiş toprak tencerenin folyo kapağını soymaya odaklandı. "Fırtına vardı. İçinde yelken açma riskini almak istemedim."

Bakışlarını paylaşma sırası Greta ve Sam'deydi.

"Evet. Annemin inanmasını istiyorsan bundan daha iyisine ihtiyacın olacak," dedi Sam. "Her zaman bir fırtına vardır."

Şaka yapmıyorum. "Aynen öyle. Ve onların içinde yelken açmamalıyız." Durakladı. "Ayrıca, fotoğrafçılar vardı."

Bu onları durdurdu. Önce Sam konuştu. "Nerede?"

"İstasyonda."

"Senin orada olacağını nereden biliyorlardı?" Greta sordu.

Sam nefesinin altından küfretti. "Biliyorlardı çünkü Alice Diğer Fırtınalar Gibi Olmamakla övünür. Devlet okulu öğretmeni, proletaryanın kahramanı, geri kalanımızı terk etmiş. Ama ortaya çıkıp çıkmayacağı günün gerçekten ilginç sorularından biriydi ve *ilginç derken iyi para* demek istiyorum."

"Bu bir soru değildi. Tabii ki geldim." Alice kızgınlığını yuttu ve fotoğrafçıları beklemediği için duyduğu utancın yanına itti. Babası onları beklerdi. Göğsündeki gerginliği görmezden geldi. "Yine de *proletarya* kelimesini cümle içinde kullanabilmen beni etkiledi Samuel."

Sam hakareti duymazdan geldi; o hakarete uğrayacak türden bir insan değildi. "Fotoğraflarını çektiler mi?" Greta sordu.

Alice başını salladı. "Hayır." Fotoğraflara ne kadar yaklaştıklarını paylaşmaya gerek yoktu.

Kardeşleri onu izlerken uzun bir an geçti, Fırtınalar bir aradayken çok az olan, yarı yarıya ve çeyrek çeyrek anlatılan, bedavaya verilemeyecek kadar değerli olan ve bu yüzden saklanıp sırlara dönüştürülen gerçeği arıyorlardı - çok daha iyi bir yatırım.

Ama Alice doğruyu söylemişti (en azından fotoğraflar hakkında) ve onlar da ona inanmıştı (en azından fotoğraflar hakkında).

"Tony'yle aramızda hiçbir şey yok," diye araya girdi Greta, hiç de sıradan olmadığı halde insanların araya girdiği o rahat tavırla. Ki öyle değildi. Greta ve Tony'nin on yedi yıldır aralarından su sızılmıyordu. Ne Sam ne de Alice cevap vermeyince konuyu değiştirerek Alice'e, "Geceyi şehirde mi geçirdin?" diye sordu.

"Mm-hmm. Quahog Rıhtımı'nda."

Bir vuruş. *Kahretsin*. Alice pratik yapmıyordu, ailesiyle yaptığı konuşmaların en iyi ifade alma yöntemi olduğunu unutmuştu. Sorulan soruya cevap ver, başka bir şey yapma. Greta atağa geçti. "Griffin'le mi?"

Dayanışma buraya kadarmış.

"Hayır." Alice kardeşlerinin bir anda sessiz bir beklenti içinde hareketsiz kalmalarına aldırmadı. Sakin davranıyordu. "Çalışması gerekiyordu."

Greta kahvesini yudumladı.

"Öyle mi? Gerçek bir işi var mı?" Sam sordu.

"Senin var mı?" Alice, sanki yıllardır birlikte değillermiş gibi, eşyalarını toplayıp hiçbir açıklama yapmadan çekip giden birine karşı bu kadar savunmacı olmasından nefret ediyordu. Sanki hayatlarının geri kalanında birlikte olmayı planlamıyorlarmış gibi.

Evet. *Alice* bunu planlıyordu; belli ki Griffin de bir çıkış planlıyordu... ve *Alice* bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

Sam bir sinire dokunduğunu bilerek sırtıttı.

Sinirlenen Alice sivri cevabını esirgemedi. "Sıla nerede?"

O kendi evlilik hatasından kıl payı kurtulmuş olabilirdi ama Sam doğrudan kendi hatasına düşmüştü. Karısı Sıla'nın annesine öttüğüne hiç şüphe yoktu,

ve Sam Storm'u ödüllü bir alabalık gibi yakaladığı anda onu duyan herkes.

Sam çenesini kapattı ve Alice kendi cesaretini bulduğunda kına yakmaya direndi. "Beni gördüğüne sevindiğini söyleyebilirdin, Sam."

"Seni gördüğüme neden sevineyim ki?" diye karşılık verdi ve başka bir kardeşin ağzında, başka bir ailede bu bir şaka olabilirdi.

Ama bunlar Storm'lardı.

Kahve fincanına bakıp hiçbir şey söylemeyen Greta'ya baktı.

Tabii ki. Alice kahvesini tezgâhın üzerine koydu. "Ben eşyalarımı yerleştireceğim."

Kardeşlerinden hiçbiri cevap vermedi. Söyleyecek ne vardı ki? Otuz dakika bile olmamıştı ve hepsi eski rollerine bürünmüşlerdi.

Aile.

BÖLÜM

4

(Yaldızlı Çağ malikânelerinin bazı güzel yönleri vardı.

Farklı büyüklüklerde sonsuz sayıda oda. Yüksek tavanlı.

Taç kalıplama. Özenli desenlerle döşenmiş orijinal parke zeminler. Devasa lavabolar. Pençe ayaklı küvetler. Bir zamanlar büstiyerler, korseler ve metrelerce ipek ve kadife taşımak için yeterli alana sahip dolaplar (Amerika'nın en büyük icatlarından biri).

Tarih boyunca ablaların da tanıklık edebileceği gibi, kuytu köşeler ve sırlar, dedikodular ve evet, kaçamaklar için tasarlanmış sayısız yerle dolu, tasarımları son derece abartılı.

Storm Malikânesi, Newport'taki on dokuzuncu yüzyıl malikânelerinin en iyileriyle yarışacak şekilde tasarlanmıştı; onların tüm savurganlığına sahipti ve üstelik özel bir adası da vardı. Altmış üç dönümlük arazi ve güneyde Atlantik'in, kuzeyde Narragansett Körfezi'nin ve doğu ile batıda Rhode Island'ın en güzel manzaralarından bazılarının muhteşem manzaraları.

Yeni bir kıtada kendine bir derebeylik kurmak isteyen bir İngiliz olan John Peckham tarafından 1660'larda Narragansett yerlilerinden satın alınan ada, Algonquian dillerinden biri olan Uhquôhquot adıyla anılıyordu. Wickford Tarih Derneği'ndeki kayıtlardan Bay Peckham'ın satış sırasında adanın adının çevirisini isteyip istemediği net değildi, ancak istemediği genel olarak kabul ediliyordu, yoksa Tempest adlı bir yeri satın alırken iki kez düşünebilirdi.

John adadaki ilk kışında şiddetli bir fırtınada öldü ve ailesi, kocasının kaderine hiç şaşırmayan karısı Mary'nin sağduyusuyla, onun aptallığını göz önünde bulundurarak hemen adayı terk etti.

adayı satın alarak başladı. Mary bir daha evlenmedi (yukarıda bahsedilen sağduyuya bakın) ve Little Compton kasaba mezarlığındaki mezar taşına inanılacak olursa doksan üç yaşına kadar yaşadı. Belki de sonunda birinden bu yerin adını tercüme etmesini isteyen kişi Mary'dir: Uhquōhquot, Fırtına Adası oldu ve iki yüzyıl daha ıssız kaldı, ne zaman ki devlet tarafından talep edildi ve Newport'ta hoş karşılanacak kadar iyi görülmeyen bir çelik patronuna beş bin dolara satıldı - ve Newport'ta hoş karşılanan erkeklerin kalibresi göz önüne alındığında, gerçek bir prens olmalı.

Fırtına Malikânesi, tepede büyük ve düşünceli bir şekilde inşa edildi - güneydeki kodamanlara devasa bir orta parmak- ve 1980'lere kadar o edepsiz adam ve onun tuhaf, edepsiz torunları tarafından ikamet edildi, sahiplerinin vakıf fonlarıyla birlikte bakıma muhtaç hale geldi.

Mali sorunlarının çözümü de burada: Franklin Storm, gençlik, kibir ve cebinde yanan on milyonların sadece bir başlangıç olduğu kesinliğiyle doluydu. Fırtına Adası onun kaderiydi, dedi Elisabeth'e kayıktan inip çürük rıhtıma ilk adımlarını attıklarında. Ne de olsa buraya onun adı verilmişti.

Elisabeth o kadar emin değildi ama Franklin eşsiz bir yetenekle doğmuştu: Çevresindeki herkesi kendi arzularının onların da arzuları olduğuna ikna etme yeteneği. Yıllar geçtikçe bu yeteneği onu bir dahi, bir büyücü, bir şarlatan ve bir mistik olarak etiketlemişti, etiketlemeyi kimin yaptığına bağlı olarak... ama Elisabeth için o Frank'ti, aşık olduğu adam, iyi ya da kötü (o günlerde hala daha iyiydi).

Birlikte evi bir proje haline getirmişler, adayı özel bir sığınak olarak yeniden inşa etmişlerdi. Park Avenue'deki çatı katı, Londra'daki sıra ev ve Wyoming'deki çiftlik politikacıları ve güç simsarlarını ağırlarken, Fırtına Adası sadece aileye ve son derece yakın arkadaşlara ayrılmıştı. Franklin bir şeyleri değerli tutmanın yolunun onları gizli tutmaktan geçtiğini herkesten iyi biliyordu. Ne de olsa herkes sır vaadini severdi.

Herkes bu sırları bildiği konusunda yalan söylemeyi de severdi. Hem teknoloji dünyasında hem de New York sosyetesinde, her zaman akşam yemeği partilerini şenlendirmeye hazır birileri vardı.

eksantrik bir milyarderin özel oyun alanıyla ilgili çılgın hikayeler anlatıyordu. Herkes yalan söylediği için kimin doğru söylediğini kimse bilmiyordu ve bu da evi bir efsane haline getiriyordu. Hikayelere göre, ev aşırılık ve tuhaflıklarla doluydu ve Franklin kaçınılmaz olarak kendisine geri dönen, sosyete sayfalarında basılan ve röportajlarda sorulan çirkin açıklamaları doğrulamaktan zevk alıyordu.

Bunların hiçbirisi doğru değildi: ne geniş budama bahçesi (ne de ne yazık ki içindeki gerçek boyutlu fil); ne Hearst Şatosu'nunkine rakip olacak açık yüzme havuzu (New England kışları için pratik değildi ve Google Earth tarafından kolayca çürütüldü); ne de Yarasa Mağarası'na benzer teknolojik icatlarla dolu gizli, yeraltı sığınağı (Franklin'in tasarımı gereği mekanda güvenilir bir Wi-Fi bile yoktu).

Var olan şey, tarih ve Murphy'nin yağlı sabunu gibi kokan ve Elisabeth'in kimsenin fark etmeyi düşünmediği kadar uzun süredir kullandığı YSL Opium parfümünün ipucu ve Alice çocukluk yatak odasına merdivenleri tırmanırken yatıştırdığı kadar acıtan anılarla dolu bir evdi - Fırtına Malikanesi ile ilgili en iyi şey.

Alice doğduğunda, Franklin ve Elisabeth ikinci kattaki büyük yatak odalarını o zamanlar yedi yaşında olan Greta ve beş yaşındaki erkek kral Sam'e tahsis etmişlerdi. Ebeveynleri üçüncü katın büyük bir bölümünü kendi sütlerine ayırdıkları için Alice kuleye bırakılmıştı; evin güneybatı köşesinden yükselen ve üçüncü kat koridorunun en ucundaki bir kapının ardına gizlenmiş dar bir merdivenle ulaşılan küçük, dairesel bir kule.

Storms'un, tam olarak bir *hata* değil ama kesinlikle bir *sürpriz* olan çocuğu, bir peri masalındaki kayıp bir prenses gibi kule odasına atadığı gerçeği için söylenecek bir şey vardı, ama bu Alice ve terapisti arasında her Cuma saat 10:15'te (terapi ona karşı başka bir işaret, eğer biri sayıyorsa).

Çantalarını yatağın üzerine atarken bu haftaki seansın yerini değiştirmek için zihnine bir not aldı, hala kendini bildi bileli orada duran püsküllü turkuaz yatak örtüsüyle kaplıydı. Oda, şömine şöminesinin üzerindeki solmuş fotoğraflardan, çocukluğunun sahil gezilerinden kalma deniz kabukları ve taşlardan, ata binerken aldığı ikincilik kurdelelerinden oluşan bir zaman kapsülüydü.

Ebeveynler üçüncü çocuklarının ikinci yatak odası için nereden mobilya bulduysa oradan toplanan yaldızlı aynalara asılı kamp.

Elisabeth Storm, artık var olmayan New England parasının içinde doğmuştu, bu da açık zenginlik tuzaklarına karşı püriten bir nefret anlamına geliyordu (özel ada bir yana), bu yüzden Alice geldiğinde Franklin'in birkaç kez kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder olması önemli değildi. Evde Storm'un adını oluşturan krom, çelik ve safir cama uyan çok az şey vardı. Bunun yerine, aile ağacının Winslow kolundan toplanan antikalarla doluydu.

Alice kavisli duvara işlenmiş büyük pencerelere ve daha önce kanıksadığı nefes kesici manzaraya doğru ilerledi. Yuvarlak mekânın üç tarafındaki pencereler adanın muhteşem manzarasını sunuyordu: doğudaki devasa meşenin hâkim olduğu eski ağaçlar; güney ucunda sis çanını barındıran küçük bina, ötesinde açık okyanus; ve batıda, Wickford'dan tekneyle gelenleri karşılayan rıhtım ve kayıkhaneye uzakta.

Sabah odayı altın rengi bir ışıqla ve sihir gibi bir şeyle doldurdu, çünkü yıllar aniden gitmişti ve o yine bir çocuktı, suyu izliyordu, müziği tüm evi rahatsız edecek kadar yüksekti, Charlie ile anakaraya geri dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu, böylece tezgahın arkasındaki sevimli çocukla dondurmacının önünde oyalanabilirdi.

Hayalini kurduğu romantizm hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Teyzesinin çalıştığı lokantada bir yaz işi olduğu konusunda ona yalan söylediğinde (korkunç bir tesadüf), her şey güneye gitti. Ama Alice ilk kez başka biri gibi davranmanın tadına varmıştı -ailesi tarafından yontulmamış biri gibi- ve bu sonun başlangıcı olmuştu.

Elbette, sonun gelmesi uzun zaman almıştı.

Parmaklarını kaldırıp bardağa dayadı, bakışları o sabah geçtiği suya kaydı, tuzlu ve berraktı, şimdiden yazın son haftasında yelken açacak kaptan adaylarıyla doluydu. Uzakta bir avuç balıkçı teknesi ıstakoz ve yengeçle dolu olarak Wickford Limanı'na dönüyordu. Babasının saat sekizde rıhtımda istiridye yediği anı gözünün önüne geldi.

Sabahleyin, Alice uzakta dururken bir grup balıkçıyla gözleri parlıyor ve gülüyordu.

İşte hayat bu.

Boğazı düğümlendi. Elbette üzüntüyle. Ama *gerçekte olandan* ziyade *olabilecek olanı* çağrıştırdığı için de hayal kırıklığı.

"Hayır," diye fısıldadı cevabı. O hafta terapiyi erteliyordu. Sağlıklı bir şekilde.

Alice pencereden uzaklaştı ve otuz üç yaşında bir kadının ailesinden saklanırken çocukluk odasında bulabileceği tek dikkat dağıtıcı şeyi almak için çantasına yöneldi.

Telefonunu.

Wi-Fi'ye bağlandığında, bir gece önce trende görmezden geldiği kırmızı baloncukların daha da kızgınlaşmasını izledi: yirmi üç sesli mesaj, yüz kırk yeni e-posta. İki yüz on üç yeni kısa mesaj. Oradan başladı, uygulamayı açtı ve kaydıldı, zaten bitkin düşmüştü.

Patronu. Sonunda.

Koridorun karşısındaki komşusu. Daha sonra.

Times'dan bir muhabir. Kesinlikle olmaz.

A az arkadaşlar itibaren yüksek okul o hala
tutuldu içinde Dokunmak ile.

Kaçınılmaz.

Griffin. Bu kalın isim karşısında nefesini tuttu; Griffin'in kalbini kırdığı ve onu yalnız bıraktığı 4 Temmuz'dan beri kaçınmak için çok uğraştığı bir isimdi *bu... Artık doğru gelmiyor bebeğim*. Adının üzerine geldi, metin önizlemesinden kaçınamadı. *Alleycat*. Evcil hayvan isminden irkildi. Beş yıldır onun partneriydi ve rolünü o kadar iyi oynamıştı ki o bile kandırılmıştı (sahnedeki kesinlikle o kadar iyi bir aktör değildi). *Haberleri yeni gördüm ve ne diyeceğimi bile bilmiyorum...*

"O zaman yapma," diye fısıldadı, inanılmaz bir güç göstererek (insanüstü, gerçekten) başlığı açmadan silmek için kaydıldı. Fikrini değiştiremeden.

Gabi.

Alice o başlığı açtı, ekranın sol tarafını dolduran bir dizi cevapsız mesaj giderek daha acil hale geliyordu. Hepsini okuyamadan telefonu elinde titredi, gelen Wi-Fi çağrısının altında en iyi arkadaşının yüzü yanıp sönüyordu.

Alice telefonu kulağına götürdü ve bavulunu açtı. "Sana okunmuş fatura ayarladığım için pişmanım."

"Ben de öyle! Okunmuş olarak bırakılmakla ilgili tüm o şarkıları biliyor musun? *Bir de okunmamış* olarak bırakılmayı dene!" Gabi, Amherst'teki ilk yıllarının yarısından beri Alice'in en yakın arkadaşıydı, burada çılgınca farklı dünyalardan gelen isteksiz oda arkadaşları olmuşlardı (Alice'inkiyle aynı olan bir dünya var mıydı?). Birkaç ay sonra, Bell Hooks ve *Gossip Girl*'e duydukları ortak sevgi (feminist bilişsel uyumsuzluğa lanet olsun) arkadaşlıklarını güçlendirdi ve ilk yıllarının sonunda Gabi, kampüste (Mütevelli Heyeti dışında) Alice'in ailesi hakkındaki gerçeği bilen tek kişiydi. Alice kolunu kırıdığında Boston'a helikopterle giderken sır saklayacağına dair yemin etmişti. İfşaya tek tepkisi ne oldu? *Sanırım bu senin neden bu kadar değerli olduğunu açıklıyor.*

O zamandan beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

"Bana en son mesaj attığından beri on sekiz saat geçti. Ne oluyor Alice?" Bir duraksama, Gabi'nin yataktan kalkıp kendi tarafında hareketlenmesi. "Ve her araman doğrudan telesekretere mi düşüyor? Öldüğünü sanmıştım."

Alice bavulun içindekilere baktı; tuvalet malzemeleri, ayakkabılar ve önümüzdeki birkaç gün içinde işe yarayabilecek ya da yaramayacak giysilerden oluşan tuhaf bir karışım (aceleyle topla, boş zamanda tövbe et). Bir çift beyaz spor ayakkabı çıkardı ve odanın köşesine fırlattı. "Ben ölmedim. Bu adada telefon çekmiyor."

Franklin isteseydi bu gerçeği değiştirebilirdi ama babasının ziyaretçilerini iyiliksever bir diktatör gibi kontrol altında tutmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu; okuduğu tüm o William Randolph Hearst biyografileri onda güçlü bir iz bırakmıştı. Bu yüzden anakaradan ya kesik kesik internet geliyordu ya da hiç gelmiyordu.

Arka planda başka bir ses mırıldandı. Gabi Alice'e dönmeden önce, "Ne demek istediğimi anlıyor," dedi. "Bu duyarsızlık mıydı? Referans vermek

Ölüm mü? Roxanne bunun duyarsızlık olduğunu söylüyor."

"Sen bir avukatsın; belli bir seviyede duyarsızlık bekliyorum." Alice tuvalet çantasını pencerelerden birinin altındaki alçak masaya taşıdı. Suyun üzerinden gelen tekneleri izledi.

"Aynen öyle. Bu benim cazibemin bir parçası." Gabi hiç tereddüt etmedi. "Ve Roxanne'in umurunda çünkü aile dedikodularını öğrenmeye can atıyor."

Arka planda öfkeli bir ciyaklama sesi duyuldu ve Alice bu tanıdık ileri geri konuşmaya güldü. Roxanne Wolf, hem New York'un edebiyatçılarının saygısını kazanmış hem de kendini ayakta tutmaya yetecek kadar parası olan birkaç basılı dergiden biri olan *Bonfire Magazine*'in sosyete editörüydü. Yıllar önce, Alice'in her şeyi değiştiren hikâyeyi anlatmasına yardım eden Roxanne'di - Storm'a yönelik kamu itibarını yerle bir eden, şirketin üst düzey yöneticilerini yıkan ve babasıyla ilişkisini mahveden hikâyeyi.

Hikâye Roxanne'in kariyerini stratosfere fırlatabilecekken, bunun yerine hikâyeyi güvendiği bir iş arkadaşına aktarmış ve Alice'in başına gelecek kaçınılmaz sonuçlara alet olmayı reddetmişti. İş başa düştüğünde, Roxanne her zaman uzun yıllara dayanan dostluklarını köşe yazılarına tercih ederdi ve üçü de bunu biliyordu.

Gabi hâlâ konuşuyordu. "Nerelerdeydin? İyi misin?" "Telefonum kapalıydı."

Bir duraksama. "Evet, bu başkaları için olması gereken bir şeye benziyor. Bana değil."

Alice, şüpheli bağlantıya rağmen, Gabi ve Roxanne'ın Boerum Hill'deki bahçe kooperatifinde yatak odası ile oturma odasını ayıran cep kapısının sessiz kayışını duyunca gülümsedi. Gözlerini kapadı ve orada, o odada olmayı diledi; ikinci el halılar, rahat mobilyalar ve kullanılabilir alanı yarıya indirecek kadar kitapla dolu odada.

"Anlat bana," diye sordu Gabi.

Alice gözlerini dünyanın en güzel manzaralarından biri olan pırıl pırıl denize dikti. "Çok tuhaf."

"Bu mantıklı."

"Hayır, yani, bu..." Durakladı, duygularını tarif etmenin doğru yolunu arıyordu. Nafile bir çabaydı. Onun yerine, "Paparazziler beni tren istasyonunda karşıladı" dedi.

"Oh kahretsin. Gerçekten mi? Roxanne'in bu işe karışmasını mı istiyorsun? Yani, sanırım babanın adamları da-"

Babasının insanları. Ölü bile olsa, insanları vardı. Bu nasıl tuhaf olmazdı?

"Hayır," dedi Alice. "Ben hallettim. Zaten artık adadayım."

"Ah. Ada." Arkadaşlıkları boyunca Gabi Fırtına Adası'na sadece birkaç kez gitmişti. Üniversite sırasında bir bahar tatili. Üniversiteden sonra yazları birkaç hafta sonu, ta ki Alice geri gelmeyi bırakana kadar. "Ve?"

"Ve..." Tereddüt etti. Telefonun diğer ucundaki Gabi, Alice konuşmasını bitirene kadar bekledi. "Beş gün daha."

"O kadar kötü, ha?"

"Ailemin duygular konusunda pek de iyi olmadığını unutma lütfen." Gabi kuru bir sesle, "Ve sen, bu konuda çok iyisin," dedi.

"Hey! Ben... daha iyiye gidiyorum."

"İyileşiyorsun," dedi Gabi hemen, en iyi arkadaşların yaptığı gibi, kusurları ne zaman fark edeceklerini ve ne zaman görmezden geleceklerini bilerek. "Sen nasılsın?"

"Ben... iyiyim?" Başka ne söylemesi gerekiyordu ki?

"Saçmalık. Gelmemi ister misin?"

Evet.

Ama Fırtınalar bu şekilde bir aradayken, bu nasıl bir duyguysa - henüz keder miydi? Hâlâ başka bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki Franklin çamur dolu çizmeleriyle arka kapıdan içeri girecek ve hepsini birbiriyle yarışa sokacaktı - adanın kuzey ucuna ilk ulaşan, kızıl meşenin en yüksek dalına tırmanan, kütüphanenin duvarlarındaki ressamı sayabilen, açılış zinde Storm Inc. hisse senedi fiyatını bilen. Yani belki de inkârdı. Ama her neyse, bu kadar erken takviye çağırmak bu işi beceremediğini kabul etmek anlamına gelirdi. Utanç verici.

Uzakta, Körfez'i boydan boya geçen küçük beyaz bir kayık, o sabah bindiği kayığın neredeyse aynısıydı. Alice elini kaldırdı, parmakları teknenin ardından gelen beyaz dalgaların üzerinde dans ediyordu. "Annem pazartesi günü için insanları buraya davet etti. Ne olduğunu bilmiyorum. Görünüşte bir tür anma töreni ama annemi tanıyorsam açık bir bar ve yaylı çalgılar dörtlüsü gibi bir şey olacak. Babam dindar biri değildi, o yüzden ne yapacağımızdan bile emin değilim..." *Cesedi* söylemek istemedi. "Her neyse. Yapmak zorunda değilsin."

"Orada olacağım," dedi Gabi, kesin bir ifadeyle. Arkadaşlıkları gibi. "Ayrıntıları bana mesaj at."

"Roxanne'i de getirmelisin. Yılın güzel bir zamanı."

"Harika, çünkü ben de en iyi arkadaşımın babasının cenazesini yaprak röntgenleyerek geçirmeyi planlıyordum."

Alice kahkahasını tutamadı ve bavuluna dönüp içindekileri karıştırmaya başladı. Siyah bir kapüşonlu. Bir çift yırtık kot pantolon. İki siyah atlet. "Tamam. Yine de onu getir."

Neden bu kadar çok sütyen? Neden bu kadar az çorap? Neden boya fırçaları var da boya yok?

"Getireceğim. Annen nasıl?"

En azından siyah bir elbise. Bir çift topuklu.

"Aynı, ama çözülmemiş ek kaygılarla birlikte."

"Eğlenceli! Diğer herkes de orada mı?"

"Oh evet. Bütün çete. Sam götlük yapıyor, Greta annem için endişeleniyor. Çocukları görmedim. Sam'in karısını da görmedim ama eminim o da hâlâ korkunçtur." Birkaç on yıl hapiste yatmadan önce onu çok şımartmış olan milyarder bir babanın çocuğu olan Sıla'nın değişim kapasitesi yoktu.

"Emily mi?" Alice'in küçük kız kardeşi, ailenin bebeği. Wickford'da bir kristal dükkânı işletiyor, bir anlamı varmış gibi adaçayı yakıyor ve ailenin en silik üyesi olmasına rağmen herkesin en sevdiği Fırtına'ydı... Alice'in bile.

Bu duygu artık karşılıklı değildi. "Onu henüz görmedim."

"Herkesin orada olduğunu sanıyordum?"

"O burada ama ben daha bu sabah geldim." Alice şifonyerin çekmecesini açtı ve her şeyi içine tıktırdı.

"Dün gece gitmedin mi?"

"Ben"-sorunun nereye gittiğini anladığında kelimeler boğazında *düğümlendi* ve çekmeceyi yumuşak bir *gümbürtüyle* kapattı

-"Yaptım."

"Dün gece nerede kaldın?" "Tren

istasyonuna yakın bir motelde."

"Nasıl olur?" Bir duraklama. Sonra sertçe, "Lanet olsun, Griffin orada mı?" Gabi, *Griffin'i* diğer insanların *hamamböceği* dediği gibi söyledi. "Şu lanet herif. Hepimiz kederliyken bir şeyler yaparız Alice, ama o köprü trolüyle o şeyleri yapmaktan kaçınabileceğimiz kesin."

Alice güldü. Sorun şuydu ki, Griffin bir köprü trolü değildi. Yakışıklı, sıcak, komik ve silahsızlandırıcı derecede dürüsttü (en azından öyle görünüyordu) - Alice'in istemesi için yetiştirildiği her şeyin tam tersiydi, bu da onun kendisi için yanlış olmasının tüm nedenlerini görmezden gelmesi için yeterliydi, özellikle de babası onaylamadığını açıkça belirttikten sonra.

Ve sonra hiçbir açıklama yapmadan onu terk etmişti (yani, belki de biraz köprü trolüydü).

"Ondan hoşlandığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Tam da bu yüzden şimdi ondan tiksiniyorum -o terk ettikten sonra pislik ölçerimi tamamen yeniden ayarlamak zorunda kaldım-" Gabi kendini toparlayana kadar bir süre geçti. "Tanrım. *Geri mi döndü?*"

"Bana daha fazla güvenebilirsin, biliyorsun."

"Sana her konuda sonsuz inancım var ama bu konuda yok. Tanrım, onun yüzünden *kâkül* uzatıyorsun. Neredeyse onun yüzünden *kâkülüm* oldu."

"Tamam, birincisi, bu belden aşağı bir vuruş; bir yerdeydim. İkincisi, dün gece Griffin'le birlikte değildim." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki neyi ele verdiğini fark etti.

"Ama sen... başka biriyle birlikteydin?" Brooklyn kamu avukatlığı bürosundaki en iyi avukat olan Gabriela Romero-Jiménez sohbete girdi.

"Gitmem gerekiyor," dedi Alice.

"Kesinlikle gitmek zorunda değilsin, seni yalancı."

"İtiraz ediyorum. Kavgacı," diye karşılık verdi Alice.

"Reddedildi!"

Gabi'nin bağıırışı Alice'in kapısının çalınmasıyla noktalandı. "Oh, kahretsin. Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Hayır! Kim var orada? Şu anda hiç kimse benden daha önemli değil."

Kapı açılıp küçük kız kardeşinin kafası aralıktan içeri girdiğinde Alice güldü, annelerinin yüzünün mükemmel bir kopyasıydı, ancak birkaç çili daha vardı (çiller Elisabeth'in yanaklarına yerleşmeyi hayal bile edemezdi). "Gitmem gerek!"

"Ünlü biri mi? Başkan mı? Dünya Bankası başkanı mı?" Gabi onun kulağına sordu.

Alice, "Dünya Bankası Başkanı'nın kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi ve ekledi, "Emily."

"Ah," dedi Gabi, Alice'in söylediğinden daha fazlasını anlamıştı. "O zaman gitmelisin. Ona selamımı söyle."

"Gabi'nin selamı var," dedi Alice kız kardeşine, o da küçük bir el sallayıp odaya girdi. Her zamanki gibi yogaya, meditasyona ya da acil bir Reiki seansına hazır görünüyordu - yalınayak, dar siyah bir atlet ve baskılı, geniş paçalı, gri samuray pantolonuyla. "O da selam söylüyor."

"Pazartesi için bana mesaj at."

"Atarım." Telefonunu yatağının üzerine bırakan Alice, Emily'nin yanına gitti, ona sarılamadan durdu, artık bunu yapıp yapmadıklarını bilmiyordu. "Merhaba."

Gerçi sarılmışlardı. Daha önce. Çift olmuşlardı, Emily yaşça Alice'e diğerlerinden çok daha yakındı. Ama şimdi Alice tereddüt etti ve sonunda Emily ona uzandı. "Merhaba."

Greta'nın soğukkanlı bir sertlik, Sam'in ise küstah bir kibir sergilediği yerde, Emily kardeşler arasında en az korunanıydı. En azından öyleydi. Diğerlerinin hiçbirinin olmadığı kadar açık ve gerçekçiydi, ki bu da ironikti çünkü işi - anakaradaki bütünsel şifa dükkânı - ayakta kalabilmek için tamamen cüzdanı kabarık ve aklı kıt turistlere bel bağlamıştı.

Daha doğrusu, eğer babaları Emily üniversiteden mezun olduktan sadece birkaç hafta sonra her şeyi finanse etmemiş olsaydı, tamamen bu şeylere bağlı olacaktı - Franklin'in Greta'nın bitmemiş bir romancı ve anneleri için öğle yemeği randevusu olarak tüm hayatını finanse etmesine ve Sam'e koridorun aşağısında bir ofis vermesine rağmen, Sam ve Greta'yı her fırsatta kızdıran bir gerçek.

Babaları Sam'in çocuklarının özel okul masraflarını ve Sila'nın... Sila o an neyle ilgileniyorsa onun parasını öderken yetişkin gibi davranıyordu.

Belki de Emily'nin yaşıydı - Alice'ten beş yaş küçüktü ve ailenin bebeği olmanın tüm ayrıcalıklarına sahipti. Belki de diğerlerinin içine kodlanmış olan güvensizlik Emily'nin DNA'sı çift sarmal haline gelmeden önce tükenmişti ama ailenin geri kalanı keşfedilmekten ve manipüle edilmekten korkarak gerçeklerini saklarken, Emily açık açık yaşıyordu. Duyguları hakkında konuştu. İnsanlara onları sevdiğini söyledi. Bu hem canlandırıcı hem de yorucuydu ve kimse onun nasıl bu hale geldiğini tam olarak açıklayamıyordu.

Alice bile, bu yüzden duygularına hazır olmadığı zamanlarda kız kardeşinin ilk iletişim kurma girişimlerinden kaçınmıştı. Emily'nin dürüstlüğü karşılığında dürüstlük istiyordu ve Alice buna hazır değildi. Hazır olduğunda da ortadan kaybolan Emily olmuştu. Beklemekten yorulmuştu.

Özür dilemek için çok geçti. En azından öyle hissetmişti.

Alice Emily'nin kucağına adım attı, neredeyse sıkı, neredeyse temizleyici ve sonra... bitti. En genç Fırtına Alice'in elinden kurtulup geri adım atmadan önce orada, korumalı bir şekilde duruyordu.

Oh. Alice onu bıraktı, hayal kırıklığı bir dalga gibi ona çarpıyor, deniz bacaklarını almakla tehdit ediyordu.

"Geldin," dedi Emily kollarını indirerek, bir düzine boncuklu bilezik (labradorit, malakit, aytaşı, peridot-anladın sen onu) birbirine çarpıyordu.

"Tabii ki geldim."

Emily başını salladı. "Anlıyorum. Bunun için mutluyum."

Ailedeki diğer herkes tarafından suçlama ya da manipülasyon gibi hissedilen kelimeler burada başka bir şeyle doluydu -gerçek. Ve her nasılsa, bu Alice'i şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha fazla kedere yakın bir şeyle doldurdu. Emily bile onun geleceğinden emin değildi.

Emily bile en başta neden gittiği gerçeğini görememişti.

Alice öfkeli savunmasını yuttu. Terapisti, *radikal kabullenme pratiği yapmasını* söylerdi. *Açık ol.* "Nasılsın?"

Yüzünü buruşturmaktan zorlukla kaçındı. Emily bu sıradan soruyu fark etmemiş gibiydi, küçük, narin bir omuz silkmeye karşılık verdi. "İyiyim. Bilirsin işte. Düne kadar. Ama bu kısmı güzel; yapacağından emin değilim..."

"Evet. Kimse değildi," dedi Alice, sözleri olduğu gibi kabul etmeye çalışarak. Boğazını dolduran sözcükleri görmezden geliyordu. *O benim de babamdı. Her ne kadar böyle olmamasını tercih etse de.*

"Dört Temmuz'da geleceğini umuyordum." Dört Temmuz, Franklin ve Elisabeth'in sonsuza dek sahiplendikleri uzun hafta sonu; tüm eski New England parası geleneğinde aile için düzenlenen bir tatil. Eğer atalarınız Devrim'de savaşırsa, Bağımsızlık Günü'nde aile yerleşkesinde gofre kumaş ve tekne ayakkabılarıyla onları kutlamaya çağırılırdınız.

Alice son beşini kaçırmıştı ama Haziran ayında, yıllar sonra ilk kez Emily onu aramıştı. Gelmesini istemişti. Alice deneyeceğini söylese de, ikisi de gelmeyeceğini biliyordu. Ve yapmamıştı. "I-" Durdu ve beş yıldır adaya gelmemesinin tüm nedenlerini düşündü. "Gelemedim."

"Doğru," dedi Emily. "Sen meşgul bir insansın."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Emily. "Meşgulsün. Dört Temmuz'a gelemedin."

Şaşırmadım. Bu reddettiğin ilk davet değildi."

Ve işte oradaydı. Ailenin bebeği, tüm neşesi, şakacılığı ve sevinciyle bile Emily'nin hâlâ bir Fırtına olduğunu, hâlâ keskin bir noktaya oturabildiğini hatırlatıyordu. Alice yanlış anlamamıştı. "Babam burada istenmediğimi daha açık söyleyemezdi, Em. Annem de öyle."

"Evet ama bu onların düğünü değildi," diye cevap verdi Emily. "Benim düğünümüdü."

Dedikodu siteleri üç yıl önce, adanın tepesindeki bir drone'dan çekilen bulanık fotoğraflarla birlikte *küçük bir aile meselesi* olduğunu bildirmişti. Emily ve Claudia beyaz boho elbiseleri içinde, adanın antik taş duvarlarından birine yaslanmış bir çiçek çiçeğinin altında. Neredeyse yirmi kişi katılmıştı. Hiçbiri Alice değildi.

"Özür dilerim," dedi. Sesi keskin, tırtıklı ve kızgınlık dolu çıkmasına rağmen ciddiydi, çünkü kimse sürgün edilme şekli için ondan özür dilemeyi düşünmemişti. "Claudia burada mı?"

"Gelecek. Bu akşam yemek yapacak, çiftlikten bir şeyler almaya gitti."

Alice'in kaşları kalktı. "Annem yemek yapmasına izin mi veriyor?"

Emily yarı gülümsedi, paylaşmaya en istekli olduğu şeydi bu. "Annem onu hepimizden daha çok seviyor."

"Onu gerçekten suçlayamam," dedi Alice, bir barış önerisi olarak.

"Değil mi?" Eski Emily'ye, çocukluk arkadaşına bir anlık bakış. Greta ve Sam'in yaşları birbirine çok yakın olduğu için, sinir bozucu küçük kız kardeşlerine karşı birlik olmuşlar ve sonra da ayrılmışlardı, dünyada kendi yollarını çizmişler ve Alice ile Emily'yi bir takım olmaları için geride bırakmışlardı - ta ki her şey değişene kadar.

"Em-" diye başladı Alice, ne söyleyeceğini tam olarak bilmeden.

"Belki daha sonra meditasyon yapmak istersin?" Emily de aynı anda kendi barış teklifini sundu. "İstersen pratiğine rehberlik edebilirim."

"Belki," diye mırıldandı Alice, bir meditasyon pratiği olduğu fikrine gülme dürtüsüne direnerek. Alice'in endişe pratiği vardı. Sinirlilik pratiği. Ve bugünlerde, ne oluyorsa olsun pratiği. "Sen nasıl sın?"

Bir tereddüt. "Oldukça kötü. Ya sen?"

Ben de. "Garip hissediyorum."

"Bu babamın enerjisi. Aynı frekansta titreşmiyor."

Hiçbir frekansta titreşmiyor, demek istedi Alice. *Babam öldü.* Ama varmış oldukları ateşkesi bozmak istemiyordu. Öyle de olsa.

Tam sessizlik rahatsız edici olmaya başlamıştı ki, Elisabeth merdivenlerden yukarı seslendi. "Emily! Alice! Buraya gelseniz iyi olur." Annelerinin bağırışı bu kadar teslimiyetçi olmasaydı keskin olarak tanımlanabilirdi. "Bir misafirimiz var."

Anında birleşen kız kardeşler birbirlerine baktılar. Emily, "Kim?" diye mırıldandı.

Alice omuz silkti. "Şirket mi?" Tanıtım, pazarlama, mütevellî heyeti - ortaya çıkan herhangi biri olabilirdi.

Emily başını salladı. "Helikopter yok."

Fırtına A.Ş.'nin geldiğini duyabilirlerdi. Alice pencereye gitti, adanın batı tarafındaki kayıkhaneye doğru baktı, o sabah kayığı oraya yanaştırmıştı -şimdi aynı bir arkadaş olan bir kayık. "Limandaki hangi teknelerin adaya ait olduğunu bilen biri."

"Kızlar!" Elisabeth'in sesi artık resmen tizleşmişti. Acil. Kız kardeşler eğitildikleri gibi hemen harekete geçtiler.

Merdivenin dibine yarım düzine adım kala Emily o kadar hızlı durdu ki Alice neredeyse ikisini de merdivenden aşağı yuvarlayacaktı ama "Ne-?" diye kısa kesti.

Cümlesini tamamlayamadı, bakışları Elisabeth'in misafirinin durduğu, özenli oymalar ve işlemeli vitraylarla çerçevelenmiş evin ana kapısına kaydı.

Elisabeth'in misafiri değil. Hayır, uzun bacaklı, ön kolları dövme, gri gözlü izci çocuk *Alice'in misafiri*ydi.

Yoksa öyle miydi?

Yabancı kasabaya geliyor.

Ama adam yabancı değildi. Ailenin geri kalanı onu açıkça tanıyordu ve hırçın bakışlar (Sam), gergin dudaklar (Greta) ve katı sessizlik (Elisabeth) ile tamamlanan kolektif huzursuzlukları herhangi bir gösterge ise, ondan hoşlanmamışlardı. Rahat, radikal bir şekilde kabullenici Emily bile onun gelişiyse dengesini kaybetmiş görünüyordu; sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi omuzları dikleşti ve geriye doğru yuvarlandı.

Daha da kötüsü, onları açıkça tanıyordu - bu da dün gece *onu* tanıdığı anlamına geliyordu. Ve hiçbir şey söylememişti. Tanrım, ne kadar aptaldı, sadece kendisi için bir şeylere sahip olabileceğini düşünüyordu. Bir yabancıyla bir gece bile, hiçbir yankısı olmadan.

Daha iyi bilmeliydi. Daha iyi biliyordu, her zaman yansımaları olurdu. Babası ona bunu öğretmemiş miydi?

Ve bu adam, her kimse, onları teslim etmek için buradaydı.

Fuayede titreşen düşmanlığı fark etmiş gibi görünmüyordu. Bunun yerine inanılmaz derecede rahat görünüyordu, bakışları teker teker her birinin üzerine düşüyordu. Bakışların kendi üzerine düşmesini bekledi, ağırlığına karşı kendini hazırladı.

Adam ona baktığında, o kadar soğuk ve kısaydı ki, neredeyse yanılıp yanılmadığını ve onu tanımadığını sorgulayacaktı. Bakışları yanından geçip gitti ve Alice'in dikkati keskinleşerek onu içine çekti. Gömleğinin kollarını sıvamıştı ama parmak eklemlerinin kırmızılığını görebiliyordu - attığı yumruktan dolayı hâlâ hamdı

Tren istasyonunun dışındaki fotoğrafçıya bakarken, bu karşılaşmayla ilgili hiçbir şeyi hayal etmediğinin kanıtıydı... ya da sonrasında olanları.

Onun burada ne işi vardı?

Kimdi o?

O daha sormadan annesi konuştu ve herkesi malikânenin devasa ön odasına doğru yönlendirdi. "Pekala. Artık hepimiz burada olduğumuza göre, sanırım Jack'in söyleyecek bir şeyleri var."

Sözler tabloyu çözdü, herkes sanki bunu bekliyormuş gibi aynı anda, yumuşak ve telaşsız bir şekilde hareket etti. Elbette Franklin'le geçirdikleri yıllar onları buna hazırlamıştı; kargaşanın geldiği, duyguların kabardığı ama asla gösterilmediği anlara.

Fırtına içeride.

Alice ailesini kapı aralığından ön odaya kadar takip etti, kafilenin arkasına geçerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Arkada değil. Pek sayılmazdı.

Çünkü kapıda bekledi, herkesin ondan önce girmesine izin verdi.

Kadın eşikte tereddüt etti. Ona baktı. Onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı, gri gözleri hiçbir şey göstermiyordu, önceki gecedен çok farklıydı, ona zevkle, ihtiyaçla ve gün ışığını göreceğini asla hayal edemeyeceği kadar özel bir şeyle bakmıştı.

"Senin adın Jack."

Başını çevirmedi ama gözleri okunmuyordu. "Evet." "Kim olduğunu biliyorlar."

"Biliyorlar."

"Kim olduğumu biliyordun."

"Biliyordum." Utanma yok. Tereddüt yok.

İçinden öfke aktı. Öfke, hayal kırıklığı ve ihanet gibi bir şey. Yanılmıştı. O tren gibi sabit değildi. Ve onun gizli, planlanmamış durağı değildi. O başka birinin sırrıydı. Ondaki saklanan.

Onu küçük düşürmek için buradaydı.

Yine de bunları ona gösterirse lanetlenirdi. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve "İzci çocuk için çok fazla, ha?" dedi, eşikten geçmeden önce, gelecek olan kaosa doğru adım attı.

BÖLÜM

5

(") (F) RANKLIN BENİ GÖNDERDİ."

Açılış konuşmalarına bakılırsa, bu tam bir fiyaskoydu.

Alice, Jack bunu söylerken nefesini tutamadı, sanki babası az önce diğer odadaymış ya da bir hissedarlar toplantısında şehirde sıkışıp kalmış ama birkaç saat içinde yanında olacaktı gibi.

Sanki bundan daha sert kalabalıkların önünde durmuş ve daha garip şeyler söylemiş gibi, hiç söze girmeden söylemişti. Alice, duvarları bir MoMA galerisine rakip olacak kadar yirminci yüzyıl sanat eseriyle dolu olan Fırtına Malikânesi'nin ön odasının etrafında her zamanki savunma pozisyonlarını aldıklarını fark etti.

Elisabeth, Paris'teki bir bit pazarından üç kuruşa aldığı yüksek kanepesinde oturuyordu. Greta ve Emily, el dokuması bir Türk şalıyla örtülü kahverengi kadife aşk koltuğunun her iki yanında eşsiz birer kitap ayracı gibiydiler -Greta kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi siyah sigara pantolonu ve büyük boy soluk mavi bir düğmeli bluz giyyordu. Omurgası dik, kalçaları ve dizleri doksan derecelik açıdaydı, Elisabeth'in mükemmel bir kopyasıydı ve Emily'nin tam tersiydi - lotus pozunda, çıplak ayaklarını altına sokmuş, bir eli yanındaki lake sehpanın üzerindeki Rodin çalışmasının kaidesiyle oynuyordu.

Sam bir şekilde devasa kanepenin iki karesini kaplamış, üçüncüsünü Alice'e bırakmıştı. Kaçınılmaz olana teslim olarak, onlarca yıldır kendisine ait olan yere yöneldi, yumuşak deriye yerleşirken bir bacağını altına soktu ve sırtını yakındaki Eames sandalyeye döndü. Boş duran koltuğa. Diğer herkesin özenle kaçındığı koltuğa.

Bunun yerine Jack'e odaklanmışlardı.

Trende yanında oturan ve tek kelime etmeyen Jack'e. Gecenin karanlığında onu takip etmişti. Karanlıkta onu öpmüş, onu korumak için adım atmış ve sonra yatağa götürmüştü... iyi bir adammış gibi davranırken, ölmüş babası tarafından her ne olacaksa onun için gönderilmişti.

Şüphesiz bir oyun. Franklin oyunları severdi.

"Arthur nerede?" Jack daha fazlasını söyleyemeden Elisabeth araya girdi. Arthur Settlesworth, Franklin'in ebedi avukatı, eğer adından da anlaşılacağı gibi uzun bir emlak avukatları soyundan geliyordu.

Jack durakladı, sanki söylemek istediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi soruyu kalın yaz havasında asılı bıraktı. Tabii ki biliyordu. "O New York'ta."

"Peki ya Lauren?" Greta sıkıca sordu. Storm A.Ş.'nin iletişim müdürü Lauren Peabody, şüphesiz yakınlarda bir yerlerde, Franklin'in ölümünü daha yüksek bir hisse senedi fiyatına çevirmenin en iyi yolunu düşünüyordu.

"Ayrıca merkezde." Jack çömeldi ve ayaklarının dibindeki sırt çantasının fermuarını açtı. Bir gece önce bir fotoğrafçıyı yumruklayıp onun için birkaç SD kart çaldığında omzuna astığı çantaydı bu.

Ama onun için değil. Babası için.

"Evelyn?" Emily, Franklin'in uzun zamandır yardımcılığını yapan, paraya ya da can simidine ya da her ikisine birden ihtiyaç duyduklarında babalarının ateşini ölçmek için aradıkları kadını rica etti.

"Merkezde," dedi, Emily ile konuşurken sesi biraz daha nazik çıkıyordu.

"Adamlar mı?" Sam, genellikle rahatsız olmayan ses tonunu şimdi kırparak söyledi.

Mark Houseman, Larry Manford ve Adam Grossman, babasının doğduğundan beri tanıdığı ve hep birlikte "Adamlar" diye hitap ettiği yönetim kurulu üyeleri.

Jack çantadan bir yığın düz beyaz zarf çıkardı. "Sadece benim. *Beni* Franklin gönderdi."

"Sen de *kimsin*?"

Odadaki herkes Alice'e döndü, şaşkınlıkları hissediliyordu.

"Ne?" Şimdi Elisabeth'in sesi sinirli geliyordu.

"Bu adamı daha önce hiç görmedim," dedi Alice, bir kalp atışı kadar tereddüt ederek.

-Kelimelerdeki yalanın farkındaydı. Aslında yalan değildi. O adamın bu versiyonunu daha önce hiç görmemişti -kolları sıvalı, babasından bir tür son mesaj taşıyan-. Bir gece önce gördüğü adam tamamen farklı biriydi.

Öyle değil miydi?

Bunu düşünecek zamanı yoktu. Elisabeth annelerin yaptığı gibi, "Alice. Jack'i tanıyorsun."

"Sana yemin ederim ki yok," diye karşılık verdi Alice, tekrar ona baktı, bakışlarını sakın ve tereddütsüz buldu, sanki her şey tamamen normalmiş gibi. Sanki düşünceleri denizde değilmiş, tutunacak bir şey arıyormuş gibi. Sanki bir gece önce ona sarılmamış gibi. *Adam onun kim olduğunu açıkça biliyorken.*

Hayal kırıklığının öfkeye dönüşmesine izin verdi ve kendini tekrarladı.

"Kimsin *sen*?"

Sen?"

Başka bir adam boğazını temizleyebilirdi. Ya da ağırlığını bir uzun bacağından diğerine kaydırabilirdi. Ama o değil. "Ben Jack Dean. Çalışıyorum" - bir duraklama

- "Baban için çalışıyordu."

Sam alaycı bir kahkaha attı. "Bu hafif kalır." Alice ona baktı.

"Nasıl hafif?"

"Her ebeveynin en sevdiği çocuğu vardır derler ya?" Kardeşi Jack'i işaret etti. "İşte babamınki. Jack Dean, altın çocuk. Genel müdür."

Sam konuşurken Jack ondan özenle kaçıyor, zarflarını karıştırıyordu.

Korkak.

"Neyin genel müdürü?" Alice sordu.

Sam cevap verdi. "Babamın sağ kolu. Sahip olmayı dilediği oğlu."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Elisabeth, Emily Sam'e doğru rahatlatıcı bir ses çıkarırken sandalyesinde kaydı.

Emily, bu şarkıyı daha önce duyduğu belli olan Greta'dan daha sabırlıydı ve "Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız Sam?" dedi.

"Hayır. Bırakalım da Jack söyleyeceklerini söylesin." Sam ellerini kaldırdı. "Bu arada benden nefret ediyor."

Jack, sanki Sam hiç konuşmamış gibi dikkatini tekrar elindeki konuya verdi; Alice, bu adamın takdir edilmeye değer hiçbir yanı olmadığına karar vermemiş olsaydı, kardeşini çileden çıkarmış olabileceği için bunu takdir ederdi. "Dediğim gibi-"

Odanın kapısı açıldı ve Sam'in karısı ortaya çıktı; tepeden tırnağa Ralph Lauren 2004'ten kalma polo şık, beyaz düğmeli, taba rengi jodhpurs ve diz üstü binici çizmeleri giymiş, altın sarısı saçları yüksek, sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, inanılmaz derecede ince, beyaz bir kadındı. Eksik olan tek şey bir kırpıktı, ki bu çok kötüydü, çünkü Alice odadaki birinin yakında düzeltilmesi gerekeceğinden emindi.

"Çok güzel. İşte Sila," dedi Elisabeth, eğitimsiz bir kulağa sıcak gelebilecek ama kesinlikle öyle olmayan bir ses tonuyla. "Neden ata binmiş gibi görünüyorsun canım? At mı ithal ettik?"

"Ah, Elisabeth!" Sila'nın tiz kahkahası odaya hiç yakışmıyordu. "Tam bir kartsın!"

Kız kardeşler bu sözler karşısında birbirlerine baktılar. Sila Evans, şehir merkezindeki pırıl pırıl bir çatı katı dairesinde, borsada kazanılan yeni paranın tüm ziynetleriyle büyümüştü. Babası Mitchell, beş bin doların yüz milyonlara dönüşmeye yettiği zamanlarda yatırımlara başlamış, ardından Sila'nın annesiyle (kendisinden otuz yaş küçük) evlenmiş ve biricik kızının prensesmiş gibi davranmasına hiç gerek kalmamasını sağlamıştı çünkü o zaten prenses olduğuna inanıyordu.

Mitchell'in New York ve Silikon Vadisi'ndeki bağlantıları Sila'yı Storm çocuklarının yörüngesine sokmuş, Sila da Sam'i (birden fazla kez) hedeflemiş ve sonunda amacına ulaşmıştı. Sürpriz hamilelik mükemmel bir zamanlamayla geldi ve çift, Evans ailesinin kendisini çok farklı gazete sayfalarında bulmasından sadece aylar önce, sosyete sayfalarına sıçrayan hızlı bir yaz düğünüyle evlendi; Mitchell Evans'ın tarihteki en büyük saadet zincirlerinden birinin mimarı olduğu ve şu anda federal hapishanede 190 yıl hapis yattığı ortaya çıktı.

Sila ismindeki Evans'ı olabildiğince çabuk çıkarmış, Storms'un onu bağrına basacağını ummuştı. Eğer Elisabeth'in kötücül bakışları bir gösterge ise, son beş yıldır bu konuda hiçbir hareket olmamıştı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Sila, kesinlikle rahatsız ettiğini umarak. Sam'in yayıldığı yer ile Alice'in arasındaki orta mindere sıkıştı, sempatik bir bakış attı ve bir elini Alice'in kalçasına koydu. "Merhaba," diye mırıldandı, "seni göreceğimizi düşünmemiştik!"

Alice sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi ama baldızı hiç istifini bozmadan Sam'e alamet-i farikası olan fısıltılarından birini ilettiler; dikkat kesilmeden duyulamayacak kadar sessiz ve aynı zamanda görmezden gelinemeyecek kadar gürültülü. "Jack'in burada ne işi var?"

Harika. *Sila* bile Jack'in kim olduğunu biliyordu.

Alice Jack'e baktı. "Yani babamız için çalışıyordun ve ölümünden bir gün sonra seni bizimle buluşmaya mı gönderdi?"

Jack başını salladı, bu sözler onu harekete geçirdi. "Keşke farklı koşullar altında burada olsaydım demeye gerek yok. Kaybınız için üzgünüm."

Bütün oda onu görmezden geldi -Fırtınalar basmakalıp sözlerle nadiren zaman ayırırdı.

Sam, Jack'in elindeki zarfları işaret etti. "Bunlar ne?" Onları kaldırdı. "Mektuplar."

Bütün oda dondu kaldı. Alice onun nefesini duyabiliyordu, ince bir kamış gibi. "Babamdan mı?" Greta açıklığa kavuşturdu.

"Senin için, evet," diye yanıtladı Jack.

Babası onlara mektup bırakmıştı. Elbette bırakmıştı. Dünyada dramatik girişlerden hoşlanan biri varsa, o da Franklin Storm'du. Neden dramatik bir çıkış olmasındı? Ama nasıl? Ve neden? Ve neden bu *yabancı* onlara sahipti?

Tanrım, bir gece önce babasının son sözleriyle aynı odada uyumuştı ve bunu bilmiyordu.

"O piç kurusu," dedi Sam usulca, elini uzatarak. "Görelim bakalım." Jack başını salladı. "Henüz değil."

Herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?" Sila sordu.

Jack ona bakmadı. "Neden burada olduğumu açıklamalıyım."

"Evet, neden buradasın Jack?" Emily nihayet konuşarak sordu, başparmağı küçük Rodin'in ayağını okşuyordu.

Kısa bir duraklama. Zar zor. Alice'in Jack'in omurgasının hafifçe dikleştiğini fark etmesine yetecek kadar, sanki bir yumruk atmak üzereymiş gibi. Ama öyle değildi. Bir yumruk atmak üzereydi. "Mirasınızın şartlarını açıklamak için buradayım."

Toplu bir nefes odayı, evi, adayı doldurdu. Ve sonra... Alice güldü. Herkes ona şaşkınlık ve kınama dolu gözlerle baktı ama o umursamadı. Onun yerine, "Hadi ama. *Elbette* miras için şartlar var. Babam muhtemelen kim, nasıl ve ne olduğuna karar vermek için yıllarını harcamıştır." Hâlâ kımıldamayan Jack'e baktı. "Dur tahmin edeyim. Fırtına Olimpiyatları'nın tekrarı."

Jack'in kara kaşlarının arasındaki boşlukta küçük bir çatık belirdi. Kafa karışıklığı Alice'in duyabileceği kadar yüksekti.

O da açıkladı. "Kim en hızlı yüzebilir, en uzağa koşabilir, en yükseğe zıplayabilir, en karmaşık kelimeyi heceleyebilir, en zor uzun bölmeyi yapabilir, en çok başkanın adını sayabilir. Kim en iyi üniversiteye gider, eve en iyi partneri getirir, onun isteklerini en az dirençle yerine getirirdi. Her şey o adamın övgüsü için bir yarıştı. Şimdi de bizden onun parası için yarışmamız bekleniyor."

Jack boğazını temizledi.

"Devam et o zaman," diye ısrar etti, kendini garip bir şekilde muzaffer hissediyordu - Franklin'in ölümünü öğrendiğinden beri her saatini bir sonraki ayakkabının ne zaman düşeceğini merak ederek geçirmişti ve sonunda, işte, anladığı bir şeydi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Eğer mesele güven ise Arthur neden burada değil?" Sam sordu. "Arthur burada değil çünkü şartları iletmekle görevlendirildim." Eğer o dikkatli olmasaydı, köşedeki Modigliani'yi bombalarından biriyle havaya uçuracaktı.

"Ne oluyor lan?" Bu, Sam'den.

"Dil, Sam," dedi Elisabeth hemen, önce, "Bu mümkün değil, bunu biliyor olurdum. Vasiyetnamelerimizde Arthur'un

Vasiyeti yerine getiren kişi."

Jack sonsuz bir sabırla, "Arthur senin vasiyetini yerine getiren kişi, Elisabeth," dedi. "Bu vakıf, Franklin'in Storm A.Ş.'deki hissesi de dahil olmak üzere geniş serveti ve varlıklarından oluşan ayrı bir varlıktır."

Hisseler küçük, önemsiz bir kelimeydi; tartışıkları şey, yani dünyanın en büyük halka açık şirketinin yüzde 35'i için hiç de mütevazı değildi. Bir yılda bir kişinin (ya da bu durumda beş kişinin) makul bir şekilde harcayabileceğinden daha fazla faiz getirecek kadar büyük bir para miktarı. Bu, kimsenin hayal bile edemeyeceği bir kuşak zenginliği idi ve Jack'e inanılacak olursa, ikinci kuşağa da geçmesi garanti değildi.

"Vay anasını," dedi

Sam. "Dil, Samuel."

"Sadece bize geçmiyor mu?" Greta öne doğru eğilerek sordu. "Biz onun varisleriyiz. Bizim değil mi? Ona ne olacak?"

"Baban bundan sonrası için açık talimatlar bıraktı," dedi Jack, son derece sakın bir ses tonuyla ve Alice bir gece önce babasının küfürler savurarak onu paparazzilerden saklamak için arabaya bindirdiği anı hatırlayarak çılgınca bir an yaşadı. Bir fotoğrafın bu adam için on milyarlarca dolardan daha tedirgin edici olduğu düşüncesiyle manik bir kahkahayı yuttu.

"Hangisi?" Emily sordu.

Jack tereddüt etti. Bakışları kısa bir süreliğine Alice'e kaydı ve Alice nefesinin hızlanmasını ve vücudunun ısınmasını görmezden geldi. Vücudu bir hain idi. Jack de öyleydi. "Bir çeşit oyun."

Alice başını salladı. "İşte bu. Nedir peki? Yiyecek ya da barınak olmadan bir hafta hayatta kalmak mı? Aytaşı Kayalığı'na dalıp adanın etrafında yüzmek mi? Bir oturuşta bir düzine serrano biberi yemek mi?" Her şey olabilirdi. Franklin meydan okumayı severdi, ne kadar vahşi olursa o kadar iyiydi - bu yüzden önceki sabah planörü South County'deki bir at otlağına düşmüştü.

Jack zarfları kaldırdı. "Bunlar açıklayacaktır."

Onları teslim etti, her biri içinde bulundukları saçma rekabet için istekli ellere düştü. Ne pahasına olursa olsun

paylarını. Çünkü bunca yıldır babalarının saçmalıklarına katlanmalarının nedeni bu değil miydi?

Ama Alice buna katlanmamıştı ve bu yüzden elleri boş kaldı. Zarflar odanın içinde yırtılıp açılırken ellerini yumruk yapıp kucağına koydu; bu onun son cezasının sesiydi.

Onu asla affetmeyecekti.

Greta önce onunkini okudu. "*Neden?*"

Emily mektubuna baktı, kaşları çatılmıştı.

"Siktir et bunu," dedi Sam, Sila'nın omzunun üzerinden okurken gözleri irileşmişti. "Bunun da, onun da canı cehenneme." Başını kaldırıp Jack'e baktı. "Hazır başlamışken seni de sikeyim."

Jack hiç irkilmedi. Alice daha sonra, o anın ağırlığını düşününce, kardeşinin öfkesine karşı gösterdiği ilgisizliğe hayret edecekti. Sam konuşmamış gibi Jack, "Her birinize bir görev verildi -ya da bir dizi görev- tamamlandığında tröstün dağıtımını harekete geçirecek." dedi.

"*Neden?*" Greta'nın tek söyleyebildiği bu gibi görünüyordu.

Alice, "Bu Fırtına Olimpiyatları," diye cevap verdi. "Babamın yılın en sevdiği zamanı, çocuklarını birbirleriyle karşı karşıya getirir ve en son ayakta kalanı bekler."

"Siktir git Jack," diye tekrarladı Sam. "Çok uzun zamandır geleceğimde parmağın var. Aylardır onun kulağına benim hakkımda fısıldadığını biliyorum. *Yıllardır*. Lanet olası bir avukat çağıracağım." Sam'ın mektubundaki her neyse, hiç hoşuna gitmemişti.

"Ne yapman gerekiyor Sam?"

"Teknelerin kirecini çözün. Sis çanını temizleyin. Rıhtımı boyayın." Mektubu elinde ezdi. "El emeği." Boğazını temizledi. "*Reshingling?*"

Greta'nın dudakları kuru bir eğlenceyle kıvrıldı. "Bu manikürünü gerçekten mahvedecek, Samuel."

"Sam'in söylemeye çalıştığı şey," dedi Sila, sanki Sam ne söylemeye çalıştığı konusunda son derece net değilmiş gibi, "bunların gerçekten de *Storm'un gelecekteki CEO'sunun* yapması gereken türden şeyler olmadığı."

Alice, "Pardon?" derken kız kardeşlerinin kaşları hep birlikte kalktı.

Sila, Sam adına konuşarak devam etti. "Peki, başka kim olacak? O Fırtına."

"Hepimiz Fırtına'yız," diye alay etti Greta.

"Elbette. Ama *Sam*'in Fırtına olduğu gibi değil." Sila bir elini kocasının kalçasına koydu. "*Sam*, Fırtına A.Ş.'nin geleceği. Ve çocuklarla birlikte" -etki yaratmak için durakladı, Elisabeth'e dikkatle bakarken yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşti- "biz de Storm *ailenin* geleceğiyiz."

"Ah, *lütfen*," diye tersledi Greta. Dürtülmüş bir ayı.

"Mesele şu ki," dedi Sam, "mirasa konmak için bizi bir oyun oynamaya zorlayamaz."

Babasının her şeyi çocukların deneysel olarak en az ciddi olanına devredeceğine inanmak neredeyse imkânsızdı ama Alice, babasıyla ve şirketle olan geçmişi düşünüldüğünde bunu belirtmek için kesinlikle yanlış kişiydi.

Jack'in çocukların laf sokmalarından bıktığı belliydi. "Bir avukata danışabilirsiniz ama sizi temin ederim ki bu yasal bir sessiz tröst. Ve babanızın isteği, mal varlığıyla ilgili planını bilmemenizdir."

Alice herkesin dikkatini çekerek, "Şimdi bile," dedi.

"Ben..." Jack'in ilk kez kafası karışmış gibiydi.

"Oh, hadi ama. Bu oyunda birkaç son sözden daha fazlası var." Hepsi de beyaz zarflarına sarılmış olan kardeşlerine el salladı. "Bu *babam*. Her zaman düşecek ikinci bir ayakkabı vardır." Dikkatini Jack'e geri verdi. "*Hâlâ* planını öğrenmemizi istemiyor."

Cevap vermedi; vermek zorunda da değildi.

Babası onu seviyor olmalıydı.

"Şaşırmamalıyız," dedi Elisabeth, sesinde hoş olmayan bir şey vardı. "Franklin'in kontrolden daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ve işte buradayız." Mektubunu kaldırdı ve Jack'e baktı. "İşte, güzel bir şey söyledim. Şimdi ne olacak?"

"Bunu kastettiğinden emin değilim, Elisabeth."

"Umurumda olduğundan emin değilim, *Jack*."

Alice annesine baktı. "Ne demek bu? 'İyi bir şey söyledi' mi?" Bir an için

Elisabeth cevap vermeyecekmiş gibi göründü. Sonunda,

"Pekala. Önce ben başlayacağım. Baban *gerçeği söylememi* istiyor. Yine de bunun ne anlama gelebileceğini düşünemiyorum. Ben tamamen dürüstüm."

Alice dilini ısırđı. Dünyada hiç kimse Elisabeth Storm gibi gerçeği gizleyemezdi.

"Ve bunun da ötesinde, ben-" Elisabeth mektubu kaldırdı ve yüksek sesle okudu. " 'Her gün Franklin hakkında güzel bir şey söyle. Yüksek sesle. Başka birine. " Jack'e baktı. "*Hayatımın* geri kalanı boyunca mı?"

Alice, babasının keskin isteğinden bu kadar etkilenmemiş olsaydı annesinin sesindeki dehşete gülebilirdi. Franklin hakkında iyi bir şey söylemek Elisabeth için neredeyse imkânsızdı ve bir keresinde bir devlet yemeği boyunca Silvio Berlusconi ile sohbet etmek zorunda kalmıştı.

"Hayır," dedi Jack. "Bir hafta boyunca."

Elbette. İşleyen bir saat. Babası mezardan bile dağınıklığı severdi.

"Bu da ne demek oluyor?" Greta, neredeyse her zaman körelttiği sinirini ortaya çıkararak tersledi. Görevi ne olursa olsun, kolay bir görev değildi.

Jack açıkladı. "Franklin'in ölümünden sonraki bir hafta içinde talepleriniz yerine getirilmezse, artık mirastan yararlanamazsınız."

Alice babasının hakkını vermeliydi, aileyi nasıl harekete geçireceğini her zaman iyi bilirdi.

"Kim artık hak sahibi değil? Sadece başarısız olan kişi mi? Yoksa hepimiz mi?" Greta açıklığa kavuşturdu.

"Hepiniz."

Aile kaskatı kesildi, riskler giderek artıyordu; sadece kendileri için değil, birbirleri için de endişelenmeleri gerekiyordu. Sıla öne doğru oturdu. "Diğer herkes ne yapmak zorunda?"

Greta'nın mektubu sıkı avucunun içine düştü. "Babam ne isterse yapmak zorundayız. Tekrar söylüyorum. Çünkü her zaman onun istediği olacak. Sonsuza kadar."

Grup sessizleşti. Alice Jack'e baktı, Jack onun dar bakışlarıyla karşılaştığında bile rahatsız görünme nezaketini göstermedi.

Sam çok öfkeliydi. "Bu çılgınlık. Birimiz başarısız olursa hepimiz mi kaybederiz? Bu

Milyonlar."

Sıla, sanki her sabah NASDAQ:STOM'u kontrol ediyormuş gibi, "*Milyarlarca,*" diye açıkladı. Hiç şüphesiz öyle yapıyordu.

Sam suç işlemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Peki ya sen? Sen ne alıyorsun?"

Alice'in bakışları yeni gelenin üzerinde yoğunlaştı. Elçiyi oynarsa ne alacaktı? "Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Jack.

Son derece alakalı görünüyordu ama Sam elini Jack'e doğru sallayıp Alice'e bakarken kimse konuşmadı. "Gördünüz mü? Babamın favorisi."

Alice buna inanmaya başlamıştı.

"Bu bir oyun değil Jack," dedi Emily. "Bu bizim *hayatımız*."

"Ya oynamazsak?" Greta sordu.

"Oyun oynuyoruz," dedi Sam. "Lanet mektubunda ne yazıyorsa -"Bunu sen yapıyorsun Greta."

Soğuk gözlerini ona çevirdi. "Dikkatli ol Sam, senin mirastan payını kaybetmen benimkini kaybetmeme bedel olabilir."

Ve işte oyun başlamıştı. Franklin, tüm ailenin birlikte kazanmakla birbirlerine kazık atmak arasındaki mücadelesini izlemekten zevk alırdı. Storms'lar her şeyden önce Storms'lara inanacak şekilde yetiştirilmiş olsalar da, hiç kimse aile üyelerini sürgüne göndermenin adil bir oyun olmadığını söylememişti.

Alice'e bakın.

"Senden ne yapmanı istiyor?" Sam Greta'yı iğneliyordu. "Çubuğu kışından çıkarmanı mı?"

Greta mektubunu katladı ve zarfına geri koydu. "Bu seni ilgilendirmez."

Yanlış adımını fark ettiğinde sessizlik çöktü. Eğer Greta kendisine verilen görevin ne olduğunu herkesin bilmesini istemiyorsa, bunu bir şey haline getirmemeliydi. Sam ona doğru sırtarak gücünü ileride kullanmak üzere bir kenara koydu ve dikkatini Emily ile Alice'e yöneltti. "Peki ya siz?"

Emily zarfını daha sıkı tuttu. "Pislik gibi davranıyorsun."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sinir bozucu beyaz dişlerini gösterdi. "Ya anlat ya da anlatma. Nasıl olsa her şey ortaya çıkacak. Birinin bu lanet oyunu yargılaması gerek." Jack'e baktı. "*Lafi* açılmışken, oyunu kim yönetecek?"

"Ben." Jack inanılmaz bir sakinlikle konuşuyordu, sanki bütün sabah olanlar son derece sıradan, günlük bir olaymış gibi. Öğle yemeği sipariş etmek gibi. Pastrami on

duygusal bir gösteri ile çavdar.

"Bütün hafta burada mı olacaksın?" Alice soruyu ağzından kaçırmaktan kendini alamadı. Paniklemiş gibi görünmesini engelleyemedi, uzun bacakları, güçlü elleri ve pusula dövmesi karşısında kendini tamamen ihanete uğramış hissetmekten alıkoyamadı.

İronik bir durumdu bu, hepsini rotasından nasıl bu kadar uzağa fırlattığını düşünürsek.

Kimse onun kaosunu fark etmedi (şaşırtıcı olmayan bir şekilde). Greta onun yerine Jack'in bakışlarıyla karşılaştı. "Tekrar soracağım. Eğer oynamazsak, paraya ne olacak?"

"Elden çıkarılacak."

Odada kaşlar kalktı. Elisabeth konuştu. "Nereye?" "Bunu söylemeye yetkim yok."

Bütün oda hareketsiz kaldı; hiç kimse Elisabeth Storm'un sorusuna cevap vermeyi reddettiğine inanamadı. Kadın çeliğe döndü. "O lanet olası milyarların her birini kazanırken yanında durdum ve her gün onun hakkında tek bir iyi şey söyleyemezsem bunun nereye gideceğini söyleme özgürlüğüne sahip değil misin?"

Sözleri keskindi. Suçlayıcı. Sanki Jack'in kurallarla bir ilgisi varmış gibi. Belki de vardı. Ama Elisabeth'in meydan okumasına karşılık vermedi.

Anlaşılan Jack için Franklin'in emirlerini yerine getirmek, ne kadar tuhaf olursa olsun, son derece sıradan bir şeydi. Fırtına ailesindeki kaosla o kadar da ilgili görünmüyordu, ki bu gerçekten de hayal kırıklığı, öfke ve azımsanmayacak bir haklılık duygusu yaratıyordu. "Ve eğer doğruyu söylemeyi başaramazsan, evet."

"Gerçeği bildiğini mi varsayıyorum Jack?" Fırtına'nın çocukları, annelerinin ses tonundaki tehlikeli sınıra aşına olan gözlerini kocaman açarak onları izlediler.

"Yerinde olsam öyle olduğunu varsayardım," diye yanıtladı.

Vay anasını. O kadar sakindi ki, izlemek neredeyse muhteşemdi. Alice'in bir daha bu adamla ilgili hiçbir şeyi muhteşem bulmaması dışında.

"Bu çok saçma." Emily sessizliği bozdu.

"Kesinlikle!" dedi Sam, eşikteki oğlu. "Biz servetimizi *elden* çıkarmayız. Babam lanet olası bir milyarderdi ve sırf o istedi diye her şeyden vazgeçmemiz mi gerekiyordu? Milyarderler böyle çalışmaz!"

"Nesiller arası servet kuralları bir yana, Sam," diye yanıtladı Alice, "Emily'nin bunu kastettiğini sanmıyorum."

Bu sözler karşısında Emily'nin gözlerindeki şaşkınlık hoşuna gitmemişti, sanki en genç Fırtına Alice'in onu anlamasını beklemiyormuş gibiydi, oysa Alice her zaman onu anlamaya en yakın kişi olmuştu. "Hımm... doğru," dedi Emily. "Demek istediğim, bu hafta babamın aptal oyunlarından birini nasıl oynayacağız? *Yas tutarken* mi?"

Tatlı Emily. Her zaman iyimser. Jack eve ayak bastığından beri Greta, Sam ya da Elisabeth'in aile ya da babalarının ölümüyle ilgili tek bir duygusal düşünceye kapılmış olmaları, bu kadar imkânsız olmasa gülünç olurdu.

Ve sonra bunu kanıtladılar.

"Avukatları çağıracağız," diye tekrar söz verdi Sila, hiddetlenen Sam'i ve hiç şüphesiz kendisini rahatlatmak için. "Bu kesinlikle yasal değil. Jack *aileden* bile değil."

Yasaldı. Franklin Storm bunun yasal olduğundan emin olmak için Kongre'ye rüşvet verebilirdi. Ve odada bunu bilen tek kişi Alice değildi. Onu daha önce de Kongre'ye rüşvet verirken görmüşlerdi.

Elisabeth köşedeki içecek arabasına yöneldi. "Anne, saat sabahın dokuzu," dedi Alice.

"Baban da bunu onaylardı," dedi Elisabeth omzunun üzerinden, "Gerçek bu. Öyle değil mi Jack?"

Jack bu retorik soruyu yanıtsız bıraktı. Görünüşe göre ölmek gibi bir arzusu yoktu.

Çok yazık.

"Anlamıyorum," dedi Emily. "Babam bunu neden yapsın ki?"

"Babam neden bir şey yapsın ki?" Alice sordu. "Manipülasyon. Kontrol. En sevdiği silahlar."

Emily başını salladı. "Ne anlamı var ki?"

Elisabeth bir şişe cin kaldırdı. "Aklın hep bulutlarda Emily. O artık öldü. Onu olduğu gibi görmenin zamanı geldi."

Tanrım.

Tüm aile nerede olursa olsun saldırmaya hazırdı. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya.

Alice hariç. Çünkü Alice bir mektup almamıştı.

Annesi bir limonun kabuğunu soyup kokteyline atarken, Emily ellerini ovuştururken, Greta Jack'e sorular yağdırırken, Sıla mızımızlanırken ve Sam avukatından bahsederken rahatlamaya çalıştı, o aynı zamanda *Franklin'in* de avukatıydı, bu yüzden ona iyi şanslar.

Kendi geleceği için babasıyla mücadele ettiği onca yıldan sonra hissetmesi gereken rahatlamaydı. Kendi kimliği için. Rahatlamalıydı, çünkü onu bu son iğrenç oyunun içine çekmemişti.

Yine de rahatlama hissetmedi. Kendini *dışlanmış hissetti*. Mesele de buydu zaten.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken kendi kendine ne hissettiğinin önemli olmadığını söyledi. Koridorun ötesine. Odasına. Ya da belki dışarıya. Belki koşuya çıkardı ama adanın etrafında dönüp durmak pek de özgürleştirici bir deneyim değildi.

"Nereye gidiyorsun Alice?" Elisabeth şimdi durduğu yerden, devasa şöminenin, bir asır önce geldiği tekneyi batırmakla tehdit etmiş olması gereken esneyen siyah mermer ocağın yanından ona seslendi. "Bize ne yapman gerektiğini söylemedin."

"Hiçbir şey." Annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "Bir mektup almadım."

Herkes ona bakıyordu, bencilliğin Son Akşam Yemeği. Babasının onu oyununa dahil etmeyi unutmuş olması karmaşık duygular uyandırıyor ama ailesinin bunu fark etmemiş olması... gülmekten başka yapacak pek bir şey yoktu.

Önce Sam çözüldü, tüm dikkati Jack'e yönelmişti. "Yani payını özgürce ve temiz bir şekilde mi alıyor? Yoksa içinde değil mi?"

"İçinde olamaz," dedi Sıla ve sözlerindeki neşeyi duymamak imkânsızdı. "Aman Tanrım. O dışarıda. *Dörde* bölünmüş."

Bu bir sürpriz olmamalıydı. Para umurunda bile değilken bu kadar acı vermemeliydi.

Kardeşlerini izlerken Jack'in bakışlarında bir şey parladı, zar zor orada duran ve gözden kaçması imkânsız olan bir şey. İğrenme. Ve sonra kayboldu, yerini onun sıfır durumu olduğunu fark etmeye başladığı o huzursuz sakinliğe bıraktı. Saatine baktı, yavaş ve metodikti, dünyadaki tüm zaman çelik ve İsviçre mekanizması içinde toplanmış ve saklanmıştı.

Sıla'yı görmezden gelerek, "Göreceksin Sam, saat dokuz oldu. Eğer kendi payını almak için yarışmayı planlıyorsan, kırk üç dakika daha konuşmana izin yok" -durakladı- "kırk üç dakika."

Odanın her yerinde gözler büyüdü ve çeneler gevşedi. Sam'inki hariç, o da daraldı ve sıkılaştı. Ama o konuşmadı.

Alice kardeşine baktı, bir kahkaha daha yükseldi. "Konuşamıyor musun?" Bir duraklama. "Seni bir hafta ağır çalışmaya mahkûm ettiğini sanıyordum."

"Verdi. Ama tek görevi bu değildi." Jack onun yerine cevap verdi. "Tek sayılı saatler boyunca Sam konuşamaz."

Odadaki tepkiyi sevince yakın bir şey olarak tanımlamak çok fazla olmazdı. "Hiç mi?" Emily sordu.

"Hem de hiç," diye onayladı Jack.

"Bütün bir hafta boyunca!" Greta kıkırdadı. "Görünüşe göre babam bize bir hediye bırakmış."

Kaba jestler Sam için hâlâ mevcuttu ve onları kullanmaktan çekinmiyordu.

"Bu hiç adil değil," diye mızızlanan Sıla, Alice'in Franklin'in onlara gerçekten bir hediye verip vermediğini yeniden düşünmesine neden oldu; Sam'in sessizliği Sıla'nın hediyesini ikiye katlamaktan başka bir işe yaramayacaktı. "Mesele sadece konuşmamak değil. Elimizde koca bir liste var! *Charlie* bunun için değil mi?"

"*Sam*'in tüm bunları yapmak zorunda olması çok garip." Elisabeth'in, biricik oğlunun listedeki görevlerden herhangi birini yerine getirebileceğine dair bariz inançsızlığını görmemek mümkün değildi. Ya da çenesini kapalı tutabileceğine.

"İşler tüm aileye sunuluyor," diye araya girdi Jack, "çocuklara da."

"Bu hafta Avery'ye ihtiyacımız olmadığını söylediğimizi biliyorum," diye fısıldadı Sila Sam'e, "ama bence onu da getirmeliyiz. Bütün bunlarla başa çıkabilir."

"Korkarım olmaz," dedi Jack. "Hiçbir asistan ya da dışarıdan yardım davet edilmedi."

Sila buz gibi bakışlarını ona çevirdi. "*Davet edilmek* bir seçeneğimiz olduğunu gösteriyor, Jack."

"Lütfen Sila," diye tersledi Greta. "Seçme şansınız olsaydı bile burada olurdunuz. Çantayı güvence altına almak için ne gerekiyorsa, değil mi?"

"Greta," dedi Emily yumuşak bir sesle. Bir uyarı. "Merkezleyici bir nefes almayı dene."

Greta merkezleyici nefes alacak türden bir insan değildi. Özellikle de Sila çenesini kaldırıp soğuk bakışlarını baldızına dikerek, "*Buradayım, çünkü varisi ben taşıdım,*" diye cevap verdiğinde.

Bu, evlenmemiş ve çocuğu olmayan Greta'ya yönelik açık bir iğnelemeydi ve her zaman olduğu gibi çok etkiledi. Greta kaskatı kesildi ve Emily'nin sakinleştirici dokunuşundan kaçınmak için parmaklarını kucağında birbirine geçirdi.

Alice o kadar kurnaz değildi. Greta'yı her zaman anlamasa da, Sila'nın ona laf atmasına kesinlikle izin vermeyecekti. "Ne yazık ki Sila, babamızın sonsuza dek yukarıdan hükmedeceğine açıkça inanmasına rağmen, burada kralların ilahi hakkı söz konusu değil." Jack'e döndü. "Ya da belki ben yanıliyorumdur. Sila *varisi taşıdığı* için bir şey alıyor mu?"

Jack'in yüzünde yanıp sönen, kısa ama net tepkiyi kaçırmadı. *Hayranlık*. Alice onun tarafından takdir edilmekle ilgilenmiyordu, son derece hayranlık uyandırmayan bir insandı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Görünüşe göre teknelerin kireçten arındırılması gerekiyor," dedi Alice kanepedeki çifte soğuk bir bakış atarak. Foseptik tarlasını taramak zorunda kalmamaları çok kötüydü - dizlerine kadar boka batmış bir şekilde zaman geçirmesi gereken iki kişi varsa, o da Sam ve Sila'ydı. "Her neyse, sanırım işiniz bittikten sonra görüşürüz... ellerinizi ovuşturmanız ya da her neyse."

Arkasını döndü ve kapıyı açmak için hamle yaptı ama anında dirençle karşılaştı. Aralıktan baktığında, Sam ve Sila'nın çocukları Saoirse ve Oliver'ın şaşkın bakışlarını yakaladı. Kaşları havaya kalktı ve çocuklar dehşete düşmüş görünüyordu, bu da içinde bir suçluluk duygusu uyandırdı.

Elbette gergindiler, orada olmamaları gerektiğini biliyorlardı ve sırlarını saklayacağını farkında değillerdi. Onları dokuz ve dört yaşlarından beri görmemişti. Alice o zamanlar Alice Teyze olmak için çok heyecanlıydı ve Saoirse'yi sirke götürerek ve Oliver'la parmak boyası yaparak işini yapmıştı. Onun için çıldırıyorlardı - öğretmen olmanın faydası. Ama beş yıl önce diğer herkesi kaybettiğinde onları da kaybetmişti.

Ve şimdi, onları geri kazanmak için çok geç olduğunu hissediyordu.

Narkotikten olmadığını kanıtlayamadan Jack, "Alice" diye seslendi.

Adının sesi içinde kıvrıldı, derin ve ona yakın bir şeyle doluydu... ne olduğunu bilmiyordu. Nezaket mi? Acıma mı? Yerinden kıpırdamayan Jack'le yüzleşmek için döndüğünde muhtemelen acıma olduğuna karar verdi. O ciddi gri gözler onu orada, odanın içinde tutuyordu, kendi kendine dönüp bu kaosu miras kalanlara bırakmasını söylerken bile. Bunu isteyenlere. "Ne?"

"Dışarıda değilsin."

Ne de olsa ona bir mektup bırakmıştı. Bunun için minnettar olmasından nefret ediyordu.

Sam'den gelen bir havlamayı (bunun konuşma sayılmayacağını düşünmüş olmalıydı) Sıla'dan gelen bir çeviri izledi. "Ne? Bir görev alamıyor ama sonunda parayı mı alıyor? Bu hiç adil değil!"

Bu protesto pek sempati toplamadı.

"Mesele de bu zaten," dedi Emily.

"Bunların hiçbirisi adil değil," dedi Greta, sesinde Alice'in adını koyamadığı ağır bir şey vardı. "Hiçbir zaman adil olmadı."

"Franklin hiçbir zaman adaleti umursamadı," dedi Elisabeth, bardağındaki limon kabuğunu kaldırıp bir ısırık alarak, acısına tatlı geldi. "Yani Alice oynamak zorunda değil ama yine de kazanıyor."

Bu bir galibiyet değildi. Her şey berbat hissettiriyordu. Başını salladı ve gerçeği (bir hata) söyledi. "Oynamak istemiyorum."

"Oh, lütfen. Hiçbirimiz istemiyoruz Alice," diye tersledi Greta.

"Kabullen artık." Jack'e baktı. "Mektubum nerede o zaman?"

"Mektup almadın," dedi Jack. Bu kesinlikle acıma duygusuydu. "Ama yine de baban sana bir görev bıraktı."

"Ne yani, darbeyi doğrudan iletmekle mi görevlendirildin?"

Başını salladı, hareketi yapmacıktı. Neredeyse pişman olmuş gibiydi. Tabii ki pişman değildi. Eğer babası Jack'e bu saçma oyunda yargıç, jüri ve cellat rollerini üstlenmesi için güvenmişse, Jack neye bulaştığını çok iyi biliyordu. O sabah ne yapacağını.

Peki ya dün gece? O da bunun bir parçası mıydı?

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, Jack o sabah ortaya çıkıp kendi geleceği hakkında kendisinden daha fazla şey bildiği için ondan nefret etmesine neden olmadan önce değer verebileceği tüm anılarla birlikte kilitledi.

"Kalmak zorundasın," dedi. "Bütün hafta boyunca."

Kadın inanamayarak güldü. "Hayır. Gerçekten istemiyorum."

Oraya gideli beş yıl olmuştu ve onlara hiçbir şey borçlu değildi. Babasının emirlerini yerine getirmek zorunda değildi. Yas tutmak yerine birbirleriyle didişen ve paylarına düşeni almak için yarışan ailesinin yanında kalmak zorunda da değildi. Ve ona yalan söyleyip onu utandırmadan önce kendisini sevmesini sağlayan bu adamı kesinlikle dinlemek zorunda değildi.

"Gereklilik bu." Elini dipsiz sırt çantasına attı ve bir belge çıkardı. Güvenin detayları, şüphesiz. "Baban çok açık konuştu; tek görevin bir hafta boyunca Fırtına Adası'nda kalmak."

Elbette öyleydi. Franklin muhtemelen bu planı yapmayı seviyordu - onu son bir kontrol anı için adaya geri getirmek. Şu anda bile, ölü bile olsa, odadaki en güçlü adam olmaya devam ettiğini hatırlatan bir hatırlatma.

"Ama bu çok kolay bir görev," diye itiraz etti Sıla. "Bu saçmalık!" "Dil," diye mırıldandı Elisabeth.

"Yine de Sıla haksız değil," diye belirtti Alice. "Ve hepiniz bunu biliyorsunuz. Bunların hepsi saçmalık. Birkaç tekne kireçten arındırıldığında ve hakkında birkaç güzel şey söylendiğinde ve Greta ile Emily ne yapmak zorunda kalırsa kalsın, babam hiçbir şekilde kontrolü bırakmayacak. Bu oyunun ikinci bir raundu daha var. Ve *en azından* bir üçüncüsü."

Bir duygu seli geldi, ama Alice en güçlü olanı seçecek kadar hızlıydı. Kararlılık. "Ben, kendi adıma, oynamamayı seçiyorum. Ben yokum. Yapabilirsin

payımı alacağım. Dünyanın uğraşması gereken bir milyarder daha eksilmiş olacak. Cenaze planına geri dönmeye hazır olduğunda bana haber ver."

"Cenaze değil," diye düzeltti Elisabeth. "Bir *kutlama*."

"Doğru. Sabırsızlanıyorum." Tanrı korusun, bundan bir sonuç çıkarabilirlerdi. Alice topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi, kendisiyle gurur duyuyordu, hatta o kadar gurur duyuyordu ki terapistini aramayı düşünüyordu.

"Alice." Jack neden onun adını böyle söylemişti? Emin, yumuşak ve emredici, sanki onu durdurabilirmiş gibi.

Daha da kötüsü, o neden durmuştu?

En azından arkasına bakmadı. Daha sonra bundan memnun olacaktı. Özellikle de "Kaybedemezsin" dediğinde yaşadığı şok yüzünden. Herkes oynar ya da hiç kimse oynamaz."

BÖLÜM

6

SOMEONE ONUN GİYSİLERİNİ ALMIŞTI.

İmkânsız ve çok garip görünüyordu ama Alice adımını attığında Kuleye çıkan merdivenlerin dibindeki küçük banyoda duştan çıktığında, paketlediği temiz pijamalarının (gerçekten çivilenmiş tek kıyafeti) kapının arkasına astığı yerde olmadığını fark etti.

Neredeyse dayanılmaz sııcaktaki spreyin içine girmeden önce yere attığı kirli kıyafetleriyle birlikte gitmişlerdi ve günün olaylarını yakabileceğini umuyordu.

Haftayı. Hazır başlamışken yazı da. Neredeyse işe yarayacaktı, ta ki suyu kapatıp, perdeyi geriye itip, ayaklı küvetten çıktığında, o duş alırken banyoda birinin olduğunu ve kıyafetlerini çaldığını fark edene kadar.

Ve havlusunu.

Aile içi savaş aracı olarak kullanılabilecek en çocukça şeydi bu, o yüzden Sam'in bu işle bir ilgisi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Gözü olan herkesin onu uzaktan bir pislik olarak tanımlayabilmesinin yanı sıra, saat akşam dokuzdu, bu yüzden ne düşünüyorsa gelip yüzüne söyleyemezdi - çünkü konuşmasına izin verilmiyordu.

Jack'in o sabah bu kuralı sert bir şekilde uyguladığını hatırlamak, o gün yarım düzine kez moralini düzeltmişti, çünkü sabahki ifşatlardan sonra aileden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı - dürüst olmak gerekirse, babasının çılgın emlak planlaması, ailesinin her zaman gözlerinin onun üzerinde olmasını istediği anlamına geliyordu. Jack'in ailenin geri kalanına dördüncü bir güvence vermekle meşgul olduğunu varsayarken, o adanın çevresinde koşmak için kaçmıştı,

Beşinci ve otuz birinci kez, evet, Franklin'in güveni yasaldı ve hayır, bundan kurtulmanın kolay bir yolu yoktu.

Babası muhtemelen yazdığı mektuplar boyunca kıkırdamış, son bir haftalık kaosu düzenlemekten kesinlikle memnun olmuştu. Muhtemelen en son, en yüksek sesli kahkahayı Alice'e yazmamaya karar verdiğinde atmıştı. Onun son cezası. Sonsuza dek sürgün edileceğinin nihai kanıtı.

Alice'in ahiretten gelen oyunlarla ilgilenmemesi dışında. Sevdği arkadaşları, Park Slope'ta tek yatak odalı bir evin kirasını ödeyen sevdiği bir işi (artık orada sadece bir kişi olduğu için zar zor, ama bunu başaracaktı) ve babasının bu hayali uzun süredir küçümsemesine rağmen, sadece kendisine ait, dürüst bir sanatçı olarak bir geleceğin ışıltısı vardı. Bunu hak etmişti. Onsuz.

Bu yüzden ondan hiç hoşlanmamıştı, değil mi? Çünkü ona istediği hayatı vermek için yaptığı yarım düzine şeyle, ailenin geri kalanına yaptığı gibi - Greta'nın sonsuza dek yayınlanmamış romanını, Sam'in kariyerini, Sila'nın sayısız kulüp üyeliğini, Emily'nin kristal dükkanını, torunlarının okullarını, kamplarını ve sürekli değişen ilgi alanlarını sübvansede ederek - hepsini eve yakın, onlara hükmedebileceği bir yerde tutarak ona efendilik yapamazdı.

İnsanlar bir şey istediğinde Franklin elini cebine atar ve güneş gibi hissettiren bir sıcaklıkla gülümserdi. Ama ilgisinin bir bedeli vardı - kontrol.

Alice bu bedeli ödemeyi bıraktığında -oldukça dikkat çekici bir şekilde de olsa- babası termostatu kırmakta ve onu soğukta bırakmakta hiç zorlanmadı. Beş yılını Fırtınalar'ın ötesindeki dünyayı keşfederek geçirmiş, onların çemberinin dışında olmayı seçmenin içeride kendisine yer olmadığı anlamına geldiğini bilmişti. Franklin ve Elisabeth kraliyet ailesiymiş gibi bir aile kurmuşlardı: içeri ya da dışarı... yarım ölçü yoktu.

Alice dışarıda kalmayı seçmişti (ya da seçilmişti).

Ailedeki ya da Franklin'in kalbindeki yeri konusunda herhangi bir soru işareti varsa, Alice'in tanımadığı bir adam olan teğmeninin başkanlık ettiği toplantı bunu açıklığa kavuşturacaktı (İncil dışında, gerçekten utanç verici, bu). Babası ona son bir söz bırakacak kadar bile önemsememişti.

Bunun yerine ona çok daha kötü bir şey bırakmıştı: ailesini. Jack bombalarını attıktan sonra tüm ekip onu aramaya gelmişti -muhtemelen mirasın en acil meselesini çözmek için: Alice'i adada tutmak, sanki her an kaçabilecekmiş gibi.

Sanki babasının cenazesi için kalmayacakmış gibi.

Kutlama.

Görünüşe göre, onu ortak bir proje olarak almışlar. Ve böylece öğleden sonra boyunca kız kardeşleri, annesi ve erkek kardeşi tarafından Dickens'ı anımsatan bir alay halinde ziyaret edildi.

Önce Emily ve Claudia gelmiş, koşudan dönerken İşçi Bayramı Hayaletleri onu oyalamıştı. Ne olursa olsun, Claudia Alice'in zihinsel durumu hakkında gerçekten endişeli görünüyordu (harika değil) ve Alice adanın çevresini ancak bu kadar uzun süre koşabilirdi, bu yüzden eğitilmiş bir masaj terapisti olan baldızının teklif ettiği seansı kabul etti. Evet, Emily işlem sırasında şarkı kasesini çıkarmaya karar verdi, halkası pek de rahatlatıcı olmayan bir soundtrack sunuyordu, ama eve döndüğünde başına geleceklerden daha iyiydi.

Şimdiki Annelerin Hayaleti Elisabeth, düz bir dönüş içindeydi. Greta ortadan kaybolmuştu; Alice bunu, babasının ceset adamının artık Franklin tarafından muhafızlık, şoförlük ya da pilotluk için çağrılmayı beklemediği, lodestar'ı olmadan kesinlikle kaybolduğu adanın kuzey ucundaki personel kulübesinde Tony ile geçirdiği tüm zamanı nihayet geçirebilmesine bağladı.

Greta için iyi olmuştu; en azından birileri bu mutlak kâbustan güzel bir şeyler çıkarıyordu.

Greta-ve-Tony-her-şey'i kabul etmeyi reddetmesine rağmen, Elisabeth en büyük ve en güvendiği çocuğunun kaybı konusunda aynı şekilde hissetmiyordu. Bir yardımcıya şiddetle ihtiyacı vardı - yetki verebileceği birine (en sevdiği eğlence). Ve Greta'nın yokluğunda, Alice'in yapması gerekecekti.

Orada bir dizi iş başladı, ölümün ardından gelen işler. Adresler ve telefon numaraları, formlar ve sertifikalar için aramalar. Franklin'in kişisel personeli ve Storm Inc. halkla ilişkiler ekibiyle bir video sohbeti. Bir

adanın güvenliğini şirket güvenlik görevlileriyle gözden geçirilmesi - Gizli Servis'in de dahil olacağı daha büyük bir toplantının habercisi (Elisabeth herkesin saygılarını sunmaya geleceğini söylediğinde *herkesi* kastediyordu). Ertesi sabah adaya çağrılan bir cenaze direktörü (kutlama olsun ya da olmasın, kalıntılarla ilgilenilmesi gerekiyordu), anakaradaki çiçekçi ve yemek şirketlerini arayarak kendilerine isim yapma fırsatı için yarıştılar - gizemli Fırtına Adası'nda yüzde 1'in VIP'leriyle dirsek teması kurdular.

Kendi kullanımını için şirket bordrosundaki personele düzenli olarak el koyan bir kadın için Elisabeth garip bir şekilde bu özel düzenlemeleri aile içinde tutmaya kararlıydı. Ya da Alice'i adadan ayrılamayacak kadar meşgul tutmaya kararlı olabilirdi.

Bir de Sam vardı, Kibirli Kardeşlerin Hayaleti, çift sayılı saatlerini kız kardeşinin cazibesine kapılıp, sanki o sabah birbirlerinin boğazına sarılmamışlar gibi şakalar yaparak geçiriyordu. Eğer Sila bütün gün dirseğinin dibinde durup, silahlandırılmış çaresizlikle dolu klasik yöntemiyle yardım teklif etmeseydi işe yarayabilirdi. Hatta Saoirse ve Oliver, Elisabeth'in Alice'i tuzağa düşürdüğü ofise uğrayarak, körfezin doğu yakasındaki bir çiftlikten (Alice'in en sevdiği - ne tesadüf) aldıkları turtaları paylaşmayı teklif ettiler.

Herkes Alice'le vakit geçirmek istiyordu. Alice ile zaman geçirmek. Çünkü Alice onların geleceğini ellerinde tutuyordu. Artık kara koyun değil, altın yumurtlayan tavuktu.

Herkes Alice'le vakit geçirmek istiyordu; gerçek bir iş yapmak için Franklin'in ev ofisinde ortadan kaybolan ve bu sırada aileden kolayca kaçan Jack hariç.

Keşke Alice de aynısını yapabilseydi. Bunun yerine, tüm bunlar boyunca -ses banyosu, yemek şirketlerinden ve çiçekçilerden gelen bitmek bilmeyen *başınız sağ* olsun mesajları, Sila'nın tiz sesle yaptığı eklemeler- Alice oturup kaldı. Ve yaşadığı yerde gittikçe daha da öfkeleniyordu.

Jack onun kim olduğunu en başından beri biliyordu. Trende. Peronda. Bir fotoğrafçıyı yumrukladığında. Karanlıkta onu güldürdüğünde. Karanlıkta iç çektirdiğinde.

Ve tek kelime etmemiştii.

Ne tanıştıklarında, ne arabada birlikteyken, ne de otel odasının kapısına yaslanıp öpüştüklerinde... Gözlerini kapatıp duşun altında dururken, hiç de hoş karşılanmayan düşüncelerle oyalanma isteğine karşı koydu... Jack'in parmaklarının belindeki teninde, dudaklarının boğazındaki sütunda, gözlerinin yüzünde gezinmesi, kulağındaki zevk sesi, Jack'in sıcaklığı.

Ve sonra Jack'in o sabah onu takip ettiğini ve her şeyi mahvettiğini hatırladı... önceki gecedен kalan anılar da dahil.

Belli ki o bir sosyopattı. En azından onun erkek zevki tutarlıydı.

Duşta birkaç dakika daha geçirdi, onu bir daha yalnız gördüğünde söyleyeceği her şeyi planladı ve sonra duşu kapattı, parlak, açık sözlü bir kadın engerek olma planlarıyla gençleşti, Jack'i bilgili zehiriyle alaşağı etti... sadece kıyafetlerinin kayıp olduğunu fark etti.

Sam.

Göz alıcı femme fatale, huysuz kız kardeşe dönüştü. Kızgınlık alevlendi ve banyonun kapısını kırarak açtı, kafasını koridora uzattı, kardeşinin kendini beğenmiş, böbürlenmiş yüzüne bir tüp Colgate fırlatmaya tamamen hazırды.

Koridor boştu. İntikam almak isteyen küçük bir kız kardeş için çok kötüydü ama duştan yeni çıkmış, çırlıçıplak yatak odasının güvenliğine ulaşmaya çalışan yetişkin bir kadın için bir nimetti.

Bunu ilk kez yapmak zorunda kalmıyordu -çocukluğu plaj sonrası kumlu duşlar ve unutulmuş havlularla doluydu- bu yüzden kule merdivenlerine doğru tanıdık bir koşu yaptı, koridoru geçip merdivenlerden yukarı uçarken ıslak ayak izlerini temizlemek için geri dönmeye yemin etti, yatak odasının kapalı kapısından içeri daldı, yedek bir havlunun görünür olması gereken şifonyere yöneldi.

Ancak, ailesinin yaşadığı kargaşanın uzun bacaklı enstrümanı tarafından görüş engellenmişti. Dürüst olmak gerekirse, kendisinininki de. Ki kesinlikle dürüst değildi.

Jack onunla yüzleşmek için döndü, onun gelişi ve çıplaklığı karşısındaki şaşkınlığı sadece kaşlarının sonsuz küçüklükteki kalkışında belirgindi.

"Kahretsin!" Alice'in söylediği bu keskin söz, anlık hareketleriyle eşleştii ve çıplak kollarıyla örtebildiği kadarını -yeterince değil- örttü. "Ne yapıyorsun burada?"

Umursamaz bir tavırla yatağın üzerindeki yıpranmış deri gece çantasına uzandı ve mükemmel bir şekilde rulo haline getirilmiş bir banyo havlusu çıkardı. Ona doğru uzattı. "Havluya ihtiyacın var mı?"

Evet demesinin imkânı yoktu. Az önce engerek olmaya yemin etmemiş miydi? Engerekler soğukkanlı değil miydi? Kendilerine sahip değiller miydi? "Kendi havlularınızı mı getirdiniz?"

"İyi ki de getirmişim, çünkü burada havlu sıkıntısı var gibi görünüyor." Adamın bakışları kadının vücudunda ve sırtında gezindi.

Bu bakışların yarattığı ateş yalımını görmezden geldi. "Bir centilmen arkasını dönerdi."

Arkasını dönmeyi düşünüyormuş gibi bile yapmadı. "Sana havlu vermeyi teklif ediyorum. Bu daha iyi değil mi? Sorunu çözmek?"

Sorunu çözmüyordu. Sorun kendisiydi.

Hem en son orgazmınızdan hem de en son varoluşsal krizinizden sorumlu olan bir adamın önünde, çocukluğunuzun yatak odasında ıslak, soğuk ve çıplak olmaktan daha utanç verici tek şey, bu utancı hafifletmek için o adamın yardımını kabul etmektir.

Alice kaşlarını çatarak yatağa yöneldi ve yorganı, gece çantasını ucundan devirecek kadar sert bir şekilde çekti. Çantayı yere düşmeden yakaladı (tabii ki) ve hantal kumaşı boynundan aşağısının bir santim bile görünmemesini sağlayacak şekilde etrafına sararken onu özenle görmezden geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"Burası *benim* odam," dedi, günlerdir kendini buraya kapatmış huysuz bir genç gibi konuşarak.

"Bu çok garip," dedi, sanki her şey komikmiş gibi dudakları seğiriyordu. Sanki onu pencereden aşağı itme tehdidi altında değilmiş gibi. "Burası benim de odam." Bir duraksama ve ardından, "Adadayken burada uyuyorum."

Kız şaşkınlıkla başını geriye attı. Ve ihanet gibi bir şey. "Neden?"

Odanın etrafına bakındı. "Bu benim de birçok kez sorduğum bir soru, dürüst olacağım. Her gün yetişkin bir adamdan 2005 yılından kalma bir zaman kapsülünde uyuması istenmiyor."

"Üç misafir odası var, personel kulübelerinden bahsetmiyorum bile. Kayıkhane de bir yatak var."

Sanki her şey gayet mantıklıymış gibi omuz silkti. Ama *değildi*. "Sanırım baban buradan manzaranın hoşuma gideceğini düşündü," dedi, bakışları bir anı gibi tekrar onun üzerinde gezindi. "Artık saçında boya yok" diye eklediğinde sesi daha derindi.

Elini saçlarında gezdirme içgüdüsüne direndi. Adamın uyarısıyla gerilmesine karşı koydu. "Boya olduğunu nasıl anladığınızı merak ettim."

"Baban yaptığın işle çok gurur duyardı."

Geçmişini düşününce bu gülünç derecede gerçek dışıydı ve Alice bunu söylediği için ondan nefret ediyordu. Ailesinin yatak odasını bu kadar kolay değiştirdiğini bildiği için de nefret ediyordu. Bunun bir önemi olmamalıydı. Tanrı aşkına, o otuz üç yaşındaydı. Sadece bir odaydı.

Ama önemliydi. Yanıyordu. "Neden-" diye başladı, sonra başını salladı. "Hayır. Biliyor musun? Umurumda değil. *Burası benim* odam ve ben *buradayım*. Çık dışarı."

"Ben-" Yeniden düşünme sırası ondaydı. "Burada olduğunu bilmiyordum Alice."

"Eşyalarımın burada olduğunu fark etmedin-" Durdu. Odayı inceledi: açık dolap, içine sakladığı boş bavul ve içine astığı siyah elbise yoktu; beyaz spor ayakkabılarını tekmelediği süssüz köşe; odanın en ucundaki küçük makyaj masası, bir zamanlar makyaj çantasının olduğu ama artık olmadığı yer.

Onu iterek geçti ve arkasındaki şifonyerin en üst çekmecesini açtı. Boştu. İkinci ve üçüncü çekmeceler de ilkiyle aynı şekilde boştu.

"Eşyalarım nerede?" Yavaş bir daire çizerek döndü ve ikisinin de gördüklerini doğruladı. Farkına vardı. "Lanet olası Sam."

Jack'in ses tonuna şaşkınlık karışmıştı. "Sam mi?"

"O aldı."

"Eşyalarını mı?"

Başını salladı. "Banyodaki giysilerimi ve havlumu da." Bir duraklama. Sonra, "*Neden?*"

Ona baktı. "Kardeşin var mı?" "Hayır."

"Şanslısın."

"Bu... normal bir davranış mı? Yetişkinler için?"

"Sam'e yetişkin diyecek kadar ileri gitmezdim." Dolaba gitti, orada asılı kalan giysileri karıştırdı - odanın geri kalanının zaman kapsülünün bir parçasıydı. Gençlik yıllarından kalma bir avuç güneş elbisesi, Sam ve Sıla'nın düğününden kalma bir nedime elbisesi, bir dalgıç kıyafeti.

"O bir *ebeveyn*," dedi Jack, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

"Çocuk sahibi olmanın seni yetişkin yaptığını düşünmen çok hoş," dedi, mezuniyet balosundan bir elbisenin önünden geçerken. "Sen babam için çalışmıyor muydun?"

"Yaptım," dedi. "Ve o bir yetiştirdi, Alice. Ve sonunda iyi biriydi."

Sonunda. Bu niteleme yılların ağırlığını taşıyordu. Suçlamanın. Sonunda onu görmek için orada olmamıştı, değil mi?

Peki bu kimin suçuydu?

Alice onun kararlı bakışlarıyla buluşmak için omzunun üzerinden, omzundaki aşırı doldurulmuş yorganı geçerek baktı. "Ölümünden hemen sonraki günlerde kederli ailesine bir miras oyunu oynatmanın eğlenceli olacağını düşünen bir milyarderdi, yani hem olgunluğu hem de ahlaki konusunda jüri hâlâ kararını vermedi. Tıpkı sizinkinde olduğu gibi."

"Olgunluğum

mu?" "Ahlakın."

Bir şeyler söylemeyi düşündüğü ve vazgeçtiği belli olan bir tereddütten sonra Jack çenesini dolaptaki giysilere doğru kaldırdı. "Bunların hiçbirinin rahat bir uyku kıyafeti olacağından emin değilim. Gidip Sam'le konuşmamı ister misin?"

Kızın kaşları kalktı. "Ne yapacaksın, pijamalarımı geri verene kadar onu hırpalayacak mısın?"

Sözcükler o daha düşünmeden ağzından çıkmıştı ve bir önceki geceyi, fotoğrafçıları, SD kartları, acıyan eklemleri, yağmuru ve elini Sam'in elinin içine kaydırırken adamın yarım gülümsemesini anımsamasıyla birlikte gelmişti. Ve adam bunu yaptığında nasıl hissetmişti, sanki biri sonunda onu ilk sıraya koymuştu.

Ama adam onu ilk sıraya koymamıştı. Franklin'i ilk sıraya koymuştu.

Bu hatırlatmaya tutunarak, "Teşekkürler ama otuz üç yıldır kardeşimle uğraşıyorum. Bununla başa çıkabilirim."

"Giysiye ihtiyacın var gibi..."

"Sen bu odadan çıktıktan sonra giymeyeceğim. Bunu yakın zamanda yapmayı planlıyor musun, yoksa...?"

Elini çantasına attı ve bir tişört ile şort çıkardı. "Şimdi kıyafete ihtiyacın olmayabilir ama yarın için olacak." Kız kıpırdamayınca ekledi: "Yoksa bir hafta boyunca kulende kilitli kalmayı mı düşünüyordun?"

Muhtemelen kızın payını almadan gitmeyeceğini düşündüğü için, kızın zaten bir ayağını kapıdan dışarı atmadığını söyleyen ilk kişiydi. Yine de bu ferahlatıcı bir değişiklikti. Alice paytak paytak ona doğru yürüdü ve yatak örtüsünün üzerinden bir kolunu uzatarak kıyafetleri aldı ve hoşnutsuz bir sesle, "Peki. İyi bir adammışsın gibi davranmana gerek yok. Gerçeği biliyorum."

Başını salladı. "Ben de biliyorum."

Sözcükler alçak ve derindi, bir itiraf gibiydi ve sesleri kadının içinde bir şeyleri ateşledi. Bunu görmezden geldi, çünkü o gün yeterince ihanete uğramıştı ve bedeninin bu işe karışmasına gerek yoktu. Onun yerine, "Arkanı dön lütfen," dedi.

Sessizce şifonyere döndü ve Delaware Üniversitesi tişörtü ile geniş kalçalarını saran bir çift koşu şortundan oluşan kıyafetleri hızla giydi. Hiç yoktan iyidir.

Her kıvrımını ortaya çıkarmamak için tişörtünü aşağı doğru çekiştiriyordu - bir gece önce hepsini görmüş olması önemli değildi, o düşmandı

Şimdi - doğruldu ve adamın durduğu yere baktı, sırtı ona dönüktü.

Ancak o zaman adamın arkasını dönerken şifonyerin üzerinde duran ve tüm odayı yansıtan aynaya baktığını fark etti.

Gözleri kapalıydı.

Alice durdu, bir an için onu izledi, kalın, kara kaşları, mükemmel kemik yapısı ve bir günlük sakalla gölgelenmiş güçlü çenesiyle yüzüne baktı. Kirpikleri yaz güneşinden bronzlaşmış yanaklarına karşı koyu renkti.

Aynada ona bakarak, "Delaware, ha?" dedi. "Savaşan Mavi Tavuk'un evi." Adam bakmadı.

"Kulağa korkunç geliyor," dedi, onunla flört etmeyi bırakması gerektiğini biliyordu.

Onun nesi vardı ki?

"Bitti mi?" Sorudaki sertliği hayal etmiş miydi?

"Evet." Adamın gözleri açılıp aynada bir anda onunkilerle karşılaştığında kelime henüz ağzından çıkmamıştı.

"Bakmadın," dedi kadın.

Oysa şimdi bakıyordu, bakışları tenine değen giysilerin -kendi giysilerinin- üzerinde kayıyordu. Çıplak bacaklarıyla konuştu. "Bir centilmen bunu yapmaz." *Bu* sertliği ya da kendisini nasıl dengesiz hissettirdiğini hayal bile edememişti.

Üstünlüğü ele geçirmeye çalışarak, "Ama ölü patronunun kızını baştan çıkarmak... bu iyi mi?" dedi. Sakinleşti. Bundan hoşlanmamıştı. Güzel. Hoşlanmamalı. Çenesini kaldırdı.

"Bana kızgınsın."

"Sana neden kızgın olayım Jack? Beni yatağa atmadan önce sadece kendini yanlış tanıttın. Kızacak ne var ki?"

"Seni cezbetmek zorunda kaldığımı hatırlamıyorum."

Hatırlamıyordu ama kadın bunu kesinlikle kabul etmeyecekti.

Kadın konuşmayınca, "Yanlış bir hesaplamaydı," diye ekledi.

"Eminim bu acıtıyordur. Yanlış hesap yapan birine benzemiyorsun."

"Ben öyle biri değilim." Kelimeler buz gibiydi ve Alice'in aklına başka bir erkeğin özür dileyebileceği geldi ama Jack'in içinde böyle bir şey yok gibiydi.

İyi, çünkü Alice o kadar da bağışlayıcı hissetmiyordu. Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

"Sana yalan söylemedim," dedi, kelimeler boğazında sanki onları kendi isteğine göre bükmüş gibi kırışıyordu.

"Hayır mı? *Sana bir ateş yakacağım, başüstüne bir sousaphone sığdıramazsın, Quahog Quay şakalarında kalıyorum?* Sadece iş için Wickford'da bulunan sıradan bir insan."

"Quahog Quay'de kalıyordum. İş için buradayım."

"Evet ama sen sıradan biri değilsin. Babam için çalışıyorsun! Neden trendeydin ki? Şirket helikopterine erişimin yok mu?"

"Neden *trendeydin*? Helikoptere erişimin yok mu?" "Yıllardır helikoptere erişimim olmadı, Jack. Eminim ki biliyorsun."

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Doğru. Çünkü sen kendine özgüsün."

Bakışlarını daralttı. "Çünkü ben babamın insanı değilim. Senin gibi değilim. Franklin Storm'un kaprislerinin Genel Müdürü."

Gri gözleri parladı. "Ben işimi ciddiye alırım."

"Evet, dün gece Quahog Rıhtımı'nda olanları düşünürsek çok ciddiye alıyorsun." Ayıyı dürtüyordu ama umurunda değildi. Adam cevap vermeden önce elini kaldırdı. "Biliyorum. Bir yanlış hesaplama. Peki doğru hesapladığında onun için ne yaptın?"

Bir tereddüt. "Neye ihtiyacı varsa."

"Yangınları söndürüyordun."

Başını salladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Hep böyle gizemli. "Ve sen benim kim olduğumu biliyordun."

Sanki sinir bozucu olan oymuş gibi derin bir nefes aldı. "Tabii ki biliyordum. Baban bana söylenmeden her şeyi bilmem için para ödedi. Ama işim bu olmasaydı bile senin kim olduğunu bilirdim çünkü onun için çalıştığım süre boyunca her gün masasında resmini gördüm. Senin hakkında konuşmasını dinledim. Ve senin yatak odanda uyuyordum."

Bu sözler karşısında gözlerini kırptırdı. İçlerindeki beklenmedik güce. Ona öfkeden başka bir şey hissettirmeye nasıl cüret e d e r d i ? Bunu istememişti.

"Hatırlarsan," diye ekledi, "sana kim olduğumu söylemeye çalışmıştım."

Kendimi tanıtmalıyım, demişti tren peronunda. Kadın onu durdurmadan önce.

"İsim yok, değil mi? İşleri karmaşık hale getiriyorlar."

"Kim olduğumu bilmenin ve bana söylememenin benim hatam olduğunu düşünmem gereken kısım bu mu? Patronunun kızı olduğumu bildiğin ve yine de beni becerdiğin için kızmaya hakkım olmadığını mı ima ediyorsun? Ölümünden saatler sonra ve ertesi gün aileme bir bomba atmak için ortaya çıkacağını bile bile?"

Cevap vermedi ve sessizliği onu daha da çileden çıkardı. *Neden?* Bağırarak istiyordu. *Bana sopa göstermek için miydi? Franklin'i cezalandırmak için mi? Bir tür puan toplamak için mi?*

"Haklı olduğum ortaya çıktı," dedi. "İsimler işleri karmaşıktırdı."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve pencereden dışarı baktı, karanlık odanın üç tarafını aynaya çevirmişti, odadaki her şeyi yansıtıyordu... ve bir şekilde önemli hiçbir şeyi. "Evet." Çantasını kaptı ve omzuna astı. "Görünüşe göre öyleymişsin."

Adam onun yanından geçerek kapıya yöneldi ve kadın, sanki önceki gece onu hissettiğini unutmamış gibi, vücudunun onun yakınlığına verdiği tepkiye direndi. Onun yerine kapıyı açmasını izledi, merdivenin başında duraksadıktan sonra arkasına baktı ve "Ne olursa olsun, özür dilerim. Sana söylemeliydim."

Özür onu şaşırtmıştı. "Dikkatli ol. Babam özür dilemeye inanmazdı." Cevap vermeyince, ondan çok kendi kendine, "Sanırım bu bir utanç yürüyüşüydü," dedi.

"Şafak vakti gizlice odadan çıktığında başka ne olabilirdi ki?"

Eğer bu kadar ham olmasaydı, soruda zorlayıcı bir şeyler duyabilirdi. Hayal kırıklığı gibi bir şey. Ama kendisini açıkça manipüle eden bu adamı umursayacak değildi. "İster inanın ister inanmayın, şu ana kadar bu şekilde düşünmemiştim."

"Yardımcıyla yatmak," dedi adam.

"Bir *yalancıyla* yatmak," diye düzeltti.

Başını salladı, darbeyi bir şampiyon gibi karşıladı. Bu konuda kendini kötü hissetmemeliydi. Ona yalan söylemişti. Onun kim olduğunu, neden burada olduğunu, *kendisinin* neden burada olduğunu biliyordu ve yine de onunla yatmıştı.

"Yalanlardan bahsederken..." Omzunun üzerinden baktı. "Sen nişanlı değil misin?"

Soru dikkat çekiciydi. Onun da bir gece önce yalan söylemiş olabileceğini hatırlatıyordu. Onun da bir sırrı olduğunu.

"Bu ev ailem için. Kayıkhane de uyuyabilirsin."

Bu sefer tereddüt etmedi. Kapıyı arkasından kapatıp onu içeri kapatarak gitti. Adam gıcırdayan ahşap merdivenlerden inip kuleden uzaklaşırken Alice onu dinledi.

Alice ışıkları kapatıp yatağa gitmeliydi. Bunun yerine ışıkları söndürüp pencereye gitti ve adamın suya kadar uzanan yabani kekik tarlasını geçerken bir gölge gibi hareket edişini, uzaktaki kayıkhaneye doğru ilerlerken uzun bacaklarının toprağı yiyişini izledi.

Rıhtımdaki sarı ışık konisinin içinde durakladı, güveler etrafında dans ediyordu ve eve bakmak için geri döndü, bakışları karanlık ve gotik olan devasa kütleyi takip ediyordu.

Bir an için kulede oyalandığını düşündü. Sonra adam gitti ve Alice yine yalnız kaldı.

BÖLÜM

7

G Alice ertesi sabah elinde kupayla dışarı çıktığında RETA mutfaktaki verandanın basamaklarında oturmuş okyanusa bakıyordu, Bir gece önce baskı altında ödünç aldığı tişört ve şortu giyiyordu.

Basamakların dolu olduğunu fark edince omzuyla eski paravan kapıyı yakaladı. "Ben-"

Kız kardeşi başını salladı, güneşin uzaktaki beyaz dalgalarda parıldadığı denizden başka bir yere bakmıyordu. Alice onun yanına oturdu ve sabah sessizliği etraflarına yerleşti, gelecek sıcaklığın vaadi ve Greta'nın Féminité du Bois'sinin zar zor duyulan kokusuyla ağırlaştı.

Önce Greta konuştu. "Bu berbat bir şey."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Alice. Kız kardeşi sözlerle doğru baktı ve Alice sonunda onun yüzünü güneşin altında gördü. Kan çanağı, şiş gözler, şiş yanaklar, kırmızı bir burun. "Vay be. Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Greta, gücenerek.

"Hayır... hayır." Alice yeniden çerçeveledi. "Yani... Dün gece hiç uyudun mu?" Greta kahve fincanına baktı. "Hayır."

Kardeşinin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışan Alice, "Tony nerede?" diye sordu.

Söylenecek en yanlış şeydi. Greta bir an için gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra fısıldadı: "Tony'yle konuşamam. Bu konuda olmaz."

"Neden olmasın?" Alice'in kaşları, kız kardeşinin babalarının pilotuyla uçuş planından başka bir şey hakkında konuşabileceğinin üstü kapalı itirafı karşısında çatıldı-

Greta ilk kez ilişkilerini açıkça itiraf etmeye yaklaşmıştı. "Tanrım, Greta. Mektubunda ne yazıyordu? Sana görücü usulü bir evlilik falan mı ayarladı?"

"Hayır." Greta üzüntüsünün içinden güldü. "Bu çılgınlık olurdu."

"Ve asla çılgınca bir şeyle ortaya çıkmazdı. Sam'in günde on iki saat konuşmasını yasaklamak gibi."

Greta döndü, yüzünde bir gülümseme vardı. "Bu oldukça harika, değil mi?"

"Şeytani derecede harika. Zirve Baba." Alice biraz bekledi, dışarıya bakarak Pırıl pırıl parlayan okyanus mavisini güneşte altın rengine dönüyordu. "Ama görünüşe göre sana verdiği şey şeytani bir şey. Ne yapman gerekiyor?"

Greta içini çekti ve tekrar okyanusa baktı. "Buna bir son vermem gerekiyor. Tony ile."

Şeytani değil. Zalimce. "*Olamaz.*"

"Kesinlikle." Uzun bir duraklama. "Tam bir pislik."

Buna katılmamak mümkün değildi. "Biliyorsun, bizi mezarın ötesinden kontrol edemez."

"Elbette kontrol edebilir," dedi Greta çoğu şeyi söylediği gibi -sanki bir gerçek bir de kurgu varmış ve birini diğerinin yerine koymak kadar aptalca bir şey olamazmış gibi. Bir an durdu ve sonra, "Tony ona bizden bahsetmek istedi, biliyorsun. On yıl önce. Başka bir iş bulup benimle evlenmek istedi. Tanrım, babamın ne yapacağını bir düşünsene."

Alice içini çekti ve bir an düşündü. Sonra, "Belki de hayatını yaşamana izin verirdi." Kız kardeşler birbirlerine yan gözle baktılar ve Alice güldü. "Tamam. Belki de bırakmazdı."

"Belki de değil." Greta sanki tartışmaya değmezmiş gibi omuz silkti. "Mesele şu ki, beni en kötü görevle baş başa bıraktı. Bir hafta boyunca konuşmamayı tercih ederim. Ya da... birkaç gün babam hakkında *güzel şeyler* söylememeyi."

Görevler arasındaki eşitsizlik şaşırtıcı derecede adaletsizdi ama Franklin bunu umursamazdı. Tek önemseydiği, onları harekete geçmeye zorlayabilmesiydi.

"Öyleyse yapma."

Greta ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Yapmayın. İlişkinizi halka açıklayın, hayatınızı yaşayın." Alice durakladı. "En kötü ne olabilir ki? Annem gerçekten bir sekreter mi tutmak zorunda kalır?"

"Ben annem için bir sekreterden fazlasıyım. Bana ihtiyacı var."

Alice bir özür bulamadan (gerçeklerden kaçmayı gerektirdiği için zorlukla gelen türden bir özür), Greta kelimeleri elinin tersiyle itti.

"Eğer yapmazsam..." Greta sözünü kesip başını salladı, cümlenin geri kalanı söylenmemişti ama yine de duyulmuştu. *Eğer yapmazsam, parayı alamam. Ve mesele her zaman paraydı.* "Belirgin bir yeteneğim yok."

Alice daha derin anlamı kaçırmamıştı. Greta'nın bir kimliğe ihtiyacı olduğunda ne olacaktı? Para değilse kimdi o? İsim? Onunla birlikte gelen güç? Elisabeth'in, Fırtına Adası'nın ve ona sunduğu devasa, çok küçük dünyanın ötesinde kimdi?

Bunlardan herhangi biri kimdi?

Alice bilmiyordu ve beş yılını bunu anlamaya çalışarak geçirmişti. "Bu doğru değil. Senin yüksek lisansın var."

Bir MFA ve on yıldır yazdığı bir kitap. Daha uzun. Kendisini DNA'sından daha fazlası olduğuna ikna etmek için kullandığı bir şey. Annesinin kalıbına dökülmüş bir heykelden daha fazlası.

Greta ona bir bakış attı. "Dediğim gibi."

"En kötü ihtimalle Sam için çalışabilirsin. O CEO olacak."

Düzgün bir şaka olarak kabul edilemeyecek kadar korkunçtu. "Tanrım, ne kadar çekilmez biri olacağını hayal edebiliyor musun?"

"En iyilerinden öğrendim." Alice buna gülmekten kendini alamadı, tekrar ciddileşmeden önce bir an için kendisini serbest bırakmasına izin verdi. "O kadar da kötü değil, biliyorsun. Kira ödemek. Market alışverişi. IKEA'dan mobilya almak."

"IKEA'dan mobilya mı aldın?"

Alice kız kardeşinin sesindeki dehşeti görmezden gelerek, "O kadar da kötü değil, Harika," diye tekrarladı.

Belki de kelimelerin kendisiydi - çok umut verici. Belki de Alice'in çocukken onun için kullandığı lakaptı.

Babalarının dünyaya otomatik düzeltmeyi (aynı anda hem son derece hatalı hem de kozmik olarak mükemmel) getirdiği gün -çok ağır.

Her neyse, Greta başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Alice, ciddiye. "Kendin için bir şeyler yapmalısın. Bunca zaman sonra bunu hak ediyorsun." Greta'nın söyleyemeyeceği şeylerle dolu uzun bir sessizlik geçti, ta ki Alice ekleyene kadar, "Başka bir şey var mı? Babamın söylediği?"

Babamın bildiği?

Sonsuzluktan sonra Greta başını salladı ve tekrarlardı: "Mirası kaybetmeye razı olsam bile... aile her şeyden önce gelir."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gideli o kadar da uzun zaman olmadı," dedi Greta, sesinde robotik bir ton vardı. "Sahip olduğumuz tek şey biziz."

"Annemin havalı izlenimi," diye karşılık verdi Alice. "Söyle bana. Eğer bu doğruysa, babam bana gitmemi ve geri dönmememi söylediğinde neredeydin?"

Greta sessizliğe gömüldü. Ne diyebilirdi ki?

"Bu konuda endişelenme," dedi Alice. "Sadece sen değildin."

"Alice," dedi Greta sonunda. "Nasıl olduğunu biliyorsun... Bu... kolay değil."

Alice kız kardeşini inceledi, şakaklarında ağarmaya başlayan sarı saçlarından bir tutam topuzundan kurtulmuştu. Gözlerinin ve dudaklarının köşelerinde zar zor beliren minik kırışıklıklar, yaşının gerçekliği etrafında dans ediyordu. Kırk.

Kırk yaşındaydı ve hâlâ gençliğinin kurallarına bağlıydı; iyi çocuk, uslu çocuk, ailesine yakın duran ve sahip olduğu her şeyi ailesine veren çocuk olmaya kararlıydı. Doğuştan Elisabeth'in gölgesi olarak yetiştirilmişti, kendi arzularına verdiği tek ödün Brown'daki birinci ve ikinci yılları arasında on dokuz yaşında Cenevre'de geçirdiği boş yıld, oradan da zayıflamış, Kierkegaard'a takıntılı ve asla itiraf edemeyeceği bir Parisienne Jaune sigara alışkanlığıyla dönmüştü.

Şimdi Greta, Providence'ın Doğu Yakası'nda 1920'lerden kalma bir bungalovda yaşıyor, burada tartışmasız kâr amacı gütmeyen kuruluşlar ve sıradan siyasi adaylar için bağış toplantıları düzenliyor ve annesiyle iki haftada bir öğle yemeği planlıyordu.

Hayatının en önemli kısmını, sıkı gizlilik anlaşmaları ve offshore hesaplar için ayrılmış türden özel tutarken.

Ve şimdi bile, babaları öldüğünde, Greta sonunda bir kaçış yapabileceğini, onun kontrolünün ağırlığından kurtulabileceğini göremiyordu. Bunun yerine, ellerinin arkasındaki yeni çiller gibi zar zor görülebilen sırlarla gizlenmiş bir şekilde yas tutuyordu. Biri bakmadığı sürece görmek imkânsızdı.

Hiçbirinin babasının hayaletinden kolayca kaçamayacağını fark ettiğinde göğsü öfke ve üzüntüyle sıkışan Alice gibi biri - bu işte yeni ve zaten musallat olma konusunda son derece iyi.

Ama belki de birbirlerinin yükünü hafifletebilirlerdi. "Eğer gidersem," diye teklif etti Alice kız kardeşinin profiline. "Eğer bir hafta kalmasaydım, bunu yapmak zorunda kalmazdın."

Söylenecek en yanlış şeydi bu. Greta dönüp Alice'e baktı, bakışları keskin ve tehlikeliydi. "Gidemezsin."

"Neden?"

"Çünkü bu oyunda hepimizin payı var."

Alice başını salladı. "Benim yok."

"Evet, var. Hepimizin var. Hepimiz Storms'uz. Sen bile. Babamla senin, annemle senin ya da *bizimle* senin aranda her ne olduysa. Ve kendini avuttuğun diğer şeyler - gerçek bir iş, gerçek bir eş, gerçek bir hayat ve gerçek arkadaşlar... Peki ya biz?" Alice *bizi* yanlış anlamamıştı. Greta. Sam. Emily. "Bize borçlusun, Alice."

Alice'in gözleri irileşti, içinde kalmış olabilecek sempati duygusu öfkeye dönüştü. "Size *borçlu* muyum?"

"Evet. *Bana* borçlusun." Greta'nın sesi yükseldi. "Her şey hep seninle ilgili. *Alice nerede? Alice nasıl? Alice'ten haber alan var mı?* Hayatında bir kez olsun, belki geri kalanımızı da düşünebilirsin."

"Belki *seni* düşünebilirim? O ölürken ne düşünüyordun? *Beni sürgüne* mi gönderdin?"

"Alice." Sözcük kırılmıştı ve onları her zaman arkadaştan çok rakip yapan o ilk doğan kibriyle doluydu.

Alice okyanusa baktı, öfkesi sıcaktı. "Hiçbiriniz beni savunmaya gelmediniz, çünkü tek önemseydiğiniz şey buydu. Burada olmak. Onun onayının sıcaklığı." Kelimeler aralarında şaşırtıcı derecede keskin bir şekilde uçtu. "Ve unutmayalım, bir anda garanti olmaktan çıkan miras vaadini."

"Bunu seviyorsun, değil mi? Milyarlarca dolar ve senin kaprisinle hepsini kaybedebiliriz."

"Milyarları boş ver," dedi Alice. "O zaman onlar için bedel ödemezdim ve şimdi bunu düşündüğüne bile inanmıyorum."

Greta cevap vermedi ve Alice okyanusa doğru konuştu. "Ama tabii ki düşünüyorsun."

Öyle yetiştirildin."

"Hepimiz senin kadar mükemmel değiliz," dedi Greta. "İnançlarının arkasında duruyorsun."

Alice kız kardeşine döndü. "Bunu annemin karbon kopyasından duymak çok zengin bir şey. Biraz daha mükemmel olsaydın, azizlik mertebesine yükselecektin. Bir gün annemin çantasından çıkacak ve bazı seçimleri kendi başına yapmana izin vereceksin."

"İstedğin zaman tam bir sürtük oluyorsun," diye tersledi Greta, maskesi düşmüştü. Aralarına sessizlik çöktü. Söylenecek ne vardı ki? Uzun bir aradan sonra, "Neden bu kadar nefret ediyorsun? Burada olmaktan mı? Bizimle olmanın nesi bu kadar zor?"

Cevabı imkânsız bir soru, *ihanet, adalet ve aşk* gibi kelimelerle dolu -ve Alice'in söylemek, kanıtlamak ve direnmek istediği diğer tüm şeyler- ve paylaşmak istediğinden çok daha karmaşık. "Kalmayacağımı söylemedim." İçini çekti ve arkasını döndü. "Ama kalmasaydım... belki de en kötü şey olmazdı."

"Senin için."

Bizim için, diye düşündü Alice.

Son sözü söylemek isteyen -ailelerinde değerli bir varlık olan- Greta konuyu değiştirdi. "Griffin'in New York Üniversitesi'ne gittiğini sanıyordum."

Griffin'in bununla ne ilgisi vardı ki? "Gitti."

Greta çenesini Alice'in giydiği tişörte doğru kaldırdı. Son birkaç dakikadır unuttuğu tişörte. Etek ucunu çekti.

"Sam kıyafetlerimi çaldı, pislik herif."

"Sam Harvard'a gitti," dedi Greta, gözlemi açık bir soru taşıyordu.

Alice'in görmezden geldiği bir soru. "Ve onu mezunlar listesinde görmekten ne kadar gurur duyuyor olmalılar. Bitirdin mi?"

Greta bitirmemişti. "Delaware Üniversitesi'ne kim gitti biliyor musun?"

Alice içini çekti. "Aslına bakarsanız biliyorum. İtiraf ediyorum, dedektif. Dün gece Sam'in giysilerini çaldığını fark ettiğimde odamdaydı. Bay Dean... Kulede... Koşu şortuyla birlikte."

Greta'nın kaşları kalktı. "Davet üzerine mi?" "Anladığım kadarıyla babamın daveti."

Greta yanlış anlamamıştı. Yüzünü buruşturdu. "Senin orada olduğunu ona söylemeliydik." Fırtınalar, özellikle de birbirlerine karşı sorumlulukları söz konusu olduğunda, bunu *yapmalıydılar*. "Ya da size oranın onun odası olduğunu söylemeliydik."

"Orası *benim odam*," dedi Alice.

"Doğru. Öyle demek istemedim," diye kendini düzeltmek için acele etti Greta. "Ama o hep orada uyuyor. Çünkü sen hiç..."

Sustu ama Alice yine de her şeyi duydu. "Dün gece orada uyumadı."

"Etkileyici. Başka biri olsa bunun için yalvarırdı."

"Sinir bozucu yakışıklılığı bir yana, ben yalvarmadım." Yalvarmayı aklından bile geçirmedi. *En* azından o odadayken.

Greta'nın kaşları saç çizgisine doğru kaydı. "Ben aslında senin yalvarmanı kastetmiyordum. Onun yalvarması gerektiğini söylüyordum... o şortun kıcını nasıl gösterdiğini düşünürsek."

Bu bir zeytin dalıydı. Bunca zaman sonra bile sadece kız kardeşlerin yapabileceği türden bir özürsüzlüktü. Alice bir süre düşündükten sonra bunu ve beraberinde getirdiği ateşkesi kabul etti. "Bu şortun içindeki ben, Jack Dean'in kıcıma yaklaşabileceği en yakın şey," diye yalan söyledi Alice.

"Bundan emin misin? Rahatsız edici derecede yakışıklı mı?" Alice gözlerini devirince Greta ekledi: "Biliyorsun, Sıla yıllardır onun peşinde."

Alice gözlerini kırptırdı. "Jack'in peşinde mi?"

Greta omuz silkti. "Yanılıyor olabilirim."

Belki de. Ama muhtemelen yanılmıyordu. Greta ailenin en gözlemci üyesiydi; birileri ilişkisi hakkındaki gerçeği keşfetmesin diye sürekli tetikte olmak zorunda olmanın getirdiği bir özellikti bu. "Sam ne düşünüyor?"

"Sam düşünüyor mu?" Gülümsediler ve Greta ekledi: "Açıkçası, bence Sam'in ona katlanamamasının bir nedeni de bu. Bir de Sam'in beklediği terfiyi hep onun alması."

Bu bir sürpriz değildi. Jack Dean boşa kürek çeken bir adama benzemiyordu. "Sam bir ara çalışmayı denemeli." Alice okyanusa baktı. "Peki ya sen? Onun hakkında ne düşünüyorsun?" *Neden umursuyordu ki?*

Greta bir süre sessiz kaldı. "Bence babamın onu bu kadar çok sevmesinin bir nedeni var." Bu bir uyarıydı ve Alice bunu kaçırmadı. "Her neyse. Sıla seni onun tişörtüyle görünce aklını kaçırarak. Ve o şortla. Gerçek bir kombinasyon."

Alice arkasına bakıyormuş gibi yaptı. "Ben de gidip kıyafetlerimi bulayım ve üstümü değiştireyim diye düşünüyordum."

"Ve tüm eğlenceyi kaçırayım mı?"

Bir an için her şey yeniden hafifledi. Sanki sadece kardeştiler ve bu sıradan bir aile ziyareti için sıradan bir ev ziyaretiydi. Ama burada sıradan olan hiçbir şey yoktu.

"Kal. Lütfen," diye fısıldadı Greta.

Alice cevap veremedi paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve Elisabeth dışarı eğildi. "İşte buradasın. İçeri gelin lütfen. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Kız kardeşler bakıştılar ve içeri girdiler, Alice annesinin sivri bakışlarından kaçınıyordu. Elisabeth de şortu fark etmişti.

İçeride Sam tost makinesinin yanındaki tezgâha yaslanmış, bir elinde yoğurt, diğerinde kendi telefonu olan Saoirse'nin yanında telefonuna bakıyordu. Alice yeğenine doğru el salladı. "Hey sen."

Saoirse uzun saçlarını (tıpkı babası gibi eski para sarısı) kulağının arkasına sıkıştırdı ama başını kaldırıp bakmadı. "Babam konuşmıyor."

Alice saatine baktı, saat yedi kırk beşti. "Buraya tercümanlık yapmaya mı geldin?"

"Hayır... Konuşamaması hoşuma gidiyor," dedi genç kız, mutfaktan çıkarken attığı kahkahanın tadını çıkararak, hâlâ ekrana kilitlenmiş bir halde.

"Çok komik," dedi Alice Sam'e. "Acaba nereden bulmuş?" Sam hiç eğlenmemişti.

Emily ve Claudia kasap taşından masanın diğer tarafında birlikte oturuyorlardı, ellerinde dumanı tüten taştan kupalar vardı ama Claudia ayağa kalktı ve kapı Elisabeth'in arkasından kapanır kapanmaz Emily'nin şakağına bir öpücük kondurdu. "Size biraz zaman vereceğim."

"Emin misin?" Alice küçük bir gülümsemeye cevap verdi. "Bu kesinlikle eğlenceli olacak."

Claudia gülümsemeye karşılık verdi. "Eminim. İsteyen varsa mantar çayı var; tezgahın üzerine bıraktım."

"Halüsinojenik mi?" Alice fısıldadı.

"Hayır!" Claudia bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş görünüyordu, ki Alice kız kardeşinin ve ortağının zihin değiştiren maddeler söz konusu olduğunda pek de kanaatkâr olmadıklarını bildiği için bu çok ilginçti.

"Bir hayal kırıklığı," diye yanıtladı Alice.

"Kimse halüsinojenik çay içmiyor," dedi Elisabeth, sanki bu gerçek bir seçenekmiş gibi, Claudia'ya elini uzatarak - Alice'i itiraf etmek istediğinden daha fazla şok eden bir hareket, özellikle de ardından "Claudia, aşkım. Gitmene gerek yok. Sen ailedensin."

Alice Sam'e baktı, Sam'in bu açıklamadan rahatsız olduğu belliydi. Evlilikleri boyunca Elisabeth hiçbir zaman *Sıla'dan ailesi* olarak söz etmemişti. Aksine, bunun tam zıttı olmuştu. Sam'in dikkatini annesinden uzaklaştıran kadın. Dahası, Elisabeth Sam'in karısına *aşkım* dese, Alice hemen felç geçirdiğinden şüphelenirdi.

Ama Claudia, istikrarlı ve sessizdi, Emily ve Elisabeth için bir dengeydi - var olan ama asla muhtaç olmayan. Güçlü ama asla zorba değil. Ve tüm bunlardan daha fazlası? Kavganın dışında kalmayı yeterince iyi biliyordu.

"Taşımam gereken bazı müşteri randevularım var," dedi, "ama öğle yemeğinde görüşürüz -Mily, Lorraine'in ona tavuk salatası yaptığını söyledi."

"Elbette yapmıştır," dedi Elisabeth içtenlikle. "En sevdiğin yemek olduğunu biliyoruz."

Alice'in gözleri irileşti ve Greta'nın net bakışlarıyla karşılaştı; Greta'nın şaşkınlığını anladığını gösteren tek işaret çenesini eğmesiydi.

Sonra Claudia gitti ve anneleri geri döndü. "Bu hafta sonu birkaç yüz kişi gelecekse, evin kaos içinde olmasına tahammül edemem, dördünüz de."

Herkes, *Architectural Digest*'in bir yayını için sürekli olarak hazırlanan kusursuz derecede düzenli mutfaka baktı. Greta konuştu. "Anne. Ev mükemmel görünüyor."

"Kiler değil," diye cevap verdi Elisabeth. "Biri bavullarını içeride bırakmış."

Alice taburesinde arkasına yaslandı ve küçük odaya baktı. Elbette, orada, uzak tarafta, bavulu ve kanvas çantası duruyordu. "O benim."

"Üst katta gayet güzel bir odan var Alice. Bavulun neden kilerde?"

Alice Sam'e baktı. "Bilmiyorum Sam, çantalarım neden kilerde?"

Sam onu görmezden geldi ve telefonuna bakarak bir şeyler yazmaya başladı. Alice tam onu en kötü adam ilan etmeye hazırlanırken telefon konuştu. "Nasıl. Nasıl. Bilirim."

Bedensiz ses herkesin dönüp bakmasına neden olurken Sam sadece bok yeme olarak tanımlanabilecek bir sırtısla tekrar yazmaya başladı. "Boşluk."

Alice gözlerini devirdi. "Harika, telefon kayıkların kirecini çözmenize de yardımcı olabilir mi?"

Sam kaşlarını çatı.

"Eğer ikinizin işi bittiyse," dedi Elisabeth, mutfak adasının bir ucunda durarak, "söylemek istediğim bir şey var."

Sessizlik çöktü, herkes Elisabeth'in patlatacağı bombayı bekliyordu. "Babanız hiç yabancıyla tanışmadı. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar onu severdi ve bunun parası için olduğuna inanmıyorum. Tamamen. Ne de olsa ben de onu seviyordum." O

durakladı ve Alice onun bu ifadeyi niteleyip nitelemeyeceğini düşünüp düşünmediğini merak etti. *Bir zamanlar ben de onu sevmiştim* gibi bir şey. *Üç yıl, altı ay ve on bir gün boyunca.*

Belli ki buna karşı çıkmaya karar veren Elisabeth sözlerini bitirdi. "Bunu kutlamak için Pazartesi günü adayı onun için açacağız..." Bir kelime aradı ve *toplulukta* karar kıldı. Boğuk bir şekilde çıktı. Sanki bu kavramı hiç düşünmemişti ve şimdi düşündüğü için de umursadığından emin değildi. "Ve umarım... üzücü olmaz."

Kimse konuşmayınca ifadesini noktaladı. "İşte."

Çocukların cevap vermesi bekleniyordu, öyle de yaptılar - annelerinin beklentilerine açık değillerse hiçbir şey.

Emily başladı. "Böyle olumlu bir niyet belirlemene bayılıyorum anne. Belki daha sonra bunun üzerine meditasyon yapabiliriz."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," diye yanıtladı Elisabeth.

"Kulağa hoş geliyor. Güzel." Sam'in telefonu çaldı.

"Babamın hoşuna gider," diye ekledi Greta ve Elisabeth'in dudakları büküldü, bunu bilseydi farklı bir şey söyleyebileceğini ima etti.

Ama farklı bir şey söylememişti, bu yüzden Alice de onu destekledi. "Bu söylediğin çok hoş bir şey anne. Babam hakkında. Ve onun için."

Elisabeth başını salladı. "Güzel. Jack'e bundan bahsetmeyi unutma. Günlük ihtiyaçlarımı erkenden halletmeye karar verdim."

Alice içinden kopan kahkahaya engel olamadı. "Sebzelerini yemek gibi."

Bir ay önce Elisabeth bu şakaya gülümseyebilirdi. Ama bu bir ay önce değildi.

"Hey. Konuşan. Gereksinimlerden. Gereksinimlerden." Sam'in telefonu, Greta'ya dikkatle bakarken, "Ne. Ne. Sen. Zorunda. Yapmak. Yapmak."

Greta, "Fark etmez," derken Alice kahve fincanının içini inceliyordu. Ses tonu fazla neşeliydi. Sam doğduğundan beri Greta'yı nasıl okuyacağını bilmeseydi bile, Franklin'in verdiği görevler hiç de kolay değildi. Ve eğlenceli de değillerdi.

Kendini beğenmiş bir bakışla Sam yazdı. "Sesler. gibi. O. Masters. A. Lot."

Emily'nin dediği gibi, evren sağlar. Alice, "Neyin ustası?" diye sormaktan kendini alamadı.

Greta konu değişikliğine dört elle sarıldı. "Bütün bunlar bittiğinde Sam sis çanı bakımında ustalaşmış olacak."

"Kiremitleri de unutma," diye ka t ı l d ı Emily, bu özel senaryoyu bildiğinden.

"rdek. Sen."

Mükemmellik.

Öfkeyle yazmaya başlamadan önce hepsini tersleyen Sam dışında tüm kardeşler güldü. "Ne. O. Yapıyor. Yaptırıyor. Yaptırıyor. Emily." Emily'ye doğru ciddi bir bakış fırlattı ve o sabah cnc kez mutfak tezgâhına organik dezenfektan püskürtme işlemine devam eden Elisabeth de dâhil olmak üzere herkes onu takip etti.

En genç Storm'un tereddütü hissediliyordu. Franklin'in yaratıcılığı elindeki işlerle tam bir yaratıcılık sergiliyordu ve herkes onun kinini en az hak eden Emily'ye ne yapabileceğini merak ediyordu.

Emily derin bir nefes aldı, Alice de onunkini tuttu. "Hiçbir şey." Sessizlik. Sonra...

Elisabeth'in kaşları havaya kalktı. "Hiçbir şey mi?"

Başparmaklarını tekrar bulana kadar Sam'in boğazında bir ses boğuldu. "Ne. Ne. Siktir."

"Adada kalmak zorunda olduğunuz gibi bir şey yok mu?" Alice açıkladı. "Ya da *hiçbir şey*, hiçbir şey?"

Emily kk, suçlu bir omuz silkti. "Bence hiçbir şey, hiçbir şey."

Bu garip bir dönüştü. Kabul etmek gerekir ki Emily hiçbir zaman Franklin'in başının belası olmamıştı, ama Franklin'in ona yapacak hiçbir şey bırakmamış olması fikri? Kalmaya bile mi? Bu Alice için olduğu gibi bir ceza değildi. Alice'inkinden farklı olarak bir mektupla gelmişti. Daha çok bir hediye gibiydi.

Ve acıttı.

Belli ki Greta için de yle. "Ne demek *hiçbir şey*!" diye bağırdı.

"I-" Emily en büyük kız kardeşine baktı. Greta'nın Emily'den on dört yaş büyük olması ve Emily'den önce

çok az ortak noktaları olduğunu kabul ediyordu. Bununla birlikte, Emily'nin Elisabeth'in değil, Greta'nın onayını almak için yarıştığı ailenin geri kalanı için her zaman açıktı. "Üzgünüm, Greta."

"Bu kadarı da fazla. Alice'in bir haftalığına tatile çıkması gerekiyor, senin hiçbir zorunluluğun yok, Sam'in bir *ev işleri* listesi var ve benim de-" Gerçeği herkese açıklamadan önce sözünü kesti. "Ve hiçbirimizin bu işin sonunda bir kuruş bile alacağı garanti değil. Bu-"

"*Adil değil*" diye ısırdı.

Emily'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Özür dilerim. Planladığımı bilmiyordum.

."

"Hiçbirimiz yapmadık," dedi Alice araya girerek. "Babam ne isterse, ne zaman isterse ve kime zarar verebileceğini umursamadan yaptı. Bu sizin suçunuz değil. Bu onun oyunu." Yüzü tamamen kızarmış olan Greta'ya baktı. "Greta sakinleştiğinde bunu anlayacak."

"*Bana* sakin olmamı söylüyorsun." Greta Alice'e döndü. "İşte bu zengin. Bu ailenin bir parçası olmak yerine *kaçan* sensin. Bu oyun senin umurunda değil. Hepimizi mahvetmesi en muhtemel kişi sensin!"

İşte yine Alice'in sadakatten yoksun olduğu iması. "Birincisi, ben *kaçmadım*. O beni kovdu."

Kimse cevap vermedi. Şaşırdığından değil.

"İkincisi, babamın sorumlusu ben değilim"-durakladı, *ölmek* demek istemiyordu; neden bu kadar tuhaf bir kelimeydi? Oyunu ben kurmadım. Kuralları ben koymadım. Ve haklısın, eğer benim seçimim olsaydı, hemen şimdi giderdim, çünkü senin analizinin aksine, Greta, bu benim için bir tatil değil - beni *sürgün* ettiğinde, aslında hiçbirinizin umurunda olmadığını sürekli hatırlatan bir şey."

Sessizlik çöktü ve bir an için hepsinin üzüntüye giden bir yol bulduğunu hayal etti. Ama öyle olmadı.

"Sen. Değilsin. Bir. Parça. Yine de," dedi Sam.

"Bu da ne demek şimdi?"

Greta başıyla telefonu onayladı. "*Biz* taşlarız."

"Ne yani, ben tahtada yok muyum?" Bunun bir önemi olmamalıydı. *Biz* (çoğul).

Siz (tekil).

"Değilsin," dedi Emily. "Sen oyunculardan birisin; babam tüm kontrolü sana verdi. Kalmaktan ve oynamaktan başka yapacak bir şey yok."

Ona *hiçbir* kontrol vermediğini göremiyorlardı. Yedinci sınıfta bir çocuğa aşık olduğu andan itibaren hayatı boyunca tek bir karar vermesine bile izin vermediğini ve Franklin'in, Alice'in dikkatini dağıtacak şeylerin minimumda tutulmasını istediği için babasını Storm Silikon Vadisi'nde işe aldığını göremiyorlardı. Yetişmesi gereken notları vardı. Gitmesi gereken bir üniversite.

Franklin'in üniversiteden mezun olmaması önemli değildi.

Alice sanat okulu için plan yapmıştı. Yedinci sınıftaki o çocuk ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra dünyanın en iyilerinin dikkatli bir listesini yapmıştı. Portfolyosu üzerinde aylarca çalışmıştı. Hiçbiri sanat okulu olmayan onaylı üniversite listesini verdikten sonra bir tanesine başvurmasına izin vermesi için ona yalvarmıştı.

Alice'in ne istediği önemli değildi.

Franklin, Alice Amherst'ten mezun olduğunda mezuniyet konuşmasını yapmıştı. *Kızının, umduğu bilgisayar bilimleri bölümüne giderken sanat tarihi bölümünde kaybolmasıyla ilgili, tek amacı hayal kırıklığını telgraf etmek olmasına rağmen herkesin hoşuna giden bir şaka yapmıştı.*

Kampüste geçirdiği bir buçuk gün boyunca insanlar ona yaltaklanmıştı. Babası ne kadar çekiciydi. Ne kadar zeki ve komik. Ne kadar ilham verici. Ne kadar şanslı olduğunu.

Gerçeğin de bir önemi yoktu.

Ne zaman kendi kararını vermeye çalışsa, babası hem babası hem de dünyanın en zengin insanlarından biri olarak para, güç ve nüfuzunu kullanarak bu kararı kendi istediği şekle sokuyordu. Peki ya sonunda reddedip karşı koyduğunda? Sonunda toprak talep ettiğinde? Babası onu soğukta bırakmış ve diğerlerinin de öyle yapmasını sağlamıştı.

Ve bu hafta, hepsinin *yas tutmasına* izin vermek yerine, yine elini kolunu bağlamıştı. Alice kalabilir ya da gidebilirdi ama her iki durumda da bir sonraki bölümü Franklin yazacaktı.

Eğer Alice kalırsa, o kazanacaktı. Eğer giderse, kaybedecekti.

Belki de çoktan kaybetmişti.

Hayal kırıklığı daha kötü bir şeye dönüştü ve Alice'in boğazı düğümlendi, derisi karıncalanmaya başladı. "Yanılıyorsun. Bana her zaman davrandığı gibi davranıyor. Bir çocuk gibi. Ve ben artık çocuk değilim; otuz üç yaşımdayım."

"Dikkatli olsan iyi olur, şehit olmak için uygun bir yaş değil." Herkes dönüp yüksek sesle konuşan Sam'e baktı. Alice saatine baktı. Saat sekizi birkaç saniye geçiyordu.

"Bu evden ayrılmamın beni şehit yapacak hiçbir yanı yok Sam. Acı çekmem söz konusu değil." Bu bir yalandı ama bunu asla kabul etmeyecekti.

"Bu kadar yeter," dedi Elisabeth. "Ne kadar istese de Alice adayı terk etmiyor. *Kimse* adayı terk etmiyor. Pazartesi günü yüzlerce insan saygılarını sunmaya gelecek ve *hepimiz*" - Alice'e sert bir bakış fırlattı - "orada olacağız. Olmasaydık nasıl görünürdü? İnsanlar ne düşünürdü?"

Bir duraklama, herkesin onun söylemeden bıraktığı kelimeleri doldurmasına yetecek kadar uzun. *İnsanlar ne derdi?*

"Muhtemelen gerçeği düşünürlerdi," dedi Alice.

Elisabeth bundan hoşlanmamıştı. "Peki neymiş o Alice?"

Berbat durumda olduğumuzu. Ama bu soruya cevap vermeyeceği için çenesini kapalı tuttu.

"Hepiniz burada olacaksınız," diye tekrarladı Elisabeth ağır sessizlikte, bir yavrusundan diğerine bakarak. "Ve hepiniz bundan *keyif* alacaksınız."

Odada kaşlar kalktı, muhtemelen hepsi babalarının cenazesini sevip sevmeyeceklerinden emin olamadıkları için, endüstri devleri, dünya liderleri ve bir o kadar da tuhaf tiplerle doluydu.

"Sorusu olan var mı?"

"Evet, benim bir sorum var," dedi Sam. Kız kardeşler gözlerini devirdi. Elbette vardı. Sam her zaman son sözü söylemek zorundaydı. "Alice neden Delaware Üniversitesi tişörtü giyiyor?"

Herkes soruyu düşünene kadar bir süre geçti. Ve cevabı.

Alice önce Sam'e, sonra da Elisabeth'e bakarak, "Çünkü bavulum kilerde," dedi. "Ve kimse Jack'e odamın bu hafta misafir odası olmadığını söylemedi."

"Peki. Eğer eve gelseydin, bunu yapmayı düşünebilirdik," dedi Elisabeth, zerre kadar pişmanlık duymadan. "Kurallar değişmedi. Bildiğin gibi bavulun üst kata ait."

"Onu ben koymadım-" Alice dudaklarına fırlayan cevabı ısırды, aniden dokuz yaşına gelmişti ve ağabeyinin saçmalıklarının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldığı için çileden çıkmıştı. "Peki."

Elisabeth, Sam'e bakmadan önce Alice'in derme çatma pijamalarını soğukkanlı bir yargıyla inceleyen bakışlarıyla, "Uygun kıyafetler fena olmaz," diye ekledi. "Sam, sanırım yapacak işin var?"

Telefonunu çıkardı ve bir süre ona baktı. "Bugünkü programı temizledim, sanırım birkaç tekne temizleyeceğiz." Emily'ye baktı. "Yardım etmen gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Mmm..." Başını öne eğdi. "Hayır gibi hissediyorum."

Elisabeth dikkatini Greta'ya çevirmeden önce, "Torunların yardım etmesini sağla; bu onları meşgul edecektir," dedi. "Senin için bir listem var."

Greta bu çağrıyı bekliyordu. "Neye ihtiyacın varsa." "Yardım edebilir miyim anne?" Emily araya girdi.

"Ah, Emily." Elisabeth dönüp en küçük çocuğuna baktı. "Her ne yapıyorsan onu yapacağını sanıyordum. Gündönümü için mum falan mı yakıyorsun?"

"Gündönümü değil mi?"

"Bir yerlerde gündönümü olmalı, değil mi? Ya da dolunay?" Elisabeth tabletini mutfak tezgâhından kaldırarak, içindeki bilgilerle şimdiden dikkatinin dağıldığını söyledi.

"Hayır." Emily'nin gözlerindeki ışık sönmüştü ama çocukken olduğu gibi yetişkinliğinde de Elisabeth'in Greta'ya verdiği sıcaklığın bir kısmını alabileceği umudunu yitirmemişti - o sıcaklığın yükünü bilmeden. "Yardım etmekte özgürüm."

"Hmm," dedi Elisabeth. "Bizimle gel o zaman."

Onun peşinden ördek yavrusu gibi odadan çıktılar, tıpkı onun istediği gibi; Elisabeth'in köleleri, Franklin'in değil. Bu odada kaç kez durmuş ve hepsine gidip annelerine yardım etmelerini söylemişti?

Alice'in daha az ördek yavrusu olduğundan değil. Hemen kilerin en ucundaki bavula yöneldi; bavulun içinden ipek bir iç çamaşırı şeridi görünüyordu.

kapalı fermuarın içinden. Tabii ki. Sam eşyalarına bile dikkat etmemişti.

Hasarı değerlendirmek için eğildi ve fermuarla oynadı, iğrenç erkek kardeşine, zorba annesine, ölmüş babasına ve gömleği hâlâ onun gibi kokan sinir bozucu teğmenine lanet okudu - bir gece önce yatakta yatarken çok hoşuna giden bir kokuydu bu ve asla itiraf edemeyeceği bir gerçektir. Hiç kimseye. Asla.

Ve sonra, sanki tüm bunlar yeterince utanç verici değilmiş gibi, gözyaşları geldi. Neden o aptal kilere her girdiğinde ağlıyordu? Fermuarla ilgili çabalarını iki katına çıkardı; bütün gün burada oturmak zorunda kalırsa bu tek şeyin doğru gideceğine yemin etti.

Ancak evin başka planları vardı ve arkasından kapı çarparak kapandı ve ışık kapanarak tüm odayı karanlığa gömdü.

Alice iç çekerek kapıya yöneldi, kapı kolunu bulmaya çalışmadan önce ağır bir şişeyi -zeytinyağı olabilir- tekmeledi. Döndürdü ve itti. Hiç şans yoktu. Omzunu kapıya dayayarak güçlü bir şekilde itti.

Hiçbir şey olmadı. Kapı sıkışmıştı.

Kapının diğer tarafında, yerde bir sandalyenin sürtündüğünü duydu.

Orada biri vardı. Şüphesiz Sam.

Kapıya vurmadan önce karanlığa doğru, "Çok komik," diye mırıldandı. "Çıkar beni, seni çocuk adam." Hiçbir şey olmadı. "Sam. Şaka yapmıyorum."

Mutfağın ötesinde, ayak sesleri uzaklara doğru çekildi. İçeride kilitli kalmıştı.

GRETA

W İYİ KIZLAR SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA, dünyada hiç kimse Greta Storm ile yarışamazdı.

Bu sadece en büyük olmasıyla ilgili değildi, tam bir en büyükler kitabıydı: duygusal (agresif bir şekilde ilgili), kontrolcü (son derece güvenilir) ve yoğun (her an aileden birinin yoldan sapabileceğine dair sürekli ve köklü bir endişeden kaynaklanan hassas bir mideye sahip).

Başka bir zaman diliminde, Greta evlenmiş ve kendi ailesine sahip olmuş, Okul Aile Birliği sporunu domine ediyor olabilirdi. Organik meyve suyu kutuları ve klementinlerle dolu bir soğutucu olmadan okul alanlarının yakınından bile geçmezdi. En yüksek mertebeden bir anne olarak yeni nesle etkileyici miktarda endişe aktarırdı.

Ama bu kendi annesinden ayrılmak anlamına geliyordu.

Kendisi çocuk sahibi olmasa da Greta her zaman sezgisel olarak çocukların ebeveynlerden birine ya da diğerine ait olduğunu anlamıştı. Dünyanın onları tanımladığı gibi (annesinin oğlu, babasının kızı) ya da favoriler anlamında değil (Elisabeth ve Franklin Storm bunları tanımlamaktan asla çekinmemişlerdi). Bu daha derin bir anlayıştı. Hücresel. Sinaptik.

Greta en başından beri Elisabeth'e aitti. Annesinin yirmi beşinci doğum gününde dünyaya geldiğinden beri hiç şansı olmamıştı. Greta'nın doğumu bile Elisabeth için bir armağandı; annesinin gereksiz yere rahatsız olmasını önlemek için hızlı bir şekilde doğmuştu. Elisabeth'in doğum sancısı ancak doksan dakika sürmüştü ve Greta

Luke's-Roosevelt'teki özel doğum koğuşuna, babası aynı şeyi yapmaya fırsat bulamadan gitmişti.

Franklin ilk çocuğunun doğumunu kaçırdığı için özür dilediyse de, bu o günün efsanelerinde yer almamıştı. Bunun yerine, her 11 Ocak'ta o gür kahkahasını atar, Cartier'den aldığı ince bir kutuyu karısına doğru fırlatır ve "Greta kadar iyi değil ama!" diye espri yapar ve işine dönerdi.

Pırlantalar sonsuza dek kalabilirdi ama Greta sonsuza dek kalacaktı, amin.

Ve böylece Elisabeth o sabah, dünyanın yarısını kendisine ilgi göstermeye (ve kocasının hayatını kutlamaya) çağıran bir bahçe partisinin dikkat dağıtıcı etkisiyle kafası dolu bir halde özel çalışma odasının merdivenlerini tırmandığında, onu en yakından takip eden Greta oldu.

Emily kayıp bir köpek yavrusu gibi arkasından geliyordu, annesinin ihtiyaçlarını kız kardeşi kadar iyi anlayamıyordu; nasıl anlayabilirdi ki? Elisabeth başka bir yardımcıyı eğitmekle ilgilense bile, Greta dünyanın annesinin gözdesi olarak görebileceği kişiye ayrılan yeri asla devretmezdi.

Annesinin gözdesi o değildi. O yer Sam'e aitti -gerçi Greta bunu düşünmemeye çalışıyordu, çünkü o *favoriden* daha önemliydi.

Gözde olmak anlamsız bir şeydi; o ise vazgeçilmez olmak için yetiştirilmişti. Rahatlık için. Elisabeth'in her an neye ihtiyacı olduğunu sezgisel olarak anlamak için.

Vazgeçilmezle kıyaslandığında *favori* neydi?

"Şirket bir liste gönderdi." Elisabeth körfeze bakan pencerenin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye geçerken, Greta'nın hemen dikkatini çekecek kadar net ve açık konuşuyordu.

"Neyin listesi?" Emily sordu.

Anneleri, yarım düzine renkte bir hesap tablosunun parladığı tabletinin (Franklin'in yaklaşık elli yıl önce Storm Inc. şirketini kurmak için kullandığı 1.107 doların onuruna genellikle 1107 olarak anılır) dört çözünürlüklü ekranından başını kaldırmadı.

Greta kız kardeşine cevap verdi. "Cenaze için katılımcılar."

"Bu bir cenaze değil," diye düzeltti Elisabeth, sonsuz gibi görünen listeyi kaydırarak. Ada bu kadar insanı sığdırabilir miydi?

Elbette sığacaktı. Elisabeth Storm bundan emin olacaktı. "Ama öyle, değil mi?" Emily, Greta'ya bakarak sordu. "Bu bir *kutlama*," diye yanıtladı Elisabeth.

Greta, *kutlama* kelimesinin başına hiçbir şey eklenmediğini fark etmemişti. Hayır, *hayatın*. Hayır, *baban için*. Onun yerine, bu bir kutlamaydı. Sanki babasının ölümü hepsi için bir lütfümüştü ve Elisabeth de bu neşeye önderlik edecekmiş gibi.

En büyük Fırtına bilincinin kenarlarından fısıldayan kederi görmezden geldi, evet, babası için, olması gerektiği gibi. İyi bir evlat için olması gerektiği gibi. Ama başka bir şey için de - uzun süre görmezden gelemeyeceği tamamen farklı bir kayıp türü için.

Yapma bunu.

Greta izin verseydi Alice'in sözleri yankılanırdı. Ama yankılanmalarına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Alice anlamıyordu; hiç anlamamıştı. Hiçbiri anlamamıştı.

Greta'nın yapması gereken bir iş vardı. "Yemek şirketini arayacağım."

"Alice bunu zaten dün öğleden sonra yaptı. Sen hiçbir yerde yokken."

İrkilmesini kontrol eden Greta, nerede olduğunu düşünmeyi reddetti. Kiminle. Elisabeth'in ona ihtiyacı olduğu ve başka birinin devreye girdiği düşüncesinin yarattığı nefes nefese paniği de kontrol etti.

"Şimdi buradayım," dedi Greta.

Elisabeth listenin sonuna ulaşmıştı ve başa dönüyordu. "Bu işe yaramaz. Burada özel biri yok. Arkadaşlarımızdan hiçbiri."

Emily eğilip annesinin omzunun üzerinden baktı. "Aslında anne, arkadaşların yeşiller içinde gibi görünüyor. Onları görüyorum... Nadir'ler, Silverberg'ler, Nelson'lar, Haskinse'ler, Singh'ler-"

"Bunlar *babanın* arkadaşları."

Çocuklukları boyunca bu ailelerin hepsiyle yazlık ve tatil yaptıkları düşünülürse, bu bir sürprizdi. Yine de Emily, Elisabeth'in iğli masasının köşesindeki not defterine uzandı. "Pekâlâ. Kim kayıp?"

Elisabeth bir el salladı. "Bilirsin işte, diğerleri."

Bir görevi olduğu için mutlu olan Emily, Elisabeth'in evliliğe getirdiği New England elitlerinin kimler olduğunu listeleyerek konuşurken isimleri yazdı. "Mmm," dedi Elisabeth, Greta'ya dönerek. "Evelyn'in sosyal güvenliğe ihtiyacı var.

sayılar."

Mayflower yolcu listesindeki varlıkları bir yana, en az iki eski başkan katılacaktı ve isimler Gizli Servis için yeterli değildi. Greta başıyla onayladı. O cevap vermeden önce Elisabeth ekledi: "Hepsini araman gerekecek. Onlarla konuşmak istemiyorum."

Emily annesinin arkasından seslendi. "Ben yardım ederim." "Hayır. Greta yapabilir."

En küçük Storm'un çenesi sıkılaştı ve Greta, Emily'nin derin bir nefes alışını izledi. Bunun kız kardeşi için nasıl gittiğini merak etti. "Anne, bu listede kaç kişi var, kırk mı? Ve bu arkadaşlarımızı eklemekten önceydi."

Elisabeth'in kaşları birbirine dikildi. "Arkadaşlarınız mı?" Bir çırpıda. "Evet, anne. Arkadaşlarımız."

"Neden arkadaşlarınızı davet ettiniz ki?"

Bir keresinde, Alice'in ısrarı üzerine, Greta terapiyi denemiş ve üç seans sürmüştü (bir şekilde Storm Inside™'daki gibi bir Storm olduğunu açıklamadan 165 dakika sürmüştü), sonra annelerine suçunu itiraf etmişti, anneleri burnunu kırıştırmış (şok olmuştu-Elisabeth hiçbir şeyi bilerek kırıştırmazdı) ve "*Bunu neden yaptın* ki?" demişti.

Yıllar önce Greta bu soruya cevap vermemişti ama Emily şimdi cevap vermişti. "Bizi destekledikleri için mi? Barış getirdiği için mi? Ve denge?"

Eğer Emily barış ve denge içeren herhangi bir argümanın annelerini ikna edeceğini düşündüyse, son yirmi sekiz yıldır hiç dikkat etmemişti. Elisabeth Storm Inc. elektronik tablosuna geri döndü. "Hayır. Davetli listesi dolu."

"Ne?" Emily durdu. Yeniden başladı. "Anne-"

Greta araya girdi. "Başlamalıyız." Emily onu görmezden geldi. "Anne, sen..."

Emily sözünü bitirdiğinde Greta nefesini içine çekti ve başını salladı. *Şimdi olmaz, Emily. Biz sen değiliz.*

Greta bu sözleri yüksek sesle söylemiş olsaydı bile, Emily'nin onu dinleyeceğinden emin değildi. "Sen... üzgün değil misin?"

Greta dondu kaldı.

Elisabeth donmadı, 1107'sini durmadan kaydırıyordu. "Pek sayılmaz."

Emily'nin bakışları genişledi ve Greta'ya baktı, *"Ne oluyor lan?" sorusu* bir silah sesi kadar netti. Greta cevap vermek için omzunu kaldırdı ama bu sorudan duyduğu memnuniyeti de inkâr edemedi. Emily anlamamıştı ama Greta anlamıştı. Çünkü o iyi bir evlattı.

Emily'nin daha fazla konuşmasını engellemek için başını salladı, bunun yerine onu elindeki işe yönlendirdi. Sonraki bir saat boyunca kız kardeşler Elisabeth'in özel sekreteri rolünü oynadılar; Elisabeth Franklin'in personelinin, iş arkadaşlarından ve kişisel dostlarından gelen e-posta ve mesajlara cevap verirken Greta da telefon görüşmeleri yaptı.

Greta, Emily'nin her aramasına karşılık iki arama yaptı, çünkü en genç Storm gözyaşları dökmeden ve şifa enerjisinden bahsetmeden tek bir konuşmayı bile tamamlayamıyordu.

Ve tabii ki Alice hiç ortaya çıkmadı. Dürüst olmak gerekirse, bu en iyisiydi çünkü Greta her zaman ortanca kız kardeşinin kendisini sessizce yargıladığını hissetmişti. Belki de bu doğru değildi - belki de sadece çok farklı oldukları içindi. Greta (neredeyse) her zaman istikrarlı, güvenilir, her yemeğe, her kokteyle, her kâr amacı gütmeyen kuruluşun kurdele kesimine, bir Fırtına'nın gülümsemesini ve babaları adına konuşmasını gerektiren her şeye katılan ve Elisabeth'in katılımını değerlendiremeyecek kadar önemsiz kalan kişi olurken, Alice...

Evet. Alice kötü kız olmuştu.

"Pekâlâ. İkinizle de görüşürüz Twyla." Emily bir telefon görüşmesini daha bitiriyordu - eğer Greta kayıtları doğru tutuyorsa (tabii ki tutuyordu) sonuncusuydu. Emily'nin gözleri yaşlarla dolarken bir duraksama oldu. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksınız."

Greta gözlerini devirmek için kendini zor tutarak dikkatini listesine geri verdi. Storm Inc. şirketinin kurucu ortağı Mike Haskins'in çiçeği burnunda eşini çok az tanıyorlardı. Mike'ın yarı yaşında olan Twyla, Mike'ın şirketinin pazarlama müdürüydü.

Mike'ın en son girişimi ve sosyete sayfaları, ilk karısını dünyanın en zengin kadını olarak bırakarak boşanmasının nedeninin o olduğunu öne sürmekten mutluluk duyuyordu.

Emily'nin bu işi aceleye getirmesi gerekiyordu. Greta aramaların bitmesini istiyordu, böylece buradan gidebilecekti. Böylece Tony'yi görebilecekti. Onu düşündükçe içinde oluşan duygu düğümünü bir kenara itti.

"Kimdi o?" Emily aramayı bitirdiğinde Greta annesinin sert sorusu karşısında kaskatı kesildi.

"Twyla Haskins. O ve Mike burada olacaklar," diye karşılık verdi Emily. "Sanırım bu-"

"Onları davet etmeni kim söyledi?"

Odadaki hava durgunlaştı. Emily not defterini kaldırdı. "Sen söyledin."

"Kesinlikle ben *yapmadım*." Kaba bir ses tonuyla başlayan bu sözler tiz bir ses tonuna dönüşmeye başlamıştı ve Greta annesinin hoşnutsuzluğu karşısında şaşkın ve tedirgin bir şekilde donakaldı.

"Anne." Emily, Elisabeth'e baktı, sesi her zamankinden daha sertti. Sinirliydi. "Listeyi yüksek sesle okuduk. Haskinse'ler de listede." Bir vuruş. "Mike Amca..."

"Michael Haskins senin amcan değil ve ben onu *asla* listeye koymazdım."

Emily'nin bakışları Greta'ya kaydı, sessizce yalvarıyordu ve birden Emily yine yedi ya da sekiz yaşına dönmüştü, küçük bir suçtan dolayı başını belaya sokmak üzereydi, ablasına -kendisi de bir yetişkin- kendisini savunması için yalvarıyordu. Onunla birlikte, omuz omuza, Elisabeth'in soğuk ruh hallerinden birine karşı durmak için.

Greta sessiz kaldı.

Greta'nın desteğini alamayacağını anlayan Emily, Elisabeth'e döndü. "Anne..."

"Şunu söylemeyi

kes." "Ne? *Anne*?"

"Evet. Michael Haskins'i burada ağırlamak gibi *bir* niyetim yok." Elisabeth, doğma büyüme New England'lı bir WASP'a yakışmayacak şekilde kıpkırmızı kesilmişti.

nadiren hararetli duygular gösterdi. "İşte tam da bu yüzden *kız kardeşinden* telefon etmesini istedim."

İğneyi kendine batırdı. "Tamam... Peki... Şuna ne dersin? Bu babamın cenazesi ve

Mike Amca'yı burada istiyorum."

Greta'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bu Emily'nin söyleyeceği bir şey değildi. Franklin'in sesine benziyordu.

Elisabeth de duymuş olmalıydı. "*Son* kez söylüyorum." Annelerinin tableti ince Türk halısının üzerine düştü; çıkan ses herkesi şok edecek kadar yüksekti, çünkü hiçbir kazara kayma bu kadar net bir *gümbürtüye* neden olmazdı. "Bu bir *kutlama*."

Sessizlik, tedirgin ve nahoş bir şekilde çöktü ve en genç Storm ayağa kalkıp yıllarca lotus pozisyonunda kalmanın verdiği zarafetle sandalyesinden kalkarken Greta, Emily'nin gözleriyle buluşmayı reddetti. "Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki?"

Odadan çıktı, kapıyı iterek açtı ve koridorda kayboldu, sert bir elle iterek kapattı -çarpma denecek kadar gürültülü değildi, ama kesinlikle meramını anlatacak kadar gürültülüydü.

Elisabeth tableti almak için eğildi. Greta çok gergin olan boğazını temizledi. "Anne-"

"Sen de gidebilirsin," dedi Elisabeth, Greta cümleyi nasıl bitireceğini bilemezken, soğuk ve inatçı bir kurtarışla. "Hepinizin nasıl hissettiği ortada."

Annesinin hayal kırıklığının tanıdık, nahoş kırıbaşıyla birlikte kafa karışıklığı da alevlendi. "Bu ne anlama geliyor?"

"İşimiz bitti."

Bitmiş gibi hissetmiyorlardı. Daha yeni başlıyorlarmış gibi geliyordu; Greta bunu söyleyecek değildi ya. Kırk yıl boyunca, bir şeylerin nasıl *hissettirdiği* hiçbir zaman ilişkilerinin bir parçası olmamıştı.

Bir şeylerin nasıl *hissettirdiği* başka bir yere ayrılmıştı. Başka biri için.

Greta bir uçurumun kenarında durmuş, çok tanıdık bir şekilde donup kalmış, harekete geçmenin Elisabeth'i üzeceğinden, hareketsiz kalmanın da üzeceğinden korkuyordu.

Elisabeth masasına doğru ilerledi ve başını kaldırmadan, "Açık konuşamadım mı?" diye sordu.

Greta suçluluk ve heyecan gibi (her zaman iç içe geçmiş olan) ikiz duyguları yutarak kendisine söyleneni yaptı ve Elisabeth ikisinin de fikrini değiştiremeden kaçtı.

Bu, geçmişte yüzlerce kez yaptığı bir yolculuktu; adanın kuzey tarafına, körfezin daha az heyecan verici kısımlarına bakan kapıdan çıkıyordu. Providence limanı görülemeyecek kadar uzak olsa da, kuzeye doğru seyahatin ziyaretçileri efsanedeki Rhode Island'ın lüks vaatlerinden uzaklaştırıp, eyaleti imalat, gemicilik ve evet, balıkçılıkla ayakta tutan daha mavi yakalı topluluklara götüreceğini inkâr etmek mümkün değildi.

Belki de bu yüzden adanın kuzey ucu her zaman Greta'nın favorisi olmuştu - bir helikopter pistine sahip bir arazi parçası ne kadar gösterişsiz olabilirse.

Ama nedeni bu değildi. Burayı seviyordu çünkü helikopter pisti, sedir ağacından yapılmış üç personel kulübesi ve Fırtına Adası'nın çalışmasını sağlayan su pompaları ve jeneratörleri barındıran hizmet binaları adadaki en özel yerlerdi -özellikle de ana evden görünmeyecek şekilde inşa edilmişlerdi ve tüm arazinin sihirle işlediği izlenimini vermek için tasarlanmışlardı.

Tabii ki sihir değildi. Adayı çalıştır halde tutmak zor bir işti. Takdir edilmeyen türden.

Greta bunu anlayabiliyordu.

Helikopter pistini geçip bir dizi arduvaz basamaktan inerek iki odalı küçük kulübelere birine yaklaştı. İçeri girip ayakkabılarını tekmeledi ve tam boy bir yatak, iki kişilik kullanışlı bir masa, mini buzdolabı ve ocakla donatılmış, ancak var olan alanı geçti ve su manzaralı küçük ve mükemmel arka verandaya çıktı... ve Tony'ye.

Kadın fırtına ve tuzdan griye dönmüş sedir tahtalarının üzerine çıkınca kitabından başını kaldırdı ve okuma gözlüklerini çıkararak onunla göz göze geldi.

Onun yanına gittiğinde her şey gevşedi; ailesiyle birlikteyken sürekli sıkılıyormuş gibi görünen yay, Tony'yle birlikte kayboldu, rahat ve

rahat ve onun. Hasır koltuğa onun yanına yerleşti, adamın ağır kolu onu sararak kendine çekti.

"Ne okuyorsun?" diye sordu. "Reacher."

Kasıtlı olarak yanlış anlamıştı. "Araştırma, ha?"

Adam saçlarına gülümsedi ve kadın onun sıcaklığından, sabah yüzdüğü için tuzlu olan kokusundan, göğsünde gürleyen sesinden keyif aldı. "Seni güvende tutmak için birini zorlamam gerektiğinde işime yarayacak."

Bu sözler aptalcaydı, onun moralini biraz olsun yükseltmek için söylenmişti. İkisi de yas tuttukları için onun da moralini düzeltecekti, değil mi? Hem de Tony'nin aynı şey, aynı adam için olduğuna inandığı şey için.

Tony, Greta'nın bunun yerine tüm gelecekleri için yas tuttuğunu bilmiyordu.

Ona söylemeyecekti. Henüz söylemeyecekti. Bir süre daha burada kalıp sırlarını saklayabilecekken olmazdı.

Ama şakaya gülmedi. Bunun yerine daha da yakınlaştı, kelimelere ve birlikte kaçarken kurdukları fanteziye doğru eğildi. O, büyük ve güçlü, zeytin derili, kare çeneli ve Roma burunlu, kitaplardaki gibi kanunsuz adalet. Ve kadın, onun yanında. İsimsiz.

Elbette bu imkânsızdı. Greta Storm her zaman bir Storm olacaktı. Bu da her şeyden önce aileye sadakat demekti. Alice ne düşünürse düşünsün.

Alice hata yaptığını düşünüyordu. Gerçi hep böyle düşünmüştü, değil mi? En büyük olmanın, standartları belirlemenin, annenin beklentilerinin ağırlığını taşımanın ne kadar zor olduğunu hiç anlamamıştı. Babanın onaylamamasının. Daha iyisini yapmak, daha hızlı düşünmek ve her zaman, her zaman aileyi ilk sıraya koymak.

Alice bunu göremiyordu. Greta'nın taşıdığı yükü. Sam'den hiçbir zaman zerre kadar sorumluluk alması beklenmemişti ve Emily ailenin bebeğiydi; cazibesi ve sağlıklı sınırları vardı ama Alice tamamen başka bir şeydi. Alice her zaman parlak bir direnç göstermiş, beklentilerin karşısında uçmuş ve yerinden kıpırdamayı reddetmişti.

Kız kardeşi için bile.

Hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Greta'nın Elisabeth'e ait olduğu tüm yönleri karşın, Alice Franklin'e aitti ve Franklin'in Alice'i en çok sevdiğinin önemli olmadığını kendi kendine söylese de, diğerlerinden uzakta yeni bir hayata başlamak için kaçıp gittikten sonra bile, Greta terapide kalsaydı, bu konudaki duygularını tanımlayacak bir kelime bulurdu.

Muhtemelen *kızgınlık*. Belki de Franklin'in Alice'i onun hiçbir şey *yapmasına* gerek kalmadan sevdiği için kıskançlık. Kıskançlık değil. Franklin'e ait olmak kolay değildi. Greta bilmeliydi - ona ait olan birini seviyordu.

Ama Tony Balestreri artık ona ait değildi. Ve Franklin oyuncağını başkasının almasına izin vermeden önce onu kırardı.

Tony, "Zor bir sabah, değil mi?" diye sorduğunda, göğsü sıkışmış bir halde yüzünü onun sıcaklığına çevirdi ve bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Onun başını sallamasını bekledi. "İyi misin?"

En son ne zaman biri ona bunu sormuştu? En son ne zaman doğruyu söylemişti? "Eve gelmelisin," diye cevap verdi, çünkü onun gelmeyeceğini biliyordu.

"Annenin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Umurumda değil," diye yalan söyledi usulca, ona inanmayacağını biliyordu. "Bu sabah Jack'le konuştum."

Greta kaskatı kesildi. *Babasının ondan ne yapmasını istediğini biliyor muydu? Jack ona söylemiş miydi?* "Ne yaptın-"

Kadın sözünü kesti ve adam ona doğru uzandı, parmakları saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hey. Senin hakkında değil."

Elbette onun hakkında konuşmamışlardı. Tony'nin sadakati asla sorgulanamazdı; Franklin'in yörüngesindeki herkesten daha fazla şey görmüş ve bunlardan tek kelime bile etmemişti. Yine de Jack'in onunla konuşmuş olması tehlikeli geliyordu. Tehlikeliydi. Karşı koyamayacağı bir hamle. "Ne hakkında konuştunuz?"

Büyük bir omuz silkti. "Şirket meseleleri. Yakın zamanda şehre dönüp dönmeyeceğimi öğrenmek istedi." Çok rahattı. Bunun Tony için bir mesaj değil, Greta için bir mesaj olduğunu anlamamıştı. Bir soru. Babasının emrettiği şeyi yapmış mıydı?

Paniğini bastırdı. "Ve? Ona ne söyledin?"

"Arabaya ihtiyacı olursa buralarda
olduğumu." Güldü, sesi biraz histerikti.

"Greta. Tatlım. Sorun yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu sözler kendini sarhoş hissetmesine neden oldu -şirketin tatil partisinde çok fazla şampanya içmenin verdiği yumuşak, buğulu sarhoşluk değil, Hamptons'da ağabeyinin Porsche Boxster'ına binmeden önce çok fazla votka tonik içmenin verdiği ve arabayı doğrudan bir kum tepesine sürmesini engelleyemediği, her şeyin kontrolden çıktığı sarhoşluk.

Beş günü vardı.

Elini Tony'nin yanağına bastırdı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Jack?" dedi, ses tonunda bir şaşkınlık vardı. "Kimsenin ondan hoşlandığını sanmıyorum.

onu sever. Baban hariç." "Babam

onu neden severdi?" "Sadakat."

Yine de Greta'yı sevmemişti. Sadık değil miydi? Fazla sadık. "Senin gibi," dedi.

Tony dolgun dudaklarını birbirine bastırdı ama karşı çıkmadı. Bunun yerine başını salladı. "Sanırım öyle." Sözcükler boğazına doldu ve ses, bozuk ve kaba, Greta'nın gözyaşlarını çağırdı - şirkette döktüğü ilk gözyaşlarını.

Tony boğazını temizleyip, "Her neyse.

Jack karmaşık biri ama kötü biri değil."

"Aileden biri değil."

"Ben de değilim."

Gözleri onunkilere kaydı. "Ama sen-" Onun yanlış olduğu yönündeki ısrarı boğazında düğümlenmiş, gelmeyi reddediyordu. Çünkü tabii ki Tony aileden değildi. Eğer ailesi olsaydı, burada, gizli bir yerde, gizli bir yerde, gizli bir yerde saklanmış, hiçbirini asla serbest bırakmayacak bu adada onu evden olabildiğince uzakta tutuyor olmazdı.

Başını salladı ve ona doğru eğildi. "Greta. Sorun yok."

Onu öptü, yumuşak ve sıcaktı, rahatlatırcasına uzun sürdü. Greta içini çekti ve kendini ona bıraktı; eli, kalbinin yavaş ve düzgün bir ritimle attığı göğsüne gitti. Sanki oraya aitmiş gibi.

Sanki o da oraya aitmiş gibi.

Greta'ya her zaman böyle hissettirebilmişti -sanki annesi ve babasıyla dolu bu küçük dünyanın ötesinde bir şey varmış ve Greta'nın ona karşı sorumluluğu varmış gibi. Paylaşılmayan bir şey. Greta'ya ait olan bir şey.

Yapma bunu.

Alice'in daha önceki sözleri kulağına fısıldanıyordu.

Öpücüğü bıraktı ve onun derin, koyu kahverengi ve asla sahip olamayacağı bir anlayışla dolu gözlerini aradı. "Bu seni neden rahatsız etmiyor? Seni hiç hoş karşılamamış olmamız? *Onun* seni hiç hoş karşılamaması? Yirmi yıl boyunca onun yanındaydın. Her yere gidebilirdin. Her şey olabilirdin."

"Onun gibi konuşuyorsun," dedi Tony. "Kısa bir süre önce beni bir kenara çekti ve bana da aynı şeyi söyledi. Ayrılabilceğimi söyledi. Bana bir emeklilik paketi önerdi. Harika bir paket."

Doğrulup oturdu. "Kabul etmedin."

Adam başını salladı. "Elbette kabul etmedim." "Hayatını ona adadın."

Bir duraksama ve sonra, "Sadece ona değil."

Kelimeler olması gerektiği gibi hafif değildi. Bir hafta önce olabileceği gibi kolay da değildi. Bunun yerine, sanki her şey değişmiş ve şimdi söylemesi gereken bir şey varmış gibi acil görünüyorlardı.

Ya da belki onun duyması gereken bir şey vardı.

Yapma, diye yalvardı Greta sessizce. Sakın söyleme.

Yıllardır, Tony'yi paylaşırsa, onu halka açarsa, elinden alınacağından emindi. İnsanların Franklin Storm hakkında bildiği bir şey varsa, o da paylaşmayı sevmediğiydi. Bu yüzden Greta yıllarca Tony'yi bir sır olarak saklamış ve bunu yaparken de onun kendisine ait olduğu gerçeğiyle kendini teselli etmişti. Onunla birlikte. Özel. Güvende. Rahat.

Babasından gelen dünkü mektuptan sonra bile, kendine zamanı olduğunu söylemişti. Tony ile her şeyi bir gün/saat/dakika daha aynı tutabileceğini söylemişti ama elbette bu mümkün değildi. Artık bu anların tadını çıkarmak mümkün değildi. Franklin buna izin vermezdi. Elisabeth kabul etmezdi.

Greta buna izin vermezdi.

Bahar yeniden esmeye başlamış, adanın diğer tarafındaki dünyanın farkına varılmıştı. Tony onun elini tutup parmaklarını dudaklarına götürürken bile oradaki sorumlulukların farkındaydı. O ana kadar çıplak olduğunu hiç düşünmediği parmaklar. Okşamayı bıraktı ve Tony'nin o sabah tıraş etmediği kaba sakallarını düzeltti. Çünkü tıraş olması gerekmiyordu. Kirli sakallar şakaklarındaki kayrak grisiyle uyumluydu.

Kulübenin fırtınalarla yıpranmış sedir tahtaları gibi gri.

"Ona bunu söyledim, biliyorsun. Beni burada tutan başka şeyler olduğunu." "Söyledin mi?" Dokunuşu çenesinin çizgisinde kekeledi.

"Sen olduğunu söylemedim. Ama sanırım o bunu biliyordu." Onu kendine çekti. "Ve bizi durdurmadı."

Ama Franklin onları durdurmuştu. Sadece bunu yapmak için beklemişti. "Ne kadar zaman önce?"

Tony iç çekti. "Birkaç ay önce. Greta, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Konuşmak istiyorum-" Durakladı ve Greta bir an için onun çılgınca bir şey yapabileceğini düşündü. Evlenme teklif etmek gibi.

Ve belki de teklif etti. "Ya şimdi hayatımı sana adarsam? Bize?"

Daha önce hiç konuşmadıkları, asla dile getirmemeye sessizce karar verdikleri bu soru karşısında nefesini tuttu. Boğazı düğümlenmişti, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Onları tutmak için.

"Kahretsin," diye fısıldadı, ondan çok kendi kendine. "Bugün bunu yapmak istememiştim." Başını iki yana salladı. "Unut gitsin. Önemli değil."

Yine de önemliydi.

Greta sessiz kaldı, bekledi, aralarındaki sessizlik, Greta'nın onu doldurmaktan başka çaresi kalmayana kadar uzadı. "Onlara asla söylemek istemedin. Anladım tatlım. Anlıyordum. *Anlıyorum da. İstediğim* son şey sana yük olmaktı. Hayatında senden bir şey istemeyen tek kişi olmak istiyorum. Ama... eğer benden... yükünü taşımamı istersen... bil ki... yapabilirim. Yapardım."

Ama yapamazdı. Mesele de buydu zaten.

Greta yine o lanet Porsche'nin içindeydi. Kum tepelerine doğru süzülüyordu. Ancak bu kez, hayatta kalamayacağını hissediyordu.

BÖLÜM

8

(UNT ALICE? Sen burada mısın?)

Alice karanlık kilerin zeminindeki yerinden baktı kapının altındaki güneş ışığına baktı. "Evet! Buradayım!" diye seslendi kapıya vurarak. "Saoirse! Kilerdeyim!"

Bir duraklama oldu ve kapı kolu sallandı. "Sıkışmış," dedi yeğeni, on dört yaşındaki kızın sesinde bir panik havası vardı. "Ne yapacağım ben? Yardım çağırmalı mıyım?"

"Akraba olmadığımız birini bulsak iyi olur."

"Ne?"

"Evet, lütfen!"

Bir duraksamadan sonra yeğeni, "Şey... hiçbir yere gitme, sanırım?" dedi.

"Komik."

Saoirse çoktan yardıma gitmişti; Alice onun ayak seslerinin kayboluşunu dinledi, ancak o zaman genç kızdan baş üstü ışığını açmasını istemesi gerektiğini fark etti. İç çekerek sırtını kapıya dayadı ve Emily'nin meditasyon yeteneğinin bir kısmına sahip olmayı dileyerek beklemeye devam etti.

Onun yerine, Saoirse geri dönmezse ne olacağını düşünerek sessiz bir korkuya kapıldı.

-Örneğin telefonuna bakacak olursa, Alice karanlıkta onu tüketen rahatsız edici düşüncelere geri dönecekti. Düşünceleriyle baş başa kalmaktan hoşlanmıyordu. Griffin'i, onunla nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini ve bunun nedenini düşünmekten hoşlanmıyordu. Gurur. İsyan. Bu yerin antitezine duyulan arzu. Bu insanların.

Onların üzerinde durmaktan da hoşlanmıyordu. Gitmesine nasıl izin verdiklerini. Annesinin onu nasıl kol mesafesinde tuttuğunu. Ve elbette, onu kontrol eden, zorlayan ve her direndiğinde daha da çileden çıkan babası üzerinde. Ve sonra... sonunda, ona yeterince iyi bir neden verdiğinde, onu dışarı itmişti.

Gittiği zamanın üzerinde durmaktan hoşlanmıyordu. Asla geri alamayacağı bir zaman. Tıpkı bu lanet kilerde sıkışıp kaldığı zaman gibi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapı güçlü ve emin bir şekilde çalındı. "Alice?" Ses o kadar yakından geliyordu ki sanki konuşan kişi kapının arkasını görebiliyor ve sol kulağının tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Alçak, sessiz, yumuşak ve çok sinir bozucuydu.

"Evet" diye homurdandı.

"Jack'i buldum," diye duyurdu Saoirse, sesi sanki metinlerine geri dönmüş gibi çıkıyordu.

"Harika," dedi Alice, sesinde sahte bir parlaklık vardı.

Bir duraksama oldu ve sonra Jack, "Kilerde sıkışıp kaldın,"

dedi. "Öyle miyim? Fark etmemiştim."

Tepedeki ışık yandı ve Alice parlaklık karşısında irkildi. Tanrım.

Hâlâ Jack'in kıyafetlerini giyiyordu. *Çok utanç vericiydi.*

Kapı tokmağı tıkırdadı. "Hmm." Diğer taraftaki adamın onaylamadığını hayal etti, sanki hayatında onun isteğiyle açılmayan bir kapı hiç olmamıştı. Jack Dean: Kapıların Efendisi. "Geri çekilin lütfen."

Kaşları havaya kalktı. "Ne yapacaksın, kıracak mısın?" "Ben bir aksiyon kahramanı değilim."

Quahog Rıhtımı'ndaki yatağa uzanmış bedeninin görüntüsü parladı, dışarıdaki sokak lambasının altın rengi ışığı gövdesinin çıkıntılarına gölgeler düşürüyordu. Uyluklarının kalın kordonları. Bu bir aksiyon kahramanının vücudu *değildi*.

"Alice?" diye sordu. En iyisi için.

Boğazını temizledi ve geri çekildi. "Tony Stark'ın bu şeye nasıl girdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir duraksamadan sonra dikkati dağıldı: "Tony Stark *kesinlikle* kıyafeti olmadan bir kapıyı kıramaz."

"Bir duyguyu hissetmek için kendine izin vermenin getirdiği adrenalin artışını göz ardı etme." Sessizlik. "Muhtemelen bunu yapmıyorsun. Duyguları hisset."

"Sence kızgınlık işe yarar mı? Muhtemelen onu toplayabilirim."

Kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Sanırım bu sabah ikimizden biri kızgınlığa kilitlenmişse, o ben olmalıyım."

"Tamam, o zaman sen de kapıyı kırmayı dene," dedi adam, kelimeleri ritmik bir tıkırtıyla noktalarak.

Alice onu görmezden geldi. "Saoirse, gidip Charlie'yi getirebilir misin?" Charlie ve Lorraine'in adada yaşamasının bir nedeni vardı; orada birinin pratik yaşam becerilerine sahip olması gerekiyordu (Charlie de kapı kıramıyordu ama bunun konuyla ilgisi yoktu).

"Charlie'ye ihtiyacımız yok." Jack'in kızgınlığı sanki onunla birlikte kilerin içindeymiş gibi açıldı. Daha fazla tıkırtı. Durduğunda Saoirse, "Harika!" dedi.

Tıkırtılar yeniden başladı. Ve sonra yumuşak bir *gümbürtüyle* kapı ona doğru, kilerin içine, Jack'in elinde yakalayabileceği kadar eğildi. Kapıyı içerideki raflara dayadı ve ona baktı. "Duygulara gerek yok; sadece bir çekiç."

"Babam gurur duyardı."

Jack başıyla onun elindeki çuvalı işaret etti. "Seni burada meyan kökü yerken bulsa daha az gurur duymazdı."

"Şampiyonların kahvaltısı." Çantayı rafa sıkıştırdı ve bavulunu topladı. Adamın yanından geçip kırmızı atlet, yırtık şortu ve uzun sarı midillisiyle hâlâ telefonunu karıştıran yeğenine baktı. "Yardımanın için teşekkürler Saoirse. Belki bir dahaki sefere biraz daha cömert birini bulabilirsin."

"Sana karşı yeterince cömert olmadım mı?" Sözleri, Quahog Rıhtımı'nda çok cömert olduğu gecenin anısıyla birlikte yere indiğinde sivri bir duraksama oldu. Lezzetli bir cömertlik.

Alice yanaklarından süzülen sıcağı görmezden geldi. "Cömert ruhlu demek istemiştin. Neden buradasın ki? Ana evde mi?"

Saoirse onun yerine cevap verdi, odadaki alt metinden habersiz bir şekilde tezgâhın üzerindeki meyve kâsesine doğru ilerledi. "Seni arıyordu."

"Öyle mi?" Alice Jack'e baktı. "Sen mi?" "Sadece şortumu ne zaman geri alabileceğimi merak ediyordum."

Saoirse arkasına döndü, eli kapıdaydı, mavi gözleri Alice'e takıldığında parlak Granny Smith ağzının yarısına kadar gelmişti. "Bunlar *onun* şortları mı?"

Alice'in kızarması daha da alevlendi. "Evet."

Bir an durdu, sonra, "Poponu harika gösteriyor."

"Teşekkür ederim, Saoirse."

"Sorun değil," dedi yeğeni küçük bir sırıtışla, elmayı çıtırdatmadan önce, Alice ve Jack'in (şimdilik) metinlerinden daha ilginç olduğuna açıkça karar vermiş olan kasap bloğu adasına yaslanırken şaşırtıcı bir şekilde babasına benziyordu.

Kimse kıpırdamayınca, çok daha yaşlı bir insana yakışan bir anlayışla gözleri büyüdü ve "Ohhh-kayyy... Annem ve babamla rıhtımda buluşmam gerekiyor. Tekneleri falan dezenfekte ediyoruz."

"Kireçlerini çözüyoruz," dedi Jack.

"Her neyse." Gençlerin ilgisizliği tam anlamıyla mükemmeldi ve Alice bunu şişeleylebilmeyi diledi.

"İyi eğlenceler," diye seslendi yeğenin ardından, şimdi her saniye daha da uzayan bacaklarının üzerinde mutfak kapısına doğru ilerliyordu. Yakında Alice'ten daha uzun boylu olacaktı. Şimdiden daha şıktı. Bu ne zaman olmuştu?

Alice'in kaçırdığı bir zaman daha.

Saoirse arkasına bakmadan cevap verdi, "Evet, bunun olacağını sanmıyorum. Bunu sadece para için yapıyoruz."

Elbette Sam ve Sila çocuklara oyundan bahsetmişlerdi. Bu çok uygunsuz ve tamamen onların tarzıydı. Alice en iyi teyze yüz ifadesini takındı. "Para konusunda endişelenme Saoirse. Bu sizin endişelenmeniz gereken bir şey değil."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Parayı alamasak bile umurunda değil. Sizin çocuğunuz yok. Ne kadara mal olduğumuzu bilmiyorsun."

Sözcükler saf Sıla'dan, zehire yakın bir şeyle dolu olarak çıktı ve Alice ses tonunun tamamen değişmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Tabii ki

Umurumda."

"Hayır," diye cevap verdi Saoirse, sadece on dört yaşındaki çocukların yapabileceği bir şekilde vurgulayarak. "Annem bizi umursamadığını söylüyor. Okulumda kalamamam umurunda değil. Kış tatilinde arkadaşlarımla İsviçre'ye gidip gidemeyeceğim de umurunda değil. İstedğin zaman gidebileceğini, hatta cenazeden önce bile gidebileceğini ve her şeyi mahvedebileceğini, hatta büyükbabam bize tekneleri temizletip rıhtımı boyatsa bile kalmak dışında bir şey yapmana gerek olmadığını söyledi. Ama büyükbabam umurunda değil. Büyük ihtimalle büyükbabanın ölmüş olmasını bile umursamıyorsun."

Yumruğu indirmeyi bir ergene bırakın.

Alice dudaklarını birbirine bastırdı, Saoirse'nin ailesinden duyduğu tüm renkli yorumları açığa vuran bu sözlerle karşılık verme dürtüsüne direndi. Yeğenin son monologu hafif bir yalpalamayla çıktı - Alice'i ortalayacak kadar- ve derin bir nefes alarak tekrar denedi. "Saoirse, ben-"

"Unut gitsin." Saoirse onun adıyla doğruldu, tıpkı hepsinin yaptığı gibi kederini yuttu ve paravan kapıyı çarparak açtı. "Dediğim gibi. Anlamıyorsun."

O gittiğinde, Alice Jack'in bakışlarıyla karşılaşmaktan özenle kaçındı ve yeğeniyle yaşadığı ana tanık olmamasını diledi. Onun hakkında zaten bildiğinden daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Bunun yerine çantalarını almak için kilere döndü, el çantasını omzuna attı ve valizini dar alandan dışarı yuvarladı, tekrar ortaya çıktığında gitmiş olmasını istemenin çok fazla olduğunu biliyordu. İçinden akıp giden sıcak utanç, öfke ve hayal kırıklığına tanıklık edecek birine ihtiyacı yoktu.

Tabii ki, o kaldı. Adaya yaslanmış, onu izliyordu.

Bir şey söyleme, diye vasiyet etti ona sessizce. *Lütfen. Bırak gitsin.*

"Bana teşekkür edecek misin?"

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Biri seni kurtardığında ona teşekkür etmek adettendir."

Konuyu değiştiriyordu. Bu (iğrenç de olsa) bir nezaketti. "Teşekkür ederim."

"İnatçı ama kabul ediyorum."

"Evet. Peki. Anneme yardım edeceğime söz verdim." "Cenaze işleri mi?"

"Bu bir cenaze değil," dedi Alice hemen.

"Tabii ki." Bir duraksama. "Cenaze töreni istemezdi, biliyorsun.

Herkes siyahlar içinde, ağlıyor ve feryat ediyor."

Adam haklıydı ama Alice bunu kabul etmek istemiyordu. "Babamın nasıl anılmaktan hoşlanacağı konusunda çok düşündün mü?"

"Sence herkesin siyahlar giymesini, ağlayıp feryat etmesini ister *miydi*?"

"Belki siyah değil ama dramatik bir fırsatı nadiren kaçırmırdı."

Bir an düşündü. "Evet, ağlamak ve feryat etmek isteyebilir," dedi ve menteşelerinden söktüğü kapıyı yeniden takmak için hareket etti.

Gitmesi gerektiğini bilerek onu izledi, kapıyı yerine kaldırırken gömlek kollarının omuzlarında sıkışması dikkatini dağdı. "Annemin planladıklarını düşünürsek, anlayacağından emin değilim: yaylı çalgılar dörtlüsü, açık bir bar ve yarım düzine uluslararası devlet adamının konuşmaları."

"Sen benim ailemde büyümedin ve bu belli oluyor," dedi, tekrar menteşenin boğumlarını eşleştirmeye odaklanmıştı. "Açık bir bar temelde ağlamayı ve feryat etmeyi garanti eder." Bu espride çok kişisel bir şey vardı - bir ailesi olduğunu ve otuz beş yaşında, geniş omuzlu ve kendisiyle dolu bir şekilde dünyaya fırlatılmadığını ortaya koyuyordu. Adam omzunun üzerinden bakıp "Biraz yardım eder misin?" dediğinde şaşkınlığını gizledi.

Alice çantasını bıraktı ve kapı menteşeleri için iğneleri topladı. Jack'e yaklaşarak asistan rolünü oynadı ve onun serin deniz havası gibi kokusunu duymazdan gelerek hırdavatları teslim etti.

Jack'in üst menteşeyi çakmasını izleyerek geri çekildi. "Demek duygular senin ilgi alanına giriyor."

"Belirli koşullar altında, evet." Adam ona öyle bir baktı ki, eğer dürüst olmak gerekirse, bu bakış onda çok özel bir duygu yarattı. Bu duyguyu tekrar yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Kadın boğazını temizledi ve adam işine geri döndü. "Yangın söndürdüğünüzü söylerken bunu mu kastetmiştiniz? Hafif marangozluk mu?"

Son çiviye de çaktı. "Diğer şeylerin yanı sıra." "Etkilendim."

"Çok kolay," dedi kuru bir sesle.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece insanlardan daha fazlasını beklemen gerektiği."

Şimdi *bu* ne anlama geliyordu? "Affedersiniz?"

Kilerin kapısını açtı. Kapadı. Soruyu duymazdan gelerek ona döndü. "Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ben-" Bavuluna ve çantasına baktı. "Hayır. Onları yukarı taşıyabilecek durumdayım."

Bir kez başını salladı. "Tamam."

"Teşekkür ederim," dedi, hiç de minnettar hissetmiyordu.

"Bir şey değil." Neden söylediği her şey onu rahatsız ediyordu? Neden her şey bu kadar tuhaftı? Her iki durumda da buna ayıracak zamanı yoktu. Baskı altında da olsa annesine yardım etmeyi kabul etmişti.

Sanki bir işaretmiş gibi, üst kattan bir bağırış duyuldu. Anlaşılmıyordu ama kesinlikle Elisabeth'ti ve ona eşlik eden ağır *gümbürtü* herhangi bir gösterge ise kesinlikle hararettiydi. Alice ve Jack kaşlarını kaldırarak tavana baktılar, sanki bir şekilde açılıp neler olup bittiğini ortaya çıkaracaktı.

Bir bakış attılar ve kısa bir an için aralarındaki her şey unutuldu; yukarıda bir şeyler oluyordu ve onlar bu işe dahil değildi ve her neyse, duygu trafiği olmayan bir aile için alışılmadık derecede duygusal geliyordu.

Omuzları dikleşti ve bir kalp atışı için kaçma isteğiyle doldu. Belki de kaçabilirdi -üst katta yaşanan dram ve adanın uzak ucundaki Sam ve ailesi yüzünden belki de kimse fark etmezdi. Bencilliğin portresi olan bir ailenin faydaları vardı.

Ama Jack fark ederdi. Her şeyi fark ediyor gibiydi. "Beni mi arıyordun?" diye sordu.

İnkâr etmeyi düşündü. Jack'in aldığı nefeste bunu görebiliyordu, biraz fazla derin. Ve sonra, "Benim de bir görevim var."

İlginçti. "Babamdan mı?"

Sessizlik.

"Fırtına çocuklarının en sevilen çocuk unvanı için yarıştığı bu yeni turda performansımızı değerlendirmekten başka bir şey mi?"

Bu adamın çenesini kapatma şekli bu kadar sinir bozucu olmasaydı etkileyici olabilirdi. Tamam. Eğer konuşmak istemiyorsa, konuşmayacaktı. Bilmek zorunda değildi. Bu onu ilgilendirmezdi. Öyleyse neden "Benimle ilgili bir şey mi?" diye sordu?

"Hayır."

Güzel. Öyle olmasını istememişti.

"En azından, pek değil."

Güzel. Bu düşünceyi görmezden geldi.

"Ne oldu?" Sessizlik geri dönmüştü ama buna ayak uydurmaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. "Diğerlerinden daha kötü olamaz."

İç çekti. "Seninki o kadar da kötü değil, Alice."

"Benim ailemde büyümedin ve bu belli oluyor."

Daha önce ona söylediği sözlerin tekrarına cevap vermedi, bunun yerine çenesini bavuluna doğru eğdi. "Onu yukarı götürmelisin."

"Oyunu oynarsan ne alırsın?" diye sordu.

Sıla arka merdivenlerden inip mutfığa girdiğinde kelimeler Alice'in ağzından daha yeni çıkmıştı, belli ki bir görevi vardı. Kısa bir süre durdu, sıkı at kuyruğu çenesinin çizgisi boyunca sallanıyordu, yaz boyunca deniz kenarında geçirdiği saatlere rağmen keskin ve solgundu.

"Oh! Buradasın." Duraksadı, dikkati lazer gibi onlara odaklanmıştı ve her şeyi olduğundan çok daha müstehcen gösteren bir ses tonuyla ekledi: "Birlikte."

Alice baldızını düzeltmeyecek kadar akıllıydı, çünkü inkâr her şeyi daha da müstehcen hale getirecekti. Ayrıca, diğer kadınla tartışmaya girerse Saoirse'yle yaptığı konuşmadan dolayı duyduğu öfkeyi dizginleyebileceğinden de emin değildi.

Sıla bunu fark etmemiş gibiydi, arka kapıyı işaret etti ve parlak bir sesle, "Ben de tam teknelere bakıyordum," dedi.

"Bunun için güzel bir gün," dedi Jack ve Alice bu sıradanlık karşısında onun yan gözle bakmasına engel olamadı.

"Öyle değil mi?" Sila bir eli kapıda, tüm dikkati Jack'in üzerindeyken ses tonu değişti. "Benimle geri yürümek ister misin Jack? Her şeyi kitabına uygun yaptığımızdan emin olmak için? Bu evde kapana kısılmak çok *sıkıcı* olabilir."

Kayınvalidesinin mutfağında bir hamle yapmak cesurcaydı ama tarih Sam'in karısının atış yapmakta oldukça efsanevi olduğunu kanıtlamıştı. Ve bunu başarmıştı.

Alice durumu daha fazla analiz edemedi Jack, Alice'in ayaklarının dibindeki bavula uzandı ve odadaki herkesi şoke etti. "Alice çantalarını taşımasına yardım etmemi istedi."

Bahanelerin en basiti. Tamamen şeffaf ve bir şekilde çılgınca eğlenceli mi? Belli ki Jack için değil, bu da onu daha iyi yapıyordu. Diğerlerine sırtını döndü ve eğilip çantasını toplarken eğlencesini gizledi.

Sila mutfaktan çıkarken, perde kapısı arkasından çarparak Alice, "Çantalarla kendim ilgilenebileceğimi söylediğime eminim," dedi.

"Dedin." Bavulu kaldırdı ve üst odalara ve kuleye çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

"Söylüyorum çünkü beni yanlış anlamışsın gibi görünüyor," dedi onu takip ederek.

"Yanlış anlamadım."

"Emin misin?" diye alay etti.

"Eminim," diye homurdandı, bir sonraki merdiven setine doğru ilerlerken sahanlıkta hızını artırdı.

O zaman konuşmadı, dikkat çekmek istemediği için sessizce takip etti. Bunun yerine, ağır bavulun adamın dengesini biraz bile bozmamış gibi görünmesine hayret etmek için zaman ayırdı. Dengesini bozan bir şey var mıydı?

Üçüncü kata çıkmaya başladıklarında itti. "Komik. *Babamın* tamircisi olduğunu sanıyordum?"

"Alice."

Onun ses tonundaki uyarıyı duymazdan geldi. "Sadece Sıla'nın ihtiyacı olabilecek bir şey varmış gibi görüldüğünü söylüyorum..."

"Dur."

"Düzelteyordum."

Kule merdivenlerinin dibine ulaştığında çıkardığı iç çekiş uzun ve ödüllendiriciydi. Dar, karanlık alanda onu takip etti ve odasının kapısından geçerken bu iç çekiş için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bavulu kapının hemen içine bıraktı ve yüzünü ona döndü, görünüşte gitmek istiyordu ama onun yerine onunla yüz yüze geldi. "Baban senin hakkında haklıymış."

Bu ifade karşısında midisinin nasıl düştüğünü görmezden geldi. "Nasıl yani?" sorusuna verebileceği olası cevapların isyanını da.

"Tam bir baş belasısın."

Babasına ait olduğu inkâr edilemeyecek bu kuru sözler karşısında nefesini verdi, ama muhtemelen onun söylediğinden daha sıcaktı. Kinder. Sanki Jack ondan hoşlanıyormuş gibi... (Hoşlanmıyordu. Belli ki.) "Ne kadar keyifli biri olduğunu düşünürsek, eminim bu bir şoktur."

Jack gülmedi -onu gülerken hayal etmekte zorlanıyordu- ama dudakları o küçük, boş gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı. "Evet."

Alice kenara çekilerek kapıya giden yolu açtı, onu orada tutmaması gerektiğini biliyordu. O odada. Bir yatağın olduğu yerde. İkisinin de içinde uyuduğu (ayrı ayrı, ama yine de mantıklı değildi). "Neden beni arıyordun? Mutfakta mı?"

Adam durdu ve omzunun üzerinden baktı, o da onu kapıya kadar takip etti, bir elini kapı koluna koydu, ona endişelenmemesini söylemek istiyordu. Ona el sallamak için. Kapıyı kapatmak için. Arkasından. Ama yine de.

Adam sanki bir kaçış kapısıymış gibi uzaklara, loş merdiven boşluğuna baktı ve kadın onun kendisini görmezden gelip gelmeyeceğini merak etti. Dürüst olmak gerekirse, tüm havasının gizemli bir adam olduğu düşünüldüğünde bu bir sürpriz olmazdı - sırlarla dolu ve SD kartları ve kiler kapılarını çıkarmak gibi benzersiz bir dizi beceri.

Dürüst olmak gerekirse, başka şeyleri çıkarma konusunda da becerikliydi. Kıyafetler gibi. Ve sağduyu. Ve sonradan parlama.

Kapıyı kapat Alice.

O bunu yapamadan, adam onu şaşırttı.

"Yarın benimle denize açılmaya gel."

BÖLÜM

9

(JACK'LE YALNIZ KALMAK BİR HATAYDI.

Önceki gece acımasızdı, uzun sessizliklerle dolu bir akşam yemeği Fırtınalar kendi köşelerine çekiliyor, evin ortak alanlarını Charlie ve Lorraine dışında herkese boş bırakıyorlardı. Charlie ve Lorraine her gece sis gibi gelip evi toparlıyor, temizliyor ve ertesi güne hazırlıyordu, etkili ve görünmez bir şekilde (Elisabeth'in çalışkan Püriten köklerinin sorgulanmamasını sağlayarak).

Alice, Lorraine'in yardım etmesine izin vermemesine rağmen mutfakta oyalanmıştı. Savaşı kazanmış, emaye dökme demir ve eski gümüş takımları kurutmuş, parmak izli kurabiyeleri çocukluğunun yazlarının vazgeçilmezi olan yaşlı kadınla hikâyeler anlatmıştı.

Belki de bu yüzden denizciliği kabul etmişti. Belki de anılar onu bu işe çekmişti.

Ya da belki de onu alt kata, mutfak kapısından dışarı, yabani kekik ve yoncaların çiyini ve huni örümcek ağlarının küçük beyaz puflarını yakamayacak kadar genç ve altın rengi güneş ışığına kaçırان meraklı. Belki de bu daveti, ailesini böylesine kısıpaca almış olan bu adamı daha iyi anlamak için bir fırsat olarak görmüştü.

Keşif. Kendi kendine yaptığı şeyin bu olduğunu söylemişti.

Alice'in *Lizzie*'ye binmesinin üzerinden yıllar geçmişti - babasının yirmi beş yıl kadar önce annesinin adını verdiği otuz metrelik yat, geriye dönüp baktığında ya Elisabeth'in çok doğru bir şey yaptığını ya da Franklin'in çok yanlış bir şey yaptığını gösteren bir saygı duruşuydu.

Tekne bir Dom Pérignon yağmuru ve birinin -muhtemelen siyah-beyaz fotoğrafçılık döneminden geçen Greta'nın- mükemmel bir şekilde yakaladığı bir sevinç korusuyla vaftiz edilmişti. Elisabeth ve Franklin'in yelkenlinin bölmesinde birlikte güldükleri fotoğraf çerçevelenmiş ve dümenin duvarına yapıştırılmıştı; keskin kenarları tuz ve güneşin etkisiyle çoktan sulu boyaya dönüşmüştü.

Lizzie'den önce başka bir tekne vardı. Daha büyük, daha rüküş ve daha az çevik bir yat... Yeni zengin erkeklerin tüketim çılgınlığının bir şeyler kanıtlayacağına inandıkları şekilde, yani kendi vergi dilimlerindeki akranlarından (ve eski zengin kayınvalidelerinden) saygı görmelerini sağlamak için tasarlanmıştı. Böylece Franklin birkaç yıl boyunca para harcadı, ta ki yüzde 1'in yüzde 1'i olarak yeni rolüne alışana ve Union Club üyeliğinden daha ödüllendirici bir şey olduğunu fark edene kadar.

Fırtına telefonları ve tabletler zeitgeist'e girmiş ve Franklin'in onaylanma takıntısı eski muhafızların kibirli direnişine dönüşmüştü. Dünyayı değiştirmişti. Demokratikleştirdiğini, bilgiyi ve erişimi dünya liderlerinden ünlülere, peyzajcılardan istiridyecilere kadar herkesin eline verdiğini söylemekten hoşlanıyordu.

Ancak Franklin'in dünyası bir demokrasiden çok bir diktatörlüktü. Herkes Franklin'in istediği gibi davrandığı sürece özgürlük ve eşitlik. Politikacılar, Wall Street, teknoloji geliştiricileri, mühendisler.

Çocukları.

Lizzie, Alice'in yelken açmayı öğrendiği tekne değildi ama yelken açmayı sevmeyi öğrendiği tekneydi. Elle yontulmuş tik ağacı, pırıl pırıl pirinç ve suyun üzerinde göz kamaştıran bembeyaz yelkenleriyle gösterişli ve göz kamaştırıcı olan bu tekne tek kişi tarafından kullanılabilirdi ama Alice ne zaman bu tekneye binse Franklin'le birlikte biniyordu. O sabah orada olmadığına, körfezin ağzına doğru yol almadığına inanmak neredeyse imkânsızdı; New England kumu rengindeki saçları, bağırarak verdiği emirlerle rüzgârda dalgalanıyordu.

O geldiğinde Jack çoktan güvertedeydi ve adadan kısa bir mesafede demirlemiş *olan Lizzie'*ye götürdüğü kayıktan yukarı tırmanırken onu soğukkanlı bir baş hareketiyle onayladı. Tekneyi yelkene hazırlamak gibi bildik bir işe girişti.

Adaya vardıklarında -halatların ısırması, tik kaplamanın kayganlığı, denize açıldıklarında keskin ana yelkenin şaklaması, Jack dümende- muhtemelen onları anakaraya götürüp havalanmasından korktuğu için (Alice'in düşünmediği bir fikir).

Bunun yerine pruvada durup denizin kendisini yıkamasına izin vererek kafasını boşalttı. Çeyrek saat boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde kaldılar ve suyun şırıltısı, tuzun yalaması, sert flok yelkeninin kalın çırpıntısı -rüzgâr, su ve güneş dışında her şeyi bastırmaya yetecek kadar yüksek ses- lehine onu neredeyse unuttu. Gözlerini kapatırsa, babasının okyanusla ilgili, insanların yaptığı gibi, ruh haline göre yarı dayanılmaz, yarı çekici bir şekilde bağırarak söylediği sözleri duyabilirdi.

Gözlerini kapatmadı. Yapacak işleri vardı, sırtını pruvaya döndü ve kalçasını bir direğe dayayarak Jack'i izledi. Jack yelkenliyi Hamptons'da bir haftalık yelken derslerinde öğrenilmemiş bir kesinlikte idare ediyordu.

"Bunu daha önce de yapmıştın."

Rüzgâra karşı bağırdı ama adamın hemen dikkat kesilmesi, onu her halükârda duyacakmış gibi görünmesine neden oldu. Ama cevap vermedi.

"Sana o mu öğretti?" Bunu tahmin etmek zor değildi. Babası insanları tekneye getirmeye bayılırdı; buna yeni mürettebatı eğitmek derdi.

"Ben teknelerle büyüdüm."

Ama bu türden değil, Alice bunu söyleyebilirdi. Zenginliğin bir yolu vardı, açıklaması zor ama fark edilmemesi imkânsız bir kolaylık, özellikle de hayatınızı onun etrafında geçirdiyseniz. Kendine güvenden dikkatsizliğe kadar birçok şekilde ortaya çıksa da, bir insanın dünya görüşüne nüfuz eder, kopyalanması imkansızdır ve saklanması inanılmaz derecede zordur.

Kolundaki dövme, ellerinin sertliği ve çenesinin sert duruşuyla sınırlandırılmazdı. Adamla ilgili her şey sanki her an dövüşmesi gerekecekmiş gibi gergindi ve yat kulübündeki yemekle ilgili hiçbir şey bunu göstermiyordu. "Eminim babamın hoşuna gitmiştir."

Dümeni hareket ettirdi. Direği kontrol etti. "Onunla yelken açmayı severdim."

Alice sözlerden, sözlerin ardındaki sevgiden, teknede kendisinin olduğu zamanların çağrıştırdığı anılardan gözlerini kaçırdı. Ne zaman

hoşuna gitmişti. Derin bir nefes aldı, tuzlu havanın ciğerlerine yerleşmesine izin verdi. Deniz iyileştiriciydi, Viktorya dönemi insanları böyle demiyor muydu? Suyu almak her şeyi iyileştirirdi.

Bu su sorular getiriyordu.

"Sen burada mıydın? O öldüğünde?"

Kızın sormasına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Hayır." "O sabah onunla konuştun mu? Gitmeden önce?"

"Evet." Bunu bilmek acı veriyordu.

"Bir şey söyledi mi?" Ona, bu yabancıya sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Babası hakkında kendisinden daha çok şey bilmesinden nefret ediyordu. Hiç bilmediği kadar. O cevap vermeden önce, "Boş ver. Bilmek istemiyorum" dedi.

"Sana söyledim," dedi adam. "Eğer olsaydı."

Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Ve yine de. "Neden seninle yelken açmamı istedin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Yelkenciliği seven sensin."

Sen bir tanesin. Diğer herkese kıyasla demek istemişti. Sam sabırlı olmaktan nefret ediyordu; onun için yeterince heyecan verici değildi. Emily açık sudan hoşlanmazdı. Greta kaçınılmaz olarak kendini gösteren örümceklerle (babası onlara sekiz bacaklı maceracılar derdi) başa çıkamazdı. Ve Elisabeth. Elisabeth. Gemiye adını vermişti ama Alice onun en son ne zaman gemiye ayak basmaya tenezzül ettiğini hatırlayamıyordu.

Alice denizciliği seven biriydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Keskin sorusu ikisini de alttan almıştı. "Senin hakkında çok şey biliyorum, Alice."

Sözcükler, deniz havası ve bildiği her şeyle nemli bir şekilde gürledi. Trende gazeteyi tutuşunu, stüdyoda çok kısa süren bir sabahın ardından saçlarına bulaşan kanamaya dayanıklı beyazı, tren istasyonunda fotoğrafçıların karşısında sesinin titreyişini, gecenin ilerleyen saatlerinde ellerini teninde gezdirdiğinde sesinin titreyişini -farklı, daha iyi-.

Sırtındaki pruva demirini kavradı. Gerçeği söyledi. "Yelken açmayı severim." "Bu benim görevim. Yelken açmak." Onun gerçeği.

Babasının görevlerine bakılırsa, oldukça iyi bir görevdi. Muhtemelen en iyisiydi. Franklin'in adaletle ilgilenmediğinin bir kanıtı daha. "Peki sen ne alacaksın? Eğer yaparsan?"

Rotalarını ayarladı. "Kapanış."

"Miras oyununda cellat rolünü oynayarak bunu elde edemez misin?" "Bu benim işim," dedi Jack.

"Ne kadar sadık bir çalışan," dedi kadın kuru bir sesle. "Ona borçluyum."

Ve işte oldu. Jack bir yardımcıydı. Tıpkı Franklin'in ekibindeki, dünyadaki diğerleri gibi, geliştiricilerin konferanslarına gidenler, babasının yaptığı her açıklamayı, piyasaları hareketlendirebilecek her kenara atılmış yorumu analiz edenler gibi. Franklin Storm sadece dünyayı değiştirmekle kalmadı, dünyayı onsuz değişme umudu olmadığına ikna etti.

"Neden?"

"O... benim hayatımı değiştirdi."

"Eminim böyle düşünmen hoşuna gitmiştir."

Sanki yarım düzine argümanı varmış gibi, bu cevap karşısında her şeyi gerildi. Sanki bu teknede olmasalardı, onu en yakın konferans salonuna götürecek ve Franklin Storm'a borçlu olduğu tüm nedenlerle dolu bir sunum hazırlayacaktı.

"Demek yelken açman gerekiyor," diyerek sohbeti sakın sulara geri döndürdü. "Neden buradayım?"

"Suya çıkmayalı uzun zaman oldu. Belki senin için de öyledir diye düşündüm."

Bu bir cevap değildi ama o da bir cevap beklemiyordu. Başını güneşte krem rengi parıldayan devasa ana yelkene doğru eğdi ve birbirlerine gerçeği söylemiş gibi cevap verdi. "Öyleydi."

Gerçi ona tüm gerçeği söylememişti. Ona en son denize açıldığında burada, bu suda olduğunu söylemedi. Bu teknede. Bu adada.

Bu ailede.

Bir süre sessizlik oldu ve adamın taktığı aynalı güneş gözlükleri için minnettardı, böylece "En son ne zaman?" diye sorduğunda onun niyetli bakışlarını hissetmek zorunda kalmadı.

"Birkaç yıl önce bir dubalı tekneydim." Dubalı tekneler hakkında ne düşündüğünü belirten bir ses çıkardı. "Çok sağlamdırlar, bilirsın. Ve kayıklar. Yatlar bile. Hepsi bir yelkenliden daha güvenlidir. Kimse yirmi metrelik bir bumbayla duba tekneden düşmez."

"Baban hiçbir zaman güvenlikten etkilenen biri olmadı."

"Evet, üç gün önce bir planörle tarlaya düştüğünü düşünürsek, belki biraz daha dikkatli olabilirdi."

Nazik olmadığını biliyordu. Ama her nasılsa, adadan uzaklaşmasını sağlayacağından çok emin olduğu bu tekne daha da daraltıcıydı. Ayağa kalktı ve teknenin arka tarafına doğru ilerledi. "Mizanayı kontrol edeceğim. Öyle olmamalı-"

Kaotik. Bağlantısız.

Yanından geçerken ona bakmak istememişti ama bakmamak da zordu. Sadece varlığıyla bile dikkat çeken bir adam olmasa da, onun kendisini izlediğini görmezden gelemezdi. Ve sonra, işleri daha da kötüleştirmek için, onun adını söyledi. Sağlam. Hatta. Katı bir toprak gibi. "Alice."

Ne yapması gerekiyordu? Cevap vermeyecek miydi? Bu kabalık olurdu. Bu yüzden ona baktı. Baskı altında.

"Kaybınız için üzgünüm." Bunu daha önce de söylemişti, tüm aileye, oyunun talimatlarını açıkladığında. Kimse bunu kabul etmemişti. Muhtemelen şimdi de kabul etmeliydi. Ama kabul etmek istemiyordu. Bunun onu inatçı yaptığını biliyordu ama söyleyecek ne vardı ki?

Teşekkürler, ama gerçekten üzgün olsaydınız, onun çılgınca son isteklerini yerine getirmezsiniz. Söylemeyi hayal edebileceği en nazik şey buydu. Daha kötüsü ise Teşekkürler ama madem üzgündün, neden beni deniz kenarındaki bir motelde siktin?

Bir de *"Üzgün olduğun için teşekkürler ama üzgün olduğumdan emin değilim."* vardı. "Ben de seninkiler için üzgünüm" de karar kıldı.

Adamın çenesi gerildi. Fark etmemeliydi. "Teşekkür ederim."

Ve sonra, sanki minnettarlık kilidini açmış gibi, "Bu tekneye en son bindiğimde babamla tartışmışım" dedi.

Jamestown Köprüsü'ne yaklaşıyorlardı, düzinelerce tekne güneş ışığının kör edici bir yansımayla parıldadığı Körfez'in ağzına doğru geçmek için yer kapmaya çalışıyordu. "Baban tartışması kolay bir adamdı."

"Bunun gelmesi uzun zaman aldı," dedi. Adam ona bakmamak için trafik sıkışıklığını aşmaya çalışıyordu. Sonradan fark edeceği gibi bu bir hamleydi. Daha fazla konuşmasını sağlamak için bir taktikti. Hayatı boyunca medya eğitmenliği yapmış biri, tam da bunu yaptığında havada bir ürperti hissetti. "Sanırım neden hiç tanışmadığımızı biliyorsun."

Anlamamış gibi davranmadı. "Sen ve ben mi? Neye inanmam gerektiğini biliyorum."

Franklin bu adamı ve onun dayanılmaz zekâsını seviyor olmalıydı. "Ona ne yaptığımı biliyorsun. Storm'a."

Başını salladı. "Oldukça ünlüsün." "Kötü şöhretli mi demek istiyorsun?"

Başını bir kez salladı. Sertçe. "Bana anlatmak ister misin?"

"Eminim önemli kısımları biliyordur," diye espri yaptı. "Storm Inc. Wikipedia sayfasında kendi bölümüm var. Wikipedia sayfasında kendi bölümüm var."

"Önemli kısımlar orada mı?" Değildi.

Tekrar ifade etti. "Dünya için önemli olan kısımları biliyorsun. Seslerini yükselten kadınlardan gelen kısımlar." Alice yirmi altı yaşındaydı ve Storm'un endüstriyel tasarım departmanında çalışıyordu; şirketteki bir düzine kadının bir araya gelerek Storm'un operasyon müdürünün - yıllardır gücünü kötüye kullanan bir adamın - uygunsuz davranışlarını rapor ettiğini keşfettiğinde. Dünyadaki deniz değişiminden ve birbirlerinden motive olan kurbanları, duyulmak, inanılmak ve ilgilenilmek umuduyla öne çıktılar.

İmadan açık tacize, suçlamalara ve nihayetinde fiziksel saldırının kanıtlanmasına kadar uzanan suiistimal, dünyanın dört bir yanındaki işletmelerin sosyal bir krizle karşı karşıya olduğu bir dönemde duyuruldu.

ve mali hesaplaşma. Alice bunu duyduğunda doğruca Franklin'e gitmiş ve babasının ayağa kalkmak, ışıkları yakmak ve evi temizlemek yerine sessiz sedasız bir dizi anlaşmayı, hava geçirmez gizlilik sözleşmelerini ve en yakın halının altına süpürülmeyi onayladığını öğrenmişti.

Alice çok öfkelenmişti. Babası kendini savunduğunda, onun bir çocuktan daha fazlası olmadığını ve skandalın ağırlığını anlayamayacağını açıkladığında onunla yüzleşti, öfkelendi. Kadınlara iyi bir tazminat ödenecekti - cömertçe - ve COO'ya altın paraşütle hızlı bir çıkış verilecekti ve kamuya açık bir ceza verilmeyecekti, ama bu bir işti ve Alice bir gün Storm'u yönetecekse, bu tür tatsız kararlar olağan şeylerdi. Durumun incelikli olduğunu göremiyor muydu? Herkes için en iyi çözümün bu olduğunu?

Yine de göremiyordu. Bu bir çözüm değildi. *Yanlıştı.*

Babasının ofisinden çıktığında Alice istifasını e-postayla göndermiş, arkadaşı Roxanne'i aramış ve şirketi topa tutmuştu.

Haber üç gün sonra *Journal*'da yayınlandı, kurban hesapları, şirketin liderliği konusundaki hayal kırıklığını kamuoyuna açıklayan kendi açıklamasıyla birlikte. Haberler günlerce sürdü, personel dünyanın dört bir yanındaki Storm ofislerini terk etti, müşteriler en son 1107'nin piyasaya sürülmesinden sadece haftalar önce boykot tehdidinde bulundu, COO rezil oldu, ardından tutuklandı... ve hisse senedi fiyatı darbe aldı.

Tüm bunlar bir servetin varisi ve geç kapitalizme karşı mücadelenin beklenmedik yeni yüzü Alice Storm yüzünden olmuştu.

"Sen dünyayı değiştirdin."

Başını iki yana salladı. "Dünyayı değiştirdiler; ben sadece kimi arayacağımı biliyordum." Başını salladı, direksiyonu çevirdi, sallanırken bomda meydana gelen kaymayı çağırdı, güvende olduğundan emin olmak için. "Ve baban çok kızdı."

"Bu," dedi, "yetersiz bir ifade."

Franklin'in koruması gereken bir mirası vardı; bir milyarderdi elbette, ama *anlatılabilir* biri olmayı seviyordu. Ailesinin garajından gelen biri. Geçmişte dünyayı yöneten insanların geleceğe liderlik edecek kişiler olmadığını anlaması gereken bir adam.

Storm'un halkla ilişkiler ekibi fazla mesai yaptı ve birkaç saat içinde her şey ortaya çıktı. Nasıl da şok olmuştu. Nasıl da yıkılmıştı. Ne kadar önemsediyini. Mağdur hakları örgütlerine büyük bağışlar yapıldı. Storm İK'da revizyona gidildi. Ve çağlar boyu sürececek bir özür turu: üniversiteler, şirketler, haber dergileri, kayıt gazeteleri-Franklin isteyen herkesle görüştü.

Alice hariç.

Onu asla affetmemişti.

"Beni cezalandırdı," dedi Alice, yarı Jack'e yarı suya. "Şaşırmamam gerekirdi. Onunla ilk kez kavga etmiştim." Durakladı. "Ya da, daha doğrusu, ilk kez kazanıyordum."

Sözlerinin ardından rüzgâr kesildi ve Alice'in hikâyeyi bitirmesine izin verdi. "Varlığımı kabul etmemek için iki yılını harcadı. Aile yemeklerine, tatillere gelirdim ve o doğrudan bana bakardı. Her şey olup bittikten bir yıl kadar sonra Style bölümünde yayınlanan bir fotoğraf var. İkimiz, bir menfaat için, ıslık ıslık gülümsüyor, çok *normal* görünüyorduk. Ve bunu görmenin ne kadar tuhaf olduğunu hatırlıyorum, çünkü o sabah tam anlamıyla yaşadığım daireden taşınmışım - benim için satın aldığı daireden."

"Seni evden mi attı?" Bu soru güvensizlikle karışık keskin bir soruydu.

"Hayır," dedi. "Bunun için benimle konuşması gerekirdi. Ama o daire onun öfkesinin kokusunu taşıyordu ve artık orada yaşamayacaktım." Bir süre suyun parıltısını izledi ve sonra ekledi, "Her neyse. Bu iki yıl boyunca devam etti, ta ki son kez buraya gelene kadar."

"Tartıştınız."

Başını salladı. "En son bu tekneye bindiğimde." Yanından geçen bir tekneye el salladı, kendisiyle ilgili bir şey yaptığı için minnettardı. "Onu son gördüğümde."

"Tanrım. Bunu yapmamalıydım-"

"Hayır," dedi, özrün başlangıcından dehşete düşmüştü, sanki şimdi ona farklı davranacaktı, nazikçe. Düşünceli bir şekilde. Bunu istemiyordu. "Lütfen yapma. Eğer burada olmasaydı, başka bir yerde olurdu. İnsanlar Franklin Storm'u geçtikleri için böyle oluyorlar. İşin garip yanı, Storm'da çalışmayı hiç istemedim bile."

Kaşları havacı gözlüklerinin üzerine kalktı. "Neden oradaydın?"

"Jack, babam için çalıştığın onca zaman boyunca onun istediğini alamadığını hiç gördün mü? *Öldü* ama hâlâ istediğini alıyor." İnkâr etmedi, o da devam etti. "Orada çalıştım çünkü o beni orada istedi. Çünkü onun planı buydu." Parmaklarıyla sayarak devam etti. "Arkadaşlarımı, gittiğim üniversiteyi, yaz stajlarımı, yaşadığım daireleri o seçti. Franklin Storm'un rüyasını yaşıyordum."

Diğerleri onun için değildi: Greta, Elisabeth'in kopyasıydı; Sam para ve güçle parlayan ama işle boğuşan türden biriydi; Emily ise tatlıydı ama hissedarlara göre değildi. Ama Alice-

"Ne istediğimin bir önemi yoktu. Benim Storm'un geleceği olduğuma inanıyordu. Kendi suretinde şekillendireceği çocuk." Konuşurken parmaklarını güverte küpeştesindeki deniz suyunda gezdirdi. "Roma'da bir burs ayarlamıştım. Sanat koruma. Bu bursu almak için çok çalışmıştım, yirmi yıldır bir Amerikalı bu bursu almamıştı. Onu kızdıracağımı bildiğim için gizlice başvurdum. Bununla çok gurur duyuyordum. Tamamen bana ait olduğunu hissettiğim ilk şeydi. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?"

"Alice."

Onun ne söyleyeceğini biliyordu elbette. Ona baktı. "Bunu sana neden anlatıyorum ki? Sen onun iş bitiricisiydin. Ne yaptığını biliyorsun. İstedini elde etmek için neler yapabileceğini."

Burs için ayrılan fonun kesildiğini bildiren mektubu aldığı anda yıkılmıştı. Annesine para için yalvarmış, sonra da müzeye kendi parasını ödemesine izin vermesi için yalvarmıştı.

Altı ay sonra, Storm Inc. web sitesinde büyük bağışçı olarak listelenmişti. Babası bunu saklamamıştı; onun her zaman kazanacağını bilmesini istemişti. Onunla yüzleştğinde, her zaman yaptığı o üstün, kibirli şekilde, onun *A sınıfı hisse senedi olduğunu, elden çıkarılmasının imkansız olduğunu* hatırlatmıştı.

Bunu her söylediğinde, bu onun daha fazla kazmasına neden oldu. Daha uzaklarda bir şeyler bulmaya çalıştı. Ona daha az benzeyen bir şey. Daha az Storm. "Hayatım boyunca benim için planları vardı. Kiminle çıkmama izin verdiğini. Nerede okula gidebileceğimi, ne okumamı istediğini, nerede yaşamamı istediğini."

çalıştım. Ve bundan *nefret ettim*." Omuz silkti. "Ve gerçek şu ki, benim aynı şeyleri istemediğimi görmek zorunda kaldığında... beni gerçekten hiç istemiyordu. Ama yine de beni bırakmadı."

"Yani, sen de kendini bıraktın."

Bakışlarını ona dikti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece hesap yapıyorum - Vikipedi'ye girişinden bu yana yedi yıl, buraya son gelişinden bu yana ise sadece beş yıl geçti. Peki neydi o? Bardağı taşıran son damla mı? Dur tahmin edeyim, nişanlın."

"Griffin." Çenesini kaldırdı. "Griffin diye biri yok. Artık yok."

Bunu ona itiraf etmenin başarısızlık gibi gelmesinden korkuyordu ama Griffin başını sallayıp "Biliyorum," dediğinde başka bir şey hissetti. Özgürlük gibi.

"Nasıl?"

Bir tereddüt. Zar zor oldu, sonra cevap verirken kayboldu. "Nişan yüzüğü takmıyorsun."

Yeni çıplak kalmış eline baktı. "Fark eden tek kişi sensin."

"Ben seni fark ediyorum."

Güneş gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü ve ne diyeceğini bilemedi; hayatı boyunca fark edilmemek için çok çabalamıştı ama güçlü elleri ve sert çenesiyle bu adam onu fark ettiğinde hiç bu kadar tehlikeli hissetmemişti.

Sanki uğraşması gereken yeterince karmaşa yokmuş gibi.

Adamın boğazını temizlerken çıkardığı sesin rüzgârda kaybolması gerekirdi ama kaybolmadı. Sözleri de öyle. "Baban nişanlını sevmezdi."

"Babam nişanlımı çok az tanırdı."

"Tamam," dedi, tekrar suya odaklandı, dalgaları yönlendiriyordu. "Ondan hoşlandın mı? Griffin'i?" Adamın ismi söyleme şeklini kaçırmamıştı, sanki tadı kötüymüş gibi.

"Belli ki." Öyle miydi? Belli mi? Denize baktı ve derin bir nefes aldı. "Tamamen bana ait olduğunu hissettiğim ikinci şeydi."

Yirmi sekiz yaşındaydı, babasıyla bir ömür boyu süren büyüklü küçüklü savaşlar onu harap etmişti; babasına ihanet ettiği için artık kazanamayacağı bir savaştı bu

doğduğundan beri onun için açtığı yola sırtını döndü.

"Yakışıklı ve komikti. Büyük bir kişiliği vardı." Griffin dostça gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve New York Üniversitesi'ne gitmeden önce bir yıl boyunca sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaştığına ve her yerde arkadaşlarıyla birlikte olduğuna dair çılgın hikayeler anlatıyordu ve hayır, düzenli bir işi yoktu (bir aktör) ve Greenpoint'teki dairesinin kirasını nasıl ödediğinden kimse emin değildi (oyunculuk yaparak değil), ama bu kadar eğlenceliyken bunun bir önemi var mıydı?

"Saklanıyordum - tüm dünya ne yaptığımı biliyordu. Babam benimle konuşmuyordu. Ailemin geri kalanı, olacıklardan habersiz ve çapraz ateşe yakalanmakla kesinlikle ilgilenmiyordu. Yeni bir işim vardı, yeni bir hayat kurmaya çalışıyordum. Ve Griffin... o sadece... farklıydı.

"Öğretmenlik yaptığım okula yakın bir barda trivia gecesi düzenliyordu." O geceye daha önce hiç gitmemişti, meslektaşlarının cevaplamak istemediği sorular sormasından çok korkuyordu. Ama sormamışlardı. Eğlenceliydi ve o da mutluydu. "Takımımız kazandığında, koşarak geldi. Odadakileri şaşırtmasını beklediği bir cevap biliyordum. Bana bir içki ısmarladı." Bu bir yalandı. İçkileri Alice ısmarlamıştı ama o geceyi o kadar uzun süre yeniden yazmıştı ki gerçeği unutmuştu. "Hiç bu kadar sınır tanımayan biriyle tanışmamıştım."

"Sınır tanımayan," dedi *Griffin*'e söylediği tonda.

"Dürtüsel," diye açıklığa kavuşturdu. "Fevrilik Franklin Storm'un çocuklarına nasip olmaz. Basın ilgi gösteriyor. Sosyal medya patlar. Wikipedia güncelleniyor."

Bu noktayı görmezden geldi. "Seni şaşırtması gereken cevap neydi?"

"*Judith'in Holofernes'i Öldürmesi*," dedi, muhtemelen tabloya yapılan göndermeyi anlamadığı için yanıt vermemiş olması içini rahatlatmıştı. Gerçi Griffin anlamıştı ve diğer erkekler bu tabloya tutkuyla bağlı bir kadından çekinirken, Griffin etkilenmişti (Griffin'in bu tabloyla ilgili geçmişini bilmiyordu).

Bir ay sonra Griffin onun küçük tek yatak odasına taşındı ve herkes onu sevdi - Alice'in çıktığı herkesten nefret etmesiyle ünlü Gabi bile. Griffin iyi vakit geçiriyordu, iyi takılıyordu ve Alice'e karşı iyiydi. Kimin umurundaydı ki?

Düzenli bir işi olmamasını? Hiçbir şeyi ciddiye almaması kimin umurundaydı?
Yirmili yaşlarındaydılar ve Griffin harika bir eğlenceydi.

Bu ve en önemlisi, Alice'in seçimi idi (iyi ya da kötü).

"Tamam," dedi Jack onun düşüncelerini bölerek. "Peki ne oldu?"

"Griffin'i Dört Temmuz'a getirdim."

Kaşları kalktı. "Buraya mı?"

"Evet."

"Babanla birlikte."

"Belirgin şaşkınlığınızdan Fırtına Bağımsızlık Günü'ne aşina olduğunuzu anlıyorum."

Başını salladı. "Katılma şerefine nail olmadım ama evet."

Dört Temmuz, Storms için bir aile meselesiydi - kimsenin kırmızı, beyaz ve maviye özel bir yakınlığı olduğu için değil, adada yılın en görkemli zamanı olduğu için, Bu da kroket ve bocce ve yelken ve istiridye ve ıstakoz kaynatma ve kokteyller ve hepsinin normal bir aile olduklarını hissettiren turlar ve turlar için uzun bir hafta sonu için inmek için mükemmel bir zaman haline getirdi, ta ki Franklin sıkılana ve Fırtına Olimpiyatları başlayana kadar - ailenin reisi çocuklarına her zamankinden daha imkansız görevler verene kadar...ve bu özel yangında yargılanmak üzere kimi getirirlerse getirsinler.

Kalbi zayıf olanlar için değildi ve genellikle aileye yeni katılan birinin son sınavı olurdu. Eşler ancak kesin bir şey olduktan sonra Dört Temmuz'a getirilirdi. Sila, Sam'le evlenene kadar davet edilmemişti (o sırada Saoirse'ye hamileydi, yani geri dönüşü yoktu). Emily bir keresinde lisedeyken (en küçük çocuk olarak) kuralları çiğneyip bir erkek arkadaşını getirmiş ve herkes çılgına dönmüştü; Franklin'in hep birlikte uçurumdan dalış yapma ısrarı karşısında gözleri fal taşı gibi açılan ve iyi zamanlanmış bir "ailevi acil durum" nedeniyle kendisini Wickford'dan almaları için ailesini arayan zavallı çocuk da buna dahildi.

Emily bundan sonra sadece kadınlarla çıktığını, çünkü erkeklerin Fırtına Bağımsızlık Günü maskaralıkları için yeterince güçlü olmadıklarını söyleyerek şaka yapmayı severdi (Claudia adadaki ilk seferinde başarılı olmuştu).

Aytaşı Uçurumu'nu tereddüt etmeden kazandı ve Franklin'in saygısını bir ödöl olarak aldı).

Griffin öyle değildi - Fırtına oyunları için yeterince güçlü değildi; Alice bunu o zamanlar biliyordu. Ama Alice onun normal oyunlara katılmasını beklemiyordu. Sevimli, komik, hiç yabancılık çekmeyen biriydi; bu yönüyle Franklin'e çok benziyordu. Griffin'in tatil boyunca korkmayacak kadar kayıtsız bir şekilde altın avcılığı yapmasını bekliyordu.

"Babam ondan nefret ederdi."

"Sanırım mesele de buydu," dedi Jack, sanki çok açılmış gibi.

Öyle olduğunu şimdi, zamanın ve terapinin de yardımıyla anlıyordu. Ama o zaman, Griffin'in ailesi tarafından kabul edilmesini hiçbir zaman gerçekten beklemediğini itiraf etmek istememişti. "Onunla ilgili değildi. Gerçekten değildi."

"Bence ikiniz için de değildi." Griffin ona sert bir bakış attığında, "Babanın seninle tekrar konuşmasını sağlamanla ilgiliydi, değil mi?" dedi.

Bu adamdan ve onun her şeyi açıkça görme biçiminden nefret etmesi mümkündü. Kasıtlı olarak kaçındığı soruları ona sordurmasından. Sonuçlarının ne olacağını fark etseydi, farklı bir şey yapar mıydı? Bunu bilmek imkânsızdı. Şimdi "ya olursa "larla kendine işkence etmemesi imkânsızdı.

"Peki ya babam? Onun için mesele neydi?"

"Öfke," dedi. "Sen onun sahip olduğu en değerli şeydin ve seni kaybetmişti."

Çırağı olsun olmasın, Jack'in Franklin'in kendisi hakkındaki duygularını anlamadığı açıktı. Zorla bir kahkaha attı. "Bu çok komik."

"Gerçek bu."

Sessizlik çöktü ve o da güneye, Körfez'in Atlantik'e açıldığı yere bakarak sessizliği doldurdu. Başını oraya doğru eğdi. "Geri dönmeliyiz. Beavertail'in etrafından. Castle Hill'i geçelim."

Jack cevap vermedi, tekneyi dönüşe geçirdi. Bumbaya doğru ilerledi, ana direkleri kontrol etti, dönüşü yaparken ayarladı. Castle Hill Deniz Feneri'ne baktı, yukarıda yükselen düzensiz kıyı şeridinin üzerinde

Orada bulunduğu yzyıl boyunca sayısız gemiye yaptığı gibi onlara göz kulak oluyordu. O deniz fenerini babası için bir kez boyamıştı (Davy'nin grisi, terre verte); resmi bir daha hiç görmemişti.

"Babam beni denize açılmaya çağırmadan önce adaya geleli bir saat bile olmamıştı." Çenesini kokpite doğru kaldırdı. "Yüzüme bile bakmadı, geldiğim için çok sinirlenmişti. Griffin'i getirdiğim için."

Onun gibi biriyle gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Onu hâlâ duyabiliyordu; sonunda Franklin'i kıskırtmış olmanın verdiği memnuniyeti hâlâ hissedebiliyordu. O bir şaka. Kurtul ondan.

Yoksa ne olur? diye sordu, geri adım atmak istemiyordu, kavga için minnettardı. O zamanlar bile, gerçek bir yetişkin olarak bile (ebeveynlerinin küçümsemesinin sıcaklığı altında gerçek bir yetişkin olan var mıydı?) aç olduğu ilgi için. *Sonunda beni kovacak mısın?*

Kimse beni suçlamaz, dedi. Tahammül ettiğim şey için.

Çok öfkelenmişti. Bana tahammül mü ettin? Ne olmuş bana? Yıllardır benimle konuşmadın!

Ne olacağını sanıyordun? diye cevap vermişti. Seni de bir kahraman olarak öveceğimi mi sandın? Bana ihanet ettiğin için sana teşekkür edeceğimi mi sandın?

Ben senin... Fikrini değiştirmişti. Ve kelimeler. Daha iyi bir baba olacağını düşünmüştüm. O sırada bunun ne kadar canını yakmış olabileceğini fark etmemişti. Ama şimdi, bunların ona söylediği son sözler olduğunu hatırlayınca-

Kendisini tehdit eden duyguları geri yuttu. Kendine bunu bitirenin Franklin olduğunu hatırlattı.

O zaman biz de aynı şekilde hayal kırıklığına uğradık.

"Bana gitmemi söyledi," dedi omuzlarını geriye iterek. Her kavga ettiklerinde yaptığı gibi çenesini kaldırdı. Yıllar boyunca onun sert ve soğuk sözlerini ne kadar sık tekrarlamış, telefonunu elinde tutarak evi arayıp aramamayı düşünmüştü. Hiçbir zaman aramamıştı, kulaklarında çınlayan sesler, içini doldurmaları ve kendi öfkesini diriltmeleri dikkatini dağıtmıştı. Kendi boyun eğme isteksizliğini.

Havacı gözlüklerinin arkasına gizlenmiş olsa bile Jack'in şaşkınlığını görebiliyordu. "Bu kelimelerle mi?"

Defol git adamdan.

Sessiz ve küçümseyiciydi, bir şekilde bağırıp onu en yakın limana kendisinin bırakmasından daha kötüydü. Umursamamıştı ve bu canını acıtmıştı. Bu acı için minnettar olan bir yanı vardı. Sonrasında olanlar için. Onu cesur kıldığı için.

Bunun son konuşmaları olacağı hiç aklına gelmemişti. Onun öleceğini hiç düşünmemişti; Franklin Storm ölecek türden bir adam değildi.

Başını salladı. "Hepsi bu kadardı." Utanç verici itirafın ardından tekne sonsuz derecede küçülmüş gibi hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Jack'e baktı, dudakları sert bir çizgi halindeydi ve o eski öfke kıvılcımı yeniden alevlendi, bu kez Jack için.

"Buna değdi mi?" Jack onun düşüncelerini böldü. "Ayrılmak mı?"

"Biri kalmanı istemediğinde her zaman gitmeye değer." Terapisti bu cevapla gerçekten gurur duyardı.

Griffin buna değmezdi ama Alice'in özgürlüğü? Onlar olmadan da gelişebileceğini, Alice Storm A.Ş.'den daha fazlası olabileceğini bilmek? İşte buna değdi. Ailesine gelince... Onu görmezden gelmelerine değer miydi? Onu unutmalarına? Babasının onun için son sözlerini söylememesine değer miydi? Mektup yok, telefon yok, hiçbir şey yok.

Son bir ceza. Cevap yok. Sadece sorular. Suyu uzun bir süre izledi, sorularla doldu ve sonunda ona döndü. "O gece. Trende. Quahog Rıhtımı'nda."

Jack konunun bu şekilde değişmesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Şaşırmamak onun işiydi. "Ne olursa olsun, seninle yatmak niyetinde değildim. En başında değil."

"Bu komik, çünkü bana kim olduğunla ilgili gerçeği söyleyerek bundan kaçınabilirdin." Adam cevap vermek için ağzını açmıştı ki kadın elini kaldırdı ve "İsim vermemekte ısrar etmek benim hatam. Geri dönüşü olmayan bir ses felci vakasına yol açtım."

"Hayır." Cevabı sert ve inatçı bir şekilde geldi. "İsim yok dediğin zaman, benim için sorun yoktu."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Öyle miydi?"

O zaman ona baktı. "Ne söylememi istiyorsun Alice? Seni becermek istediğimi mi?"

Evet. Tepki onu şaşırttı, beklenmedik ve gerçektir. Alice erkeklerin becermek isteyeceği türden bir kadın değildi. En azından, erkeklerin becermek istediklerini söyledikleri türden biri değildi. Ve eğer biri ona bir hafta önce bunun duymaktan hoşlanacağı türden bir şey olup olmadığını sorsaydı, "*Kesinlikle hayır*" derdi. *Hayır, teşekkürler.*

Görünüşe göre yanılıyordu.

Neyse ki soru retorikti. "Tamam. Seni becermek istedim. Ve sana kim olduğumu söylersem bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum."

Kadının çenesi gevşedi ama adam hâlâ devam ediyordu. "Belki üzgündüm, belki kızgındım, belki şoktaydım ve belki de o anda gerçek hayatla yüzleşmekle ilgilenmiyordum. Sen de istemiyordun. Sen de en az benim kadar istiyordun."

Haklıydı. Teknenin pürüzsüz kenarlarını sıkıca kavradı. Bunu istemişti. Ve eğer kendine izin verirse, hâlâ istiyordu.

Sessiz itirafı duymuş gibi, "Dediğim gibi: İnsanlardan daha fazlasını beklemelisin."

Bakışları adamın dümendeki güçlü ve emin ellerine, ön koluna güzel çizgileriyle işlenmiş pusulaya kaydı. Onu ilk kez ışıktaki görüyordu ve bu yüzden o ana kadar onun sadece bir pusula olmadığını fark etmemişti. Orada, ince çizgili yüzüne gömülü, aynı derecede ince çizgili bir sekstant vardı - yıldızları kullanarak denizde yön bulmak için kullanılan eski bir yelken aracı. Sadece ömür boyu yelken açmış birinin derisine kalıcı olarak kazınacak kadar önemseyeceği türden bir şeydi.

Kimdi bu adam? Ve neden buradaydı, onunla birlikteydi?

Onu fark eden bu adam. Sorular soran ve cevaplaması için ona sessiz bir alan yaratan, onu kötü kararlara sürükleyen. Onun için iyi biri değildi.

"İnsanlardan daha fazlasını beklediğimde hayal kırıklığına uğruyorum," dedi suya. "Ailemden daha fazlasını beklerdim. Kardeşlerimden. Annemden. Babamdan. Griffin'den daha fazlasını." Jack'e baktı. "Senden."

Bu gemiye bindiğinden beri ilk kez, kelimelerin Jack'e çarptığını görebiliyordu.

"Senin iyi bir adam olman gerekiyordu. Bana öyle olduğunu söylemiştin." Başını salladı. "Haklısın."

"Oyun oynayan tek kişi babam değil, değil mi?" "Alice."

"Hayır," dedi. Adanın doğu yakasına yaklaşıyorlardı, güneş gökyüzünde yükselmiş, oradaki küçük bir koya uçurumun kenarından koyu mavi bir gölge düşürmüştü -Rusya mavis, Körfez'in güneşte parıldayan lacivertinden keskin bir şekilde ayrılıyordu. Gelgit, Fırtına Adası'nın en iyi korunan sırlarından biri olan küçük sahil şeridini ortaya çıkarmıştı.

"Sen de bir oyun oynuyorsun. Değil mi?"

Jack başını salladı. "O gece değil." "Ama şimdi?"

Sessizlik. Alice gülmesine engel olamadı -şok olmuştu ve bilseydi söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylediğini fark etmişti. "Aman Tanrım. Biz sadece onun parçaları değiliz. Biz de sizdeniz."

"Alice-"

Sözünü kesti. "Kim olduğumu biliyordun. Adaya gitmem gerektiğini biliyordun. Burada kalmam gerektiğini biliyordun. Burada kalmam gerektiğini bilen *tek kişi sendin*. Bana mektup yazmadı. Seni gönderdi." Adaya baktı, babasının anılarla dolu arazisine. Jack neyin peşindeyse, bu bir sınavdı, tıpkı buradaki her şeyin her zaman olduğu gibi - geçilmesi imkânsız. "Herkes oyunun ilk gününde bir erteleme aldığımızı düşündü. Yedi gün, ama sen ikinci güne kadar gelmedin. Ama sen benim için geldin."

Çenesi biraz daha sıkılaşırsa, kırılacaktı. "*Biz* senin oyunun değiliz. *Ben oyundayım*."

Cevap vermedi. Cevap vermek zorunda değildi. Kadın haklıydı. "Sen sadece oyunu değerlendirmek için burada değilsin ve görevin sadece *yelken açmak* değil. Sen benim bekçimsin. Beni adada tutman gerekiyordu çünkü ne, ayrılıp eğlenceyi mahvedebileceğimi mi düşündü? Hepsi bu, değil mi?"

Kesinlikle öfkeli görüldüğü uzun bir an geçti. Alice'in göğsünde zafer duyguları kabardı; her şeyi çözmüştü. Ve sonra

Ana yelkene doğru ilerliyordu.

"Alice!" Jack bağırdı. "Açıklamama izin ver."

"Hayır," dedi Alice. "Artık bunun bir oyun olduğunu bildiğime göre, nasıl oynayacağımı da biliyorum." Misinayı kolaylıkla kaydırды, seslenirken devasa kumaş üçgenini gevşetti, suda geçirdiği yılların deneyimi kelimeleri içgüdüsel hale getirmişti. "Çekin."

Yelkenleri şişirmek tekneyi yeterince yavaşlatacaktı, böylece suya daldığında teknenin dümen suyunu kapılmayacaktı. Bu onu caydırmazdı, çünkü anlık güç ve çok daha tehlikeli bir şey olan kederle oldukça sarhoştı.

Spor ayakkabılarını tekmeledi ve teknenin kenarına tırmandı. "Bu da ne-" Jack hızla ona doğru geliyordu.

Lizzie'den denize atlarken Jack'in küfürleri suda kayboldu, körfezin soğuk sesi onu eski bir dost gibi karşıladı.

Ev gibi.

Adının derin ve öfkeli sesiyle su yüzüne çıktı ve hemen serbest stile geçerek küçük kumsalı hedefledi, onu şok edip öfkелendirdiğini bilmenin onu kendini beğenmiş bir zevkle doldurmasına izin verdi. Tekneyi durdurup çığlık atmak istese bile bunu yapmasının imkânı yoktu; rüzgârı geri çevirmek mümkün değildi. Yelkenlileri hassas ve hızlı bir şekilde durdurmak, suda geçirilen yüzlerce saatin (ve azımsanmayacak miktarda baba azarının) getirdiği bir pratik gerektiriyordu.

Beş dakikadan daha kısa bir sürede kıyıya ulaştı, kalbi küt küt atarken ve nefesi ciğerlerini genişletecek şekilde dolup taşarken sudan küçük kumsala çıktı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gülümsedi.

Jack onu, bu aileyi ve babasının teknesini bildiğini düşünüyor olabilirdi ama her şeyi bilmiyordu. Eğer hesapları doğruysa, *Lizzie* çoktan gözden kaybolmuş, adanın kuzey ucuna, uçurumun yüzüne doğru gidiyor olmalıydı. Onu takip etmek istiyorsa, adanın etrafını bir kez daha dolaşması gerekecekti. Ve o zamana kadar çoktan gizli basamakları çıkmış, eve doğru yönelmiş olacaktı.

Alice suya baktı ve durdu, içinden şaşkınlık ve azımsanmayacak bir hayranlık akıyordu.

Lizzie gözden kaybolmamıştı. Durmuş, rüzgâra doğru yönelmiş, mizana direği onu pırıl pırıl suya demirlemişti, kıyıya daldığında olduğundan daha yakındı.

Tekneyi tecrübeli bir denizci gibi kaldırmıştı.

Hayır. Bir denizci gibi değil. Teknenin kenarında durmuş, kollarını aptalca geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onu izlerken değil.

Bir korsan gibi. Eğer korsanlar güneş gözlüğü taksaydı.

Jack onu duymuş gibi uzandı ve havacı gözlüklerini çekip çıkardı, nereye düştüğünü umursamadan fırlatıp attı.

Sonra da körfeze dalıp doğruca ona yöneldi.

(") (Y) OU SADECE TEKNELERLE BÜYÜMEDİ."

Önce o konuştu, çünkü onun tekneye el koymasını istemiyordu. ve denizden çıkmadan önce mükemmel, olimpik düzeyde bir serbest stil gerçekleştirirken manzaradan ne kadar keyif aldığını fark etmesini istemiyordu, gündelik keten düğmeli gömleği, bazılarının Bay Darcy'ye açık bir selam olduğunu düşünebileceği bir şekilde üzerine yapışıyordu.

Ama Alice öyle düşünmüyordu. Bu adamı kesinlikle sevilen bir romantik kahramana benzetmiyordu. O romantik kahramanların tam tersiydi.

Seni becermek istedim.

Kesinlikle Darcy'nin söyleyeceği bir şey değildi.

Ayrıca hiçbir Austen kahramanının göğsünde dövme yoktu. Geçen gece karanlıkta onları görmüştü ama üzerinde durmamıştı - o deneyimle ilgili her şey çılgıncaydı, sanki ikisi de ertesi gün her şeyin değişeceğini biliyorlardı.

Ancak ne kadar değişeceğini sadece Jack biliyordu.

Bu düşünceyle doğruldu, ıslak gömleğinin altındaki mürekkepli gölgelerle ilgili merakını bir kenara itti ve kendine gerçeği hatırlattı: Jack hikâyenin kötü adamıydı.

Denizden uzaklaşırken bakışlarını onun yüzünde sabit tutarak çenesini kaldırdı ve "Gerçekten yelken açabiliyorsun," dedi. Bu bir suçlama gibi gelmişti.

"Bu açık değil miydi?" Sesinde az önceki sakinlikten eser yoktu şimdi. Sanki manipüle edilmekten nefret ediyormuş gibi öfkeliydi.

Bu ortak noktalarıydı. "O tekneyi bir anda durdurdun."

"Birisi aktif bir su yoluna atladığında bunu yapmanın öğretilmesi dışında-" Oh. Bundan hoşlanmamıştı. "Evet, teknelerde nasıl davranacağımı bilirim. Suda büyüdüğümü söylemiştim."

"Tamamen güvendedim. Daha önce yüzlerce kez yapmadığım bir şey yapmadım."

Bir an için onu çok mu zorladığını düşündü. "Sen büyürken, zengin ve aptal arkadaşlarının kullandığı teknelerde ne yaptığın umurunda değil. Dümende ben olduğumda kendine daha iyi bakarsın."

Bu sert endişenin içini ısıtmasına karşı koydu. Ve bunun onda -çok belli belirsiz, neredeyse hiç, gerçekten- söyleneni yapma isteği uyandırmasına.

Adam iğrenç ve otoriterdi, onunla sanki okyanusa hiç ayak basmamış gibi konuşuyordu. Körfezi yüzerek geçmenin tehlikeli olduğu konusunda haksız mıydı? *Pek sayılmazdı*. Ama sanki orada kürek çekiyormuş gibi değildi - doğruca kıyıya gitmişti. Tıpkı onun yaptığı gibi.

"Bir bakıcıya ihtiyacım olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Eğer son üç gün bir gösterge olduysa, kesinlikle bir bakıcıya ihtiyacın var."

"Bu pozisyon için işe alındığını bilseydim, seninle yelken açmayı asla kabul etmezdim."

"Bunun beni üzmesi mi gerekiyor?" Ağır ağır nefes alıyordu ve Alice bunun yüzmeyle bir ilgisi olmadığını hissetti.

Bakışlarını ona dikti. "Bilgin olsun, ben asla aptal olmadım."

"Tabii ki öyleydin," dedi Jack, Alice'e hak vermeyi reddederek. "Genç ve zengindin ve tüm dünya senin olacaktı. Aptallık için bir reçete."

"Her genç insan böyle hissetmez mi?" Alice, onun örneğindeki genç zengin çocuk gibi huysuz hissediyordu.

"Evet ama zengin olanlar bunu sadece hissetmekle kalmıyor. Bunun doğru olduğunu bilirler."

Bu sözler karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. İçlerindeki yargıya. Haklı mı? Belki de sadece doğru. "Peki ya sen? Dünya senin için miydi?" "Ne düşünüyorsun?"

Onu hayal edebiliyordu, uzun boylu ve yakışıklı -muhtemelen sınıfındaki en yakışıklı çocuk, muhtemelen doğuştan geniş omuzlu ve zorba. Muhtemelen bir takımın kaptanı. Kızların takla attığı takımlardan birinin. Lacrosse. Ya da yüzüşüyle, suyla ilgili bir şey. Dalış. Su topu.

"Su topu oynadın mı?"

Nefes verdi, hâlâ öfkeliydi. *Güzel*. "Hayır." "Dalış mı?"

"Hayır."

"Ne oynadın?"

"Hiçbir şey." Uçurumun kenarına baktı. "Neredeyiz?"

"Adanın arka tarafında, dev meşeyi geçince." Durakladı. "Tiyatrocu çocuk o zaman."

Adam ona bir bakış attı, bir anlık bir eğlence parıltısı vardı, sonra bu parıltı çok yakışıklı maskesinin ardında kayboldu ve kadın bununla birlikte gelen küçük zafer coşkusunu görmezden geldi. "Ekstra şeyler için zamanım yoktu."

"İlk milyonunu kazanmakla çok mu meşguldün?"

"Çok meşgul-" Sözlerini düşündü. "Çok meşguldüm."

Bu yanıtta onu duraksatan bir şey vardı. Gerçek gibi bir şey. İçindeki merak duygusunu görmezden gelerek, rüzgâra rağmen kımıldamayan tekneye baktı. "Babam o tekneyi idare etme şeklinden çok etkilenirdi."

"Bunu babanı etkilemek için yapmadım. Yaptım çünkü işimiz bitmemiştii."

"Bitirmedik mi?" diye sordu. "Benim işim bitti. Seninle konuşmaktan bıktım. Sana anlatmaktan

yapmamam gereken şeyler." Durakladı. "Yoksa bu da mı işin bir parçası? Sana hatalarımı anlatarak kendimi utandırmamı sağlamak mı?"

"Hayır-" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet. Seni burada tutmaya yardım etmem gerekiyor. Ama ben lanet olası bir düşman değilim."

O buna inanıyordu ama kadın o kadar emin değildi. "Tuhaf. Eğer düşmanım değilsen, benden hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim."

"Senden hoşlanmayı aklımın ucundan bile geçirmem," dedi adam, kelimeleri kısarak. "Seni korkutup kaçırmak istemem."

Bu kadar şaşırmasa kızacağı bir gözlem daha. Adamın derdinin ne olduğundan -nereden geldiğinden, kim olduğundan- emin olmasa da, hayatındaki diğer erkekler gibi olmadığını biliyordu. İş yerindeki erkekler gibi şapşal ve tatlı, Griffin gibi ciddiyetsiz ve duygusal, New York sanat çevresinden erkekler gibi karanlık akademisyen ya da birlikte büyüdüğü erkekler gibi ağzında platin kaşıkla doğmuş biri değildi. En azından bunlardan herhangi biri olduğu izlenimini vermiyordu. Güçlü, istikrarlı ve zeki olduğu izlenimini veriyordu... ve fiziksel ya da zihinsel olarak bir kavgada kendi başına durabiliyordu.

Bir insanı rahat ettirecek türden bir adam değildi ve Alice o anda kendini rahat hissetmiyordu.

"Ödümü kopardın Alice. Hareket halindeki bir tekneden atlamak."

"Senin gözetiminde boğulursam paranı alamayacağından mı endişelendin?"
Nazik değildi ama umurunda değildi.

"Aman Tanrım."

Ondan uzaklaşırken nabzının hızlanmasını görmezden geldi, küçük kum şeridinin etrafına baktı, gözlerini ondan ve onun tüm kenarlarından başka her şeyden uzak tuttu. Sözlerindeki, çenesindeki, beyaz gömleğinden görünen kaslarındaki ve ona olan amansız odaklanmasındaki.

"Ben mükemmel bir
yüzücüyüm." "Evet. Fark
ettim."

"Her zaman," dedi ve ikisi de şaşkınlığını, onu fark ettiği diğer zamanların anısını duydu. Trende. İstasyonda. Fıçı tahtası motelde. İki gece önce odasında, çıplak olduğu zaman.

Evet. Bunu düşünmek istemiyordu (en azından o *oradayken*).

"Güzel. Sen ne alıyorsun? Beni burada tuttuğun için mi?"

Uzun bir süre sessizlik. Ve sonra, "Sana söyledim. Babana borçluyum."

"Doğru," dedi, kumdan mükemmel yuvarlak, beyaz bir çakıl taşı seçmek için eğildi. "Hayatını değiştirdiği için."

Başını salladı.

"Kesinlikle." "Bu ne
anlama geliyor?"

"Ben onun yanında değerli olmadan çok önce o benim yanımdaydı." Bunu söylemek garipti - babasını tanımlamak için düzinelerce sıfat varken (*çığır açan, dahi, vb.*), insanlar onu yardımsever olarak tanımlamak için nadiren harekete geçirdi. Ya da destekleyici. Ya da sadık. Ya da nazik. En azından ilk bakışta.

"Babamı ne zamandır tanıyorsunuz?"

Bir duraklama. Ona gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre. "Yaklaşık on yıldır."

"Ne zamandır onun için çalışıyorsunuz?"

"Beş yıldır Storm için çalışıyorum."

Gerçi sorduğu bu değildi. "Peki ya babam için?" Yüzünü ona döndü. "Daha uzun süredir."

"Yine de bana ne yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?"

Kuma doğru eğildi ve onun beyaz çakıl taşıyla mükemmel bir eşleşme seçti. Ayağa kalktığı anda, geniş avucunun üzerinde ona uzattı. Bir barış teklifi gibi. "Seni burada istedi. Sen de buradasın. Gerisi sana kalmış."

Neden? Hiç mantıklı gelmiyordu. Franklin şu anda bile herkesin onun emirlerini yerine getirmek için can atmasını sağlıyordu. Ama Jack'in tatilin tadını çıkarması mı gerekiyordu? İmkânsızdı.

"Peki ya kalırsam? Bütün hafta mı? Bundan senin çıkarın ne?" "Bence asıl soru, senin bundan çıkarın ne?"

Bu bir cevap değildi ama onu zorlamadı. Adam tuğladan bir duvardı; kafasını ona vurmanın bir anlamı yoktu. "Peki ya kalmazsam?"

"Mirası kaybedersin. Kardeşlerin de öyle." "Peki ne kaybedersin?"

"Bir şey kaybetmek zorunda mıyım?"

"Bir teşviki kabul etmeyeceksin," diye işaret etti. "Yani, evet."

"Havuç değilse, sopa mı?"

Arkasına uzandı ve ellerini şortunun arka ceplerine soktu. "Franklin Storm yöntemi. Ailesi söz konusu olduğunda, hem havuç hem de sopa."

Jack başını salladı, gözlerini ondan ayırmıyordu. "Peki ya teşvik bu olsaydı?"

Bu sözler karşısında kadının içi ısındı. "Bu, ne?" demek istemiş olamazdı.

"Yelken." Elini ışıltılı mavi körfezin üzerinde salladı ve *"Rüzgârın mükemmel olduğu bir günde, yelkenin açılması yeterlidir ve dünya güzelliklerle doludur,"* diye okudu.

Kadın, babasının yörüngelerindeki herkesin duyacağı kadar tekrarladığı sözleri tanıdı. Kum gibi kuru bir sesle, "Eğer babam Rumi okursa, tüm mirastan şu anda vazgeçerim," diye karşılık verdi.

Kara kaşları kalktı. "Zaten mirastan hemen vazgeçmek istediğini sanıyordum."

Kadın boğazında düğümlenen hayal kırıklığını bastırmak için yutkundu ve adam da bunu fark etmiş olacak ki konuyu değiştirerek elini küçük sahil şeridinde salladı. "Bunun burada olduğunu bilmiyordum."

Alice yeni konuya sarıldı. "Her zaman burada değildir."

Etraflarına baktı; ıslak kum, yakındaki uçurumun dibindeki gri kayrak basamakların üzerindeki yeşil yıkama. "Gelgit."

Başını salladı, "Adanın en iyi sırlarından biri" derken sesindeki gururu tutamadı. Deniz tabanından çıkarılmış hazinelerle dolu, Körfez'in gizemlerine geri dönmekten önce bir kalp atışı için keşfedilmeye bırakılmış küçük kum şeridinden daha çok sevdiği çok az şey vardı.

Göz ucuyla Jack'in ilerlediğini görebiliyordu. Doğruldu, tereddüt etti, kalbi boğazında düğümlendi. "Bahse girerim bütün oğlanları buraya getirmiştir," dedi Jack.

Bu fikre gülmesine engel olamadı, sanki erkeklerin adaya gelip de ailesi tarafından yok edilmemesinin bir yolu varmış gibi. Hiç dikkat etmemiş miydi? "Elbette. Tonlarca," dedi, ıslak dalgaların arasından parlak beyaz bir deniz kabuğunu çıkarmak için eğildi.

Kayrak basamakları gösterdi. "Bunlar nereye gidiyor?" "Büyük meşenin arkasındaki ormana."

"Uçurumun kenarına mı? Tekneye yüzerek dönmek zorunda olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum." İfadesini yüzünü buruşturarak noktaladı.

Gösteriş için. Bu adamın o basamakları terlemeden çıkabileceğine bahse girerdi.

"O zaman eve dönmek için bir yarış olacak," dedi, bulduklarını okyanusta durulamak için eğilerek.

"Ev sahibi takım avantajını sevmiyorum." Jack artık hazinesini görebilecek kadar yakındaydı -şimdiye kadar bulduğu en mükemmel kum tanesi. "Bunlardan birini vahşi doğada gördüğümünden emin değilim." Kelimeler sessizdi, her ne yapıyorlarsa ondan bir an için uzaklaşmışlardı.

"Sadece öldüklerinde böyle görünürler." Elini uzattı, yassı kabuk avucunu dolduruyordu. "Yine de havalı. Tarih öncesi."

Ona uzandı. "Alabilir miyim?" "Elbette."

İncelemek için kaldırmadan önce parmaklarını avucunun üzerinde hafifçe gezdirdi, sıcak ve emin. "Bir yaz, dokuz ya da on yaşlarındayken, bu benim Fırtına Olimpiyatları görevimdi."

Bakışları kum dolarından yukarı kaydı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gelgit sırasında beni buraya bıraktı." Uçurumun kenarını işaret etti. "Test, eve dönüş yolunu bulmaktı."

"Ne?" Dehşete kapılmıştı. "Dokuz yaşında mıydın?" "Ya da on."

"Elbette," diye alay etti. "Bu tamamen farklı ve hiç de akli dengesi yerinde değil."

"O benim babamdı." Omuz silkti, uçurum duvarını düşündü, aniden bir çocuğu burada, tek başına, onunla yüzleşmesi için bırakmanın ne kadar akıl dışı olduğunu fark etti. Silkindi. "O kadar da zor değildi. Sadece tırmanmam gerekiyordu."

"Peki ya düşseydin? Yaralansaydın ve akıntı geri gelseydi?"

"Düşmedim. Yaralanmadım."

"Ama olabilirdin."

Küçük gülümsemesini, onun öfkesinden duyduğu memnuniyeti engelleyemedi. "Ama değildim. Bir süre buralarda takıldım. Gelgit dönene kadar keşif yaptım. Sonra yukarı tırmandım ve eve gittim."

O öğleden sonraya dair anılar, mavi gökyüzü, yeşil ağaçlar, basamakların tepesine çıktığında hissettiği zafer parlak ve net bir şekilde gözünün önüne geldi. Ormandan geçip babasının cam duvarlı ofisine dışarıdan yaklaştığında ve cama vurduğunda. Babası dönmüş, telefonu kulağına götürmüş ve camın ardından başını sallamıştı; bu onun onayına en çok yaklaştığı andı.

O anıyı bir kenara itti. "Her neyse, burayı seviyorum."

Jack ona söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu, belki de. Franklin'e. Ailenin geri kalanına. Ama o sessiz kaldı.

Hâlâ elinde tuttuğu, unutulmuş kum dolarını göstererek, "Bunlar tuhaf küçük adamlar. Sakin sularda, yanları üzerinde dik dururlar. Ve genellikle gruplar halinde."

"Peki ya dalgalı denizlerde?"

"Düz yatarlar ve kendilerini izole ederler. Korunmak için." Durakladı. "Fırtınalardan korunmanın en iyi yolu." Artık yuvarlak beyaz diske bakmıyordu. Alice boğazını temizledi. "Bunu saklamalısın."

"Bir barış teklifi mi?"

Soru biraz alaycı gelmişti ve Alice de ona uydu, adamın konuyu değiştirmesine izin verdiği için minnettardı. Kum dolarını cebine atarken ona gülümseyerek arkasını döndü. "Bir öneri."

Adamın güldüğüne yemin edebilirdi ama emin olamadan ses denize karıştı. Ancak emin olduğu şey, adamın onu izlediği idi; iki parça deniz camı ve bir başka mükemmel kaya küresi toplarken gözlerini üzerinde, sıcak ve odaklanmış hissedebiliyordu. Aralarındaki zaman ve sessizlik uzadıkça, kız onun giderek daha fazla farkına vardı. Islak şortunun ona nasıl yapıştığını fark ediyor muydu? Beyaz tişörtünün -aşağıya baktı- hemen hemen her şeyi nasıl gösterdiğini?

Adamın sahip olduğu çıkıntılara sahip değildi ama en azından düzgün bir sütyen giyiyordu.

Aşırı farkındalık onu tüketiyor, her şeyi sorgulamasına neden oluyordu. Gelgit bu sefer geri gelmeye başladığında ne yapacaktı? Yol artık çocukken olduğu kadar kolay değildi. Eve döndüğünde farklı bir sınav olacaktı. Sorular. Nereye gitmişti?

oldu mu? Günü Jack'le geçirmemiş gibi mi davranmalıydı? Yoksa ailesine gerçeği mi söylemeliydi? Diğer soruya nasıl cevap verecekti -Neden?

Çünkü o sormuştu ve bu yeterli görünmüyordu.

Çünkü beni bir kez becermek istemesi kesinlikle çok fazlaydı. Bunu söylediğini hiç unutacak mıydı? Kesinlikle unutmazdı. Ama konuyla ilgisi yoktu. En azından ailesi için.

Çünkü buradan defolup gitmek istiyordum. Gerçeği.

"Neden herkes senin gideceğini düşünüyor?"

Bu soru düşüncelerinin kakofonisini böldü ve Alice, Jack'in bir şekilde onları takip ettiğini fark ettiğinde alevlenen şaşkınlığına engel olamadı. Elbette şaşırmamalıydı. Ona bunun için para ödeniyordu - herkesin ne düşündüğünü bilmek için.

Omuz silkti. "Şimdiye kadar bilen tek kişi benim."

Adam onu dikkatle izledi. "Kalmak için yeterli neden yok mu?"

"Duyduğuma göre birkaç yüz milyon tane varmış," dedi, sözlerindeki alaycılığa engel olamayarak.

"Bu hiçbir şey değil," dedi.

"Değil-"

"Alice. Lütfen paranın önemli olmadığını söyleme."

"Söylemeyecektim," diye cevap verdi. "Tabii ki para önemli. Eğer babam bir muhasebeci, marangoz ya da öğretmen olsaydı, sence hepimiz burada onun aptal oyununu oynuyor olur muyduk?" Kadın durakladı ama adam yemi yutmadı ve onu devam etmeye zorladı. "Sence sen burada olur muydun? On yıl önceki cömertliği için ona borçlu hissederek?" Onun borcunun gerçekliği hakkında tartışmasını beklemedi. "Eğer bunlardan herhangi biri olsaydı, *her* şey farklı olurdu. Ama o Franklin Storm'du, çığır açan bir dahiydi, geniş etkisiyle seviliyordu, dehasıyla ödüllendiriliyordu, hataları affediliyordu ve başarısız olma konusundaki isteksizliğiyle ünlüydü."

Şu anda çok iyi gidiyordu. "Franklin Storm, doğanın gücü. Durdurulamaz. Onu kim durdurmak ister ki? Dünyayı değiştiriyordu." "Dünyayı değiştirdi."

"Evet. Biliyorum." Sesindeki iğneleyici ifadeyi tutamadı. "Gözden kaçırmak zordu."

"Buna içerliyor musun?"

"Bunun ne değeri var ki? Saçınızın rengine ya da soluduğunuz havaya içerlemek gibi bir şey bu," diye açıklamaya çalıştı. "Babamın başarısı sadece... oradaydı. Okyanus gibi. Bildiğimiz tek şey buydu." Durakladı. "Annem hariç. Muhtemelen onun başarısına içerlemiştir."

"Yine de gitmedi." İkinci kısmı söylemedi. *Senin gibi değil.* "Paranın önemli olmadığını söylemeyecektim," dedi savunmaya geçerek. "I yeterli olmadığını söyleyecektim."

Adamın kaşları kalktı ama sessiz kaldı. Konuşmadan dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için çaresizce kıyıya baktı. Küçük bir yengeç sığ suda debeleniyor, kendini beceriksizce savrulmaktan alıkoyamıyordu.

Aynı yengeç.

Küçük mavi yaratıkla konuştu. "Para bana istediğimi veremez."

"Peki neymiş o?"

"Bundan gurur duymuyorum," diye fısıldadı.

"İyi ki onu yargılamakla ilgilenmiyorum."

Ona inanıyordu ve belki de bu yüzden "Gittiğimde umursamadılar. Öldüğünün ertesi günü beni gördüklerinde şaşırdılar, sanki beni unutmuşlardı. Ve şimdi..."

Başını salladı. "Şimdi senin kalmanı istiyorlar çünkü onlar için para var."

"Aynen öyle."

"Senin için de para var."

"İstemiyorum." Adam güldü. Kız ondan daha az hoşlandı. "Bu neden komik?"

"Komik değil. Pek sayılmaz," dedi. "Ama bu tam da bir kızın senin söyleyeceğin gibi."

Gözlerini kırıştırdı. "Benim gibi bir kız."

"Para senin için önemli değil, çünkü bu konuda hiç endişelenmen gerekmedi."

Öfke alevlendi ve biraz da onun da kendisini Alice Storm Inc. olarak düşünmesinden kaynaklanan hayal kırıklığı. "Bunu açıklamak zorunda olduğumdan değil ama

dairelerinden taşındı, benimle ilişkisini kesti. Tüm hesaplarımı kapattı. Artık kendi masraflarımı kendim karşılıyorum, Jack. Yelkenli yok. Helikopter yok. Özel ada yok."

"Duvara tırmanan hamam böceklerini izlemek, ha?"

Göndermeyi kaçırmamıştı. Zavallı küçük zengin kız hakkındaki şarkının bir sonraki satırını biliyordu. Ona gidip kendini becermesini söyleme dürtüsüne direndi. "Beni kurtarmaya gelmesi için onu asla aramayacaktım."

"Hâlâ kardeşlerinin faturalarını ödüyor."

"Evet. Ve hayatlarının şartlarını belirlemesine izin veriyorlar. Babam kontrol istiyordu dediğimde, ona karşı geldiğimizde öfkeleniyordu demek istiyorum. Ve beni bildiği tek yolla cezalandırdı."

"Parayı elimizden aldı."

Başını salladı. "Bu işin kolay kısmıydı. Dürüst olmak gerekirse, yaşımla düşünürsek, bunun zamanı çoktan geçmişti. Bunu hepimiz için yapmalıydı - ve belki de babamızın yasını tutmak yerine mirası düşünerek birbirimizin boğazına sarılmazdık." Bir duraklama. Sonra, "Sorun para değildi. Erişimdi."

"Hepsini aldı. Ve hepsini de aldı." Bir an düşüncelere daldı, onu sürgüne gönderdikten sonraki ayların anıları, birilerinin ona ulaşmasını bekliyordu. Aylarca kimse ulaşmamıştı. "Onu seçtiler. O da bundan emin oldu."

Yer değiştirdi ve tanıştıklarından beri ilk kez Jack rahatsız görünüyordu.

"Yani neden gidebileceğimden endişe ettiklerini anlayabiliyorsun. Çünkü hayatta kalabileceğimi biliyorlar. Ama hayatta kalıp kalamayacağımı öğrenmek istemiyorlar."

"Yine de öğrenmek istiyorsun. Senin ayrılmanın sonuçlarından kurtulup kurtulamayacaklarını."

"Hayır. Onların hiçbir şeye sahip olmasını istemiyorum. İstiyorum-" Durakladı. Deniz kabuğunu elinde çevirdi, başparmağını pürüzsüz iç kısımda gezdirdi, oraya boya karıştırmayı düşündü, gökyüzünün ve denizin mavilerini. Doğru kelimeleri aradı. "Kalmamı istemelerini istiyorum."

Beni geri istemelerini istiyorum.

Ama öyle miydi ki? Ayrıldıktan sonra aile hiç doğru hissettirdi mi? Belki de Thomas Wolfe haklıydı. Belki de bir daha asla eve dönemezdin.

Tanrım, ölüm çok garipti. Ve yontulmuş çenesi, sert bakışları, dövmeleri ve yelken açma yeteneğiyle bu adamın etrafta olması onu daha az tuhaf yapmıyordu. Aslında, kesinlikle daha da tuhaflaştırıyordu. Sanki bir suluboyanın alt boyası yanlışmış gibi.

Bilin diye söylüyorum, ölmüş babanızın ikinci adamına ilgi duymak kesinlikle kötü bir alt boyamayıdı.

Alice derin bir nefes aldı ve uzakta mükemmel bir şekilde demirlemiş *olan Lizzie*'ye baktı, özgürlük ve bir tuzak. Aklına bir düşünce geldi. "Kuralları çiğnemedim mi?"

"Ne?" Soru kısaydı, sanki onunla paylaşmayacağı düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

"Adadan ayrılmamam gerekiyor." Çenesini eğerek tekneyi işaret etti. "Babam böyle buyurmamış mıydı?"

Jack onun dikkatini takip etti. "Teknenin sayılmayacağını düşündüm. Ada sayılır. Yelken açmayı sevdiğini biliyordum." Bunu daha önce de söylemişti ama bu seferki farklıydı. Daha yumuşak. Daha az lanetleyici. Hoşlanabileceği türden bir insan olsaydı hoşlanabileceği bir şeyin ipucuyla. "Bu ve sen benimlesin."

İkisinden, rüzgârdan, deniz kokusundan ve çok sevdiği bu yerden başka bir şey kalmayana kadar mesafeyi kapattı. Onun ilerleyişi bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Tehlikeli ve yapmacık hissettirmeliydi. Tehdit edici. Ve bu her neyse, ona ne kadar iyi hissettirdiğini *göstermemeliydi. Kesinlikle* onun kendisini iyi ağırlıklandırılmış bir olta gibi çekmesine izin vermemeliydi.

Ama o mükemmel bir yemdi. Peki olabilecek en kötü şey neydi?

Elbette zaten oluyordu. Şimdiden bunun yem olmadığını hayal ediyordu.

Onun bakışlarıyla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırdı ve yalan söyledi. "Ya seninle birlikte olmak istemiyorsam?"

"Hmm." Adamın sesi gürlledi, doğruca kızın içinden geçti. "Bunun için biraz geç."

Sıg nefes alıyordu ve daha sonra, o an hissettikleri için Körfez'den gelen rüzgârı suçlayacaktı, sanki bir parçasını uçuracakmış gibi.

"Buraya hiç kimseyi getirmediğim," diye fısıldadı.

Elini kaldırıp ona dokunmadan önce bile sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı. "İyi" dediğini duyması için sesini yükseltmesine gerek kalmayacak kadar yakındı. Bu kelimedeki sert memnuniyet, feminist köklerinin bulması gerekenden daha çekiciydi. "Dikkatli olmalısın."

İçinde bir şeyler alevlendi. Sıcak. Kesin. "Dikkatli olmalılar."

Çenesi tepki olarak sertleşti, dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti ve bir şekilde onu daha yakışıklı yaptı. "Evet. Olmalılar."

Hiç düşünmeden elini uzattı ve tam temas edecekleri sırada parmak uçlarını adamın ağzının üzerinde gezdirmekten kendini alıkoydu. Son saniyede geri döndü, dokunuşu cesaretiyle birlikte adamın kolundan aşağıya, yanında kenetlenmiş eline doğru süzüldü. İyileşmekte olan parmak eklemlerine baktı. Yakında, ona karşı daha iyi davranması gereken insanları nasıl cezalandırdığına dair hiçbir kanıt kalmayacaktı.

Kadın adamın eline uzandı ve adam elini kolayca bırakarak kadının derisini okşamasına izin verdi. "O zaman öfkeliydin. Tren istasyonunda."

"Saygısızlık ettiler."

Alice küçük kahkahasına engel olamadı. "Bu oldukça eski moda bir düşünce tarzı. Onlar işlerini yapıyorlardı."

Tıpkı onun yaptığı gibi. Ama Jack karşılaştırmayı anlamadı. "İşlerini sikeyim."

Bir rüzgâr bu kaba cevabı noktaladı ve Alice'e içinden geçen gür ürperti için bir bahane verdi. Ona dokunmayı bırakmadı. Onun yerine elini kendi elinin içinde çevirdi ve parmak uçlarını avucunun sert tepelerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, rüzgârdan duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. "O gece beklentilerimi aştın."

Tenin üzerinde gezinirken nefesini içine çekti, elini kaldırdı, yüzünü kavradı, başparmağı yanağının kabarıklığını okşadı. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Bu kötü bir fikirdi. Ama tarih, erkekler hakkında kötü kararlar veren kadınlarla doluydu.

Adam onu öptü. Ya da belki kadın onu öptü. Daha sonra karar veremeyecekti, çünkü o anda onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki, çocukluğunun büyük bölümünü birini öpmeyi hayal ederek geçirdiği o sahilde, neyin gerçek neyin fantezi olduğunu hatırlayamıyordu.

Gerçek ne olursa olsun, Jack bunu fantezi gibi hissettirmiş, öpücüğünü onunkinin üzerinde gezdirmişti, tıpkı gemisini geride bırakıp onu kıyıya kadar takip etmek için denize dalan korsan gibi. O zamanlar öfkeli olması dışında. Bunu onun kontrollü, mükemmel hareketlerinde görmüştü.

Bu kontrollü değildi. Öfkeli değildi. Ama mükemmeldi.

Adamın tadı denizden gelen tuz gibiydi ve Alice onu yaladı, adamın onu kendine doğru çekişini, sırtını ve omurgasını okşayışını sevdi.

Alice on beş yaşındaydı ve erkeklerin yerden kaldıracığı türden bir kadın olmadığını bilecek kadar açık fikirliydi. Disney prensesi gibi sallandırılma hayallerini aklından çıkaracak kadar çok kadınla çıkmıştı (New York'un flört havuzunda kulaç atan herkes makul tavizlere ihtiyacı olduğunu bilirdi).

Ama Jack'in iri elleri şortunun arka ceplerine kayarak henüz keşfedilmemiş sinir yollarını harekete geçirdiği an, açık fikirlilik denizde kayboldu. Ve sonra yaptı - onu sıkıca kavrayarak yerden kaldırdı, daha sonra, bundan o kadar zevk almadığında hayret edeceği bir kolaylıkla. Ona sarılmaktan başka çaresi yoktu, bacaklarını kalçalarına doladı ve vahşi bir nefesle öpüşmeyi kesti. "Aman Tanrım."

"Mmm." Bir eli - *tek eliyle* onu nasıl tutuyordu ki? - saçlarına kaydı ve onu uçuşunun yüzüne doğru yürütmek için döndüğünde dudaklarını tekrar onunkilere getirdi, burada bir kaya parçası onun dengede durması için mükemmel bir yer oluştururken öpücüğü kesti ve dudaklarını yanağında ve boynunda gezdirdi, dili cildindeki tuzu tatmak için dışarı kaydı.

Kadın iç çekti; adam inledi.

"Bunu yapmamalıyız," dedi boynunun omzuyla birleştiği yere doğru. "Düşünmeni istemiyorum..."

"Beni tekrar becermek istediğini mi?"

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu, gözleri onunkilerde sıcaktı. Dayanılmaz. "Bu noktayı keşfettiğini" -kız ona karşı kıpırdandı, son derece "Bu sahile ayak bastığın andan itibaren mi? Şansını mı bekliyordun?"

Cevap vermedi. Bunun yerine yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, sözcükleri, düşünceleri ve nefesi çaldı, ta ki kadının elinde onun tadından, hissinden ve gelecek olan şeye duyduğu derin, vahşi *arzudan* başka bir şey kalmayana dek. Her ne yapmak üzereyse.

Ve adam bir şey yapmak üzereydi; bunu adamın dokunuşuyla kaslarının gerilmesinden ve gerilmesinden hissedebiliyordu. Dilinin onunkinin üzerinde gezinmesinden. Başparmağının yanaklarında gezinmesinden. Kalçalarının arasında durduğu yerdeki sert baskısında.

İnanılmaz derecede sıcak elinin tişörtünün eteklerinin altından, gövdesinin serin ve nemli tenine doğru kayışında, ıslak kumaşı yukarı doğru itişinde ve nefesini tutup onun istediği yere dokunmasını bekledi.

Ve sonra adam oradaydı, büyük ve güçlüydü, göğsünün ağırlığını test ediyordu, başparmağı çakıllı ucun üzerinde okşuyordu. Adam zaferle gülümserken, kadın onun ağzına doğru soludu. "Üşüdün mü?"

Kadın başını salladı. "Biraz bile değil."

Oh... bu tehlikeliydi.

Ondan hoşlanmaması gerekiyordu. Belki kendini bundan uzak tutabilirdi. Ama kesinlikle onu istemekten kendini alıkoyamayacaktı. Nasıl tutabilirdi ki? Adam yürüyen (ve yelken açan, yüzen ve *çok mükemmel öpüşen*) bir kötü karardı.

Bu da Geleceğin Alice'i için bir sorundu.

Bunu bir dakika içinde halledecekti. Şimdiki Alice'in işi biter bitmez. Ve o zaman bitecekti, çünkü adam ondan uzaklaşıyor, öpüşmeyi kesiyor, ikisini de öpüşürken yakalanmış çocuklar gibi nefes nefese bırakıyordu. bir sinema salonunun arkasında.

Adam uzaklaşırken Alice ona uzandı, sanki onu kaybetmeye dayanamıyormuş gibi anında utanç verici bir hareket yaptı.

Adamın böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Çocukluğunda oturma odasına girip ailesini kaosa sürükleyen adam gibi sert ve kontrollü olmaya geri dönmüştü.

Eğer boğazını temizlemeseydi, her şeyi hayal ettiğini düşünebilirdi; kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan bu adamla yaşadığı cinsel hayal kırıklığının ateşli bir rüya olduğunu.

Kesinlikle onun için fazla yakışıklı.

Eyvah. Adam o büyük elini -kendisine ağır, sıcak ve mükemmel gelen elini- saçlarında gezdirirken gömleğini aşağı çekti. "Tekneye geri dönmeliyim."

Çıkıntıya tırmandı, kendini sakar ve çıplak hissediyordu ve bu gün içinde -tekne, sahilde, o öpücükte- kaybolduğu tüm yollar için biraz da aptalca değildi; sanki gerçek hayat tepelerinde bir uçurum gibi belirmiyormuş gibi.

"Doğru," dedi, zahmetsiz bir soğukkanlılıkla başının üstündeki güneş gözlüğüne uzandı, düşüncelerini ondan gizleyecek yansıtıcı camlar için minnettardı.

Güneş gözlüklerinin başının üstünde olmaması dışında. Tabii ki değildi. Çünkü tekneden suya atladığında yüzündeydi. Ve şimdi Narragansett Körfezi'nin dibindeydiler.

Yani şimdi orada bir soytarı gibi duruyordu, adamın dikkati başının üstünü okşayan elinin üzerindeydi.

Korkunçtu.

Gözlerini onun elinden ayırmadan tekrar boğazını temizledi.

"Yapmamalıydım-"

Olamaz. Özür dileyecekti. Ve kesinlikle bundan daha kötü bir şey olamazdı.

"Yapma," diye fısıldadı. *Bunu mahvetme.*

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

O kadar emin görünmüyordu, muhtemelen kız çoktan sinsice uzaklaştığı ve merdivenlerin yönünü işaret ettiği için. "Ben gidiyorum-evet. Her neyse. Teşekkür ederim." Sözüünü kesti. "Evet. Teşekkürler."

Basamaklara baktı, deniz yosunlarıyla yeşillenmiş arduvaz basamakları düşünürken kaşları çatıldı. "Dikkatli ol."

Bu direktif onu kızdıracak kadar sertti. Ne de olsa çocuk değildi ve çocuk olsaydı bile o merdivenleri binlerce kez tırmanmıştı. Ama bunun yerine içine bir sıcaklık yayıldı, planlanmamış yüzüşüne duyduğu öfkeden aldığı zevke yakın bir şey. "Sen de."

Adam başını salladı ama cevap vermedi, o da dönüp merdivenlere yöneldi ve kendine arkasına bakmamasını söyledi. Ve bakmadı da. Yukarıdaki evin merdivenlerini tırmanırken kendini denizde gibi hisseden Alice'ti.

BÖLÜM

11

(RESİM YAPIYORSUN.

Alice kulenin arkasından Körfez manzarasına baktı. kapı aralığında Emily ile yüzleşmek için pencereleri açtı. "Merhaba," dedi yumuşak bir sesle, küçük kız kardeşini işaret ederek. "İçeri gelmek ister misin?"

"Saat daha altı buçuk." Emily odaya adım attı, eşiğin hemen içinde durdu. "Hâlâ uyuduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Ben bir öğretmenim; biz uyumayız."

"Doğru," dedi Emily, sanki bir devlet okulu öğretmenin günlük programını hiç düşünmemiş gibi. "Bu iyi, sabah güneş ışığı çakraları hizalamak için en iyi ışıktır. Tüm pis şeyler onu kirletmeden önce. Sana yardımcı olabilecek bazı kristaller verebilirim; yuvarlanmış sitrin olabilir mi?"

Alice gülümseyerek, "Ben de yuvarlanmış bir sitrinin eksik olduğunu düşünüyordum," diye cevap verdi.

"Komik." Emily ona bir bakış fırlattı. "Bir tane kullanabilirsin. Belki bir de gül kuvars." Alice gül kuvarsın ne işe yarayacağını sormadan Emily defterine bakmak için başını çevirdi. "Bu konuda çok iyisin."

Alice onun dikkatini takip etti. "Benim yuvarlanmış sitrin versiyonum." Emily günlüğe uzandı. "Ben-"

Alice başını salladı, kız kardeşinin sayfayı çevirebilmesi için kenara çekildi, zamanı tersine çevirdi - sabah körfezi (lacivert, serulean, dioksazin moru), doğuda gün doğumu (limon, gül, kadmiyum turuncusu), karanlıkta ada (çivit mavisi, Vandyke, kayıkhanenin üst yarısındaki ışıkların ham sienna rengi).

Jack bir gece önce ondan uzak durmuştu, o öpücükten duyduğu pişmanlık uzaktan bile hissediliyordu. Elbette o da aynısını yapmış, sahilden döndüğünde kendini kuleye kilitlemiş, dolabının arkasında bulduğu eski suluboya paletini dikkatle yeniden canlandırmıştı. Evet, resim yapmış ve adada geçireceği zamanın geri kalanında ondan uzak durmak için planlar yapmıştı ama bu *onun* vereceği bir karardı. Onun değil.

Alice'in düşüncelerinden habersiz Emily başka bir sayfayı çevirdi ve ortaya bir çalışma koleksiyonu çıktı. Bir kum tanesi. Bir yengeç. Gelgitte yosunlarla yeşillenen bir dizi kayrak basamak. *Lizzie*, bir kez daha açıkta demirlemiş, yelkenleri sıkı kıvrımlarına geri dönmüş, o sabah denize açıldığına dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

"Bunlar çok güzel," dedi Emily, parmakları Alice'in fırçasının kıvrımlarında, teknenin derin Prusya mavisinde, tik ağacından ahşap işçiliğinde gezinirken. Deniz, viridyen ve ftalo mavisi.

Alice'in daha eleştirel bir gözü vardı. "Olabilecekleri gibi değiller," dedi, karıştırdığı boyalarla dolu quahog kabukları koleksiyonuna el sallayarak. "Griyi doğru tutturamadım." Emily cevap vermedi, incelemesinde kaybolmuştu. Alice sessizliği doldurdu.

"Burada resim yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Emily başıyla onayladı. "Rıhtımda. Sen her zaman daha iyiydin."

"Sen sadece çiçek resmi yapmak isterdin. Çiçekler aldatıcı bir şekilde zordur," dedi Alice, Emily'nin azalan sabrını hatırlayarak. "Her zaman sinirlenir ve fırçalarımı mahvederdin."

"Bunun için özür dilemeyeceğim," diye karşılık verdi Emily. "Sıkıcıydın. Her zaman okyanusa uymaya çalışırdın, sanki sürekli değişmiyormuş gibi." "Ve

bak, bu hala benim sorunum," diye yanıtladı Alice küçük bir gülümsemeyle. "İşte bu yüzden artık New York'un resmini yapıyorum." Bir ressam olarak orta dereceli başarısında, en çok suluboya şehir manzaralarıyla tanınıyordu, galeriler ve koleksiyoncular, en çok doğa ile bilinen bir medyumu kentsel manzarayla birleştirme biçiminden büyüldü. Yine de, yalnız kaldığında, kendisi için resim yaptığında, Alice her zaman sırlarla dolu, kaosa eğilmeden yakalanması imkansız olan suya geri döndü. "Okyanusu doğru resmetmek çok zor."

Emily'nin bakışları şifonyerin üzerine serpiştirilmiş bir düzine kadar quahog kabuğuna takıldı. "Onları karıştırma tepsisi olarak kullanma fikrini ortaya attığın zamanı hatırlıyorum.

Onları seninle birlikte toplamamı istemiştin."

Alice başını salladı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Tek yapmak istediğim dondurma almaktı ve yelken ehliyeti için yeterince büyük değildim ve sen burada üç gün boyunca istiridye kabuklarına mavi karıştırdın."

"Seni başka kimse götüremez miydi?"

Emily başını salladı. "Greta ve Sam büyümüşü, annem ve babam da kim bilir neredeydi, ama açıkçası ben sadece seninle gitmek istedim." Bir duraklama. "O zamanlar biz vardık. Bir takım."

"Emily-" Alice, söyleyecek bir şey ararken ismi boğazında düğümlendi. "Özür dilerim "den daha iyi bir şey.

"Özür dileme," dedi kız kardeşi hemen. "Sen seçimler yaptın. Yeni bir yol çizdin. Keşke benim düşman olmadığımı... hiç olmadığımı... anlamış olsaydın."

Düşman değildi. Pek sayılmazdı. Tüm aile içinde çapraz ateşte kalan Emily olmuştu. "Bunu biliyorum. Düğününü kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Sadece o değil. Dört Temmuz'a da gelmedin." Bu sözler Alice'i sinirlendirmeye yetecek bir suçlamayla doluydu. "Gelmeni ben istedim."

Haziran ayında Emily, Alice'in düğün davetini reddetmesinden bu yana ilk kez Alice'e ulaşmış ve 4 Temmuz'a gelmesini istemişti. *Herkes seni görmeyi çok ister, diye yazmıştı.*

O kadar bariz bir yalandı ki, Alice bunu düşünmemişti bile. "Emily. Gelemeyeceğimi biliyorsun."

"Evet. Meşguldün."

Alice bu sözlerden ve sanki başından beri sorun kendisiymiş gibi anlayış gösterilmemesinden nefret ediyordu. Alice kendini savunamadan Emily konuyu değiştirdi. "Her neyse, sana aşağıda ihtiyacımız var."

Alice *biz deyin*ce tereddüt etti.

"Neden?" "Annem toplantıya çağırdı."

"Ne hakkında?"

Biraz omuz silkti. "Gizli Servis daha sonra bir saha ziyareti için gelecek. Gözyaşı döküyor, Greta titriyor, Sam... Sam oluyor. Beni de seni almam için gönderdiler."

Alice kuru bir sesle, "Gerçek bir Storm ailesi eğlencesine benziyor," dedi ve fırçalarını yakındaki bir su kavanozuna bıraktı. "Hemen geliyorum."

"Tamam."

Emily merdivenlerden inmeye başladı, Alice sahanlığa ulaşır arkasından, "Em?" diye seslenmeden önce yolu yarılamıştı.

Emily döndü.

"İyi miyiz?"

Kız kardeşi başını eğdi. "Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?" Bir çırpıda. "Daha iyi de olabilirdi."

Emily küçük bir baş sallaması yaptı. "Evet. Daha iyi olabilirdi."

Harika.

"Aşağı geliyorum." Zırhını giymesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra merkezi merdivenlerden inen Alice, saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplamış, siyah bir atlet ve siyah İspanyol paça yoga pantolonu giymiş bir halde kahveyi atlamaya (bir hata) ve doğruca babasının ofisinde toplanmış olan ailesinin yanına gitmeye karar verdi.

Açık kapının dışında, görüş alanının hemen dışında durdu ve annesinin, Storm çocuklarının hayatları boyunca onlarca kez duydukları emirleri verişini dinledi... yüzlerce insan geliyor... dünyanın gözü üzerlerinde... ve hepsinden önemlisi...

"Tiyatro için zaman yok. Seyirciler için gösteri yapmamıza gerek yok."

Alice bu tanıdık sözler ve bu sözlerin her türlü duyguyu engellemek için tasarlanmış olması karşısında nefesini tuttu. Eğer keder olacaksa, eğer gözyaşı dökülecekse, eğer biri olay çıkarmayı *aklından* bile geçirecekse, bu Elisabeth Winslow Storm'un gözetiminde olmayacaktı, lanet olsun.

Alice'in çevresel görüşünde bir şey kımıldadı ve Tony'yi gölgeli koridorun aşağısında, darmadağınık bir halde buldu. Her zamanki takım elbisesi, mükemmel taranmış saçları ve yeni tıraş olmuş yüzü yoktu. Onun yerine kot pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymişti.

Geniş göğsü, sanki onu zapt edecek bir ceket olmadan ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Ve tüm bunlar kaşlarının çatılmasından önceydi.

Şüphesiz Greta için endişeleniyordu. Alice küçük bir omuz silkme hareketiyle gülümsedi ve başını ofise doğru eğdi. *Storms, haksız mıyım?*

Selamlamak için kaldırdığı el tereddütlüydü, sanki onunla etkileşime girmesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. Adaya geldiğinden beri onu görmediğini ancak o zaman fark etti - yıllardır neredeyse sürekli bir varlık olmasına rağmen, babasının arabalarda, helikopterlerde, kalabalık odalarda ve kalabalık caddelerde yürürkenki gölgesi.

Alice Tony'yi her zaman sevmişti - sevmemek zordu. Sessiz ve sakindi, ailevi zaaflarına yıllarca (sesli) yargılamadan tanıklık etmiş ve Alice'i toplum içinde sayamayacağı kadar çok kez aşırı ilgiden korumuştı.

Ama şimdi, Franklin olmadan, Tony gölgede kalmıştı.

Greta onu gün ışığına çıkarmadığı sürece. Elisabeth'in odanın içinde talim çavuşluğu yapması bir gösterge ise, o sabah böyle bir şey olmayacaktı.

Böylece Alice, ikisinin de kardeşinin yapmayacağını bildiği şeyi yaptı. Kapıyı işaret etti, evrensel bir işaret olan *Bana katılır mısın?*

Başını salladı, gözlerinde garip bir bakış vardı, sanki davetsiz gelmeyi aklından bile geçirmeyecekmiş gibi.

Keşke o da aynı özgürlüğe sahip olsaydı. Küçük bir el sallamayla açık kapıdan içeri adım attı.

Alice adaya döndüğünden beri babasının ofisine gitmemişti.

-Çalışkan bir kaçınmanın sonucuydu bu, kabul etmese de. Ancak o sabah içeri adımını attığında anılardan kaçması imkânsızdı.

Greta sırtını Viktorya döneminden kalma devasa bir şömineye dayamıştı; o kadar büyüktü ki, kollarını göğsünde kavuşturmuş, şöminenin içinde duruyor olabilirdi. Üstündeki duvardan devasa bir Picasso sarkıyordu.

Franklin bu eseri 1980'lerin başında ilk milyonlarından birkaçıyla satın almış ve ailenin New York'taki evinin oturma odasına asmıştı.

Franklin Storm'un Picasso'ya sahip olabilecek kadar zengin olduğunu oradan geçen herkes bilirdi.

Alice neredeyse doğduğundan beri Picasso'dan nefret ediyordu - sadece satın almanın ardındaki temel sebepten dolayı değil (herkes küçük Frankie Storm'un ne kadar başarılı olduğunu görüyor muydu?), aynı zamanda büyüdükçe sanatı sanatçıdan ayrı göremediği için. Franklin hiç şüphesiz viskisini yudumlayıp kübist şahesere bakmış ve kızının sanatsal zevkinden yakınmıştı - ki kendisi de muhtemelen iyi bir sanatçı olamazdı.

Babası onun sanatını hiç önemsememişti, lisede ve üniversitede prestijli ödüller kazandığında (Storm'da çalışmak için sanatçı olmasına gerek yoktu, onun planı da buydu) ve sürgünden sonra öğretmenlik yapmayı seçtiğinde (yapamayanlar öğretti, değil mi?), bu yüzden halka açık sanatını gizli tutmuş, kendi başına saygın bir sanatçı olma yolunda ilerlediğini ailesine hiç söylememiştir.

Hayatının bu kısmı, ailesinden uzak kaldığı yıllarda çiçek açmıştı ve onlara ait değildi. Onların adını bile taşımıyordu.

-Alice Foss olarak resmetmişti, soy ağacında ne ailesinin ne de fanatiklerinin (Storm Inc. hisse senedi fiyatını birkaç aylığına altüst ettikten sonra bunlardan birkaçı vardı) aramayı düşünmeyeceği kadar geride bir isim.

Sam, fotoğraflar, plaketter ve övgülerle dolu duvarın dibindeki tereyağlı deri kanepeye oturmuş, odanın diğer ucunda Franklin'in değerli Arne sandalyelerinden birinde lotus pozisyonunda oturan Emily'ye bakıyordu. Onun arkasında, tavandan tabana uzanan devasa pencereler New England'ın en güzel manzaralarından birine sahipti - tüm ihtişamıyla Naragansett Körfezi, babalarının ofisi için bu özel yeri seçmesinin nedeni olduğunu iddia ettiği asırlık kızıl meşenin ötesine yayılıyordu.

Gerçi şu anda kimse o manzaraya bakmıyordu. Onun yerine Franklin'in ağır ve karanlık, servetine servet katan çelik, krom ve safir camın tam zıttı olan devasa maun masasına odaklanmışlardı. Görmezden gelinmesi imkânsızdı, zaten göz korkutucuydu ve Elisabeth'in sabit bakışlarını tablete sabitlemesiyle daha da göz korkutucu hale gelmişti.

"...hepinizin bildiği gibi, dağınıklıktan hoşlanmam." Bir çocuktan diğerine bakarak vaazını bitirdi ve bakışlarını kapı aralığındaki Alice'e çevirdi. "Bize katılmanız ne güzel."

Alice'in sırtı anında kalktı. Kapı aralığında durduğu yerden odaya doğru bir adım attı. "Sabah altıda aile toplantımız olduğunu bilmiyordum."

"Yarının oldukça önemli bir gün olduğunu düşünürsek, alarmı erken kurduğunu düşünebilirdim," diye yanıtladı annesi, sanki her şey son derece olağanmış gibi.

"Uyanıktım aslında," diye karşılık vermekten kendini alamadı Alice, her ne kadar sesinin yeniden on iki yaşındaymış gibi çıkmasından nefret etse de. "Ne kaçırdım? Sanırım en iyi şarkıları?"

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Elisabeth. "Benim en iyi şarkılarım yok."

Sam kuru bir sesle, "Beni konukların önünde utandırma," dedi. "Beni Gizli Servis'in önünde utandırma," diye ekledi Emily.

Greta bile oynadı. "Beni ilk beyefendinin önünde utandırırsan, kendini tehlikeye atarsın."

Elisabeth bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Özellikle de Alice küçük bir kahkaha attığında. "Hadi ama anne. Bu isyan hareketini bize binlerce kez okudun."

Annesi bir an için dudaklarını büzdü. "Yine de, babanı tüm dünyanın önünde utandırdığında bunu anlamamış gibi görünüyordun."

Bu sözlerin ardından tüm oda kıpırtısız kaldı ve Alice bu sözlerin sert ve incitici etkisini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı; kimsenin onu savunmak için bir şey söylememesi durumu daha da kötüleştirdi.

Alice konuşmadan Claudia içeri girdi. "Emily çay içmek isteyebileceğini düşündü, Elisabeth."

Sanki her şey tamamen normalmiş ve Elisabeth kötü bir darbe yememiş gibi, "Biliyor musun, çay isterim," dedi. Claudia çayı doldurdu ve fincanı uzattı. "Claudia, sen gerçekten de çocukların en iyisisin."

Sam, "O senin çocuğun değil," derken Emily, "Çay benim fikrimdi," diye belirtti.

Elisabeth gülümsedi ve Claudia'nın kolunu okşadı. "O zaman kayınvalidelerin en iyisi."

Herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. Dikkat çekici bir şekilde, Claudia sesini ilk bulan kişi oldu. "Bunun doğru olmadığına eminim," dedi Claudia, karısına doğru eğlenen bir gülümseme fırlatarak ve odadan çıkmadan önce gözlerini deviren bir karşılık alarak.

Elisabeth fincanı dudaklarına götürdü ama itiraz etmedi. "Teşekkür ederim."

Nerede kalmıştım Sam?"

"Alice'e veriyordun," dedi Sam, annesinin yorumunu duymazdan gelerek.

"Emin misin?" Greta araya girdi. "Sıla'ya veriyor gibi görünüyordu."

Sam karşılık veremeden odada bir alarm korosu duyuldu ve Emily ile Greta saatlerine baktılar. "Oooh. Kötü şans, Sam," dedi Emily, sevinci hissediliyordu. "Saat 6:59, biraz dinlenmen gerek."

"Alarmı 8:59'a kur," dedi Greta, Sam'e dikkatle bakarak. "Bu çok şeytani," dedi Alice.

"Öyle değil mi?" Greta sordu. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Sana siktirip gitmeni söylemek için hâlâ bir dakikam var," diye araya girdi Sam.

Sıla kapıda belirdiğinde kelimeler daha ağzından yeni çıkmıştı. "Günaydın," dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Sam'in bana ihtiyacı olabilir diye alarmı beş dakika sonrasına kurdum."

"Ve... kanun kaçağı, tam zamanında," dedi Greta, sesinin altından.

Sam duydu ve bundan hiç hoşlanmadı. Telefonunu kaldırdı ve Sıla kanepede onun yanına otururken bir şeyler yazdı. "Var. Sen. Yaptın. Yaptın. Henüz." Robotik ses Greta'ya bakarken konuştu.

"Neyi?" diye sordu Greta.

Telefonunun cevap vermesine gerek yoktu. Yüzü çok şey söylüyordu. Greta Alice'e döndü. "Ona söyledin mi?"

"Kesinlikle söylemedim," diye itiraz etti Alice. "Söylemişsin gibi görünüyor." "Greta. I-"

"Kimse ona söylemedi." Sila araya girdi ve Alice'i savunuyor olabileceği ihtimalini "Mektubunuzu bulduk," diyerek hızla bertaraf etti.

"*Bulduk*," dedi Emily, sandalyesinden kalkıp derin bir yan kıvrıma kayarken inanmazlığı hissediliyordu.

Alice alay etmesine engel olamadı. "Aramaya gittim demek istiyorsun sanırım."

Sıla'nın kaşları çatılırken Sam suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi ama konuşmasının (özür dilemesinin) yasak olmasına da şükretti. "Herkesin görevlerini nasıl yerine getirdiğini hepimizin bilmesi en doğrusu - biz kendi görevlerimiz konusunda çok aleniyiz. Sam konuşmuyor. Teknelerin kirecini çözüyor ve sis çanlarını tamir ediyoruz." Arkasına yaslandı ve Elisabeth'in en sevdiği kayınvalidesiymiş gibi kollarını kavuşturdu. "Kontrol etmekte haklıyız. Ne de olsa bu bizim mirasımız."

"Sam'in mirası," dedi Alice. "Ne?"

Sıla tersledi.

"Bu Sam'in mirası. Senin değil."

Sıla bakışlarını Alice'in üzerine dikti. "Sam'in çocukları var, Alice. Onlar adına ben konuşuyorum."

"Lütfen biri bana Greta'nın ne yapması gerektiğini söyleyebilir mi?" Elisabeth açıkça sinirlenmiş bir halde araya girdi. "Hepinizin bana karşı birleşmesinden nefret ediyorum."

Sanki hepsi Greta'ya karşı birleşmemişlerdi.

Sıla'nın keyfi yerindeydi. "Greta, Tony ile olan ilişkisini bitirmek zorunda."

Odadaki herkesin aynı şeyi düşündüğünü bilmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu: *Franklin neden seni de susturmadı?*

"Elbette üzücü," diye ekledi Sila sessizlikte (anlaşılan zihin okuyucu değil), "ama hepimiz mirasın... en önemlisi olduğu konusunda hemfikir olabiliriz?" Sanki miras her zaman herkesin aklında değilmiş gibi. "Eğer bunu yapmazsa, miras falan kalmaz."

"Başparmak yukarı emoji." Sam'in telefonu, son sözü söylüyordu.

Alice tüm bunları görmezden geldi, hâlâ halıya gömülmüş olan Greta'ya odaklandı. Sessizdi. Elbette öyleydi. Greta'nın gerçeği her zaman sessizlikte kaybolurdu ve orada

Alice'in buna dayanamadığı, onu sarsıp harekete g e ç i r m e k istediği anlar oldu. "Greta," diye ısrar etti. "Az önce buradaydı."

Greta başını kaldırıp baktı. "Nerede?"

"Koridorda. Muhtemelen senin iyi olduğundan emin olmak için. Ve gazla aydınlatılmamak. Gidip bakmalısın eğer o-"

"Greta hiçbir yere gitmiyor," dedi Elisabeth. "Ve kimse kimseye gaz vermiyor."

"Tabii ki hayır. Sen bunu asla yapmazsın anne," dedi Alice.

"Dikkatli ol," dedi Emily, sözleri ön katın içinde yankılanıyordu. "Kendisine böyle denmesinden hoşlanmıyor."

"Ne denmesinden?" Alice sordu.

"*Anne.*"

Elisabeth elini alına götürdü. "Tanrı aşkına Emily. Bu kadar dramatik olmayı bırakır mısın? İşte tam da bu yüzden insanların bunun işleyen bir aile olduğuna inanmayacağından endişeleniyorum."

Bir an için kardeşlerin kilidi açıldı, Elisabeth çocukları arasında olup bitenlerden bıktığına karar vermeden önce bu vahşi ifade onları bir kalp atışı için bir araya getirdi.

"*Yarın* adada iki yüz kişi ağırlayacağım, bunların çoğu *son derece özel* insanlar ve sizin *duygusal olmanıza* izin veremem." Dikkatini önündeki 1107'ye vermeden önce Greta'ya tükürür gibi konuştu. "Bunu senin halletmeni bekliyorum." Greta cevap vermeden Elisabeth devam etti. "Bu arada bugün Storm ve Gizli Servis'ten bir ekip güvenlik taraması için gelecek, umarım bugün yine ortadan kaybolmayı planlamıyorsundur Alice."

"Ortadan kaybolmuyorum. Ben buradayım."

"Dün neredeydin ki?" Greta sordu. "Bize yardım etmeniz gerekiyordu." Soru çok tanıdık bir şekilde keskin bir suçlamaydı
-Greta, spot ışıklarını kendisinden uzaklaştırmak için bir yol arıyor. Hayat boyu süren bir özellik.

Alice çenesini kaldırdı. "Öğleden sonrayı odamda geçirdim. Bensiz herkesin meşgul olduğu çok açıktı."

"Peki ya sabah? Yardım ediyor olman gerekirken?" Greta dürttü.

"O. O. Jack ile. Jack'le." Alice, Sam'in telefonunun sesini duyunca gözlerini kapadı.

"Ne?" Elisabeth, Greta ve Emily hep bir ağızdan konuştu.

Alice kardeşine döndü. "Ben-" Sam ona bir bakış attı, inkâr etmesi için cesaretlendiriyordu. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Sen kayığı aldığında Saoirse kayıkhanedeydi," dedi Sila. "Gidebileceğini düşünmüş, o yüzden bizi bulmaya geldi... Sonra hepimiz seni gördük."

"Gitmiyordum."

"Saoirse gidebileceğini düşündü. Ama sonra denize açıldınız ve biz de sadece... tatil yaptığınızı fark ettik."

"Alice dün teknede miydi?" Elisabeth sordu.

"Evet. Yelkenli," dedi Sila mutlulukla. "Hepimiz sis çanındaydık - Franklin'in emirleri doğrultusunda tekneyi temizlemek ve yağlamak için parçalara ayırıyorduk. Bildiğin gibi çok gayretliyiz Elisabeth." Sila etkili olması için durakladı, sonra devam etti. "Yelken açtığın için seni suçlamıyorum elbette Alice. Babandan bir mektup almamış olsaydık biz de aynısını yapardık. *Ama yaptık.*"

Alice boşuna bir Fırtına olarak yetiştirilmemişti. Baldızının yemine karşılık vermedi. Emily, "Sakin ol Sila," dediğinde bile.

"Neden Jack'le birlikteydin?" Elisabeth Storm, konuya bağlı kalmakta her zaman çok başarılıydı.

"Jack ve Alice birlikte çok zaman geçiriyorlar," dedi Sila, dedikodu yapmayı yeni öğrenmiş bir ergen gibi konuşarak, yüzündeki ifade en iyi şekilde neşeli olarak tanımlanabilirdi. "Saoirse, Cuma sabahı onu kilitli kilerden kurtardığını söyledi."

Tamam. Alice, aile geleneklerine karşı gelmek ve doğruyu söylemek anlamına gelse bile, iş tamamen rayından çıkmadan önce bu durumu kontrol altına almak zorundaydı. "Babam ona bir de görev verdi. Yelken açması gerekiyor."

Herkes birbirine baktı.

"Neden?" Greta sordu.

"*Benim* teknemle mi?" Elisabeth sanki on yıldır *Lizzie*'deymiş gibi sertçe sordu.

Sam öne atıldı. "O-"

Herkes Sam'e döndü, o da hatasını hemen fark etti. Telefonunu kaldırdı ve öfkeyle bir şeyler yazdı. "O. O. Al. A. Ducking. *Kestik*. Bu. Anne. Clucker."

"Samuel," dedi Elisabeth sert bir sesle. "Dil." Emily odanın diğer tarafından bir kahkaha attı.

"Merak etme Sam," dedi Emily. "Alacağın CEO'luk işiyle birlikte gelen saçma ikramiyeyle kendini avutabilirsin."

Sam yazmaya devam etti.

"Pekâlâ. Bu bekleyiş çok sinir bozucu, değil mi?" Elisabeth, herkes Sam'in telefonundan *gelen tıkırtıya* kilitlenirken, "Bu bekleyiş sinir bozucu, değil mi?" diye sordu.

Alice ve kız kardeşleri Sam eklemeyen önce eğlenerek bir bakış paylaştılar, "Biz... Bilmeliyiz. Bilmeliyiz. Eğer. O.. İçinde. Bilmeliyiz. Karışık." Biraz daha yaz. "Ve.. Eğer.. Alice. Çalışıyorsa. Çalışıyorsa. Çalışıyorsa. Onunla."

"Onunla çalışmıyorum," diye kendini savundu. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama eminim bu konuda bir komplo teorisi uydurmuşsundur. Garantili bir tuzak olan bu aptal oyunla ilgilenmediğimi açıkça belirtmedim mi?"

"O zaman neden onunla birlikteydin?" Sıla sordu.

Sam telefonunu bıraktı ve sanki gerçekten bir şey yapmışlar gibi karısına doğru bir el salladı. Alice gözlerini devirdi ve odaya baktı, ancak tüm ailenin bir cevap beklediğini fark etti.

"Benden denize açılmamı istedi," dedi Alice, Sam'in gözleri kısılmıştı ve telefonunu eline alıp öfkeyle yazmaya başladı. "Bu kadar. Hiçbir şey olmadı."

Greta'nın kaşları kalktı ve Alice bu zoraki hata karşısında irkilme isteğine karşı koydu. Ama Greta tam olarak ne tür bir *hiçbir şey* olup olmadığını araştırarak durumda değildi. Onun yerine, "Neden gittin?" diye sordu.

"I-" Alice durdu. "Bilmiyorum." "Boş zaman gezisinde sıradan arkadaşlar mı?" Emily'ye baktı. "Biz arkadaş değiliz."

Kız kardeşi güldü. "şaka yapmıyorum. Jack arkadaş edinecek bir tipe benzemiyor. Çok sert ve zor biri. Bir keresinde onun doğum haritasını çıkarmayı teklif etmiştim ve bana vakti olmadığını söylemişti, biliyor musun? Bana doğum tarihini bile söylemedi, bu yüzden size güneş burcunu bile söyleyemem, ancak Oğlak olduğundan şüpheleniyorum. Yükseleni Başak." Sam'e baktı. "Bu Sam'in ona neden katlanamadığını açıklıyor-Koç."

"Alice'in nişanlısı yok mu?" Sila aniden tetikte sordu.

"Biz sevgili değiliz." Durakladı. "Jack ve ben. Tabii ki. Griffin ve ben değil." İşler karışmaya başlamıştı. "Mesele şu ki, Jack'le yatmıyorum."

Kapa çeneni, Alice.

Bütün aile ona bakıyordu. "Umarım öyle değildir," dedi Elisabeth.

Bir an için kimse cevap vermedi ve Alice, Sam istemeyerek de olsa günü kurtarana kadar sessizlikten utanç duyarak ısındı. "Bu. Bu. Bull. Gemisi." Bir duraklama. "Gemi." Bir daha. "Gemi." Hayal kırıklığıyla inledi.

Emily ters ters baktı. "Bu bir yelkenli, Sam. Gemi değil." Ona ölümcül bir bakış fırlattı.

"Tam bir karmaşa, olan bu." Elisabeth Alice'ten Greta'ya baktı. "İnsanların ne diyeceğini düşün. Babanın aptalca oyunu, Alice'in Jack'le oynaşması-"

"Tamam, bir kez daha söylüyorum, *etrafta kedi gibi dolaşmıyoruz*."

Elisabeth hâlâ konuşuyordu. "Greta, macerasına bir türlü son vermediği için üzülüyor..."

Söyledikleri çok acımasızcaydı. Greta ve Tony'nin sahip oldukları şeyi küçümsemek.

"Bu bir-" Greta Tony'yi savunmaya başladı. Elisabeth'in soğuk bakışları altında durdu, tartışmaktan daha iyisini biliyordu.

"Biliyor musun, babanın bu oyunlarda neyin iyi olduğunu bildiğini düşünmeye başlıyorum." Elisabeth bıçağı çevirdi. "Bitir şu işi, Greta." Direktifini verdikten sonra Alice'e baktı. "Ve sen. *Gazeteci* arkadaşlarıyla konuşurken sağduyulu davranmanı bekliyorum." Annesi *gazeteciyi, politikayı* söylediği gibi söylüyordu. Ya da *karbonhidratlar gibi*. "Tren istasyonunda fotoğrafçıların olması yeterince kötü zaten."

"Tren istasyonunu nereden biliyorsun?" Alice sordu ama cevabı biliyordu. Gözlerini yere dikmiş, kalın safir yığınının dalıp gitmiş olan Greta'ya baktı. Elbette annelerine söylemişti. Ve karşılığında hiçbir sadakat beklentisi olmadan. "Önemli değil." Alice doğruldu, ses tonunu sertleştirdi. "Onlarla konuşmadım."

"Emin misin?" Alice tekrar annesiyle yüzleşti, ihanet göğsünde sıcak bir şekilde hissediliyordu. Yaşlı kadının yüzünde bir gerginlik vardı. Gözlerinin altında belli belirsiz gölgeler vardı. Dudaklarının köşelerinde bir gerginlik vardı.

"Evet anne, eminim babamın fotoğrafımı çekmek için para alan bir grup insana ayrıntılı bir miras oyunu planladığından bahsetmedim. Kız kardeşimin yıllar süren gizli aşk ilişkisinden de bahsetmedim."

"Peki," diye karşılık verdi Elisabeth. "Bunu düşündüğümüz için bizi suçlayamazsınız. Artık tam olarak ailenin bir parçası değilsin."

Alice donakaldı, bu sözler hiç beklenmedik değildi ama yine de tahmin ettiğinden daha keskin kesiyordu. Yine de Alice'in içini boşaltan bu sözler değildi. Onları takip eden sessizlikti; kimse onları çürütmek istemiyordu. Emily pencereden Franklin'in ağacına bakıyordu. Greta dudağını çiğniyor, kendi endişesi tarafından tüketiliyordu. Sila'nın gözleri kocaman. Sam'in telefonu sessiz.

Konuşmalarına gerek yoktu. Anlaşmaları yeterince gürültülüydü. Babası onu adadan ve ailesinden sürgün ettiğinde her ne olduysa, bu en iyi ihtimalle Alice'in seçimi, en kötü ihtimalle de onun hatasıydı. "Gerçekten mi? Hiçbiriniz..." Başını iki yana salladı. Buna değmezdi. "Pekala. Ne düşünürseniz düşünün, gerçek aynı. Kimseye hiçbir şey söylemedim."

"Mmm." Ses rahatlatıcı değildi, annesinin sandalyesinde arkasına yaslanıp sanki bir savaştan çıkmış gibi nefes veriş de öyle.

Alice hayal kırıklığı ve öfkeyle titriyordu. Tek istediği *gitmekti*. Burada kalmanın ne anlamı vardı? Yas tutmak ya da acıyı paylaşmak için değildi. Bu ailenin her ikisine de erişebilmesi gülünçtü.

Buna ihtiyacı yoktu. Ya da onlara. Ya da paraya. Onun bir hayatı vardı. Arkadaşları. Bir geleceği. Miras, Alice'in kendisi için kurduklarını mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Onunla her zaman Alice Storm Inc. olacaktı. O olmadan... belki de onu isminden daha çok sevecek birini bulabilirdi. Onu takdir edecek

Doğumunun gerekliliklerinden daha fazlası için. Almaktan başka bir şey yapamayan bu oda dolusu insanın aksine, verebileceğinden daha fazlası için.

Artık tam olarak ailenin bir parçası değilsin.

Kimse Elisabeth'i düzeltmemişti.

Defol git adamdan.

Kimse Franklin'i durdurmamıştı.

Hiçbir şey değişmemişti.

Eğer Greta o anda yumuşak ve kırık dökük bir sesle konuşmasaydı, o da oracıkta çıkıp gidebilirdi. "Lütfen, Alice." Kız kardeşi bakışlarını kaldırdı ve Alice her şeyi gördü; üzüntüyü, kederi, hayal kırıklığını, kaybı. Greta, görevi grubun en kötüsüydü. Greta, hiçbir zaman çekip gidememişti. Greta, harap olmuştu.

Bir kalp atışı için, tabloda, ön plandaki kız kardeşinden ve arka plandaki o lanet Picasso'dan başka bir yere bakamayan Alice, hepsinin kendi yollarıyla... biraz... harap olup olmadıklarını merak etti.

"Lütfen," diye tekrarladı Greta, yumuşak bir sesle, kelimenin içinde bir şey vardı, sanki Alice'i hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ve yine de yardım istiyordu. Gerisini söylemesine gerek yoktu. Alice yine de duydu.

Kal.

Başını sallamadan önce bir vuruş yaptı. Greta'ya bir dayanak noktası sunuyordu. Çünkü onlar kardeşti. Ve kız kardeşler böyle yapardı. En azından Alice hep böyle yaptıklarını hayal etmişti. Normal ailelerde.

Neye benziyorlarsa artık.

BÖLÜM

12

IT MIGHT HAVE BEEN Alice, Storm ailesinin resmi olarak tanınan bir üyesi olalı beş yıl olmuştu, ancak önemli bir iş de dahil olmak üzere: Gizli Servis eve geldiğinde şık görünmeliydin.

Bir saat sonra eski saç kurutma makinesini kullanmış ve gerçek rimel sürmüş olarak orta merdivenden indiğinde annesi, Claudia ve Storm kardeşlerin geri kalanının ancak şüpheli olarak tanımlanabilecek bir şekilde bir araya toplanmış olduklarını gördü. Alice'in söyleyebildiği kadarıyla, fuayenin duvarındaki bir tabloya bakıyorlardı; bu, bırakın birkaç başkanın güvenlik görevlilerinin yolda olduğu bir günü, normal bir günde bile tuhaftı.

"Ne yapıyoruz biz?" Alice sordu, Greta ona anlamlı bir bakış fırlatıp başını Elisabeth'e doğru eğmeden önce.

Anneleri kıpırdamadan durmuş, Alice doğmadan önce fuayenin arka tarafında asılı duran, Arles'da sonbaharı gösteren Belle Époque dönemine ait, altın kavaklar ve lahitlerden oluşan bir tabloya bakıyordu. Elisabeth'in yanında Emily ve Greta vardı, Sam ise birkaç adım ötede, klasik Viktorya dönemi mavisi (kobalt) ve maun lambri ile çerçevelenmiş duvara yaslanmıştı.

"Anne?" Alice sordu, Elisabeth cevap vermeyince şaşkınlığı daha da arttı. Greta'ya bakan Alice, "Ne oldu?" diye sordu.

"Babanın iş hayatında neden bu kadar başarılı olduğunu biliyor musun?" Elisabeth hülyalı bir şekilde, resme perçinlenmiş halde sordu. Cevap beklemedi, onun yerine resimdeki toprak yolda yürüyen koyu renk giysili küçük insanlara seslendi. "Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davrandı. İnsanlara şaşmamalı

milyonlar harcadı. Her şeyin basitçe gerçekleşeceğine olan inancı sonsuzdu. Sanki bunu isteyebilirmiş gibi." Bir duraksamadan sonra Alice'e baktı. "Ama sen değil, Alice. Sana hiçbir şey yaptıramazdı. Merhaba."

Tuhaf. "Merhaba?"

Elisabeth tekrar resme baktı ve kavaklarla konuştu. "Ağaçlar çok rahatlatıcıdır."

"Ne üzerinde Dünya?" Alice sordu, toplantı onu kardeşler' şok olmuş ifadeler. "Onun nesi var?"

"Benim hiçbir şeyim yok," dedi Elisabeth. "Sende çok yanlış bir şeyler var," diye cevap verdi Alice.

"Sanırım biraz yürüyeceğim," dedi Elisabeth. "Belki de yüzerim."

Greta tiz bir yarım kahkaha attı, bu tamamen panik olabilirdi. Kötü bir gün geçiriyordu. "Gizli Servis güvenlik taraması için geliyor. Babamın şirketten ekibi de hazırlık ve oyun öncesi için geliyor. Elimizde bir mil uzunluğunda bir liste var anne. Yarın iki yüz çok önemli insan burada olacak, unuttun mu?" Greta öyle dedi. "Yüzmeye gidemezsin."

"Sanki bir ürün lansmanıymış gibi konuşuyorsun," dedi Alice.

"Biraz düşünürsen öyle sayılır," dedi Sam uzaktan.

"Pekâlâ. Bugün başka her ne oluyorsa," dedi Emily sakince, bir kolunu Elisabeth'in omuzlarına dolayarak, "Annem biraz ara veriyor."

"Ara... ara mı?" Greta bu kelimeyi Emily yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi tekrarlardı, ki bu çok mantıklıydı, çünkü Elisabeth Storm hayatı boyunca hiç ara vermemişti.

Emily başını salladı. "Kesinlikle."

Elisabeth en küçüğüyle yüzleşmek için döndü. "Emily. Çok güzel gözlerin var. Bana çok benziyorsun."

"Evet!" Emily, "Belki gidip biraz su ya da başka bir şey alabiliriz? Susadın mı?"

Elisabeth dudaklarını şapırdatarak cevabını sınıadı. "Belki mi?"

Ne oluyordu? Ne oluyordu. Sanki... "Ohhhh Tanrım," dedi Alice, bakarak. "Kafası güzel."

Bütün toplantı hareketsiz kaldı.

Greta, Elisabeth'in diğerkolunu tutarak, "Bu imkânsız," dedi. "Nasıl olabilir-" "Öyle miyim?" Elisabeth cevapla pek ilgilenmiyor gibi görünerek sordu. "Ne *oluyor* Greta?" Sam duvardan inerek, "Benden ne istiyorsun?" dedi.

"Benden ne istiyorsun?" dedi Greta. "Eminim annem kafayı bulmak istememiştir, Sam." Bu neredeyse anlaşılamayacak kadar hafif bir ifadeydi. Elisabeth Storm *asla* böyle bir şey yapmazdı.

"Bunu senin gözetiminde yaptı," dedi.

"Ben onun bakıcısı değilim," diye tersledi Greta. "Bundan emin misin?"

"Tamam Sam. Yararsız ve iğrenç davranıyorsun," diye araya girdi Alice. "Nasıl olduğu önemli değil-"

"Ne oldu?" Claudia koridordan mutfığa girdi. Sam dönerek onunla yüzleşti. "Sen!"

Claudia'nın kaşları kalktı. "Peki ya ben?"

"Annemize ilaç verdin!" Emily'ye baktı ve herkesle konuştu. "Tabii ki verdi. Yanlarında lanet olası bir eczane getirmişler. Her gece ikinizin kafayı bulmasının kokusunu alabiliyorum; benim odam seninkinin hemen altında Emily."

"Oh, biliyorum," diye karşılık verdi Emily. "İkinizin her gece birbirinize bağırdığınızı duyabiliyorum. Kulakları çalışan çocukların olduğunu unutmamalısın Sam."

Vay be.

"Sen küçük bir bi-"

"Hey!" Claudia araya girdi. "Dikkat et."

"Yoksa beni de mi uyuşturursunuz?"

Claudia hepsini şaşırtarak, "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma," dedi.

"Claud." Emily bir elini karısının omzuna koydu. "Sorun yok."

"Biliyor musun?" Sam söyledi. "Sen de bir bi-"

"Sam." Tek bir hece, küçük mekânı parçalayacak kadar sessiz ve uyarı dolu bir şekilde kesti. Herkes kapının yanında, alacalı bir ışık sütunu içinde duran Jack'e baktı; güneş onu duvarın üstündeki devasa vitray pencereden görüyor ve mermer gibi görünmesini sağlıyordu.

Heykel, hepsini yargılamak için oraya dikilmişti, düşüncesi çenesinin duruşundan belliydi.

Alice içinden geçen tepkiyi duymazdan geldi, kimse konuşmuyordu, Jack'in suskun bakışlarının tüm odağı kardeşinin üzerindeydi. "Bu kadar yeter."

Sam sustu, sanki Jack zamanı hızlandırmıştı ve Sam'in sessizliği gerekliydi.

Jack, Alice'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce aileye "Günaydın," dedi. "Alice." Neden onun adını böyle söylemek zorundaydı ki? O derin gürültüyle, sanki karanlıkta durmuş da söylemeyi bekliyormuş gibi?

Çenesini kaldırdı. Onun ses tonuna *uymadığından* emin oldu. "Jack."

"Gizli Servis bir buçuk saat içinde burada olacak," dedi Jack sakince, saatine bakarak. "Zamanında gelmeye özen gösterirler."

"Onlarla buluşacak mısın?"

"Planlamıştım. Bu Storm için yaptığım ilk ziyaret değil."

"Ben halledebilirim," dedi Sam, huysuzlanarak. "Ben yetişkin bir adamım." "Ne olursa olsun," dedi Jack, "birkaç saat sürecek."

Bu da Sam'in burada bulundukları sürenin bir kısmında sessiz kalacağı anlamına geliyordu.

Sam'in bakışları Jack'in üzerinde yoğunlaştı, parmak eklemleri telefonunun üzerinde bembeyaz kesildi. Kendisini aşan bir adam olan Jack'le karşılaşmayı düşünüyor olamazdı. "Bunu bilerek yaptın."

Sanki bir işaretmiş gibi Greta'nın alarmı çaldı. Emily genişçe gülümsedi. "Bir dakika daha."

"Konuşamazsın Sam," dedi Elisabeth hülyalı bir sesle. "Onlarla kim buluşacaksa muhtemelen konuşabilmeli. *Başkanı* koruyorlar."

"Biliyor musun," dedi Sam ellerini iki yana açarak, "belki de en iyisi budur - o zaman Federallere annemin neden uçurtma gibi uçuşunu açıklamak zorunda kalmam."

"Bu da bizi... *annemin* neden uçurtma gibi uçuşuna getiriyor?"

Herkes Emily ve Claudia'ya baktı, onlar da inkâr etmekten daha iyisini biliyorlardı. Emily başladı. "Bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir. Çay konusunda. Daha önce."

"Annemin *en sevdiği* çayın bu sabah getirildiğini mi söylüyorsun?" Greta, Claudia'ya bakarak, "Onlara söylemedin mi?" dedi.

"Onlara söylemedin mi?" Claudia karısına şöyle dedi.

"Bunun olacağını düşünmemiştim..." Emily elini salladı. "Bunun onu sakinleştireceğini düşünmüştüm!"

Alice, "Adil olmak gerekirse, bunu yaptı," dedi ve ekledi, "Emily, bunu mümkün olan en iyi şekilde söylüyorum, ama ne düşünüyordun?"

Emily'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun onu rahatlatacağını düşünmüştüm."

Claudia, "Bütün gece annenin kaygıları için endişelendi," diye savundu. "Herkes için işleri kolaylaştırmak için. Özellikle de Greta için."

"Neden? Ben iyiyim," diye ısrar etti Greta, sanki hepsi onun duygusal çöküşüne tanık olmamışlar gibi. "Daha kolay olmasına ihtiyacım yok."

"Hmm," Claudia bu açıklamanın ardından oluşan inanmaz sessizliği doldurdu. "Kaldırabileceği miktarı yanlış değerlendirmiş olmalıyım. Yemek yiyor muydun Elisabeth?"

Emily ve Greta hep bir ağızdan, "Elbette hayır," diye cevap verdiler.

Claudia acı dolu bir ses çıkardı ve odadakilere seslendi. "Çok özür dilerim."

"Üzülme hayatım," dedi Elisabeth yumuşak bir sesle, Claudia'nın elini tutarak

kendi. "Kendimi *çok iyi* hissediyorum."

Gülen tek kişi Alice oldu.

"Tamam anne," dedi Emily, sakın ve ölçülü bir hareketle. "Federallerin ziyaretini es geçip bir ağacın altına oturmaya ne dersin?"

"Belki Franklin'in ağacının." Dönüp Claudia'ya baktı. "Oh! Piknik yaparız! Şu sevdiğin tavuk salatası var ya!"

Claudia başıyla onayladı ve Emily'nin bakışlarıyla buluştu. "Mükemmel. Ben alırım."

Baldızının oradan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır olması takdire şayandı ve Alice'in kahkahası geri döndü.

"Tanrım, Alice! Bu hiç komik değil!" Greta'nın sesi ön kapıdan dışarı fırlayacakmış gibi çıkıyordu.

"Biraz komik," diye önerdi Alice.

"Gerçekten değil," diye tersledi Greta. "Şimdi onunla ben ilgilenmek zorundayım!"

"Hayır, yok," dedi Emily. "Şu anda tam anlamıyla onunla ilgileniyorum."

"*Sen mi?*" Greta dedi ki. "Ona bir fincan Earl Grey koyman için sana güvenilemez, Emily. Yani, belli ki. Çünkü hayatın boyunca bir kez bile endişelenmek, düşünmek ya da sorumluluk almak zorunda kalmadın."

Bunu söylemek çok acımasızcaydı ve Alice araya girdi. "Greta."

"Yapma." Emily doğruldu, beş-iki yaşından çok daha uzun görünüyordu. "Ben çocuk değilim, biliyorsun. Anneme bakabilirim. Eğer bana izin verirsen, taşımaktan gurur duyduğun o ağırlığın bir kısmını hafifletebilirim."

Birbirlerine baktılar ve Alice belki de ilk kez Emily'yi anladı. O anlamsız ya da uçarı biri değildi. O bir yetişkindi. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde garip bir düşünceydi ama belki de bu tam da olgunluğu test eden türden bir senaryoydu. Bir hata, bir sırra dönüşmek yerine açıkta kalmıştı.

"Claudia." Jack herkesi izlediğini hatırlatarak konuştu. "Bu çayı daha önce kullandın mı?"

"Ah, elbette." Elini salladı. "Bilmediğim bir şeyle çay yapmazdım. Ben amatör değilim."

"Az bile söyledin." Sam'in telefonu.

Alice bir kahkaha daha attı ve Greta hepsine alaycı bir bakış fırlattı. Alice omuz silkti. "Belki de bunu onlara bırakmalısın."

Greta'nın zar zor başını sallaması için bir sonsuzluk geçti. "Peki."

Hava değişti ve Emily şaka yapmaktan kendini alamadı. "Biraz denemek ister misin, Greta? Yolculuk hoşuna gidebilir."

Evrende Greta'dan daha az keyif alacak kimse yoktu.

"Hayır, teşekkür ederim." Greta saatine baktı. "Babamın tüm ekibi *Gizli Servis*'le birlikte gelmek üzere, annemin *kafası* iyi ve yarın dünyanın yarısı kederimizle nasıl başa çıktığımızı değerlendirmek için burada olacak. Tanrım. *Birinin* bu serpinti sırasında ayık olması gerekiyor."

"Lütfen," dedi Alice. "Gizli Servis'in bunu daha önce görmediğini mi sanıyorsun? Storm A.Ş.'deki tüm üst düzey yöneticiler -babam da dahil olmak üzere- şirketin ilk on yılını kokainle geçirdi. Ayrıca" -Jack'e doğru bir el salladı- "Jack bunun için var. Bir şeyleri tamir etmek için." Jack'in bakışlarıyla karşılaştı. "Değil mi Jack?"

Jack'in ona atıfta bulunmasına şaşırdığını gösteren tek işaret kaşlarının hafifçe kalkmasıydı. "Doğru."

"Jack. Öyle. Değil. Değil. Görevde Değil," dedi Sam'in telefonu.

Greta başını salladı. "Sam haklı. Bu onun ailesi değil. Bu onun eğlencesi değil-" Durdu. "*Kutlama*. Annemin." Aslında Franklin'e aitti ama kimse onu düzeltmedi. "Birimiz yetişkin gibi davranıp bunu halletmeli, eğer annem yapamıyorsa çünkü o-"

"Bir ağacın altında oturuyorum," diye yardım etti Alice.

"Franklin'in ağacı," diye tekrar açıkladı Elisabeth, hülyalı bir ifadeyle.

Greta kaşlarını çattı. Emily'ye baktı. "Daha ne kadar böyle kalacak?"

"İyi olacak. Sadece etkisinin geçmesi

gerekiyor." "Bu ne kadar sürecek?" Alice

sordu. "Çok sürmez. Yarına kadar iyileşir."

"*Yarına* kadar!" Greta bağırdı.

"Sakin ol, Greta. Mikrodozlamadan daha kötü şeyler de var." Emily Jack'e baktı ve "Jack Gizli Servis'le başa çıkabilir. Yani, ona bir baksana."

Kaşları havaya kalktı. "Bu bir hakarete benziyor."

Emily, "Yani, bu benim kişisel olarak arkadaşlarda aradığım bir özellik değil," diye izin verdi. "Ama ara sıra işe yaradığını kabul ediyorum."

"Jack bunu halletmeli. Ve sen, Greta," diye araya girdi Elisabeth, cümlelerin dışında kaldığını fark eden Sam'in yüzündeki fırtına bulutlarını fark etmemişti. "Bugün toplantılarla ilgilenmiyorum."

Alice ve Emily birbirlerine eğlenerek baktılar. "Eğer eminsen, anne."

"Hayır." Sam araya girdi, başparmakları öfkeyle vuruyordu, sesini Kontrol için Yarışan Adam'ın desibel seviyesine yükseltmenin manuel eşdeğeri idi. "Jack. Tanışmamalı. Tanışmamalı. Gizli. Gizli. Servis. Bu. Bu. Fırtına. Aile. İşidir."

Herkes ona baktı.

"Yanlarında bir Fırtına olacak, seni pislik," diye ilk konuşan Emily oldu.

"Greta.

Hepimiz Fırtınayız. Neden gerçekten ne demek istediğini söylemiyorsun?"

Bir an için onu izledi, öfkesi açıldı. Sonra da şöyle yazdı: "Olmalı. Olmalı. Ben."

Kızların hepsi sadece kardeşlerin gülebileceği şekilde güldüler.

"Sam," dedi Greta. "İçimizde en az güvenilir olan sensin ve Emily az önce anneme ilaç verdi. Hadi ama."

Grup arasındaki atışmaları izleyen Elisabeth, o anda aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi konuşmaya başladı (uyuşturucular insanları kesinlikle söylememeleri gereken şeyleri söylemeleri gerektiğine ikna etmekte çok başarılıydılar). "Biliyor musunuz, dördünüzü dinlerken, eğer her şeyi baştan yapabilseydim-"

Açılış bir tetikleyiciydi. Greta kaskatı kesildi. Sam gözlerini devirdi. Emily başka tarafa baktı.

Alice onunla yüz yüze geldi. "Evet, anne. Biliyoruz."

"Neyi biliyoruz?" Jack sordu.

"Eğer her şeyi baştan yapabilseydi, çocuk sahibi olmazdı."

"Bu onun bize söylemeyi en sevdiği şey," dedi Alice. "Biz olmasaydık, belki de... neydi anne? Daha fazlası mı olurdu?"

Emily, "Onun etkisi düşünüldüğünde, daha ne olduğundan emin değilim," diye ekledi.

"Babanın etkisiydi," dedi Elisabeth. "Hiç kimse onu bu hale getirenin ben olduğumu fark etmedi. Hepinizi ben bu hale getirdim."

İyi ya da kötü, haksız sayılmazdı.

Anneleri onlarca yıldır varoluşlarından pişmanlık duyuyordu ve daha önce söyleyecek bir şey olmamıştı, şimdi neden olsun ki? Her ne kadar kontrolcü bir pislik gibi davransa da, en azından babaları hiçbir zaman pişman olmuş gibi görünmemişti.

Alice'i sürgüne gönderdiği zaman hariç. İncelemek istemediği bir şeyin sızısını hissetti ve bunu görmezden geldi.

Sam rakipsiz olduğunu bilerek sessizliği bozdu. "İyiyim. Ben gidiyorum. Gidiyorum. Gidiyorum. Yağ. Sis. Sis. Çan. İle. Benim. Çocuklarımla." Omurgasını dikleştirdi ve Jack'in bakışlarıyla buluştu, orada Alice'e eski bir doğa belgeselini hatırlatan bir şey vardı. Sam, kendi gücünden hiç şüphesi olmayan bir adamın karşısında pozisyon almak için çabalıyordu. Gerçekten utanç vericiydi.

Alice önce Greta'ya, sonra Jack'e baktı, Jack'in yüzündeki soğuk siniri fark etti ve kime yöneltildiğini merak etti. Ve sonra o konuştu.

"Elisabeth, bir öneride bulunabilir miyim-"

"Bana hiç Bayan Storm demiyorsun." Adam başını eğdiğinde, sessiz sorusu diğerlerinininkinin bir yankısı olarak devam etti. "Şirketteki diğer herkes bana Bayan Storm diyor. Tony bile bana Bayan Storm diyor ve o Greta'yla yatıyor."

"Aman Tanrım." Greta'nın sesi bir kabuğa dönüşecekmiş gibi çıkıyordu ama kimse ona dikkat etmiyordu. Onun yerine hepsi Jack'in bir cevap vermesini bekliyordu.

Zamana ihtiyacı yoktu. Cevabı hızlı ve dürüstçe geldi. "Size Bayan Storm dememi mi tercih edersiniz?"

"Hayır," dedi, bunu herkesin düşünmesi gerekenden daha uzun süre düşündükten sonra. "Hayır."

Adam başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sanırım Franklin hakkında güzel bir şeyler söylememi istersiniz." Durakladı. "Kurallara göre."

"İstersen," dedi yine, yanıtında bir parça hayal kırıklığı vardı, sanki o da bu oyundan sıkılmış gibiydi. Sanki daha ciddi olmak istiyormuş gibi.

Alice onu suçlayamazdı. Bu noktada annesinin ne diyeceğini kim bilebilirdi ki? Yaşlı kadın sözlerini çok dikkatli bir şekilde değerlendiriyormuş gibi görünüyordu.

"Cömertti." Şey. Bu biraz tartışılabilir olsa da oldukça hoş bir sözdü. Belki de mantarlar o kadar da kötü değildi. Ve sonra annesi ekledi, "Yatakta."

"Oh. Hayır." Emily düşünmeden konuştu.

"Ew." Greta.

"Bunu bir daha asla tartışmayalım," dedi Alice. Bu öneri gereksizdi. Herkes bu konuda ebedi sessizlik yemini etmişti.

"Hoşunuza gitmeyebilir," dedi Elisabeth herkese ve hiç kimseye, "ama bu doğru."

"Pekâlâ." Jack bu ifadeyi sanki hiç söylenmemiş gibi geçiştirdi ve ekledi: "Emily ile geçireceğin günün tadını çıkarmanı önerecektim. Endişelenmen gereken bir şey yok."

Alice bunun hoř olduđunu dűşündű. Elisabeth Storm olmayan kederli bir dula sűylenebilecek türden bir řeydi.

Ama Elisabeth Storm o anda Elisabeth Storm deđildi ve belki de Jack bunu görműştű. Belki de onun cevap vereceđini biliyordu. "Biliyorum, icabına bakacaksın."

"Halledeceğim."

"Teřekkűr ederim," dedi anneleri kızlarına dűnerek. "Siz űűűűűe de teřekkűrler."

"Elbette." Greta onlar adına konuştu.

"Franklin bu yűzden en çok sizi sevdi."

Greta'nın yűzűnde acı ifadesi belirdi. "En çok bizi sevditse bile bunu belli etmedi anne."

Elisabeth dikkati bařka bir tabloya kaymıř bir halde, "Belki de öyle deđildi," dedi. "Ama belki de bu yűzden yapmadı. Favorilere oynamak istememiřtir."

Bu kesinlikle yanlıřtı. Franklin çocukları birbirine dűřűrmeyi ve kavga etmelerini izlemeyi çok severdi. Alice'i ailenin dıřına itmiř ve onu geri getirmek için hiçbir giriřimde bulunmamıřtı. Ve Greta'ya miras oyununda tartıřmasız en acımasız gűrevi bırakmıřtı. Ama Emily... belki de gerçek favori oydu.

Ya da belki de tűm bunlar bir akıl oyunuydu.

Her neyse, Emily radikal bir kabullenme pratiği yapıyordu. "Hadi anne. Biraz su içelim. Susuz kalmamalısın."

"Suya ihtiyacım yok," dedi Elisabeth, kelimeler bir sűre sessizliđe gűműldűkten sonra, "Sanırım susamıř olabilirim," diye ekledi.

İnanılır gibi değildi.

Emily ellerini evrensel bir iřaret olan *Gördűn mű?* İki kadın koridorda gűzden kaybolurken Alice ve Greta iri gűzlerle onları izliyordu.

"İnanamıyorum..." Greta'nın sűzleri

kesildi. "Biliyorum," dedi Alice.

"İyi olacaklarından emin misin?" Greta ses tonundaki panik açıkça belli oluyordu.

Bunu kabul edeceğinden değil. "Ya o-"

"O iyi olacak. Emily ve Claudia profesyoneldir," diye espri yaptı ve ciddileşmeden önce Greta'nın yüzüne gülerek baktı. "İnsanların yardım etmesine izin vermelisin. Onu tek başına idare etmek zorunda değilsin."

Greta başını salladı, sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi boğazı çalışıyordu.

O bir şey söylemeyince Alice alaycı bir tavırla ekledi: "Şöyle düşün: Eğer onunla gidersen, şirketle ben ilgilenmek zorunda kalacağım. Ve şirketle nasıl başa çıktığımı biliyorsun."

Greta küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Hisse senedi fiyatı çoktan düştü." "Aynen öyle."

Greta zaman boyunca çocukların bildiği o uçurumun üzerinde duruyordu: Babanı onurlandırmak mı? Ya da anneni onurlandırmak mı?

Ya da kendini onurlandırmak mı?

Dengeyi sağlayan Jack oldu. "Bence onaylanmış davetli listesinin tüm ayrıntılarını bilen birinin Tony ve Storm güvenlik ekibinin yanında olması çok önemli. Ailede bu iş için en uygun kişi kim?"

Tony'nin çağırılması Greta'nın karar vermesini sağladı ama Jack'e bakmadı. "Eğer eminsen."

"Eminim."

Greta başını Jack'e doğru eğdi. "Onunla aranız iyi mi?"

Kara kaşları birbirine çarptı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Tabii ki benim için sorun değil. Neden olmasın ki?"

Alice'e defalarca yalan söylemesine rağmen onun düşüncelerini nasıl tükettiğini göz önünde bulundurursak, bu konuda *elbette* bir şey yoktu. Onu görmezden gelerek doğrudan Greta'yla konuştu. "Ben iyi olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

En büyük Storm kardeşinin hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı. Greta kimseden bir şey istememeyi gurur meselesi yapmıştı. Yine de başıyla onayladı ve arka koridordan geçerek mutfığa gitti ve muhtemelen evin arka kapısından çıkarak çok uzakta olmayan Tony'yi bulmaya çalıştı. Koruyacak Franklin'i olmayabilirdi ama o sabah yüzündeki ifade, Greta'nın ona sahip olduğu sürece onun koruyucusu olmaya fazlasıyla istekli olduğunun kanıtıydı.

Alice çok uzun sürmeyeceğinden korkuyordu.

Hepsi Franklin'e boyun eğmeye çok istekliydi.

"Demek yine ikimiz varız." Jack güneş ışığı havuzundaki yerinden kıpırdamamıştı.

"Bu konuda oldukça iyisin," diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve kendi kendine konuşmalarını gizli tutmak istediğini söyledi.

"Neyde?" Adam onun fark etmeye başladığı şekilde doğruldu, sanki hareketin eşiğindeymiş gibi gerildi.

Ona doğru bir adım daha attı. "Aileme yapmalarını istediğin şeyi yaptırmakta."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Durakladı. "Şey. Belki Sam." "Kesinlikle Sam." Yüzünü onunkine doğru eğdi. "Hiç aklıma gelmemişti Bir iş bitiricinin etrafta olmasının ne kadar faydalı olabileceğini."

"Çenesi düşük birini, on metre ötede uçurtma gibi uçan yaşlı bir kadın varken Gizli Servis'le aynı odaya koymayacağını bilmek için iş bitirici olmaya gerek yok."

Garip bir an için bu durum onları şaşkına çevirdi ve birbirlerine gülümsediler. "Ailen," dedi sonunda, sanki bir anlamı varmış gibi başını sallayarak.

Bir anlamı vardı. "Biliyorum."

"Neden onlara artık nişanlı olmadığını söylemedin?"

Bu konuda da iyiydi, durup dururken sorular soruyor, birini ters köşeye yatırıyordu. Cevap veriyormuş gibi hissettirmek.

Ona bir şeyler anlatmak istiyordu. "Ailem başarısızlığa pek iyi tepki vermez."

Bir an için onun kelimelerini seçtiğini görebiliyordu. "Başarısız mıydı?"

"Nişanlıydım ve şimdi değilim, yani..."

"Sahip olduklarını göremeyen biriyle evlenseydin daha büyük bir başarısızlık olacakmış gibi geliyor."

Bu sözlerin yarattığı heyecanı görmezden geldi (o kadar yumuşaktı ki).

"Fırtına mirasına erişim mi?"

Adam başını salladı. "Yapma."

Gözlerini kaçırdı, ona şaka yaptığını söylemek istiyordu. Bunun bir şaka olduğunu. Ama öyle olmadığı için utanıyordu.

"Başarısız olan sen değildin," diye tekrarladı. "Ve eğer sana böyle hissettirdiyse..."

Bakışları adamın sağ eline kaydı. "Onurumu koruyacak mısınız?"

Elini kaldırdı ve artık iyileşmiş olan parmak eklemlerini yeniden kırmızıya boyayan ışıktaki esnetti. "Şöhretim kendi adına konuşuyor."

Aynı anda hem alaycı hem de ciddi olan bu cevap karşısında gülümsemesine engel olamadı. Şu anda böyle bir şeyle ilgilendiğinden değil. Çok ciddi bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve bu, babası ölmeden önceydi. Yas hakkında ne demişlerdi? Bir yıl boyunca önemli kararlar vermemek mi? Jack Dean'in kafasını karıştırmasına izin vermek... ya da geri kalan herhangi bir şeyini... büyük bir karardı. Ve bunun olmasına izin vermeyecekti.

Şimdi başlıyor. Temiz bir sayfa. Büyük kararlar yok. Ve kesinlikle Jack yok.

"Benimle flört mü ediyorsun?" Dur bakalım. *Jack'e hayır* diyecekse böyle bir şey söylememeliydi. Bu, *Jack'e Hayır* kuralının açık bir ihlaliydi.

Ama bunu geri alamazdı. O zaten cevap vermişken olmazdı. "Kasıtlı olarak değil."

Jack'e hayır. Jack yok.

"Aslında, dün için özür dilemem gerektiğini hissediyordum... plajda."

Bu onun yapmasını istediği son şeydi. "Flört etmekten fazlasını yaptık, Jack."

Sesi daha derin bir perdeye kaydı. "Fark ettim."

Tamam. Görünüşe göre *Jack yok* daha sonra başlayacaktı, çünkü tüm bunlar *Jack*. "Bu kasıtlı bir flörttü."

"Öyleydi," diye itiraf etti, gözlerinde başka biri olsaydı tatlı olarak tanımlanabilecek bir şey vardı. "Benim sorunum ne bilmiyorum."

O gün çok sayıda kötü karar vermişti ve o da bunların en kötüsü olabilirdi. *Kendine gel, Alice*. "Gitmeliyim. Emily'nin yardımı ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım. Anneme muz ya da başka bir şey getirmeliyim."

Kaşları kalktı. "Muz. Bu özel ilacı hiç duymamıştım..."

"Toplara çelme takmak?" Alice teklif etti.

O zaman güldü, Alice'in pek hoşlanmaması gereken alçak bir gümbürtü. "Evet." Bir elini saçlarında gezdirdi, bu sabah herkesin inanmasını istediği kadar kontrollü olmadığıнын ilk işaretiydi. "Tanrım. Bu..."

"Bu haftayı *bizimle* geçirmeye karar verenin *sen olduğunu* hatırlatmak isterim."

"Gerçekten bir-" Adam sözünü kesti ama kız sonunu duydu.

Bu bir ironi. Tüm seçeneklere sahip olanın kendisi olduğunu düşünürsek. Neyin kabul edilebilir olduğu, kimin kurallara uygun davrandığı, nereye gidebilecekleri, ne zaman konuşabilecekleri, kiminle etkileşime girebilecekleri konusunda hakemlik yapıyordu.

"Haftalar geçtikçe, daha kötülerini de yaşadım." Adamın sözleri karşısında her şey karıncalandı, çok yumuşaktı, bir sır gibiydi, kafa derisi, parmakları, boynunun derisi hâlâ adamın gece bıraktığı kirli sakalın sert sıyrıklarını hissedebiliyordu.

Ne teklif ediyordu? Ya kabul ederse?

Hayır. Tanrım. Bu *Jack değildi*.

"Biliyor musun Jack," dedi, aslında ikisine de. "Seninle ne kadar çok vakit geçirirsem, ailemin senin yanında neden huzursuz olduğunu o kadar iyi anlıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Babama çok benziyorsun. Sanki bizden bir adım, iki adım, sekiz adım öndeymişsin gibi geliyor - bu mantıklı. Onun oyununu oynamayı öğrendin ve onun yerine bitirmek için buradasın. Bunu anlıyorum. Ama babam gibi olmayan bir yanın var. Ve beni korkutan da bu."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü seni buraya gönderdi, bir sebepten ötürü seni ortak düşmanımız yaptı." Bir nefes aldı, keşke daha derin olsaydı. "Diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Ve işte mesele şu... Korkarım o kişi sen olabilirsin."

"Ben değilim." İnkâr anında geldi.

"Sana inanmıyorum."

İç çekti. "Alice. Annenin kafası güzel, kız kardeşin hayatını mahvetmek üzere, erkek kardeşin kendi sorunları için etrafındaki herkesi suçluyor ve yarın ada iki eski başkana, *Fortune* 100'ün yarısına, bir Nobel Ödülü sahibine ve gerçek bir düke ev sahipliği yapacak. Yeterince ayakkabı düşmüyor mu?" Aralarındaki mesafeyi kapattı, *tam oraya gelene* kadar, eğildi, o kadar yakındı ki, eğer kendini parmak uçlarına kaldırırsa, zar zor, dudaklarını onunkilere bastırabilirdi.

Karnında bir ateş patladı -arzu. Bunu yapmamak için her şeyini verdi. Elini kaldırıp onun göğsüne koymaması gerekiyordu, geniş, sıcak ve kesinlikle yapmaması gerekirken hayal ederek geçirdiği onca zaman için çok tanıdık.

"Bana güvenmediğini biliyorum. Bunu senden istemenin benim için çok fazla olduğunu biliyorum. Ama yemin ederim..." Bir duraklama. "Ben düşman değilim."

Bu bir şekilde hem söylemesi gereken en doğru şeydi hem de kesinlikle yanlış bir şeydi. Çünkü Alice'in bildiği bir şey varsa o da güvenin bu oyunun bir parçası olmadığıydı. Güven herkesin incinmesine neden oluyordu.

O da tekrar tekrar böyle incinmemiş miydi?

Yine de Jack ona baktığında, gri gözleri Alice'in içinde bulunduğu çevrelerde ender rastlanan bir şeyle, dürüstlikle dolu görünüyordu.

Ya da belki de yalanda gerçekten iyiydi.

SAM

(") (I) NEDEN BURADA OLMAK ZORUNDA OLDUĞUMUZU HÂLÂ

ANLAMIŞ DEĞİLİM."

Saoirse Storm cep telefonunu çevirirken başını telefonundan kaldırmadı. Fırtına Adası'nda daha önce hiç bulunmamış bir hizmet cebi bulmak için nafile bir arayış içinde erişimini kapattı, sonra tekrar açtı.

O hayal kırıklığını dünyaya haykırırken, babası bir bezi adanın sis çanı evinin köşesinde saklanan yağlama yağı kutusuna daldırdı ve görevine geri döndü. "Durum değişmedi; büyükbaban istediği için buradayız."

Sıla'dan narin bir homurtu. "Buradayız çünkü burada olmak zorundayız."

Sam dişlerini sıktı ve adanın en ilginç özelliklerinden birinin kritik bir parçası olan büyük dişliden temizlediği yağa odaklandı.

"Ew. *Bu* da ne?" Dokuz yaşındaki Oliver omzundan seslendi.

"Yardım etmek ister misin?" Sam Oliver'a doğru bir bez parçası uzattı.

"Kirlenme Ollie," dedi Sila, telefonunun ön kamerasıyla saçını düzeltirken.

Oliver annesini görmezden gelip yardım etmek için tozlu zemine otururken Sam, "Yaz mevsimindeyiz," dedi. "Kirlenmeleri gerekiyor."

"Bunun romantik bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum baba ama burada bir sürü *örümcek* var," dedi Saoirse, çan evinin köşesine bakarak.

"Pencerelerdeki örümcek ağlarını temizleyebilirsin," diye teklif etti. "Kesinlikle olmaz," dedi Sila.

Bu kesin ret onu şaşırtmamalıydı ama Sam yine de dişlerini sıktı ve sisin dökme demir tabanının altına doğru ilerledi

Çan makinesi, babasından gelen mektubu açtığından beri ilk kez saatin tek sayılı olmasını diliyordu, böylece konuşması gerekmeyecekti.

"Buradan nefret ediyorum," dedi Saoirse, telefonunu ilk kez yanına bırakarak - Sam kızını telefonunun ısıltısının ötesinde görmeyeli yıllar olmuş olabilir miydi? "Telefon çekmiyor, Wi-Fi burada çekmiyor, evdeki her şeyi özlüyorum ve *sonsuza dek* burada mahsur kaldık."

"Hiçbirimiz iyi vakit geçirmiyoruz Saoirse," diye tersledi Sıla.

"Neden eve gidip yarın geri gelemiyoruz? Helikopterler bunun için var!"

Sesi annesi gibi çıkıyordu.

"Biliyor musun, ben senin yaşındayken," diye başladı Sam, bu klişe bellhouse'daki herkesin inlemesine neden oldu. "Bizi adaya götürüp getiren helikopterler yoktu."

"Sen ne yapardın?" Oliver alay etti. "Buraya gelmek için bir dinozora mı bindiniz?"

"Komik," dedi Sam. "Yapacak bir şeyler bulduk. Yüzmeye gittik. Biz... adayı keşfettik." Sam durdu, kelimelerin burayı yaz boyunca kaçmak için can attıkları, Elisabeth ve Franklin'in neredeyse hiç gelmedikleri ve çocukların birbirleriyle pek ilgilenmedikleri bir hapishaneden başka bir şeymiş gibi göstermesinden utanmıştı. Emily ve Alice baş belası olacak kadar gençtiler ve Greta hiçbir zaman eğlenceli olmamıştı. Dökme demir ayakları sildi, cıvataları kontrol etti. "Anakaraya giden bir tekneye bindik."

"Harika. Anakaraya tekneyle gidebilir *miyiz*?" Saoirse pes etmiyordu. "Ve orada kalabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevap verdi Sam, geri kayarak Oliver'dan bezi aldı ve daha hızlı hareket ederek eşyaları temizledi. "Ama istersen bana bu konuda yardım edebilirsin."

"Pas," dedi Saoirse.

"Aynen," dedi Sıla, devasa çanın sessiz durduğu duvardaki açıklığa usulca tüneyerek. "Ben izlemeyi tercih ederim."

"Başka ne yapabilirim baba?" Oliver sordu.

"Başka ne yapabilirim baba," diye şarkı söyledi

Saoirse. "Kapa çeneni, Saoirse!"

"Sen kapa çeneni."

"İkiniz de çenenizi kapatın," dedi Sam, dişliyi tekrar makineye yerleştirdi ve bir sonraki adımını düşünmek için ayağa kalktı.

Babasının sabrının sınırlarını hisseden Saoirse öne çıktı ve ona katıldı. Uzanıp devasa metal tambura dokundu ve oradaki kirden dolayı burnunu kırıştırdı. "Bunu en son ne zaman temizlediler?"

"Bunu en son ne zaman *kullandılar*?" Sıla sordu.

"Kullanılıyor," dedi sinirli ve savunmacı bir tavırla.

"*Sen* bunu hiç kullandın mı?" Oliver sordu.

Sam başını salladı. "Büyükbabanın adada en sevdiği şeylerden biriydi bu." Anı yakalayarak makinenin önemli parçalarını gösterdi: dişli, tambur, ağır bir ağırlığa bağlı kablo, krank, işleri bittiğinde devasa çana on beş saniyelik aralıklarla vuracak olan yüz yıllık çekiç. "Eğer burada olursak ve bir fırtına çıkarsa, çanı kurarız ve saatlerce çalışır."

"Hiç de can sıkıcı değil!" dedi Sıla.

Mucizevi bir şekilde çocuklar onu görmezden geldi.

"Baba?" Saoirse uzun zamandır ilk kez ciddiyetle sordu (on dört yaşında olmakta çok iyiydi). "Alınma ama bütün bunları nereden biliyorsun?"

Yıllardır aklına gelmeyen bir anısı canlandı. Yirmi yıl önceydi herhalde -tanırım, yirmi beşe yakın. O ve Greta ergenlik çağındaydı, Alice sadece sekiz ya da dokuz yaşındaydı ve Emily o kadar küçüktü ki, ailesinin onu gözetimsiz bir yere götürmelerine izin verdiğini hayal etmek zordu.

"Bir keresinde büyükbabanın doğum günü için adaya gitmiştik," dedi. "Greta teyzenin aklına şöyle bir fikir gelmişti..." Makinenin dişlisini tekrar yerine taktı. "Hiçbirimiz Babama-Franklin'e-Büyükbabama bir hediye almamıştık."

Saoirse, "Anlatılabilir," diye takıldı.

"Greta Teyze bu şeyi çalıştırırsak eğlenceli olacağını düşündü. Herhangi birimizin hatırlayabildiği kadar uzun süredir kırıkta, ama Charlie

"Anakarada deniz fenerlerine hizmet eden bir adam vardı."

Hatıralar parlak ve net bir şekilde geri geldi. Beyaz saçları ve romatizmalı gözleriyle makineyi anlatan o yıpranmış yaşlı adam. Fırtına çocukları önemliymiş gibi dinliyordu.

Sam omuz silkti. "O geldi ve bize öğretti." Dişli üzerindeki çalışmasını tamamladıktan sonra dikkatini tamburun yeni bir kabloya ihtiyaç duyduğu makinenin kendisine çevirdi. "Nasıl temizlenir, kablo buraya nasıl takılır"- onlara gösterdi

- "Nasıl dikkatlice sarılacağını." Krankı çevirdi, ipin düzgün çizgiler halinde sarılmasını izledi.

"Emily Teyzen o kadar küçüktü ki, davul onun saramayacağı kadar ağırdı."

"Ben yapabilir miyim?" Oliver sordu ve Sam ona izin vermek için geri çekildi. Saoirse parmak uçlarını ipi sarmak için ayarladı ve Sam izledi, muazzam bir tatmin hissetti - o zamandan beri yaşamadığı bir tatmin...

Hatırlayamadı.

"Bu harika baba," dedi Saoirse. İltifatların en büyüğü. Göğsünde bir şey patladı. Utanç verici bir şey. Gurur gibi bir şey.

Bunu gizli tuttu. Onun yerine kızına sıırıttı. "Sevdiğine sevindim

"

"Bunu çocukken de yapmış olman çok güzel." Bir şey hakkında Çok basit, çok açık olan kelimeler içine yerleşti.

Ne olursa olsun, buna sahipti. *Onlara sahipti.*

Bir helikopterin gürültüsü onu bu düşünceden uzaklaştırdı ve hepsi pencereden güneye, Körfez'in Atlantik'e doğru pırıl pırıl uzandığı, gökyüzünün iki devasa White Hawk helikopteriyle süslendiği yere bakarken bu düşünceyi bir kenara itti.

"Kim o?" Sila pencere kenarından inerek sordu, nihayet bir şeyle ilgileniyordu.

"Gizli Servis."

"Harika! Başkan gibi mi?" Oliver heyecanını belli ederek sordu.

Heyecandan kaçınmaya şartlanmış bir Fırtına olmasaydık, bulaşıcı olurdu.

"Başkan bugün onlarla birlikte değil ama evet, onun gibi."

"Gidip izleyebilir miyim?"

"Yollarına çıkma."

"Ben de gidebilir miyim?" Saoirse sormak için atladı. "Tabii... kalmamı istemiyorsan?" Bir tuzak gibi hissettirecek kadar düşünceliydi. "Git."

Olduğu sevimli çocuk ile olacağı güzel kadın arasındaki o garip yerde duran yüzü parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Teşekkür ederim!" Ağabeyinin peşinden Çan Evi'nden çıktı ve Sam'i rahatlatması gereken ama bunun yerine garip bir şekilde boş görünen bir sessizlik içinde bıraktı.

"Gizli Servis burada mı?" Ne de

olsa o kadar da sessiz değildi.

"Ben de öyle dedim."

"Ve sen de buradasın. Sis çanını tamir ediyorum."

"Bu doğru." Kelimeler kesik kesik çıkmıştı. Kadının ne demek istediğini biliyordu. Bunu o da düşünmüştü ve düşünmek istemiyordu. Tıpkı babasının yapacağı gibi dışarıda olmalıydı. Oysa o burada, artık kimsenin kullanmasına gerek olmayan 150 yıllık bir makineyi yağlıyordu, çünkü haritalar vardı. Bilgisayarlar vardı. Çünkü artık tekneler adalara çarpmıyordu.

"Dışarıda olman gerektiğini düşünmüyor musun? Bir erkek olarak?" Kavga istiyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"*Jack*'in dışarıda helikopterleri karşıladığından eminim," dedi. "Jack Storm'un genel müdürü, yani evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"CEO olacaksan genel müdürlük kimin umurunda?"

Soruyu ve onun içinde nahoş bir şeylere yol açmasını görmezden geldi. Kızın içinde de. Bunun yerine, mekanizmanın çalışması için gereken ağırlığı takan makinenin etrafında döndü.

"Beni duyuyor musun?"

"Seni duymamayı zorlaştırıyorsun, Sıla." Tekrar tamburu sarmaya döndü, kablonun gerginliği görevi daha zorlu ve derinden ödüllendirici hale getirdi. Makineyi yeniden düzene sokarken, bir dizi pimi yerlerine yerleştirirken ve geri çekilirken mekanik aksam sorunsuzca hareket etti. "İyi görünüyor," dedi. Ve bunda ciddiye.

Sıla samimiyetten hoşlanmazdı. "Tanrım, sen tam bir pisliksin."

Ona baktı ve uzun zamandır ilk kez kelimelerin ağzından yuvarlanışının tadını çıkardı. "Benden ne istiyorsun, Sıla?"

"Ben ne-" Aklını kaybedecekmiş gibi görünüyordu. "*Kazanmanı* istiyorum Sam. Kazanamama ihtimalin olduğu için bile öfkelenmeni istiyorum. *Kapanmanı* istiyorum."

Sam, Sıla'nın babasını hiç sevmemişti, zengin dostları ve iş arkadaşlarından milyonlar dolandırmaktan hüküm giymeden önce bile. Franklin ondan nefret ederdi -Sıla'nın Fırtına olmaya ne kadar kararlı olduğunu ve babası hapse girdiğinde kendi ailesine ne kadar kolay sırt çevirdiğini düşününce Sam'in her zaman bildiğini hayal ettiği bir şeydi bu. Ama şimdi, bu kelimeyi Sam'in yüzüne tükürerek söylemesi, Sam'e karısının kalbinde babasının hiç de azımsanmayacak bir parçasını taşıdığını hatırlatıyordu.

Bu ve kocasını umursamadığı her zamankinden daha açıktı. Bu da iyiydi, çünkü kocası onu umursamayalı uzun zaman olmuştu.

"Kazanmamı istemiyorsun," diye düzeltti onu. "Kazanmak istiyorsun."

"Hayatımızı yaşamak pahalıya mal oluyor Sam. Seni mutlu etmek de pahalı."

Sıla'nın yıllardır mutluluğunu düşündüğünden şüpheliydi, eğer hiç düşünmediyse bile, yine de karşılık vermedi. "Biliyorum," dedi, cevabın kulağa huysuzca gelmesinden nefret ederek. Sanki onun annesiymiş gibi. Tanrı biliyordu ki, gösteriyi yönetme şekliyle bazen annesi gibi hissediyordu, sanki ona güvenilemezmiş gibi.

Elbette güvenilebilirdi. Onu bu kadar yakından takip etmesinin nedeni bu değildi. Para ve güce giden tek bir yolu vardı ve bunu gözünün önünden ayırmak niyetinde değildi.

"Seninle tanıştığında *her şeyim* vardı," dedi. "Kiminle evlenebileceğimin farkında mısın? Nasıl bir hayatım olabilirdi? Bir Suudi prensiyle evlenebilirdim! Ama hayır, ben seni seçtim."

Onunla evlenmeyi hiç istememişti. Güzel ve baştan çıkarıcıydı, hazırlık okulundaki zengin kızların olabileceği şekilde vahşiydi - fotoğraflarını yayınlamaya hazır, sadece bir yere kadar risk alabilen türden. Saçı ya da makyajı bozmayan seks, Yukarı Doğu Yakası'ndaki en iyi doktorlardan alınan ilaçlar, Brooklyn metrosuna binmek bir yana, babasının şoförü olmadan asla On Dördüncü Cadde'nin altına inmemek.

Ama Şimdi, Sila'nın vahşi olmaya gücü yetmiyordu.

Bu onun hatası değildi ama yine de ondan nefret ediyordu.

Belki de en başından beri, Back Bay'deki dairesinin mermer banyo tezgahına hamilelik testini bıraktığı andan beri ondan nefret ediyordu. Ve orada öylece durmuş, kulaklarına kan hücum ederken, aile doktorunu aramaya ve işleri gizlice halletmeye hazırlanırken (bunu basının haberi olmadan yapmanın bir yolu var mıydı? *Babası*  Ğrenmeden?)- aynada arkasında belirmiŐ, yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "*Herkese ne zaman söyleyelim?*" diye sormuştu.

New York'un kraliyet ailesi olacaklarını söylemişti ona, ortak takvimlerine Harry Winston'dan bir randevu koymadan önce. Dokuz hafta sonra evlilik sözleşmesi imzalandı ve Sila koridorda yürüyordu ( zel Vera Wang).

Her zaman sorumluluk ondaydı. Şimdi bile, "Herkes Şanslı olanın ben olduğumu düşünüyordu. Storm'la evlenmek. Kimse Şanslı olanın sen olduğunu fark etmedi. Seninle tanıştığımda zengin bir  ocuktun. Peki ya Şimdi? CEO olmanın sebebi benim. Seni babanın yatırım yapmaya değer bulduğu bir Şey haline getiren benim."

Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Franklin Sam'i hiçbir zaman ciddi biri olarak görmemişti. Hiçbir zaman babası için yeterince zeki olmamıştı. Asla yeterince zeki olmamıştı. Hiçbir zaman yeterince iyi bir atlet, konuŐmacı, menajer ya da Şoför olmamıştı. Sam'in hiçbir zaman doğru arkadaşları olmamıştı. Greta gibi güvenilir, Alice gibi zeki ya da Emily gibi keyifli değildi.

Gözlerini kapatsa Franklin'in hayal kırıklığını sayısız yerde görebilirdi. Dalton'daki müdürün ofisi (büyük bir  ekle   z lm Őtu). Harvard'da  Ğrenci dekanıyla yapılan bir toplantıda (bir başka büyük  ek).    nc  sınıftan önceki yaz bir gece geç saatlerde Tiverton polis merkezinde (tamam, hepsi büyük  eklerdi). Franklin'in evdeki ofisinde, babası Sam'e Sila'yla evleneceğini çünkü Sila'nın hamile olduğunu ve hiçbir Fırtına çocuğunun korunmadan doğamayacağını kesin bir dille söylediğinde (bu hepsinden büyük bir  ek olabilirdi - evlilik sözleŐmesinde yazılı olan  ek).

Bundan beş buçuk ay sonra Saoirse doğdu (Lenox Hill'de özel oda) ve Franklin Sam'i bir kenara çekerek (Lenox Hill'de başka bir özel oda) ona geleceğinin bu olduğunu kesin bir dille söyledi. Kafasını toparlama zamanı gelmişti.

Sam'in babasından gelen nota ihtiyacı olmadığı söylenmeliydi. O bebeğe bir kez bakmış ve gerçeği anlamıştı; evliliğin yürümesi için elinden geleni yapacaktı.

Çünkü her zaman çocuklar içindi.

Franklin yardım etmek için cüzdanını Sam'in sayamayacağı kadar çok açmış, Sam'in Storm'daki vasat işinin sıkıcılığına destek olmak için Sam ve Sıla'nın abartılı yaşam tarzını *seve seve* (aslında *seve seve* değil ama *isteyerek*) ödemişti. Franklin Sıla'yı şık, Saoirse ve Oliver'ı okulda, Sam'i de eğlence hayatında tutuyordu.

Ta ki dokuz ay önce Franklin çekleri imzalamayı bırakana kadar. *Kuyu kurudu, evlat*. Ufaklık. Sanki Sam otuz yedi yaşında ve iki çocuk babası değildi.

Ta ki iki ay önce babası onu burada, adadaki ofisine çağırıp işi bitirene kadar.

"Pekala, Sila. Sana söylediğim için üzgünüm ama planın boka sardı. Ben CEO olmayacağım."

Sertçe döndü. "Ne?" "Beni kovdu."

Donup kalmıştı, "Ne zaman?" diye sorarken dudakları zorlukla kıpırdıyordu.

"4 Temmuz." *Bensiz yaşamayı öğrenmenin zamanı geldi Sam.*

Sıla'yı şok olmuş halde görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu durum olması gerekenden daha fazla hoşuna gitmişti. "Bana söylemedin."

"Buna inanabiliyor musun?"

Alaycı cevabı karşısında gözleri kısıldı. "Siktir git Sam. Şaka yapıyorsun. Bununla ne yapmamı bekliyorsun? Senin *çocukların* var."

Bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ne yaptığı önemli değildi; Franklin, Sıla ya da başka biri için asla yeterli değildi. O bir isim, para ya da şirkette çalışan bir bebektir. Ama daha fazlası değildi. Franklin şimdi bile Sam'i susturmanın bir yolunu bulmuştu.

Garip bir şekilde Sam, Franklin'in konuşma yeteneğine sınırlar koymasına şaşırmamıştı. Franklin'in her zaman nefret ettiği bir şey varsa o da Sam'in konuşmasıydı. Diğer herkes iyiydi -Greta her zaman yardımseverdi, Emily her zaman sevimliydi ve dışarı çıkan Alice'ti.

Alice, bir şekilde babalarının saygısını hiç kaybetmemişti. Üniversitede sanat okuduğunda değil. İşletme fakültesine gitmeyi reddettiğinde de. *Storm'u havaya uçurduğunda* da.

O zaman bile, Franklin ona bağırıp çağırırken, onu dışlarken, ona hakaret ederken, ona saygı duymayı asla bırakmamıştı. Ve dikkatini bir kez bile Sam'e çevirmemişti. Babaları onu sürgüne gönderdikten ve Sam "*Beni de al koç!*" diye bağırmaya çok yaklaştıktan sonra bile.

Tabii ki öyle olsaydı, bu bir hayal kırıklığı olurdu; Franklin çoktan Jack'i yeni gözdesi olarak seçmişti. Sam'den daha iyi bir evlattı. Franklin'in ihtiyaçlarını tahmin edebilir, sorunlarını çözebilir ve imparatorluğunu yönetebilirdi. Şimdi bile, o gittikten sonra.

Peki ya Sam, o ne işe yarıyordu?

Son görevi olan sis çanına baktı. Babası Sam'de gördüğü şeyin bu olduğunu daha açık ifade edemezdi - bir miras değil. Storm A.Ş.'nin bir sonraki CEO'su değil.

Bir oğul bile değil. O sadece geçici bir işten daha önemli bir şey için güvenilemeyecek bir pislikti.

Sam elini uzattı ve tam sarıldığında on dört saat boyunca her on beş saniyede bir çalacak olan makineyi çalıştırdı. Adayı uzun ve karanlık bir gece boyunca görmeye yetecek kadar uzun bir süre.

Kolu bıraktığında mekanizma inleyerek harekete geçti, tıkırdadı ve küçük sarsıntılarla hareket etti.

"Tebrikler," dedi Sila, öyle demek istememişti. "Çalıştırmayı başarmışsın." Başını salladı. "Artık o kadar da şaka yapmıyorum, değil mi?"

Birlikte izlediler, her biri yapması gerekeni yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Ve sonra, mekanik bir *gümbürtüyle*, çekiç havalandı ve devasa çana vurdu, onları geriye savuracak kadar yüksek bir sesle.

"*Gülümsüyor* musun?" Sila ona baktı, daha önceki sorularında yaşadığı panik ve şokun yerini korku almıştı. "Tanrım, Sam, her neyse

Bu... Bunu kontrol altına almalısın. Eğer kazanacaksak, "*kederinin*" -elini ona doğru salladı- "yoluna çıkmasına izin veremezsin."

Keder. Ne saçma bir kavram. Sam yas tutmuyordu. Normal insanlar yas tutardı. Yas tutmasını gerektirecek ne vardı? Babası hâlâ oradaydı, bütün bu lanet yerin üzerinde bir hayalet gibi dolaşıyordu. Tüm lanet ailenin üzerinde. Ve onlar lanetlenmişti, diye düşündü vitesin tekrar dönmesini izlerken.

Bu çarşamba günü bitmeyecekti. Asla bitmeyecekti.

Franklin'in her zaman söyleyecek daha çok şeyi olacaktı ve bunları söylemek için Sam'i her zaman susturabilecekti. Şimdi bile. Ölmüş olsa bile.

Yani, hayır. Sam keder hissetmiyordu. Bu yerin onu bu kadar uzun süre yönetmesine izin verdiği için öfke duyuyordu. Ve bunu durduramıyordu.

Çekiç tekrar zile vurdu.

"Buradan gidiyorum," dedi Sıla yankı içinde.

"Temelli mi?" diye sordu, dönüp ona bakarak. Soruyu duyunca içine dolan panikten nefret ediyordu. Cevaptan da.

Kadın dondu kaldı ve Sıla topuklarının üzerinde dönüp binayı terk etmeden önce yüzünde bir düzine duygunun geçişini izledi.

Sırtın tepesindeki çayırı belirleyen eski taş duvarda ona yetişti, çan hala güneysen çalıyordu, babasının devasa meşesi uzakta beliriyordu. O lanet ağaç, daha önce yeterince kötüydü, şimdi uzun, yeşil ve güzeldi, altında çocukları vardı, on dört yaşındaki kız kardeşi ve dokuz yaşındaki erkek kardeşi genellikle farklı gezegenlerden geliyorlardı, şimdi birlikte gülüyorlardı.

Başka bir anı. Bir milyon yıl önce, aynı ağacın altında kendi kız kardeşleriyle -adada birbirlerini anlamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bir milyon yıl doğruydı. En son ne zaman birlikte olduklarını hatırlayamıyordu.

Çocukları için bunu istemiyordu.

"Sıla-"

"Buna bayılırdın, değil mi?" dedi Sıla, sanki bir oyunun kahramanıymış, internetin aklını başından alacak bir karaktermiş gibi, güzel, güçlü ve soğuk (kraliçe!). Ona baktı, yüzü pürüzsüz ve

Keskin ve mükemmel biçimli, koyu kahverengi saçları her altı haftada bir ona binlerce dolara mal olan sıcak bir altına dönüşüyordu. "Eğer gidersem. Çocukları alırsam."

"Hayır," dedi adam, cevabı sert ve inatçıydı. "Çocukları almayacaksın."

Söylediği şeyin yanlış olduğunu hemen anladı. Ona çok fazla şey vermişti. Bunu onu cezalandırmak için kullanacaktı. "Bana borçlusun Sam. Storms bana borçlu. Annenin benimkine yan gözle baktığı her an için. Kız kardeşlerinin benden daha iyilermiş gibi davrandıkları her an için. Maaşın da dahil olmak üzere her şeyi kendisinin ödediğini söyleyerek böbürlenmeyi seven baban için, ki şimdi bana onun senden aldığını söylüyorsun? Beni lanet *olası sis çanı evinde* oturttuğu için. Senin kuyun kurumuş olabilir Sam, ama benimkinin yeniden doldurulacağından emin olabilirsin."

"Demek bu kadar. Para için kalacaksın."

"Ne için kalmam gerekiyor? Aşk için mi?" Bu komik bir şaka gibi geldi ve Sam bir an için aşkla dalga geçtikleri bir zamanı hatırladı. Mutlu olabilecekleri zamanları.

Sam dönüp pırıl pırıl ve güzel Körfez'e baktı.

Aşk hakkında hiç düşünmemişti. Bu her zaman ailesiyle yaptığı bir alışveriş olmuştu. Bir gün orada olur, ertesi gün gider, başka bir zaman, biri hak ettiğinde geri dönerdi. Ve aşk evliliğinin bir parçası olmamıştı. Cazibe mi? Evet. Dönemsel olarak düşkünlük, hatta saygı (şu anda olmasa da, açıkça). Ama evliliğinde onun için kalmamıştı.

Kadın da onun için kalmamıştı. İkisi de mükemmel değildi. Yıllar her iki taraf için de can sıkıntısı, ilgisizlik ve sadakatsizlikle doluydu, ancak Sıla kendi evliliğini iplerden ve skandallardan uzak tutmaya dikkat etmişti - Sam, ailesi ona hayal kırıklıklarının gücünü hatırlatana kadar bu dersle mücadele etmişti.

Kısmen Franklin'in isteği, kısmen de Elisabeth'in hayal kırıklığını önlemek için evliliğini sürdürmüştü. Ama aynı zamanda kalmıştı çünkü çok iyi bir baba olmasa da Sıla'nın berbat bir anne olduğunu biliyordu. "Bunu yüksek sesle söylemek istemediğini biliyorum," diye devam etti Sila. düşüncelerini. "Çünkü annenizin o eski para değerleri, kibar bir ortamda asla paradan söz etmemenizi sağlıyor, ama birimizin bunu düşünmesi gerekiyor. Birimiz istediğimiz hayatı nasıl elde edeceğimizi düşünmek zorunda.

Çocuklar istedikleri hayatı yaşar ve hepimiz bize vaat edilen geleceği yaşarız."

Rüzgâr sanki bir işaretle, sanki onu çağırması gibi hızlandı. Ondan bu kadar nefret etmeseydi, o zaman güzel olabilirdi. "Ailenin, uğruna çalıştığım şeyi mahvetmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım." Durakladı. "Ve ailen mirası harekete geçirmek için ne yapmaları gerekiyorsa yapacaklar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sandığınız kadar özel değilsiniz. Hepiniz diğer herkes gibi pislik ve aptalsınız. Ve siz de herkes gibi parayı seçeceksiniz. Mecbur kaldığınızda sessiz kalacaksınız ve o aptal zili çalıştıracaksınız ve Greta Tony yerine annenizi seçecek ve Emily ve Claudia hiçbir şey yapmayacak ve her zamanki gibi her şeyi alacak ve anneniz herkesin parasını aldığından emin olmak için size ne gerekiyorsa söyleyecek, çünkü o boktan bir anne, ama işi biliyor."

Tanrım. Her şeyi enine boyuna düşünmüştü. Ve haklıydı.

"Ve sen kafanı kıcımdan çıkaracaksın ve payını almak için yapman gerekeni yapacaksın ve sonra ben payımı alacağım. Ve herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak."

"İşte benim ailem, Sila." Sahip olduğu tek aile. Çocuklarının sahip olduğu tek aile.

"*Senin ailen,*" diye vurguladı, sözcükler uzaktan gelen sis çanının çınlamasıyla noktalandı. "Onlar beni sevmiyor, ben de onları sevmiyorum ve *yıllarca* gülümseyip sineye çektim. Yani evet. Bu sefer kazanacağımızdan emin olacağım."

"Ben kazanacağım
demek istiyorsun."

"Neyi?"

"Miras. Bana ait. O benim babamdı." Franklin'in ağacındaki alçak bir daldan sarkan Saoirse ve Oliver'a doğru bir el salladı, bacakları şu anda sırtüstü yatan ve gölgelikten yukarı bakan Elisabeth ve Emily'nin üzerinde sallanıyordu.

Elisabeth bir ağacın gölgesi altında oyalanacak türden bir büyükanne olmasa da çocuklar pek etkilenmiş görünmüyordu. Ama onlar gençti.

Bu garip yeni büyükanneyi ve eğlenceli teyzelerini eski zaman limonatası reklamından bir tabloda kabul edecek kadar yeterli ve açık. Eğer eski zaman limonataları saykodeliklerle yapılsaydı.

"Büyükbabaları," diye ekledi Sam.

"Güzel. O zaman onlar için al."

İstedğini elde ettiği sürece nedenlerinin ne olduğu umurunda değildi. Ve alacaktı da. Greta her zaman yaptığı gibi annelerini mutlu etmeyi seçecekti. Emily ve Elisabeth sıraya girecek ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaktı.

Alice... doğru yönde dürtülmeye ihtiyacı olabilecek tek kişi oydu. Hiçbir şeyi tehlikede olmayan tek kişiydi. Para olmadan da hayatta kalabileceğini kanıtlayan tek kişi. Fırtınalar olmadan hayatta kalabilen tek kişi.

Ne yetenek ama.

"Eğer bu işi batırırsan, Sam-" dedi Sila son silahını çıkararak. "Çocuklar benimle geliyor. Ve sadece burası ve beraberinde getirdiği her şey olmadan senin kim olduğun hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için değil."

Sam yanlış anlamamıştı. Evliliği kurtarmak mümkün değildi, zaten başından beri mahkûmdu. Ama mirasla birlikte... çocuklarını görebilecekti. Kadının teklifi buydu.

Karısına sırtını dönerek eve doğru uzun yokuşu çıkmaya başladı, asırlık taş duvar boyunca babasının ağacına, annesinin, çocuklarının ve kız kardeşinin kıkırdayarak muz yediği yere doğru ilerledi.

Sıla onu takip etmedi.

Onu takip eden tek şey, her on beş saniyede bir adanın dört bir yanındaki tekneler tarafından duyulacak kadar yüksek olan ve tüm Körfezi yaklaşan fırtınalara karşı uyarıcı sis çanının sesiydi.

(Cenaze töreni için çok güzel bir gündü.

Anneleri bunu başarmıştı. Muhteşem mavi gökyüzünün arasında Körfezin sakin suları, adanın güney yamacındaki büyük çimenlik boyunca ustalıkla yerleştirilmiş, barınak değil gölge sağlamak üzere tasarlanmış (bu bir kamp gezisi değil, bir partiydi) bembeyaz kanvas tenteler ve uzak köşedeki yaylı çalgılar dörtlüsü... Kederden eser yoktu.

Elisabeth cenaze töreni olarak adlandırılabilir herhangi bir şeyi veto etmişti, bu yüzden ne fotoğraf, ne program, ne de planlanan konuşmalar vardı -Belli ki geç saatlerde alınan bu karar, toplantıya katılan çok sayıda devlet adamına (iki eski ABD başkanı, G7 üyelerinden üç eski ve iki mevcut başbakan, ABD'nin ilk beyefendisi ve aynı kraliyet ailesinden bir çift Avrupalı prens) aktarılmamıştı ve eğer gazetelere inanılacak olursa bu prensler konuşmamıştı, ancak Alice geldiğinde Roxanne'den bu söylentiye doğrulamasını istemeyi planlıyordu.

Bir de diğerleri vardı; kalabalığın arasından sıyrılan bir avuç yerli, Charlie ve Skipping Stone Çiftliği'nin sahibi Lorraine. Wickford belediye meclisinin iki üyesi. Fransa Cumhurbaşkanı'ndan bir metre ötedeki foseptikçi adam.

Cenazeler tuhaftı.

Alice o sabah annesinin plaj çantasından aşırıldığı Wayfarers'ları giydi ve kardeşleriyle birlikte alçak taş duvara yaslandı.

imenliğin kuzey sınırını işaretliyordu. "Bütün bu insanları tanımak zorunda mıyız?"

"Ben hepsini tanıyorum," dedi Sam, kendini beğenmiş bir tavırla. "Babam öyle yapmamı bekliyordu."

Alice gözlerini devirdi. "Doğru. Söylesene Sam, tek sayılı saatlerde buranın her yerinde nasıl CEO'luk yapacaksın?"

Sam karşılık veremedi. Greta araya girdi. "Annemin hakkını vereyim, evren ona istediğini verdi." Yas tutanlardan oluşan bir grup helikopter pistinden duvardaki bir yarıktan geçerek çayıra doğru ilerliyordu. "Bakın, Mike Amca orada."

Michael Haskins, babasının ilk iş ortağı. Çocukluk komşuları olan Mike ve Franklin, Storm prototipini Franklin'in ailesinin garajında birlikte inşa etmişlerdi (Mike da 1.107 dolar vermişti). Franklin projeye kendini kaptırmışken, Mike heyecan ve kâr için bu işin içindeydi ve ilk risk sermayesi enjeksiyonunu aldıklarında, payını alıp daha yeşil (ve daha zengin) otlaklara doğru yola çıktı. O zamandan beri Haskins Enterprises, her biri modern kültür için bir öncekinden daha önemli olan yarım düzine şirket için kuluçka merkezi olmuştu. EĞer Franklin dünyanın en zengin on kişisinden biriye, Mike bir dönem için açık ara bir numaraydı.

Üç yıl önce, neredeyse kırk yıllık karısı Julie'yi, devasa servetini onunla paylaşmaktan başka çaresi kalmadan terk ettiğinde bu rütbe birkaç basamak düşmüştü. Yerine geçen kadın o öğleden sonra Mike'ın kolundaydı, otuz yaş daha gençti ve Mike'ın eline sıkıca yapışmıştı.

Duvardaki kardeşleri gördüğünde, aşağıdaki insan topluluğuna bakarak boştaki elini selamlamak için kaldırdı. "Genç Storms!"

Emily, "Merhaba Mike Amca!" diye seslenirken herkes el salladı.

Önce annelerini, sonra da meşhur yüzüğü öptükten sonra onları göreceğinin evrensel işareti olarak tekrar onları işaret etti ve dikkatini yeni karısına verdi.

"Sanırım annem sonunda fikrini değiştirdi," dedi Greta.

Alice ablasına baktı. "Ne hakkında?"

"Onları listeye koymamız konusunda çıldırdı," dedi Greta. "O ve Emily kavga ettiler."

"Gerçekten mi?" Alice şok olmuştu. "Onun burada olmamasını hayal bile edemiyorum. Ama sanırım annemin içinde biriktirdiği tüm o duyguların bir yere gitmesi gerekiyordu."

"Fikrini değiştirmedim," dedi Emily, Mike'ın büyük çimenliğe geçişini izlerken. "Babam onu burada istedi ve ben de gelmesini sağladım."

Herkes Emily'ye baktı. "Uh," diye başladı Sam.

"Ne demek istiyorsun?" Greta ekledi.

"*Babam* mı istedi?"

Emily hiç tereddüt etmedi. "Hiç şüphe yok."

Emily'nin kristal dükkânının titişimlerine kapılan kardeşler, Mike ve Twyla'nın çayırda aşağıya, geniş kenarlı şapkasının altında yaz beyazı bir elbise giymiş olan Elisabeth'e doğru ilerleyişlerini izlemeye koyuldular. Onlar yaklaştıkça Elisabeth neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaskatı kesildi ve koyu renk güneş gözlüklerinin arkasına gizlediği bakışlarıyla yokuştan yukarı çocuklarına baktı.

"Sana büyü yapıyor, Em," dedi Sam.

"Neden onları burada istemedi?"

"Muhtemelen Twyla yüzündendir," dedi Greta, Elisabeth'in eğitiminden aldığı sözel ürpertiyle. "Bir milyarderin kredi kartına erişimi var ve seçtiği elbise *bu* mu?"

"Greta..." Alice uyardı.

"Oh, lütfen. Bunu düşünüyordun," diye savundu Greta. "İtiraf et."

"Sadece telefonumu her açtığımda Julie Haskins'in değerli bir hayır kurumuna yarım milyar dolar daha bağışladığını ve diğerlerini berbat gösterdiğini görmekten zevk aldığımı itiraf ediyorum."

"Twyla gerçekten çok tatlı biri, biliyorsun," dedi Emily.

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Alice. "Ama bunu nereden biliyorsun?"

Emily tek omzunu silkti. "Claudia ve ben geçen ay güneş tutulması sırasında Hamptons'da bir yogiler toplantısına gittik; Mike ve Twyla'nın orada bir evleri var, ben de ona gelmek isteyip istemediğini sordum."

"*Twyla mı?*" Greta başını öne eğdi. "Neden?"

Biraz omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki onu daha iyi tanımamız gerektiğini düşündüm. Düşünüyorum da. Meditasyon yaptık."

"Beni davet edebilirdin," dedi Greta, sesi dışlanmış gibi çıkıyordu.

"Güneş tutulması sırasında meditasyon yapmak ister miydin?" Greta'nın yüzü onun yerine cevap verdi ve Emily ellerini iki yana açarken herkes kıs kıs güldü. "Gördünüz mü?"

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar, helikopter pistinden patıkaya inen ve rıhtımdan çimenliğe çıkan insan selini izlediler. Üçüncü helikopter de ayrıldıktan sonra Alice, "Babam bütün bu insanları *sevdi* mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Sam. "Buradaki herkes hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu."

"Ve yine de hepsini cebine koyup giderdi," dedi Alice. "Franklin Storm kontrol edemediği hiç kimseyle karşılaşmadı."

"Biz de dahil," dedi Sam.

Sessizlik çöktü ve başsağlığı dileklerini ve ilgilerini kabul etmeye fazlasıyla hazır olan Elisabeth'ten biraz uzakta durarak çayırdaki dolaşan insan kalabalığını izlediler. Kimse taş duvar boyunca uzanan çocuklara bakmadı.

"En azından olay çıkarmaktan kaçınıyor," dedi Greta, başını annelerine doğru eğerek, Twyla'yı dinlerken yüzüne sahte, sabırlı bir gülümseme yapıştırdı.

"Onlardan hoşlanmadığını ilk kez duyduğuma inanamıyorum."

"Belki de bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasaydın..." Sam sözünü kesti ve Alice, Sam'in onu kızdırmayı amaçladığını bildiğinden dilini ısırды.

"Sam, dur. Olay olduğunda bütün sabah Jack'le birlikte kilerde mahsur kalmasaydı bilirdi..." Emily sesinde alaycı bir tonla konuştu. "Sözünü ettiğin arkadaşın nerede?"

"Birincisi, orada tek başıma kapana kısıldım. İkincisi, o benim arkadaşım değil," dedi Alice, kız kardeşini susturmak için elini kaldırarak. "Nerede olduğunu nereden bileyim?"

Çimenlik alanın üçte ikisinde, büyük bir tentenin altında, her biri mükemmel bir şekilde dikilmiş erkek kıyafetleri giymiş ve hâlâ şık lacivert çizgili Jack kadar bile yakışıklı görünmeyen bir grup adamla zahmetsizce sohbet ediyordu - cehennem gibi ısmarlama ve küçük bir servet değerinde.

Neden her zaman bu kadar iyi görünmek zorundaydı?

Ve daha da kötüsü, neden her zaman fark etmek zorundaydı? Tamircilerin mütevazı olması gerekmez miydi? Babasının Jack'e yapması için para verdiği şeyi yapmadan önce çekici, zahmetsiz ve görünüşte zararsız olmaları gerekmez miydi? İnsanları baştan çıkarmak, muhtemelen. Bu açıkça onun en önemli yeteneklerinden biriydi.

Jack onun dikkatini hissetmiş gibi eve doğru baktı ve onu buldu. Koyu renk güneş gözlükleri onu ilk bulanın kendisi olduğu gerçeğini gizlediği için büyük bir rahatlama hissederken bir kalp atışı kadar oyalandı.

Aradığı için değil. Alice bir gün önce fuayedeki o andan beri ondan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Kayıkhanelen, babasının ofisinden, evin ortak alanlarında yalnız kalmaktan uzak durmuştu.

Jack yok, diye karar vermişti ve buna sadık kalıyordu. Adamla her yalnız kaldığında yolunu kaybediyordu. Eğer adam ona yaptıkları öpüşmeyi düşündürmüyorsa (bundan daha fazlasıydı ama bunu aklından çıkarmak için elinden geleni yapıyordu), ona karşı nazik davranıyordu.

Ona güvenmesini istiyordu.

Onu *güldürüyordu*. Ugh. Tüm ihlallerin en kötüsü bu olabilirdi, çünkü onu güldürebilen bir erkeğe bayılırdı. Tren peronundaki adam da oydu ama kendini bunun bir yalan olduğuna ikna etmişti. Ona yalan söyleyen ve güvenine ihanet eden bu adamın, onunla izci çocuk olmak hakkında şakalaşan düşünceli, komik adam olmasının hiçbir yolu yoktu.

Bir fotoğrafçıyı bayıltan türden bir adamdı. Bu davranış mantıklıydı. Kaba bir davranıştı. Vahşiceydi. Suçluydu.

Seksi.

Bu onun sürüngen beyninin konuşmasıydı. Jack babasının tamircisiydi, sadece tamir etmek için buradaydı. Ve Franklin Storm bir şeyleri düzelttiğinde, bu nazik değildi. Komik değildi. Güvenli değildi. Son derece ciddiye.

"Siktir et o herifi," dedi Sam, sanki onun düşüncelerine ortak olmuş gibi. *Evet*. Alice de aynı fikirdeydi. (En azından mecazi anlamda. Yukarıda bahsedilen nedenlerden dolayı gerçek anlamda iyi bir fikir değildi).

"Claudia nerede?" diye sordu Emily'ye, o da Elisabeth'in bir grup arkadaşıyla derin bir sohbete dalmış olan karısını işaret etti. "Vay canına.

Gerçekten de annemin ekibine tam uyuyor, değil mi?"

Emily gülerek, "Öyle deme," diye cevap verdi. "Bazen annemin Claudia'yı elinde tuttuğu sürece hepimizi bir dolara satacağından gerçekten endişe ediyorum."

"O Bayan *Austin* mi?" Sam sözünü keserek çenesini Claudia'nın arkadaşlarından birine doğru eğdi, adada uzun zaman önce geçirdikleri yazların bir parçası olan yaşlı bir kadındı. Kocasının Sakonnet Vadisi'nde üç yüz dönümlük buzlu şarap bağları vardı.

"Bayan Austin kim?" Emily sordu.

"Aman Tanrım," dedi Alice. "Onu o zamandan beri görmedim... Tanrım, Em sen iki ya da üç yaşında olmalısın."

"O kadını daha önce hiç görmedim."

"Çünkü babama asıldıktan sonra annem onu sepetledi," dedi Sam, elinde şarap tepsisiyle gelen bir sunucuya el sallayarak.

"Hayır!" Alice'in heyecanlı sesi yeterince yüksekti ve sunucuyu tedirgin etmişti.

Alice arkasından yemek servisi yapanların çalıştığı yola doğru bir bakış attığında Sam, "Sorun değil. Bizi çocukların masası olarak düşün." Tepsiden bir kadeh şampanya (Greta), iki roze (Emily ve Alice) ve bir beyaz şarap aldı. "Bütün öğleden sonra gelmeye devam etsinler."

"*Teşekkür ederim* demek istemişti," diye seslendi Alice genç kadının ardından.

"Ben köpek değilim, Alice. Düzeltilmeye ihtiyacım yok," diye cevap verdi.

"Kesinlikle öylesin ve kesinlikle yapıyorsun," dedi.

"Şu kadın ve annemin onu göndermesine geri dönebilir miyiz?" Emily sordu.

"Bu ne anlama geliyor? Babamın bir ilişkisi mi vardı?"

"Çocuklar," diye tersledi Greta. "Bu onun cenazesi."

"Kesinlikle," dedi Sam. "Babamızın cenazesi, iki yüzden fazla insanla dolu, on kişiden daha azını gerçekten seviyoruz. Ne hakkında konuşuyor olmamız gerekiyor?"

Greta cevap vermek için ağzını açtı, sonra durdu. "Gerçekten bilmiyorum." "Harika. Babam Bayan Austin'le yattı mı yatmadı mı?"

Alice bu kaba soru karşısında kahkahayı patlattı ve Storm Inc'in üst düzey yöneticilerinden üç adamın dikkatini çekti. Selamlamak için elini kaldırdı ve üçlü kendi aralarında Alice'in kaçırmadığı bir bakış paylaştı. Tekrar kardeşlerine döndü. "Olamaz. Çabuk olun. Ciddi bir şey konuşuyormuşuz gibi görünün ki gelmesinler."

"Bunun neresi ciddi değil?" Sam yüzünde bir sırıtışla sordu ve Alice kıs kıs güldü.

"İkiniz de uygunsuz davranıyorsunuz." Öğüt verme sırası Greta'daydı. "Artık çocuk değiliz."

"Çocuklar," dedi Emily ısrarla. "Babamın bir ilişkisi mi vardı?"

Sam, "Bahsettiğimiz kişinin babam olduğunu düşünürsek, sesin oldukça paramparça geliyor," dedi. "Erkekler, para ve güç hakkında bilgisi olan tek kişi Alice değil."

"Korkunç bir kombinasyon," dedi şarabına doğru.

"Hayatları ve şirketleri mahvediyor, değil mi?"

"Babamızın yönettiği şirketleri değil, şaşırtıcı bir şekilde," diye karşılık verdi Alice.

"Hey!" Emily dikkatlerini çekmek için bağırdı ve uzaktaki yarım düzine insanla birlikte dikkatlerini çekti. Sesini alçalttı ve onlara arkasını döndü. "İlişkileri var mıydı, yok muydu?"

"Ne fark eder ki?" Sam omuz silkti. "Alice'e sor."

"Neden bana değil?" Greta sordu.

"Çünkü gerçeği asla kabul etmeyeceksin."

"Alice?" Emily söyleneni yaptı, sarı saçları güneşte parlıyordu ve Alice onun kocaman mavi gözlerini aynalı güneş gözlüklerinin arkasında hayal etti. Emily için önemli görüldüğü için soruyu düşündü.

Anılarla dolup taşıyordu: *Lizzie*'deki anne ve babası onu ilk yolculuğuna çıkarırken gülüyorlardı; Elisabeth ve Franklin yılbaşı gecesi Metropolitan Club'da dans ediyor, New York'taki çatı katındaki dairelerine çıkan asansörde öpüşüyorlardı; Amherst'teki ilk gününde Alice'e el salladıklarında Franklin'in kolu Alice'e sarılmıştı.

Ve sonra, şehir dışında bir lokantada yaptıkları garip, puslu bir konuşma - sadece Alice ve Franklin. Ona biriyle çıkıp çıkmadığını sormuştu.

O da burnunu kırıstırıp modern romantizmin durumundan yakınmış ve Fırtına'dan önce insanların sıradan yollarla tanıştığını hatırlatmıştı.

Bir an düşünmüş, sonra başını sallamıştı. "Bunu *belki daha iyisini yapabilirdim* sütununa koyuyorum. Ama umarım bir gün sen de aşık olursun. Her zaman kolay değildir ama her zaman buna değer."

Alice lokantanın nerede olduğunu hatırlayamıyordu ama Formika masayı, yavaş hareket eden tavan vantilatörlerini ve altındaki yıpranmış mavi vinil koltuğun gıcirtısını hatırlayabiliyordu. Ve Franklin'in Elisabeth hakkında konuştuğundan emindi.

Ve sonra eklemişti, "Sadece A sınıfı hisseye layık biriyle olduğundan emin ol."

Kadın bu aptalca isme gülümsemişti -Franklin'in birçok kez kullandığı bir isim. Ona layık görmediği erkekleri gönderdikten sonra, "*Sen A Sınıfısın*," derdi. *Halk için fazla değerli*. Yeni anılar yaratmaya vakti olmadığı için şimdi hatırladığı şeyler tuhaftı.

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Babam çok çapkındı ve eminim ki buradaki pek çok kadın şu ya da bu noktada olası bir metres olarak spekülasyon konusu olmuştur. Ama dürüst olmak gerekirse? Anlayışımın ötesinde olsa da, bence o ve annem... çalıştılar. Birbirleri için mükemmeller çünkü başkaları için tamamen yanlışlar. Yani, hayır. Bayan Austin'i becerdiğine inanmıyorum. Ya da başka biriyle."

Greta başka bir garsona el sallayıp tepsisinden küçük bir ıstakoz ekmeği alırken, "Tanrı aşkına, herkes *becerdi* demeyi bıraksın," dedi.

"Anlaştık," dedi Alice, herkes onu takip ederken. "Sam'in bir keresinde yanlışlıkla aile sohbetine mesaj attığı anıyı hâlâ beynimden silebilmiş değilim."

Sam elini kaldırırken Alice ve Greta güldüler. "Bu konu hakkında bir daha asla konuşmamaya karar vermiştik."

Greta, "Hayır, *siz bu* konuda bir daha asla konuşmamaya karar verdiniz," dedi. "Tanrım, sen tam bir pisliksin."

"Sıla'ya mesaj atmaya çalışmadığımı nereden biliyorsun?" Sam savunmaya geçercesine sordu.

"Ona söylemeyeceğimizi teyit etmek için hemen hepimizi araman dışında mı demek istiyorsun?" Alice sordu.

Emily, "Tanrım, *bu yaşta* seks yapmak için bu kadar zorlandığınızı hayal edin," dedi. "Kadınlar erkeklerden etkilenmenin ne kadar aşağılayıcı bir şey olduğunu anlıyorlar mı?"

"Evet," dedi Alice ve Greta hep bir ağızdan.

Alice şarabından bir yudum daha aldı ve ada ile Wickford Limanı arasındaki mavi ve güzel körfeze baktı; su, içlerindeki insanları tanımlayamayacak kadar uzakta, muhtemelen adaya gitmekte olan bir avuç kayıkla doluydu. Yüksek servete sahip insanların gelişini müjdeleyen bir helikopter tepelerinde vızıldadı ve dörtlü helikopterin çatı katında gözden kayboluşunu izledi.

Alice şarabından bir yudum daha aldı ve mevcut koleksiyonu düşündü... "Bu insanlara ne diyoruz? Yas tutanlar mı?"

"İyi dilekçiler mi?" Greta önerdi.

"Annem muhtemelen onlara cümbüşçüler derdi," diye espri yaptı Emily.

Sam kesin bir ifadeyle, "Onlar lastik boynuzlular," dedi. "Onları kaza mahalline davet etseydik bunu tercih ederlerdi."

Ne diyeceğini bilemeyen Alice, uzaktan belli belirsiz tanıdık biriyle sohbet eden Sıla'yı işaret etti. Bardağını onlara doğru eğdi. "Hey, bu... şu filmdeki adam değil mi... adı neydi?"

Sam baktı. "Evet. Bu o." "Babamın onu tanıdığını bilmiyordum."

"Şirket için bazı reklamlar yapmış," dedi Greta. "Görünüşe göre davet için şirketi aramış. Lauren onunla tanışmak isteyip istemediğimizi sordu."

"Ben kendi adıma her zaman babamın cenazesinde ünlülerle tanışmayı hayal etmişimdir," dedi Alice.

"Kutlama," diye düzeltti Greta, Emily ve Sam hep bir ağızdan. Alice başını salladı. "Doğru. Çılgınca."

"Gidip merhaba demelisin," dedi Greta. "Biraz kasvetli olsa da güzel bir elbise." Alice hemen, "Cepleri var," diye karşılık verdi ve ellerini Kolsuz siyah elbisesinin ceplerini karıştırmayı unutmamıştı. "Tüm bunların bir kilisede olacağını sanıyordum."

"Annem bunun yerine bir parti verebilirken?" Emily elini, o sabah getirilmiş olan cömertçe serpiştirilmiş yiyecekler, devasa beyaz kanaviçeler ve güzel masa örtüleriyle bezeli yemyeşil alana doğru salladı. "Asla."

"Annem nerede bu arada?" Sam, Greta'ya bakarak sordu.

"Ben nereden bileyim?" Greta'nın cevabı herkesin beklediğinden daha sertti.

Sam'in kaşları havaya kalktı. "Sen her zaman bilirsin."

Alice sessiz kalacak kadar akıllıydı, Emily omuz silkip, "Haksız değil. Bu biraz... senin olayın."

"Şey. Siktir et."

Herkesin nefesi kesildi.

"Greta. *Diline dikkat et.*" Sam'in yanıtı alaycıydı ve kabalığa varıyordu. "Ciddiyim. Sakin ol."

"Aman Tanrım," dedi Emily.

"Hayır. Bundan nefret ediyorum. Benim hakkımda sanki annemin bir uzantısıymışım gibi konuşmandan nefret ediyorum. Benim kendi hayatım var, biliyorsunuz."

"Evet, biliyoruz," dedi Sam, kendini daha da derine sokarak. "Kovmak üzere olduğun bir adamla uzun süreli bir ilişkin var."

Herkes onun gösterdiği yönü takip ederek, Tony'nin takım elbiseli ve güneş gözlüklü, geniş omuzlu, fıçı göğüslü diğer adamlarla birlikte durduğu çimenliğin uzak ucuna gitti - adanın çevresini kaplayan Gizli Servis ekibine o gün için koruma görevini devretmiş yarım düzine koruma görevlisi.

"Nasıl gidiyor bu arada?"

"Kapa çenenini," dedi Greta, birden yine on beş yaşına girmiş ve ağabeyiyle ters düşmüştü. "Soruyorum çünkü işimi yapıyorum."

"Çenenini kapalı tutmayı kastediyorsan-" Alice ses tonunda kınama ile başladı.

"İspiyonlamakla tehdit edemezsin, Alice. Cenaze için iznim var. İstedğim kişiyle istediğim kadar konuşabilirim. Onun da hepimiz için bazı fedakârlıklar yapma zamanı geldi."

"Hayatım boyunca senin için fedakârlıklar yaptım Sam," dedi Greta. "Annemle babamın sende yaşadığı hayal kırıklığını birilerinin telafi etmesi gerekiyordu."

"Vay be..." Emily hem kendisi hem de Alice adına konuştu.

"Hayal kırıklığı *ben miyim*?" Sam eğlenmekten çok zalimce bir kahkaha attı. "Bu çok zengin. Onlara torun veren benim."

Doğrudan bir vuruştı ve Greta kızarıırken Alice atladı. "Tamam Sam. Neden gidip şu torunlarla biraz vakit geçirmiyorsun?" Başını uzaktaki Sıla'ya doğru eğdi ve arkadaşıyla birlikte kıkırdadı. "Ya da belki karının yeni film yıldızı arkadaşıyla kaçmasını engellersin."

"Onu suçlayamam." Greta sonunda sesini buldu. "Evlendiği şey buyken."

"İkiniz de durun," dedi Alice sessizce, aralarına girip Sam karşılık vermeden önce ona bakarak. "Etrafınıza bakın. Bütün dünya izliyor." Sam ters ters bakarak onlardan uzaklaştı ve konuklara doğru yöneldi. Ve bara.

Alice içini çekti, bakışları kalabalığın üzerinde geziniyordu, hepsi de dikkat çekmek için birbiriyle yarışyordu, serseri Storm çocuklarının meşhur oldukları şeyi yapmalarını izleyecek zamanları yoktu. Kimse bakmıyordu. Yalnızca...

Tabii ki. Jack her şeyi görmüştü.

Ve çenesinin duruşuna bakılırsa, gelip halletmek üzereydi. *Düzeltmek.* Sanki ailesi buna izin verecekmiş gibi. Başını zar zor salladı. Onu uyardı, daha sonra onun kendisini izlediği kadar kendisinin de onu izlediğini ortaya çıkarmanın bedelini ödeyeceğini biliyordu.

"Fırtına kardeşler!" Alice'in arkasından tanıdık bir ses geldi ve onu *bu konu* üzerinde düşünmekten kurtardı.

Kendini en iyi arkadaşının kucağına atarken göğsünde yükselen sevinç ve rahatlamayla etrafında döndü. "Buradasın!" Alice onu kendine çekerek Gabi'nin kulağına "Tanrıya şükür" diye fısıldadı.

Gabi ailenin geri kalanını kucaklamak için dönerek, "Bölüyor olabiliriz gibi görünüyordu," dedi.

"Kesmiyordunuz," dedi Alice. "Her zaman birbirimizin boğazına bir kalp atışı mesafedeyiz. Biz böyle yetiştirildik."

"Temelde yabaniyiz," dedi Emily. "Duygular konusunda çok kötüyüm."

"Bugün çoğu günden daha zor olacak," dedi Gabi, Emily'ye sıkıca sarılarak. "Bu işin son noktası." Greta'ya doğru ilerledi. "Tüm bu insanlarla son kez birlikte olacaksın. Baban son kez bu kadar çok kişiyle birlikte olduğunu hissedecek."

Gabi konuşurken Alice Roxanne'a döndü ve uzun boylu Siyah kadına sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bunu kaçıramazdık."

Alice, Roxanne'in kulağına, "Burada adını bilmediğim o kadar çok insan var ki," diye fısıldadı.

"Merak etme, ben senin ekürin olacağım," diye fısıldadı Roxanne. "Hepsini tanıyorum."

"Seni buna zorlayacağım."

Roxanne geri çekildi ve Alice'in yüzünü inceledi. "İşler nasıl gidiyor?"

Alice kaşlarını sessizce kaldırarak, "*Sence nasıl?*" diye sordu.

Arkadaşı başını salladı. "Kontrol edildi."

Alice arkadaşının gözlerinin içine bakıp gerçeği söyleyebilmek için güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. "Şimdi daha iyiyim."

"İyi." Gabi eğildi ve şaka yaptı, "Tanrım, Alice, zengin olduğunu biliyordum ama bu *çok fazla*."

Alice küçük bir kahkaha attı. "Burada olmana çok sevindim." "Biz de."

Arkadaşı, "Biz seyir halindeyken üç ayrı helikopterin gelip gittiğini gördük," diye ekledi. "*Çok güzel*."

"Hamptons'a yirmi dakikada varırız," diye açıkladı Alice.

Roxanne, "Bunu bu kadar kolay hale getirmeniz büyük incelik," dedi. "Gatsby'ler burada mı?"

"Hayır," dedi Alice, sesini dedikoducu bir fısıltıya alçaltarak. "Duymadın mı? O da öldü."

Gabi ve Roxanne kahkahalarını bastırdı; Emily kıs kıs güldü. Greta dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ah, lütfen. Babam bu şakaya bayılırdı," dedi Alice.

"Alice'in üzerinde çalıştığı on dakika dışında..." Gabi diğer Storms'lara baktı. "Nasıl gidiyor?"

Herkes tereddüt etti, bir cevap arıyordu. Emily buldu. "Bilmiyorum, daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm..."

Roxanne başını salladı. "Filmlerdeki gibi mi? Carl Amca sarhoş olur, buzdan bir heykeli devirir?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

"Senin Carl Amcan var mı?" diye sordu Gabi.

"Hayır, ama"-Alice dachshund koleksiyonu olan yaşlı bir kadına doğru el salladı-"o kadının köpekleri var."

Roxanne sanki çok normalmiş gibi bakışlarının yönünü takip etti. "Oh, bu Bitty Foster. O köpekleri olmadan hiçbir yere gitmez." Hep birlikte gümüş bir tilkinin kendini tasma ağından kurtarmaya çalışmasını izlediler.

"Bildiklerin inanılmaz," dedi Gabi karısına, Alice'e eğlenen bir bakış fırlatmadan önce. "Belki de erkekleri bu şekilde yakalıyordur."

"Mmm," dedi Alice. "Belli ki bir buz heykelini devirmeyecek kadar zeki."

Bir grup daha güldü ve Alice tekrar kalabalığa baktı. Jack daha önce bulunduğu yerden ayrılmıştı. Şimdi elinde bir içki vardı. Geçenlerde dünyanın en zengin adamı seçilen genç milyarder Justin Mill kulağını eğmiş, bir düzine kişi de fark etmemiş gibi yaparken, yüksek bir bardakta berrak ve soğuk bir şey.

Alice'in rol yapmasına gerek yoktu. Öğleden sonranın ev sahibi olarak, gelişmelere göz kulak olması bekleniyordu.

Örneğin annesi büyük çimenlikte yeniden ortaya çıkmış ve birinci beyefendinin taziyelerini kabul ediyordu (kaybınız için çok üzgünüm). Sila ve Sam çimenlik alanın diğer tarafındaydı ve Alice'in, Elisabeth fark edip olay çıkardıkları için ikisini de mola vermeye göndermeden önce hallettiklerini umduğu bir tür tartışma yaşıyorlardı. Claudia keten giysiler içinde bir grup kadınla birlikteydi; belli ki Emily'nin kristal/aura hizalama/meditasyon dünyasından arkadaşlarıydı.

Gördünüz mü? Alice sadece dikkat ediyordu. Her iyi ev sahibesi gibi. "Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

Gabi, Fırtına kişiliklerini doğrudan Greta'ya hitap edecek kadar iyi tanıyordu. "Her şey çok kolaydı. Tren, araba ve rıhtım."

"Bu gece burada kalabileceğini biliyorsun."

"Çok nazıksınız," dedi Gabi aceleyle, "ama geri dönmemiz gerek-" "Gabi'nin yarın işi var. Roxanne'in de öyle," dedi Alice, elini indirerek. sesi sahne fısıltısına dönüştü. "Bu arada, eğer annem tüm aile sırlarını sana anlatıp anlatmadığımı sorarsa, lütfen ona kesinlikle anlattığımı ve kendisinden başladığımı söyle."

Roxanne bir kahkaha patlattı. "Düşman olarak Elisabeth Storm'a ihtiyacım yok Alice. Sen kendi savaşını kendin veriyorsun. Yine de hepiniz sorun çıkardığınızda ne olacağını merak ediyorum?"

"İznimiz yok," dedi Emily. "Jack bize izin vermez." "Jack kim?" Gabi Alice'e bakarak sordu.

"O Alice'in yelken ortak," Emily cevap verdi. "Sert. Yakışıklı.

Babam için çalışırdı."

"Öyle mi?" Gabi aniden çok ilgilenmiş gibi sordu.

Alice durumu düzeltmek için çabaladı. "Yakışıklı olmasının konuyla ilgisi yok."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi adamın derin sesi ve Alice'in içini bir ürperti kapladı -gerçi bunu asla kabul etmezdi. Adam eğilip elini uzatınca Gabi ve Roxanne'in gözleri kocaman oldu. "Jack Dean. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Öyle mi?" Alice nefesinin altında sordu.

"Gabi Romero-Jiménez," dedi Alice'e sadece onlarca yıllık arkadaşların konuşlandırabileceği türden bilmiş bir bakış atmadan önce. "Ve yukarı çıkarken bir köpek tasmaına takılman bile gerekmedi. Etkilendim."

(") (Y) MEKTUP ALMADIN MI?" Gabi, kanepelerle doldurduğu küçük tabaktaki mini ıstakozlu kişinin etrafından konuşarak adanın doğu tarafında, kalabalıktan uzak bir yürüyüşe çıkın.

"Onları herkes için bırakmadı." Alice başka bir helikopterin -İniş pistine doğru alçalırken tepesinde alçak ve gürültülü bir şekilde süzülüyordu. Saatine baktı, bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyordu. -Helikopterlerin Fırtına Adası'na varış ve kalkış izni saat yediye kadardı, yani hâlâ saatler vardı.

Helikopterin sesi azaldı ve Gabi, "Başka kim alamadı?" diye sordu.

"Hiç kimse. Sadece ben." Alice elini kaldırdı. "Bu bir şey değil. Ben iyiyim."

"Tamam, bu çok büyük bir şey," dedi Gabi. "Ne oluyor lan Franklin? Emin misin?"

"Eminim."

"Belki de annen bunu görmezden gelmiştir? Yas tutuyor ve-"

"Öncelikle, Elisabeth Storm dulluk gibi küçük bir şeyin görevini yapmasına engel olmasına izin vermezdi. Ama bu durumda, bu onun görevi değildi. Jack'in göreviydi."

"Jack, seksi tamirci mi?"

"Seksi mi?" Soru gerçek olamayacak kadar sıradan gelmişti.

"Lütfen, bunun için vaktimiz yok. Seksilik deneyselemdir - boy, kalçalar ve çene," dedi Gabi. "Ayrıca ateşli olan: ikisinin

Birbirinizi daire içine aldınız, bu yüzden Cuma akşamı kesinlikle bu konuya girmeyi planlıyorum - akşam yemeğine geliyorsunuz."

Alice gülümsedi. "Anlaştık."

"Bu arada," diye devam etti Gabi, "sadece üç saatliğine buradayım, o yüzden benimle kafa bulmayı bırak ve lütfen babanın neden her birinizin mektuplarını birlikte çalıştığı bir adama verdiğini açıkla."

"O sıradan biri değil. Jack babamın ikinci adamıydı. Sadece mektuplardan da değil, babamın bize bıraktığı tüm mirastan o sorumlu."

"Ama hepsini birlikte çalıştığı Sam'e veremez miydi?"

"Bunun yerine Sam'e günde on iki saat konuşamayacağını söyledi."

"Sevgilerimle, Alice, baban pisliğin tekiydi."

"Ben de bunu *söylüyordum*," dedi Alice. "Yani, herkesin yapacak bir işi var."

Alice başını salladı ve Gabi'ye kısa bir açıklama yaparak eski dostların gerçekten de en iyi dostlar olduğunu kanıtladı, çünkü Sam'in çenesini kapatmak zorunda kalmasının sevincini ve Greta'nın Tony'yle ilişkisini bitirmek zorunda kalmasının acısını hemen anlamış, Elisabeth'in anlatması gereken gerçekler her ne olursa olsun, bunların benzersiz bir şekilde akıldışı olacağına dair belirsiz duyguyu paylaşmış ve Emily'nin hiçbir görevi olmamasından duydukları şaşkınlığı anlamıştı.

"Yine de bir mektup aldı mı? Babandan mı?"

"Evet. Ve bir görevi yok. Benim aksime. Benim görevim var ama mektubum yok. Çarşambaya kadar kalmam gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" Gabi tabağını Alice'e uzattı. "İki gün daha ve... Alice Storm, milyarder mi?"

"Evet."

"Ve kalmak istemiyorsun."

"I-" Sorudaki nazik yargılamayı duydu; Gabi iyi bir arkadaş olmaya çalıştığı için orada değildi. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Hiç de değil. Yani, New England'ın cennete en yakın yerinde, özel bir adada yedi gün ve sadece bir *milyar* dolar mı alacaksın? Bu teklifi kim kabul eder ki?"

Alice güldü. "Ailemi tanımayan biri gibi konuştun." "Geç evre hastalıklar hakkında sağlıklı bir anlayışa sahip biri gibi konuştun. kapitalizm," dedi Gabi. "Bunu yanlış anlama ama zavallı küçük zengin kıza veriyor, dostum."

"Ve sen, giyotinin olmadan."

"Acımasız dürüstlikle idare etmek zorundayım." Bir vuruş. "Beni burada istemiyorlar."

"Tam tersine, sanırım seni burada çok istiyorlar."

"Onlar parayı istiyor. Beni değil. Ve beni burada sadece beni kontrol ederek son gülen kendisi olsun diye istedi."

Gabi, "Evet, muhtemelen doğru," demeden önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler.

Alice için Gabi'nin dürüstlüğü muazzam bir rahatlama oldu. Gözleri doldu ve Alice ağlamayı reddederek gözlerini kırptırdı.

Gabi ona doğru uzandı ve Alice başını salladı. "Yapma. Yapamam."

Başını salladı. "Tamam."

Ve oldu. Ve bu, her nasılsa, daha fazla gözyaşını çağırdı ve yanağından aşağı şişman bir tane itti. Onu uzaklaştırdı. "Makyajımı mahvedeceğim."

"Çok iyi görünüyor," diye cevap verdi Gabi hemen. "Hemen fark ettim. Jack için olduğunu varsayalım

mı?" "Dur-"

"Tamam, tamam. Tekrar yakıcı." Bir duraklama. "Peki beni dinle, ya siktir *et* dersin ve kalmazsan? Roxanne ve benimle geri dön. Hatta bir milyarderle son bir helikopter yolculuğu bile yapabilirsin - gerçi yapmamalısın, helikopterler ölüm tuzağıdır, *Post*'taki o haberi okudun mu?" Ürperdi. "Her neyse. Bir işin, her emlakçının *rahat* diyebileceği orijinal parkeleri olan bir dairen, seni seven arkadaşların var ve bu Alice Foss'u seven sanat galerilerinden bahsetmeden önceydi. Kimin banka hesabında fazladan bir sıfıra ihtiyacı var ki?"

Fazladan bir sıfırdan çok daha fazlası vardı ama konu bu değildi.

Alice başını salladı. "Yapamam."

"Buna ihtiyacın yok."

"Biliyorum. Ama ben gidersem miras kimseye kalmaz."

Gözleri büyüdü. "*Kimse mi?*"

"Hiç kimse." Durakladı. "Ve sanırım onun amacı da buydu. Beni aileye geri çağırmak, ancak beni ilk etapta dışarı attığı için özür dileyemeyecek kadar öldükten sonra."

"Peki ya onlar? Özür dilediler mi?"

Hayır, dilemezler de. "Beni bir saniye bile düşünmediler, sadece orada olduğumdan ve hesap verdiğimden emin olmak istediler."

"Tanrım," diye fısıldadı Gabi. "Hepsi seni öldürebilir!"

"Beni öldürürlerse mirastan pay alacaklarını sanmıyorum."

"Tamam, bu *düşünceyi* sevmiyorum ve mirasını kaybetmesine iki gün kalan zengin beyaz insanlara da aynı inancı beslemiyorum ama... iyi. O zaman diğer türlü oyna. Çarşambaya kadar kal. Milyarlarını al ve yürü." Gabi omuz silkti. "En kötü plan gibi görünmüyor. Beni bir yolculuğa çıkarabilirsin."

Gizli plajın yakınındaki derin bir yüzme çukuruna düşen kireçtaşından bir uçurum olan Aytaşı Uçurumu'nun kenarında durdular. Gabi bir süre Alice'i izledi ve sonra, "Konuyu değiştirebilir miyim?" diye sordu.

Alice arkadaşına gergin bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum."

"Jack'in nesi var?"

Hiçbir şey.

"Sakın *bir şey* söylemeye kalkma," dedi Gabi. "Gelip kendini tanıttığında tuhaf davranmamış olsaydın bile-"

"Tuhaf değildim, nasıl tuhaf olabilirim ki?"

Gabi'nin yan bakışı ek bir açıklama gerektirmedi.

"Tamam iyi ama babam yeni öldü. Belki de bu yüzden tuhaftım."

"Evet, belki," dedi Gabi, "ama bu farklı türden bir tuhafıktı. Bu seks tuhafılığıydı."

"Seks tuhafılığı nedir?"

"Biriyle seks yaptığında ortaya çıkan türden bir tuhafılık. Haksız mıyım?"

Alice hayır demeliydi. Hayır diyecekti. Ama sonra çok uzun süre tereddüt etti (her tereddüt çok uzundu, açıkçası) ve Gabi atladi.

"Aman Tanrım, öyleyim." Bir kalp atışı kadar sonra haberi aldı. "*Ne zaman? Ne zaman?*

harika mıydı? Eminim değildir." Ters ters baktı. "Ateşli olanlar asla yeterince çaba göstermezler."

Bu denedi. Bu harikaydı. "Gabi, bu bir cenaze töreni."

"Lütfen. Cenazeler bunun içindir." Durakladı. "Aman Tanrım, *Alice*. Ailen için bir miras oyununu yöneten ve aslında tarafsız kalması gereken babanın vakfının yöneticisiyle mi yattın? İnanılmaz bir şey. Etik açıdan son derece karmaşık, ama dürüst olmak gerekirse daha fazla gurur duyamazdım."

"Bunun Cuma günü akşam yemeğinde masaya yatırılacağını sanıyordum." "O zaman uzun uzun konuşuruz."

Alice, "Tüm bunların sizi eğlendirmesine çok sevindim," dedi. "Ama aslında bu sadece etik açıdan değil, kişisel olarak da karmaşık bir durum. Ne olursa olsun, onun bir genel müdür olduğunu bilmiyordum-"

"Bahse girerim seni yönlendirmeyi başarmıştır."

Alice gözlerini devirdi. "*Bilmiyordum.*"

Sözünü yarıda kesti ama Gabi konuşmaya devam etmekte zorlanmadı. "O moteldeki adam!"

"Gabi, burada özel bir yerde değiliz."

Gabi sesini alçalttı. "Özür dilerim. Sadece büyüledim. Köhne bir motelde tek gecelik bir ilişki yaşadın-"

"Köhne bir yer değil."

"Ben orada kalıyorum dostum. Biraz keyifsiz bir yer ama konuyla hiç ilgisi yok. Onu bir daha görmeyeceğini düşünerek tek gecelik bir ilişki yaşadın ve sonra ailenle büyük bir miras arasında duran adam olduğu ortaya çıktı." Durakladı. "Aşk romanı gibi."

"Aşk romanı gibi değil," dedi Alice. "Aşk romanlarında her şey herkes için sürprizdir. Bu onun için sürpriz değildi. Ben olduğumu biliyordu!"

Gabi'nin ağzı açık kaldı. "*Bir yılan.*"

"Evet. Yani seksin harika olması önemli değil."

"Öyleydi! Bunu biliyordum!"

"Gerçekten öyle olmadığına bahse girdiğini söyledin."

"Konuyla alakasız. Mesele şu ki, onun kim olduğunu bilmiyordun, yani burada makul inkar söz konusu."

"Teşekkürler, avukat bey."

"Konuya dönecek olursak, kişisel olarak dağınık derken... bunun nedeni harika bir seks yapmış olmanız ve şimdi bunun... yapmak istediğiniz bir şey olarak kalması mı?"

Alice kocaman bir iç çekti. "Erkekler konusunda berbat bir zevkim var." "Katılıyorum."

"Ve bu adam ideal değil."

"Bir düzine farklı nedenden dolayı. Senin kim olduğunu bildiği konusunda yalan söylemesi de buna dahil. Bunu neden yaptığını sana söyledi mi? Neden hemen itiraf etmediğini?"

Seni becermek istedim.

Alice yutkundu. Bunu Gabi'ye söylemeyecekti. "Onu biraz zorladım... anonim kalması için."

"İğrenç," dedi Gabi, kulağa hiç de iğrenç gelmeyecek bir şekilde. "Bu adamı bağladın mı? Sen tam bir dumanaltı olduğun için bir şekilde suskun mu kaldı?"

"Benim duman altı olmam hiç söz konusu olmadı." "Yıkıcı."

"Bir geceden fazla sürmesini istemedim," dedi Alice. "En azından o zaman."

"Peki ya şimdi?"

"Mahkeme salonunda yıldız olan bir arkadaşına sahip olmak bazen o kadar da eğlenceli olmuyor, biliyorsun."

"Biliyorum. Soruya cevap ver."

"Evet. Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Gabi sanki başından beri biliyormuş gibi başını salladı. "Başka soru yok."

Olması gerektiği kadar komik değildi, çünkü Alice gerçekten de lanet olası bir şeyi itiraf etmiş gibi hissediyordu. "O çok kötü bir karar."

Gabi başını eğdi. "Belki de bu hafta iyi bir karara ihtiyacın yoktur. Belki de bu hafta kötü kararlarla ilgilidir. Bilirsin işte, ailenle kalmak, yanlış adamlarla yatmak..." Aşağıdaki suyu işaret etti. "Burası üniversitedeyken atladığımız uçurum mu?"

Alice başını salladı. "On yıldır yapmadım, bilmiyorum, değil mi?" "Belki de tekrar denemelisin. Güvenli, değil mi?"

Asıl soru buydu, değil mi? *Güvenli*, genç ve yenilmez oldukları ve atladığında elini tutacak birilerinin olduğu zamanlardaki gibi hissettirmiyordu. Gabi. Kız kardeşleri. Babası.

Göğsündeki o gerginlik geri gelmişti.

"Güvende hissediyor mu?" Gabi dikkatle sordu.

Alice arkalarından gelen kahkaha sesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Döndüklerinde Roxanne ve Claudia'nın kendilerine doğru geldiğini gördüler.

"Bulunduk." Birbirlerine tutunarak yamaçtan aşağı inen ikiliyi izlemek için döndüler.

"İkiniz de dikkatli olun!" Claudia seslendi. "Düşmek istemezsiniz!"

Görünüşlerine bakılırsa, düşme riski altında olanlar Roxanne ve Claudia'ydı.

"Birilerinin iyi vakit geçirmesine sevindim," dedi Alice. "Evet," diye onayladı Gabi. "Claudia'yla iyi anlaşacaklarını düşünmüştüm." Onlar yaklaşırken sesini

yükseltti. "Siz ne yapıyorsunuz? Roxanne,

"Gizlice kaçtığımızda bizi korumayı kabul etmiştin!"

"Biliyorum! Biliyorum! Ve sonra Greta bir adamla ortadan kayboldu-

"Tony," diye araya girdi Claudia, Alice'e anlamlı bir bakış atarak.

"Bunu o mu yapıyor?" Alice bu olasılık karşısında şok olmuştu.

"Kahretsin," dedi Gabi, anlayışla. "Sence bunu şimdi yapar mı?

Bu kadar insan varken?"

"Yapacağını sanmıyorum," dedi Alice, Greta'ya onlarca yıllık gizli bir ilişkiyi bitirmenin sırası olmadığını söyleyemeden gittiği için aniden suçluluk duyarak.

"Ama belki? Sayıların güvenliği mi?"

"Bunu yaptığını sanmıyorum. Sis çanı evine gidiyorlardı." "Ah," dedi Alice.

"Tamam, Greta sis çanı evinde sağlam bir meşe gibi inşa edilmiş bir adamla seks yapıyor," dedi Roxanne, sanki bu tamamen normalmiş gibi. "Ama onunla ne yapması gerekiyor?"

"Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceksin," diye alay etti Gabi, tam da nereden vuracağını bilerek

-gossip. "Bu senin tek işinden kaçmanın cezası."

"Hadi ama," diye itiraz etti Roxanne. "Yemin ederim sayısız insana senin ve Alice'in orada, yaşlı beyaz adamlardan oluşan kalabalığın diğer tarafında olduğunuzu söyledim, ama sonra Claudia geldi ve beni buradaki eğlenceli insanlarla tanıştırmayı teklif etti ve... dürüst olmak gerekirse, bu oldukça harikaydı."

"Sen ne kadar iyisin?"

"Bekle, burada eğlenceli insanlar mı var?"

Claudia başını eğdi. "Tamam, belki geleneksel anlamda eğlenceli değil ama kesinlikle diğerlerinden *daha ilginç* insanlar var."

"Kim gibi?" Alice sordu.

"Benim favorim Nealy Twill, ona Beatles'ın iki üyesiyle Azor Adaları'nda kafayı bulduğu o harika hikayeyi anlatmıştı."

"İsimlerini vermediğine inanabiliyor musun?" Roxanne'in sesi rahatsız olmuş gibiydi.

Alice, Claudia'ya bakmadan önce, "Nealy Twill kurgusal hikâyeler anlatırken gerçek kişilerin isimlerini vermemen gerektiğini bilecek kadar uzun süredir avukatların arasında," dedi. "Favorilerin olduğunu bilmiyordum."

"Elbette var. Sadece bu konuda sessiz kalacak kadar akıllıyım - bu ailede bir akraba olarak dikkatleri üzerine çekmek hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı."

Alice başını salladı. "Her zaman en çok seni sevmişimdir." Claudia sırttı. "Annen de aynı fikirde."

Alice, Claudia'nın ailesiyle baş başa kaldığında nadiren yaptığı gibi açık ve konuşkan bir şekilde cevap vermesine çok sevindi (zekice bir oyun). "Tuhaf olanların hepsini seviyorum ama annene onlara tuhaf dediğimi söyleme." Baldızı topuklu ayakkabılarını çıkarmak için uzandı. "Her neyse. Roxanne'in görevinden ayrılması benim hatam. Tek başıma ancak bu kadar Fırtına'ya dayanabilirim." Alice'e doğru bir el kaldırdı. "Alınma Alice."

"Alınmadım," diye cevap verdi Alice. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Roxanne hâlâ devam ediyordu. "Ve sonra, Claudia beni bu kızla tanıştırdı. *inanılmaz* bir adam."

Claudia sırttı. "Babanın arkadaşı Tom." "Ah," dedi Alice. "Eminim onu seviyorsundur."

"Sevdim," dedi Roxanne.

"Babanın arkadaşı Tom kim?" Gabi sordu.

"Şey," diye başladı, "bize hep onun bir polo oyuncusu olduğu söylendi."

"Evet, hiç sanmıyorum," dedi Roxanne. "Ara sıra polo haberleri yapıyoruz ve o adamın bir polo patronu olduğundan eminim. Bu da demek oluyor ki, kendisi jodhpurs ya da her neyse onunla ahırda takılırken gerçek oyuncuların içip eğlenmesi için para ödeyen zengin bir adam."

"Poloda onlara jodhpurs mu deniyor?"

"Her neyse." Roxanne elini salladı. "Mesele şu ki, yaptığı tek şey bu değil."

Alice hemen anladı. "Oh! Hayır. Bu değil. Büyüleyici bir hobisi var. Anlata anlata bitiremediği bir hobi."

"Neymiş o?" Gabi sesini alçalttı. "Porno mu? Bahse girerim pornodur." "Tanrım! Hayır! Neden aklına gelen ilk şey bu oldu?"

Alice söyledi.

"Bilmiyorum!" Gabi kendini savundu. "Bir kez daha söylüyorum, sizlerin özel adalarınızda, helikopterlerinizde neler yaptığınızı bilmiyorum ama bazı biyografiler okudum."

"Tom porno çekmiyor," dedi Roxanne. "Bayrak koleksiyonu yapıyor." Gabi başını öne eğdi. "Bu bir örtmece mi?"

Roxanne güldü. "Değil." "Bayraklar derken neyi kastediyorsun?" "Tarihi bayraklar," diye açıkladı Alice.

"Betsy Ross gibi mi?"

"Oh!" Roxanne sanki hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamış gibi konuştu. "Ona Betsy Ross'u sormalıydım! Her neyse, çok tatlıydı. Bana bayraklarını anlatırken çok heyecanlıydı! Roma İmparatorluğu'ndan bir tane almış."

"Roma İmparatorluğu döneminde bayrak var mıydı ki?"

"Sana bu konuda her şeyi anlatacak birini tanıyorum!" Roxanne gülerek cevap verdi.

"Burası çok fazla," dedi Gabi Alice'e. "Nasıl oldu da bir bayrak koleksiyoncusu tanıyan biriyle arkadaş oldum?"

"Sadece şanslıyım sanırım," diye cevap verdi Alice.

"Dünyada gerçekten de gerçek sorunlar var. Ve işte bunların çoğunu çözebilecek insanlarla dolu bir adadayız. Ve onlar

bayraklar ve Beatles hakkında yalanlar." "Ne ülke ama," diye ekledi Alice.

Claudia kuru bir sesle, "Yani, tabii, israf gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Ama en azından poloyu iyi finanse ediyor."

Herkes güldü ve Alice bir an için, hayatının bu en garip, en tedirgin edici döneminde bile yanında bu kadınlar olduğu için muazzam bir minnettarlık duygusuna kapıldı. Sonunda gerçekliğe ve baldızına geri döndü. "Tamam ama tüm bunlar olurken Emily neredeydi?"

Claudia başını salladı. "Onu Mike Haskins'in yanına bıraktım, ona babanla yirmi iki yaşındayken annenle birlikte dünyaya karşı verdikleri mücadeleye ilgili bir hikâye anlatıyordu. Çok tatlıydı ama... özel hissettirdi."

"Sen iyi bir eşsin."

"Hayır," dedi Claudia. "Öyle."

Bu sözler üzerine Alice'in içinde bir şeyler kıpırdandı. Kıskançlık gibi bir şey. Belki de Emily en genç olduğu içindi -genç Franklin ve Elisabeth Storm'un yoğunluğundan en uzak olan- ama aşkı sağlıklı, dürüst, harika bir şekilde bulduğuna şüphe yoktu. Elbette Claudia'yla birlikte bir kristal dükkânı işletiyorlardı, ses banyosu yapıyorlardı ve otel odalarında ev yapımı adaçayı kokluyorlardı ama Emily aralarındaki bağa gıpta etmekten kendini alamıyordu. Eğer ruh eşleri varsa, Emily ve Claudia onlardı.

Elbette Alice kıskanıyordu. Kim kıskanmazdı ki? Onların bir insanı vardı. Güvenli bir alanları. Ne olursa olsun onların yanında olan biri.

Yanında biri mi var?

Trende, onun kim olduğunu bilmeden önce, Jack bunu sormuştu. Buna evet demek nasıl bir şey olurdu?

Dörtlü, evin doğu ucundaki ormandan dışarı fırladı; buradaki kaldırım taşlı verandaya yemek servisi yapanlar tarafından el konulmuştu. Bu alan, garsonlar, şefler ve Storm Inc.in etkinlik ekibinden yarım düzine insanla dolup taşmış, organize bir kaosun portresini çiziyordu.

Evin önünden geçerek büyük çimenliğe doğru uzanan beyaz deniz kabuklu patıkaya adım attıklarında kimse kadınları fark etmedi.

Franklin ve Elisabeth evi satın almadan bir süre önce eve eklenmiş olan camla çevrili güneşlenme odası. Odayı hiç kimse kullanmıyordu; eski cam paneller yazın cayır cayır yanmasına, kışın ise çok soğuk olmasına neden oluyordu ve bu yüzden oda, o eski güneşlenme odalarının çoğunun dönüştüğü şeye, Lorraine tarafından haftada bir sulanan ve geri kalan zamanlarda boş bırakılan modifiye bir seraya dönüşmüştü.

Bu nedenle, içeriden gelen yüksek sesler beklenmedik bir sürpriz oldu. Dörtlü donup kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde birbirlerine bakarken elinde deniz tarağı dolu bir tepsiyle genç bir garsonu neredeyse deviriyorlardı.

"Özellikle burada olmamı istedi," diyordu bir adam, camdan duyulabilecek kadar yüksek sesle. "Ve işte buradayım."

Konuşmadan herkes seraya bir adım daha yaklaştı ve Alice penceredeki devasa monstera'ya bakmak için döndü, bir yabancıнын kendisinininkinden daha az ciddi dedikoduları için minnettardı.

Hiç şans yoktu.

"Franklin'in seni uçurmak için ölümden dönmüş olması umurumda değil. Gitmeni istiyorum."

Alice'in kaşları havaya kalktı. Bu bir yabancı değildi. Alice'in daha önce hiç bulunmadığından emin olduğu seradaki annesiydi.

"Yanında kim var?" Gabi fısıldadı, belli ki aynı şeyi fark etmişti.

Alice başını salladı ve daha iyi görebilmek için yana kaydı. "Bilmiyorum." Bromeliad koleksiyonunun arasından annesinin ipek şalının bir parçasını (mor göl) ve glen ekose takım elbiseli bir adamın bacaklarını (yosun grisi) görebiliyordu.

"Ne istediğinin bir önemi yok," dedi adam Alice'in çıkaramadığı bir sesle. "Beni burada istedi."

"Aynen öyle. Beni cezalandırmak için."

"Durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Seni seviyordu, Lizzie." Bir duraklama. "Ve onu sevdi."

Alice'in gözleri kocaman açılmıştı. Franklin dışında hiç kimsenin annesine Lizzie dediğini duymamıştı. Ve o zaman bile, onlarca yıldır duymamıştı.

"Beni kovamazsın. Bana bir mektup bıraktı."

Alice nefesini içine çekti. Babasından gelen başka bir mektup. Onu düşünmeden önce düşündüğü bir başka kişi. Gözyaşları boğazının arkasına saplandı. Seradaki bu yabancı kendi kızından daha önemliydi.

"Elbette öyle yaptı. Doğrudan cehenneme gitmeden önce ortalığı karıştırdığından emin olmak için her şeyi yaptı."

Alice kaskatı kesildi.

Gabi onun elini tuttu. "Lanet olsun."

"Onun için buradayım," dedi adam.

"Onun artık söz hakkı yok," diye karşı çıktı Elisabeth.

"Ama onun var."

Gabi ve Alice bakışlarını paylaştılar. "O kim?" Gabi mırıldandı.

Alice başını salladı. Herhangi biri olabilirdi. Ama o daha düşünmeden annesi konuştu, kelimeler o kadar soğuktu ki Alice tüm seranın içindekilerin hemen buz tutmamasına belli belirsiz şaşırdı. "Burası artık onun adası değil; *benim*."

"Buraya hiçbirini senden almaya gelmedim," diye cevap geldi ve Alice kelimelerdeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Bu adam her kimse, artık canına tak etmişti. "Bu sıfır toplamı bir oyun değil, Elisabeth."

Bu ne anlama geliyordu?

"İyi," dedi annesi, kelimeler her saniye daha da sertleşiyordu. "Çünkü geleceğime onun karar vermesine izin vermekten bıktım. Bunca yıl geçti ve o hâlâ beni bir gece için cezalandırıyor. O yanımda olsaydı asla yapmayacağım bir hata için."

"O gece bir hataydı, ama bu değil," dedi adam ve Alice kaskatı kesilerek onun ev bitkilerinden oluşan duvarın arasından Elisabeth'e yaklaşmasını izledi. "Ve sana söz veriyorum, konuştuğumuzda ceza gibi gelmedi. Sanki ona bir hediye veriyormuş gibi hissettirdi. Ve bana da. Anlaman gereken bir hediye."

"Onun vermesi gereken bir hediye değildi!" Annesinin sesindeki yalpalama Alice'in sinirlerini bozdu. Sertleşti ve Claudia'ya baktı, o da aynı dikkatle dinliyordu, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı.

Seranın içinden bir sessizlik. Ve sonra, "Yine de verdi. Ve ben onu alıyorum. Ve sen de aynısını yapmasına izin vermezsen bir canavar olursun."

"Güvenliği çağırıyorum," dedi Elisabeth, Alice'in hayatı boyunca annesinin dilini konuşmasından tanıdığı bir ses tonuyla. Annesinin kararlılığının taş duvarı. "Adamı terk etmeni istiyorum."

"Kimseyi aramıyorsun." Adamın yanıtı öylesine küçümseyiciydi ki, Elisabeth'i yıkmış olmalıydı. "Sen asla böyle bir olaya neden olmazsın."

"Tony'yi çağırmalıyız," dedi Claudia yumuşak bir sesle. Alice yanlış anlamamıştı. Bu Storm güvenliği, Hazine Bakanlığı ya da o öğleden sonra milyarder patronlarıyla birlikte gelen sayısız koruma için değildi.

Bu bir aile meselesiydi.

"Hayır," dedi Alice ve eve doğru gitmek için gruptan uzaklaştı. Daha sonra, Tony Greta'yla birlikte sis çanı evinde olduğu ve ev çok uzakta olduğu için böyle dediğini söyleyecekti. Ama o anda içgüdüleriyle hareket etmiş, beyaz gömlekli, siyah kravatlı garsonların arasından evin kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Jack'i çağır."

Ve sonra adanın sırlarından biriyle daha yüzleşmek üzere içeri girdi.

EVEN KESTİRME YOLDAN GİTMİŞ OLSA DA, Alice geldiğinde Elisabeth tek başınaydı ve yemek hazırlama alanında profilden duruyordu.

Seranın ortasında, bir John Singer Sargent portresi gibi hareketsiz ve dengeli.

Leydi Fırtına.

Alice evin içine, fuayeye giden uzun ve karanlık koridora baktı, dışarıdaki parlak güneş ışığı içerideki her şeyi daha da karartmıştı. Salon boştu. Annesinin tartıştığı her kimse ortadan kaybolmuştu.

İki adım atarak solaryuma indi ve annesi dışında boş olan odayı taradı. "Anne?"

Elisabeth Storm en iyi kalabalık insan gruplarında, tercihen de yüzünü gizlemek zorunda olduğu insanlarla birlikte olurdu. Annesinin çocuklarından özellikle hoşlanmadığını düşünmese de, Alice onun kendi gerçeğini görebilen insanların yanında olmaktan hoşlandığını hayal etmekten daha iyisini biliyordu. Sessiz bir iç çekiş Alice'i duyduğunun tek göstergesiydi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Alice ve dikkatini elbisesine çevirdi - seksen derecelik rüzgarlı deniz kenarı neminde tek bir kırılganlığa bile yol açmayan mor ipek elbisesine.

"Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

Yıllar boyunca bu sözleri -ben iyiyim- kaç kez duymuştu? Annesi tek bir stres, öfke, yıpranma anını bile hiçbir şekilde kabul etmemişti.

Belki de şimdiye kadar, annesinin endişelenmesini gerektirecek bir şeylerin - bir şeylerin üzerine bir şeylerin (örneğin kocasının ölümü)- gerçekleştiğine dair reddedilemez bilgiye kadar

Alice, annesinin her olumsuz duyguyu bastırırken iyi duyguları da bastırmayı başardığını fark etti.

Ama o anda, zaman ve mekânda ve solaryumun dayanılmaz sıcaklığında donmuş başka bir şey daha vardı (annesi nasıl terlemiyordu? Nasıl *nemli* bile değildi?). Alice'in de görülmekten, bilinmekten, reddedilmekten korktuğu için duygularını saklamak için elinden geleni yaptığının farkına varmıştı.

Bir Fırtına olmak için yeterince iyi değildi, onun dışında bir şey olmak için yeterince iyi değildi.

Geçmişte, Alice asla o kırılmış *iyiyim* cümlesiyle tartışmazdı. Buna cesaret edemezdi. Ama hepsi keşfedilmemiş bir bölgedeydi. "Seni burada duydum," dedi. "Yanında biri vardı." Nazik olmaya çalışırken bir duraksama oldu. "Ciddi bir şeye benziyordu."

Ben buradayım. Eğer bana ihtiyacın olursa.

Bunu söylemek çok fazlaymış gibi geldi.

Annesi ona bakmadı. "Anahtar deliklerini dinlememelisin." İstenmeyen, kızgın, üzgün ve bir düzine başka şeyle birlikte gözyaşları döküldü, Söyleyecek doğru şeyi ararken Alice'in boğazı yanıyordu.

"Anne, çok üzgünüm." demeye karar verdi.

Sözlerin Elisabeth'e çarptığını ve onu inanılmaz derecede sertleştirdiğini gördü. "Ne için üzgünsün?"

Kaybınız için üzgünüm. Kaybımız için. (Gerçek.)

Ama bunu söylemeyecekti. "Sadece üzgünüm."

"Ağlamana gerek yok."

"Doğru." Alice bu konuşmayı binlerce kez yapmış bir çocuğun tecrübesiyle kabul etti, dört yüz yıllık New England kışlarından gelen soğuk duygularla inşa edilmişti, her zaman diğer yüzde elli -kibirli, zorba babasının inkar edilemez sıcaklığını- buzlamakla tehdit ediyordu.

Alice o ana kadar, seranın acımasız neminde dururken gerçeği fark etmemişti. Elisabeth ve Franklin bir şekilde garip, mükemmel bir denge içinde var olmuşlardı.

Geçen haftaya kadar.

Ve şimdi, ateş olmadan, buzdan başka bir şey yoktu.

Elisabeth keskin bir nefes aldı, bu ses Alice'i düşüncelerinden sıyırdı ve düşünseydi söylemeyeceği kelimeleri serbest bıraktı. "Anne -Bu korkunç. Bunu söylemeye hakkın var."

"Neden böyle bir şey söyleyeyim ki? İnsanlar çok güzel vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Alice'in kaşları havaya kalktı. "Güzel bir zaman-" Durdu, dehşet dolu kahkahasının kabarmasını engelleyemedi ve hala ona öğretildiği gibi kelimelerini ölçüyordu. "Herkesin neden burada olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? O *öldü*, anne. O *öldü*. Ve hepimiz üzgünüz. Ve insanlar *üzgün*."

Masumiyet bir anda öfkeye dönüştü, Elisabeth'in mavi gözleri kısıldı, etraflarındaki -o kadar özenle korunmuş- deri çizgiler halinde sıkılaştı. "Onun öldüğünü biliyorum Alice. *Buradaydım*."

Elisabeth, Alice'le aynı savaş kurallarına sahip değildi; kelimeleri tereddüt etmeden kullandı. Taşıyacakları sınırı bir an bile düşünmeden. Ya da belki de başından beri bunun farkındaydı.

"Burada değildim demek istiyorsun."

Elisabeth cevap vermedi, bakışları onun yanından geçip çıkışa ve ötesinde uzanan karanlık koridora kaydı.

"Benden ne istiyorsun anne? Duyar duymaz geldim," dedi Alice, kelimeler dilinde toza dönüşürken. "Sen çağırır çağırılmaz geldim."

"Kesinlikle."

"Ne yani, onun bana hiç ulaşmamış olmasını görmezden mi gelmeliydim? Senin hiç aramadığını mı?" Hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Bu konuşma için doğru zaman olsa bile, yeni, taze ya da iyileşmiş bir şeyle sonuçlanmayacaktı. Başını iki yana salladı. "Bana *adasından defolup gitmemi* söyledi ve ben de bana söyleneni yaptım -tüm hayatım boyunca yaptığım gibi, artık yapamayana kadar- ve tüm bu aile beni sildi."

"Saçmalama. Eve her zaman gelebilirsin." Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, sanki yerleşik bir kanunmuş gibi.

"Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış, içeri alınmak için yalvarıyorum," dedi Alice. "Çünkü Tanrı herhangi birimizin ona karşı çıkmasını yasakladı. Tanrı kimsenin ona hatalı olduğunu söylemesini yasakladı. Şimdi bile. Evet, anne. O hatalıydı. Ve sen bunun olmasına izin verdin."

"Dramatik davranıyorsun."

Tanrım, kendini dramatik hissediyordu. Camdan, pişmiş topraktan ve kaldırım taşından yapılmış bu odada dramını haykırmak istiyordu. "Yanılıyor muyum?"

"Evet, yanılıyorsun." Annesi ona döndü, gözlerinde ateş gibi bir şey vardı, sanki Alice sonunda onu çözmüştü. "Babanla her zaman kavga ettim."

"Bizim için değil," dedi Alice. "Greta'nın kendisini gerçekten sevebilmesi için değil, Emily'ye yer açmak için değil, babamın Sam'e saygı duymasını sağlamak için değil. Storm dışında bir hayatım olmasına izin vermesi için onu ikna etmen için sana *yalvardığımda* da. Bir kere bile bizim için savaşmadın. *Kendin* için savaştın. Ve bu farklı. Onu hiçbir şeyden alıkoymadın. Beni dışarı itip bana sırtını döndüğünde bile."

"Kimse babanı bir şey yapmaktan alıkoymadı. Onun kaprislerine göre yaşadık." Sanki Elisabeth fırtınalar kraliçesi değil de Franklin'in okyanusunda bir denizanasıymış gibi uygun bir yalan (Fırtınalar?). Elini solaryumun güneye bakan penceresine ve uzaktaki kalabalığa doğru sallarken sesi sertleşti. "Bu hafta bile."

"Doğru," dedi Alice, sesi giderek yükseliyordu, kızgın, kırgın ve sinirliydi. "Çünkü o öldü ve sen lanet olası bir cenaze töreni yapmanın yolunu bile bulamadın. Bunun yerine, lanet olası bir *kutlamada* mini kişiler ve şampanya dağıtıyoruz."

Elisabeth dondu kaldı ve Alice, Alice'in sözleri boşlukta yankılanırken, cama çarpıp içinden geçerken bile annesinin yüzünde beliren şoku merak etti. Yankı dağıldığında -yemek şirketinin yakınlardaki personele gizlilik sözleşmesi imzaladıklarını hatırlattığına şüphe yoktu- Elisabeth'in Alice'i duyduğuna dair tek kanıt, mükemmel biçimli kaşlarının hafifçe kalkmasıydı.

Bu ifade karşısında Alice'in içinden soğuk, nahoş ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldandı. O bir şey söyleyemeden, Elisabeth'in dikkati tekrar onun yanından, omzunun üzerinden odanın girişine kaydı. Alice annesinin bakışlarını takip etmeden önce orada kimin olduğunu biliyordu. Claudia Jack'i bulmuştu. Alice'in ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. O da gelmişti.

Lanet bir izci gibi.

"Elisabeth." Yaşlı kadını onayladı ama ona bakmadı, odağı tamamen Alice'teydi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Alice başını salladı ama adam gitmedi. Tabii ki gitmedi, odaya adımını attı, öküz kanı mokasenlerinin sesi kaldırım taşlarında silah sesi gibiydi. Bakışları adamın üzerinde gezindi, geniş omuzlarında, ceketinin bozulmamış çizgisinde, kolunun uzunluğunda, bileğinden dışarı fırlayan pırıl pırıl beyaz manşete kadar, sanki özel bir uşak tarafından giydirilmiş gibiydi.

Gözleri onu bulduğunda sol eli yumruk olmuştu ve sanki onun fark ettiğini hissetmiş gibi parmaklarını hemen büktü. Zar zor salladı ve kadın hareketi takip etti. Jack dövüşmeye hazır gelmişti. Düzeltmeye.

Elbette bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. "Sen-"

Elisabeth onun sözünü kesti. "Biz gayet iyiyiz, Jack. Bütün gün peşimizden koşmana gerek yok. Biz Franklin değiliz; sen bizim için çalışmıyorsun."

Bakışları Elisabeth'e kaydı ve tekrar Alice'e döndü. "Hayır, hanımefendi."

"Yeterince oyalandık," dedi Elisabeth. "Ben misafirlerin yanına dönüyorum." Alice'in asla ustalaşamadığı ve o anda tahmin bile edemeyeceği bir zarafetle Jack'in yanından geçip eve girdi.

Elisabeth karanlık koridorda gözden kaybolurken, Alice yere baktı, oradan başka bir yerde, o adada olmayı diledi.

"Alice-"

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapma."

Ama adam çoktan harekete geçmiş, ona doğru geliyordu. Ve bu sefer mesafeyi kapatabileceğini düşündü, vahşi bir an için, ona uzanacağını hayal etti. Onu kollarına çekeceğini.

Ona izin verirse nasıl olacağını hayal ederek bu fanteziyi canlandırdı. Eğer onun kucağına eğilir ve dünyayı uzak tutmasına izin verirse.

Claudia'ya onu yakalamasını söylediği aklından çıkmadı. Tony'yi değil. Sam'e değil. Yarım düzine Storm Inc. güvenlik görevlisi değil. Jack'i.

Ve o gelmişti. Ve kaldı.

Ama Şimdi bile kendini uzak tutuyordu. "Bunu hep yapıyorsun," dedi, "durmaya hiç niyetin yokmuş gibi yanıma geliyorsun ve sonra... duruyorsun."

Aralarına sessizlik çöktü ve adam bir elini kalın siyah saçlarında gezdirdi. "Yapmak zorundayım."

"Anlıyorum. Belki bir gün onun artık seni kontrol etmediğini fark edersin."

Uzun bir sessizlik. "Evet. Sen de öyle." Sözlerinde azarlama yoktu, bunun yerine sadece teselli vardı. Sanki aynı ateşin içinden geçmiŐlerdi. Sertçe nefes verdi ve ceketinin düğmelerini çözdü. "Burası çok sıcak."

"Burada olmak zorunda değiliz," dedi başını kapıya doğru eğerek. "Geri dönebiliriz."

Adam kıpırdamadı. "Neden beni almaları için onları gönderdin?"

"Annem-" Durdu. Yeniden başladı. "Biri vardı-" Bir duraklama daha. Başını salladı, sanki söylememesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Sanki bu bir sırmıŐ gibi. Tıpkı diğer her Şey gibi. "Bilmiyorum; söylememeliydim."

Uzun bir aradan sonra başını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü, bakışları onunkilerin üzerindeydi, sanki yeterince dikkatli bakarsa onun düşüncelerini görebilecekti.

"Bu konuda hiçbir Şey mantıklı değil, biliyorsun." "Gün, hafta. Gelecek. Ve nasıl hissettiğini ilgili hiçbir Şey de yanlış değil."

"Bu doğru gelmiyor," dedi. "Sanki daha anlamlı olmalıymıŐ gibi geliyor. Sanki daha iyi anlamalıymıŐım gibi. Bununla ilgili hiçbir Şey özel değil. Herkes ölüyor. Hepimizin bu konuda daha iyi olması gerekmez mi?"

Başını salladı. "Bu işte daha iyi olamayız. Daha kolay olmuyor." "Nereden biliyorsun?"

"ünkü ben yaptım." Bunu o kadar basit bir Şekilde söyledi ki.

Paris'te bulundum ya da tenis oynadım.

Kaşları atıldı. "Özür dilerim."

Belki bu bir zorunluluktan ama öyle hissettirmiyordu. Adam başını sallayıp "Teşekkür ederim" dediğinde, bu gerçek gibi geldi.

Ona yapıŐtı. "Sorabilir miyim-"

"Babam." Kelimeleri dikkatle söylemişti, sanki söylemeseydi bozuk ve tuhaf çıkacaklardı. Kız bunu anladı. "Sekiz yıl önce öldü."

"Ah." Söyleyecek doğru şeyi ararken bulabildiği tek şey buydu -Bu garip, rahatsız edici hissi başka insanların da yaşadığını hayal etmekte zorlanıyordu.

"Ben orada değildim," dedi.

O da orada değildi. "Bu çok zor."

Başını salladı. "Anlıyorsun."

"Aniden mi oldu? Sanki-"

"Hastaydım," dedi, konuyu açtığına pişman olmuş gibi kesik kesik, ama şimdi kelimeler geliyordu ve onları durduramıyordu. "Orada değildim. Pek çok nedenden dolayı - o iyi bir adam değildi. Denedi ama etrafındaki insanlara çok acı verdi. Genç ve öfkeliydim ve sahip olduğum tek şey oydu. Ortadan kaybolmak kolaydı ve dürüst olmak gerekirse?" Bir elini saçlarında gezdirerek koyu dalgaları dağıttı. "Kaybolmak istedim. Gitmek benim için zor değildi ama geri dönmek benim için çok zordu."

Başını salladı. "Bunu ben de anlıyorum."

Adam onun gözlerine baktı. "Bence anlıyorsun. Ama bundan bir şey öğrendiysem, o da bugünün -gelecek günlerin- onun için olmadığıdır. Onlar senin için. Bugün bir son ama aynı zamanda bir başlangıç. Daha önce kimdin ve sonra kim olacaksın?"

Bir elini kaldırdı, ona dokunup dokunmaması gerektiğini bilmiyordu. Eğer bu tür bir bağlantıya izin veriliyorsa. Birbirlerine dokundukları, birbirleriyle ve birbirlerine yaptıkları her şeye rağmen, bu bir şekilde daha samimiydi. "Babama ne kadar yakın olduğunu düşünürsek... bu zor olmalı."

Ona, hoşuna gitmeye başlayan o geçici yarım gülümsemelerden birini verdi. "Dikkatli ol. Böyle şeyler benden hoşlandığını düşünmeme neden olur."

O da böyle düşünmeye başlamıştı ama bunu itiraf etmeye hazır değildi. Elini bıraktı. "Teknede," dedi. "Kaybım için üzgün olduğunu söylemiştin."

Adam başını salladı. "Öyleyim."

"Olmamalısın. Onu bundan uzun zaman önce kaybettim."

"O kayıp için de üzgünüm," dedi. "Geçmeyen tek şey o."

Alice'in göğsü gerildi, aniden gerçekle ve garip bir rahatlamayla doldu - biri onu anlamıştı. Belki de bu rahatlama ona, "Ve sonra diğerlerini de kaybettim," dedirtti.

"Emin misin?" O kadar yakındı ki, günün çiğliği olmayan bir şey için canı yanıyordu. Haftanın tedirginliği. Olacakların belirsizliği. Ve bu adam, o kadar kararlıydı ki onu çözdü, adını fısıldamasına izin verdi, zar zor orada, neredeyse solaryumun sıcaklığında kayboldu. Günün karmaşasından çalınmış o anın dinginliğinde.

Duymuştu.

"Alice, senin için geliyorum." Bir uyarı. Bir söz. "Bu sefer durmayacağım."

Adamın parmakları boynunun kenarını sıyırıp nabzını hızlandırırken Alice çenesini kaldırdı. "Lütfen."

Göğsünün derinliklerinden karanlık bir gümbürtü geldi. Onay. "Bu çok güzel."

Sözcükler içinde yuvarlandı ve parmakları çenesini okşarken gözlerini kapattı. "Neymiş o?"

"Senin de benim gibi istediğini bilmek." Dokunuşu ardında ateş bıraktı, boynunun sütununa geri döndü, satın alma buldu. Onu kendine çekti. "Bunu sana vereceğim," diye fısıldadı, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, dudaklarını ondan kıl payı uzaklaşana kadar alçalttı, adamın kokusu onu sardı - kum, tuz ve deniz. "Sadece birazcık. Sadece bir saniye. Ve sonra duracağız."

"Sadece bir saniyeliğine," diye kabul etti. "Sadece birazcık, sonra-"

Öpücüğünün geri kalanını yuttu.

Belli ki daha önce de öpüşmüşlerdi. Ateşli, vahşi öpüşmeler, sanki zevk için görünmeyen bir rakibe karşı yarışıyorlarmış gibi şiddetli, umutsuz ve patlayıcı hissettiriyordu. İnsana unutturan türden bir öpüşme.

Ama bu... bu hatırlamak içindi. Bu, onu bir ömür boyu yakınında tutmak, geceleri ve uzun öğleden sonraları yeniden yaşamak için zaman olduğunda saklamak içindi. Onu kimsenin göremeyeceği parçalar halinde bulduğu zaman,

ve onu onurlandırdı. Bu gizlice keşfetmek içindi, tekrar tekrar, tıpkı şimdi birbirlerini keşfettikleri gibi, yavaş, günahkâr ve mükemmel.

Ve bu bir keşifti, kız onun ağzına doğru iç çekerken, ona doğru açılırken, kendini ona doğru bastırırken, adamın dili dudaklarının üzerinde geziniyordu; adamın elleri kızın yüzüne doğru gelirken, sanki onun için planları varmış gibi sabit bir kesinlikle onu tutarken, bir şekilde odanın kendisinden bile daha sıcaktı. Buna karşılık olarak ona dokunmaktan kendini alamadı, elleri açık ceketinin altından kayarak güneş tarafından öpüldüğünü bildiği gövdesinin çıkıntılarını takip etti.

Adam onun dokunuşuyla homurdandı ve kadın bu sese bayıldı, adamın da kendisi gibi ana bağlı olduğunun kanıtı, öpüşmeleri yavaş, günahkâr hareketleriyle zamanı durdurdu, sert ve inanılmaz derecede yumuşaktı, başparmakları tenini okşadığında ve onu tattığında, tadını çıkardığında ikisini de ateşe verdi.

Sonunda durup dudaklarını kaldırdığında, Alice'in yakalarına yapışıp daha fazlası için onu geri çekmek istemesine neden olduğunda, Jack sanki yaptığı işe hayranmış, onu ezberliyormuş gibi Alice'e baktı.

Onu ezberliyordu.

Jack onun duyamayacağı kadar yumuşak bir şeyler fısıldadı ve sonra, "Burası bunun için doğru yer değil," dedi.

Yanıliyordu. Alice gerçekten de daha iyi bir yer düşünemiyordu -güneşten daha sıcak, toprak ve büyüyen şeylerle dolu, kullanılmayan bir solaryum. Mükemmeldi ve eğer onu tekrar öperse, bunu kanıtlayacaktı.

Aslında...

Kadın onu bir öpücük daha için kendine çekti ve adam inleyerek onu tekrar uzun, yavaş ve güzel bir şekilde öptü. Ayrıldıklarında, alnını onunkine bastırdı ve o lezzetli gürültüyle, "Alice. Bunun için *kesinlikle* doğru zaman değil."

"Tamam," diye fısıldadı. "Ama ya öyle olsaydı?"

Bu ona kısık bir kahkaha kazandırdı ve çılgınca bir an için onu düzenli olarak güldürmenin nasıl bir şey olabileceğini merak etti. "Tatlım, pişman olmayacağını düşünseydim seni üst kattaki kule odana çıkarır ve doğru zamanda yapardım."

Şimdi, neden kalbi bir tanem diye *çarpiyordu*? Neden tekrar söylemesini istiyordu?

Bu tehlikeliydi.

O tehlikeliydi.

İçindeki küçük fısıltı ona kaçması gerektiğini söylüyordu, çünkü bu adam, her kim olursa olsun, hayatına nasıl girmiş olursa olsun, onu kontrolden çıkaracaktı - kendisi için oluşturduğu dikkatli sınırların çok ötesine.

Ve bu hoşuna gidebilirdi.

Sadece bu bile durması için yeterliydi. "Haklısın," diye fısıldadı.

O tanınan ve duygu içinde onun gözler-a ikiz için onu kendi.

Hayal kırıklığı.

Kendine engel olamayarak uzandı ve başparmağını adamın alt dudağında gezdirdi. "Sen-"

Elini tutup çevirdi ve bileğinin iç kısmındaki yumuşak tene bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Bu hareket, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi, kolay aşinalığıyla Alice'i ürküttü. Sanki dokunmak ona aitmiş gibi. Öpmek için. Ama Alice daha kendini toparlayamadan, adam elini bırakıp geri çekildi ve eve açılan kapıya doğru bir el salladı. Alice nefesini içine çekti, sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu; sanki bu odadan, huzurdan ve Jack'in korumasından ayrıldığı anda her şey kaosa dönüşecekti.

Bu aptalca bir düşünceydi; her şey zaten kaostu.

Kanıt ortaya çıkmadan önce evden daha yeni çıkmışlardı. Greta ve Tony aşağıdan ona doğru yaklaşıırken, Elisabeth büyük çimenliğin tepesinde durmuş, kalabalığa bakıyordu.

Olmak üzere olan her neyse, iyi gitmeyecekti. Alice en azından bunun tüm dünyanın gözü önünde gerçekleşmemesini sağlayabilirdi. Annesine doğru hızla ilerledi, Elisabeth kararını vermeden önce araya girmeye hevesliydi-

"Nerelerdeydin?" Elisabeth'in sorusu rüzgârla birlikte çimenlerin üzerine taşındı.

Greta sorunun alt metnine yanıt olarak hızlandı. *Sana ihtiyacım vardı. Ve sen orada değildin.* Bakışları Elisabeth'ten Alice'e kaydı, şimdi daha yakındı. "Neden? Ne oldu?"

Soru Alice'i gerdi, keskin anlamını gözden kaçırmak imkânsızdı. *Ona ne yaptın?* Alice çenesini kaldırdı, omuzları geriye doğru itildi. Zırhını giy. "Hiçbir şey yapmadım."

Greta ona inanmıyordu. Bu çok açıktı. "Anne? Her şey yolunda mı?"

Elisabeth soruları duymazdan geldi, bakışları bir suçlama gibi Tony'ye kaydı, sonra tekrar Greta'ya döndü. "Görüyorum ki henüz yapmamışsın."

Her şey durdu. Greta, Tony ve Alice bu sözler karşısında şoke olmuş bir halde yaklaşırken duraksadılar. Kalabalığın sesi kesildi, Elisabeth'in soğuk sözleri etraflarında yankılandı. Adada hiç dinmeyen rüzgâr sanki kesilmiş gibiydi, sanki hava bile olanlara inanamıyordu.

Greta etraflarındaki alanı taradı ve başını eğdi. "Anne," diye fısıldadı. "Lütfen dur."

"Bunu yapmak için günlerin vardı, Greta. Bunun yerine *babanın cenazesi* sırasında onunla kim bilir neler yapmak için gizlice kaçırıyorsun."

Greta bu sözler karşısında kıpkırmızı oldu, ağzı şok içinde açık kaldı. Tony ise kıpkırmızı kesilmişti ve Alice bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını merak ediyordu.

Alice yaklaşırken sesini alçaltarak araya girdi. "Anne, yapma bunu."

"Hiçbir şey yapmıyorum," dedi Elisabeth sakince, "her zaman yapmak zorunda olduğum şey dışında. Pisliklerini temizle." Tony'ye baktı. "Sen aptal değilsin Anthony."

"Anne. Şaka mı yapıyorsun? Burada mı?" Bu Elisabeth Storm'un hayat derslerinin t a m zıttıydı -asla şikâyet etme, hele insanların önünde asla. Sadece dünya için değil, Elisabeth'in kendisi için de fikirleri önemli olan iki yüz kişinin gözü önünde kesinlikle. "Şimdi mi?"

Alice'e cevap vermedi, onun yerine sabit durarak, sinmeyen ya da küçülmeyen, bakışlarını kendi sert bakışıyla karşılayan Tony'ye baktı.

Omuzları dik, göğsü namlulu ve kolları ağaç gövdesi gibiydi. "Hayır, hanımefendi. Değilim."

"Lütfen." Greta aralarına girdi, sırtı Tony'ye dönüktü. "Bunu yapmayın. Şimdi olmaz."

Elisabeth, "Bunu onunla birlikte ortadan kaybolmadan ve hepimizi dünyanın önünde utandırmadan önce düşünmeliydin," dedi.

Greta kıpkırmızı kesildi. "Kimse bakmıyordu."

"Yanılıyorsun. Herkes bakıyor." Bu sözlerin, Elisabeth'in yıllardır yapmamak için eğitildiği sahneye neden olacağı kesindi. Ama kayıplar tuhaf şeyler yapıyor, insanların geride kalanlara tutunmasını sağlıyordu. Elisabeth yapmak üzere olduğu şeyin daha fazla kaybı garanti edeceğini görememişti. Daha derin bir kesik.

Alice kardeşlerini aradı. Sam, Saoirse ve Oliver'la birlikte çayırın diğer ucunda, milyonlarca kilometre uzaktaydı. Çok uzaktaydı.

Daha yakında, Emily bir konuşmadan sıyrılıyordu, Claudia dirseğinin dibinde onları izliyordu, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu - gerçeği net bir şekilde görebilen bir yabancı. Ama onları bekleyecek zaman yoktu. Greta kelime bulamıyor gibiydi.

Arayan Alice'ti, yalnızdı. "Lütfen anne. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Bunu senden başka kimseyle tartışmak istemiyorum." Elisabeth'in sözleri doğrudan Tony'ye doğrultulmuş bir silah gibiydi.

Çenesini kaldırdı.

"Hayır." Greta ayağını yere vurdu (bunu Elisabeth'e ne kadar yaptıysa o kadar). "Onu rahat bırak."

"Tony," dedi Elisabeth, kızına bakmayı reddederek. "Artık burada sana ihtiyaç olduğunu sanmıyorum."

Greta, boğazında düğümlememiş olsaydı keskin olabilecek bir ses çıkardı.

Alice konuşmak için ağzını açtı, ne söyleyeceğinden emin değildi ama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Elisabeth onun sözünü kesti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi.

"Çarşambadan beri biliyorsun."

"Biliyorum."

Elisabeth başıyla onayladı. "Ve neden hoş karşılanmadığını da anlıyorsun." "Anlıyorum."

"Bu saçmalık," dedi Alice hemen, ama bunu yüksek sesle söyleyen tek kişinin kendisi olduğu gözünden kaçmamıştı. "Tony, tabii ki hoş karşılanıyorsun. Bu hiç iyi değil." Kız kardeşine baktı. "Greta, Tanrı aşkına, bir şey söyle!"

Greta gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Neden kaldın?"

Senin için kaldı, seni aptal. Alice bunu söylememek için kendini zor tuttu.

Söylemesine gerek yoktu. Tony, Greta'ya baktığı için bağırması da olabilirdi. Arzusunun, ıstırabının ve öfkesinin acısını görmezden gelmek imkânsızdı. Onun için ateşin içinden geçebilirdi.

Bütün bu oyun -Franklin'in, Elisabeth'in- saçmalıktı. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Eğer bunu başka kimse söylemeyecekse, Alice kesinlikle söyleyecekti. "Greta, yapma bunu. Buna değmez. Bir yolunu buluruz." Jack'e baktı. "Bir yolunu buluruz, Jack, değil mi? Bunu yapmak zorunda değil."

Jack cevap vermedi ve kadın bunun onu aştığını fark etti. Bu onun düzeltmeyeceği bir şeydi.

Kendisi yapmak üzere harekete geçti. Beceriksizce. "Önemli değil Greta - para, beklentiler, basın ne derse desin- önemli değil. Bunun gibi değil. Senin mutluluğun gibi değil."

"Saçmalama," dedi Elisabeth. "Bunu yapmazsa her şeyinizi kaybedersiniz. Sen, Sam ve Emily. Greta ailemize bunu asla yapmaz."

"Ve sen, anne," diye tersledi Alice. "Sen de kaybedersin."

"Unutmam mümkün değil Alice," dedi Elisabeth onun ses tonuna uyarak. "Baban bundan emin oldu."

İşte yine baba, kötü bir tadı varmış gibi tükürdü. "Ne yani, babama karşı gelmek için Greta'yı mı cezalandırıyorsun?"

"Ben kimseyi cezalandırmıyorum," diye karşı çıktı Elisabeth. "Bu aptal oyunla hiçbir ilgim yok. Yapmamaya da devam edeceğim; bunu baban yapıyor. Ve onun." Jack'i işaret etti. "Ben sadece bir seyirciyim."

"Masumiyetin kişileşmiş hali."

"Kesinlikle ve baban artık öldü," dedi Elisabeth, sanki etrafları bunun kanıtıyla çevrili değilmiş gibi. Sanki bunun kanıtıyla yanıp tutuşmuyorlarmış gibi.

"Beni kovamaz," dedi Tony, hepsini şaşırtarak.

"Bu ne anlama geliyor?" Eğer hepsi aynı şeyi düşünmüyor olsalardı, Elisabeth'in yüzünü ekşiterek söylediği bu cümleyi duymak büyük bir zevk olurdu.

"Beni kovamazsın," dedi Tony, çelik bakışlarını ona çevirerek. "Beni kovma gücün olsa bile, artık Storm için çalışmıyorum."

Oh, kahretsin!

Herkes ona baktı. "Ne?" Greta sordu.

"Perşembe günü istifamı verdim." Uzakta duran Jack'e baktı ve herkes onu izledi.

"Sen de bu işin içindeydin," dedi Alice.

"Storm'da genel müdürüm," dedi kuru bir sesle. "Yani evet. Ben de işin içindeydim."

Alice cevap veremeden Greta konuştu, sözlerinde şaşkınlık ve incinmişlik vardı. "Gizli Servis'le görüştün. Bugün şirketin güvenlik ekibiyle birlikte çalıştın."

Tony uzun bir süre sessiz kaldı, Alice'in cevap verip vermeyeceğini merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre. Ve sonunda, "Seni güvende tutmak istemem için maaş bordrosunda olmam gerekmiyor," dedi.

Alice'in göğsü bu sözlerle, bu sözlerin güzel sadeliğiyle daraldı. Tony, Greta'ya dünyasındaki tek şeymiş gibi, güneşmiş gibi bakıyordu; o kadar saf ve dürüsttü ki, buna tanıklık edecek birinin orada olması yanlış geliyordu.

Bu, ona olan aşkının inkâr edilemez bir göstergesiydi. Sırada ne olması gerektiğinin. Greta'nın sadakatı. Aşkının. Geleceği.

Ama bu o kadar da özgürce verilmiş bir şey değildi, çünkü zaten talep edilmişti. Anthony Balestreri olay yerine gelmeden çok önce. Greta'nın bakışları ayaklarının dibindeki yemyeşil ve yabani kekik kokulu çimenlere takılmıştı. "Tony," diye fısıldadı ve Alice ne olacağını bildiğinden gözlerini kaçırdı. İzlemek istemiyordu.

"Bu kadar yeter." Elisabeth aralarında bir el salladı, görünüşe göre bunu duymakta zorluk çekmiyordu. İzlemekte. "*Yıllardır* seni tüketen ve sana asla bir gelecek sağlamayacak olan bu gizli aşk ilişkisi. Baban sadece senin ve ailen için en iyisini istiyordu," diye söze başladı, Greta'nın damarına nasıl basacağını biliyordu. "Ve şimdi o gitti ve senin de biraz sorumluluk alma zamanın geldi."

Korkunçtu. Alice izlerken, bir grup Fırtına personeli kendi aralarında fısıldaşıyordu. Greta'nın Providence'ın Doğu Yakası'ndaki eski paralı arkadaşlarından birkaçı dikkat çekmeden bakmaya çalıştı.

Göze batmasalar da olurdu; Elisabeth konuşmasını bitirmeden önce tüm meclis bu konuda fısıldaşmaya başladılar. Ve bu Alice'i daha da sinirlendirdi. İki yüz kişi annesini merkeze almak, onun üzerine titremek, onunla ilgilenmek ve onu teselli etmek için buradaydı ve o hâlâ aynı şeyi çocukları için yapmanın yolunu göremiyor muydu?

Eğer Greta'nın günü atlatmak için Tony'ye ihtiyacı varsa -tüm günler içinde bu gün- bu çok mu kötüydü? Dünyayı yirmi dört saatliğine askıya alamazlar mıydı? Alice kız kardeşinin derin çivit mavisi hüznüyle dolu gözleriyle karşılaştı ve ayağa kalkmasını istedi. Sonunda.

Ona hayır de. Kendi alanına sahip çık.

"Sonunda her şeyi geride bırakabilirsin," dedi Elisabeth. "Kapıyı kapat. Tekrar."

Şimdi, bu *tekrar* neden kulağa bu kadar uğursuz geliyordu? Neden Greta'nın gözlerinde bir pişmanlık parıltısına yol açmıştı? Fiziksel bir darbe gibi görünecek kadar açık bir utanç gölgesi?

Alice'in yanındaki Jack hareketsizdi, varlığının ağırlığı Alice'i geriyordu. Bunu hemen şimdi durdurabilirdi. Alice ona baktı ve Jack sanki o da bunun adil olmadığını anlamış gibi bakışlarına karşılık vermekten kaçındı. Doğru da değildi. Ve babası ölmüştü, Tanrı aşkına, yani kim bilebilirdi ki?

Hiç kimse. Jack bilirdi. Ve umurunda olmamalıydı.

Ama hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı ve tam çılgın göğsünde uyanıp boğazına tırmanırken, serbest kalma tehdidiyle

Yıllardır bastırıldığı öfkeyle onu yakıp kavuran Alice, Tony'ye baktı ve içindeki mücadele soldu.

Çünkü onun reddettiği şeyi Tony çoktan kabul etmişti.

Greta annelerine karşı gelmeyecekti. Geri adım atmayacaktı.

Ve Tony, Greta'nın burada kalıp kalbini kırmasına izin vermeyecek kadar kendisine saygı duyuyordu.

Bir kez başını salladı. "Tamam."

Başını salladı ve gözleriyle buluşmayan Greta'ya baktı. Bu yürek parçalayıcıydı. Bu adam onu çok seviyordu ve hâlâ Greta'nın sırrıydı. Greta hâlâ onunla birlikte yürüyüp gidecek cesareti kendinde bulamıyordu. Birlikte kendi gerçeklerinde durmak için.

Kız kardeşi derin bir nefes aldı ve Alice bir an için bunun, ne yapması ve ne söylemesi gerektiğini bilerek cesaretini artırmak için olduğunu düşündü.

Sonra çeliğe döndü, yüzü Elisabeth'inki gibi keskin ve köşeli oldu. Saçları parlıyordu, Elisabeth'in bir zamanlar yaptığı gibi yaz sonu güneşinde eski para sarısı. Omuzları geriye eğildi, omurgası dikleşti, tıpkı Elisabeth'inki gibi.

Düşen sessizlikte Tony, kendisini helikopter pistine götürecek olan patıkaya doğru çimenleri geçerek gitmişti; Greta ve Alice, Elisabeth'in tepede ne olduğunu anlamayan aşağıdaki insan yığınının incelediğini izliyorlardı; hepsi başka bir trajedinin yasını tutmak (ya da en azından tutuyormuş gibi yapmak) için burada olmasalardı, bu trajik bir şey olabilirdi.

Bir yıkıma tanıklık ettiklerini bilmiyorlardı.

Alice, güneşin binlerce küçük, kör edici ışıkla dalgaların üzerinde parıldadığı suya doğru bakan Greta'ya doğru bir adım attı. "Greta. Bunu durdurabilirsin. Lanet olsun, bunu durdurabilirim. Eğer gidersem-"

"Sakın *buna cüret* etme."

Alice, Greta'nın cevabındaki zehir karşısında şok olmuştu. "Bu benim hatam değildi."

Bu doğrudu. *Öyle değil miydi?* Yoksa solaryumda annesini bu duruma o mu itmişti? Çok mu ileri gitmişti?

"Sadece-" Greta çılgın atacakmış gibi baktı. Kendini tuttu. "Gitmesen iyi olur. Bundan sonra olmaz."

Alice kısa kesti. "Ben-"

"Hepimiz fedakârlık yaptıktan sonra olmaz. Kalsan iyi edersin." Greta'nın öfkesi aşikârdı ve doğrudan Alice'e yönelmişti. Ve sonra Storm'un en büyük kardeşi tepeden aşağıya, partiye doğru dönmeye başladı; orada sevecen, kederli kız çocuğu kostümünü giyebilir ve duygularını dizginleyebilirdi. Elisabeth sanki her şey plana uygun gitmiş gibi, "Pekâlâ," dedi. Sanki Greta'nın yıkılmış geleceğinin ve Alice'e olan düşmanlığının mimarı o değilmiş gibi. "Bu her şeyi çözer."

Alice çözüldü. "Bunu nasıl yapabildin? Onu böyle uzaklaştırmayı? Greta'yı bitirmeye zorlamayı? Şimdi mi? Bugün mü?" Alice şimdi annesine bakıyordu ve ses tonunu ölçülü tutamıyordu. Kendini sabit tutamıyordu. Kıpırdamadan duran Elisabeth'e doğru ilerledi. "Bunun ne kadar zalimce olduğunun farkında mısın? Başına gelecekleri gördüğünde ne kadar pişman olacaksın?"

"*Zalimce mi?*" Elisabeth, Alice'in tiksineceğine başladı; o alıştırmış masumiyetle gözlerini kırıştırdı. "Nasıl? Bunu onun için yaptım. Görevi ondan aldım. Ben hallettim. Onunla ve hepinizle her zaman yaptığım gibi. Sam kendi görevlerini bitirdi, Greta kendi görevlerini bitirdi ve sen de artık kesinlikle gitmeyeceksin... her şey sana bağlıken olmaz."

Alice'in çenesi gevşedi. "Ne?"

"Pişmanlığa gelince, onu da diğerlerinin yanına ekleyeceğim. Yeterince var."

İşte bu kadar. Annesi şehit rolü oynayacaktı. Alice'in daha önce onun için endişelendiğini düşününce. Ne kadar aptalca bir şeydi. Eğer dünyada tek bir gerçek varsa, o da Elisabeth Storm'un *hayatta olduğuydu*.

Jack araya girdi, kelimeler alçak, sessiz ve tehditkârdı. Boyun eğmez. "Bu kadar yeter."

"Teşekkür ederim Jack," dedi Elisabeth, sanki onu kurtarmaya gelmiş gibi. "Dünyada biraz da olsa şövalyelik olduğunu bilmek güzel."

Alice dilini ısırdı.

"Partiye geri dönmelisin Elisabeth," dedi Jack.

"Sanırım döneceğim," diyerek Alice'e soğuk bir karşılık verdi. "Bana eşlik etmekten hoşlanacak birini bulurum."

Jack, "Elisabeth" demeden önce birkaç adım gitmesine izin verdi.

Durdu, omzunun üzerinden baktı, yüzünde sahte bir gülümseme vardı, sanki Jack onun yeni favori insanıydı. Sanki kazanmış gibi bir sevinç portresi. "Evet?"

"Yanılıyorsun. Görevin tamamlanmadı; onlara hâlâ gerçeği söylemiyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun," dedi. "Ama eğer zorlanıyorsanız, bugünlük diğer görevinizi şimdi tamamlayabilirsiniz." Hepsi anladı. Hem de hemen. Jack yine de net ve açık konuştu. "Franklin hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

Alice bu soru karşısında, her birinin Elisabeth'in Franklin hakkında ne söylemek *istediğini rahatlıkla* tahmin edebileceğini bildiğinden, küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Elisabeth dar bakışlarını ortanca kızına çevirdi. Hiç vakit kaybetmeden Jack'e cevap verdi. "Alice'le gurur duyardı."

Elisabeth'in bulduğuna inandığı boşluktan geçerken bu cümlelerin acıtması gerekiyordu ama acıtmadı.

Bunun yerine, Jack onun gözlerine baktı ve hiç de ironik olmayan bir şekilde, "Mükemmel," dedi.

Alice bu sözün ardından gelen memnuniyetin tadını çıkaramadan, Elisabeth'in kaşları birbirine çarptı ve Jack'e en iyi ölümcül olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattı (kırıksıklıklara izin verdiğine *göre öfkeli* olmalıydı). Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı.

Alice ve Jack, Elisabeth'in şenliklere geri dönmesini izlemeye koyuldular; orada toplananlar olan biteni fark etmemiş gibi davranmak için ellerinden geleni yapıyorlardı (bu gülünçtü - cep telefonu çekmiş olsaydı mesajlaşmalar çoktan başlamış olurdu). Rüzgâr hızlandı ve etraflarına bir hediye gibi kuru ve lezzetli mükemmel bir yaz sonu esintisi gönderdi. Bir mesaj gibi. Jack'e bakmak için döndü, saçları rüzgârla ona doğru yükseliyordu.

Onunla aynı anda elini kaldırdı ama saçlarını kulağının arkasına itince durdu. Adamın eli havada asılı kaldı ve kadın bu dürtüye direndi

onu sahiplenmek için. Parmaklarını içinden geçirip onu kendine çekmek için... Bir zamanlar düşman olan bu adam şimdi hiç de öyle görünmüyordu.

Bunun yerine "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, kelimeler rüzgâra kapıldı, bir sır gibi çalındı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, ciddi ve başka bir şey... zengin ve nemli bir şey, sanki ona dokunursa, onu daha yakına, eve, mahremiyete çekecek olan o olacaktı. Onu yatırabileceği ve düşmana yakın bir şey olmadığını kanıtlayabileceği bir yere.

Ardından çığınca bir düşünce geldi. Ya ondan tüm bunları yapmasını isteseydi... ama başka bir yerde? Buradan uzak bir yerde? Ya ondan kendisiyle birlikte gitmesini isteseydi? Bu yerden özgür olmak için? Sırlarından? Yüklerinden?

Bunu yapar mıydı?

"Jack," diye başladı. "Ya-"

"Alice!"

Gabi'nin acil çağrısı Alice'in beklediğinden daha yakından geldi, bahçe yokuşundan eve doğru aceleyle çıkarken yüzünde kesinlikle Gabi'ye ait olmayan bir ifade vardı. Sanki her neyse, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Elini bırakarak arkadaşına doğru bir adım attı. "Ne oldu?"

"Yani, bir şeyler döndüğünü söyleyebilirim ama..." Gabi elini çayıra doğru salladı, dikkati Jack'e kaydı, sonra tekrar Alice'e odaklandı. "Griffin burada."

BÖLÜM

16

(") (A) SOKAK KEDİSİ."

Alice Griffin'in önünde dururken duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemedi. McGill, ona defalarca bu yeri, bu insanları ya da geçmişini umursamadığını, çünkü kendisinin onun geleceği olacağını söyleyen adam.

Yalancı.

Ondan uzakta geçirdiği iki ay Alice'in onu kalabalıkta bulma içgüdüsünü temizlememişti, uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü, lisede balo kralı olan türden beyaz bir adam. Gabi ona Reality TV yakışıklısı diyordu ama gerçek şu ki, iki ay önce hayatının aşkı olması gereken bu adamın fotoğraflarına bakarken kalbi sızlayacak kadar yakışıklıydı.

Birinin onu adından başka bir şey için sevmesi için o kadar çaresizdi ki, şimdi tek düşünebildiği adamın tıpkı babası gibi davrandığı, onun istediği şeyi kendisinin de istediğine onu ikna etmek için o kadar çok çabaladığı yollardı. Tüm hayatını karşılamıştı; tam zamanlı bir iş arayamayacağını, çünkü hayallerinden vazgeçmiş olacağını söylediğinde onu desteklemişti ve o da bir hayali hak etmiyor muydu? Evinde, arkadaşlarıyla birlikte ona yer açmış, evlenme teklif ettiği Prag gezisinin masraflarını karşılamış, nişan yüzüğü için ortak kredi kartlarından para çektiğinde, elbette ödemek zorunda olmadığını, eninde sonunda ödeyeceğini söyleyerek onu görmezden gelmişti.

Sonunda, hiç ödeme yapmamıştı. Tanrım, ne kadar aptalmış.

Ama yine de evet demişti ve kendi başına bir düğün planlamıştı ve onu sevdiğini söylediğinde ona inanmıştı. Ve sonra o gitmişti.

Ve şimdi, geri dönmüştü.

Geçirdiği haftadan sonra Alice çok öfkeliydi. "Burada ne işin var?"

"*Bebeğim*," dedi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki orada olmayı hak ediyormuş gibi. Alice'in ellerine uzandı ve onları kolaylıkla kavradı. "Tabii ki buradayım." Griffin'in parlak, geniş gülümsemesi, bunun gülümseme zamanı olmadığını hatırlayınca kadar parladı. "Bana ihtiyacın olacağını biliyordum."

"Onun sana ihtiyacı yok, seni pislik." Gabi, Griffin'in gelişini öğrendikten sonra Alice'i yalnız bırakmayı reddettiği için uzakta durduğu yerden konuştu. En iyi arkadaşların yaptığı gibi, Alice'in ona ihtiyacı olabileceğini biliyordu. En iyi arkadaşların yaptığı gibi, hem Griffin'i azarlayabilecek hem de gömülmesi gereken bir ceset varsa kürek temin edebilecek şekilde hazırda bekliyordu.

En azından Alice'in yanında biri vardı.

Jack de gelmeye çalışmıştı. Gabi Griffin'in gelişini duyurduğunda büyük ve huysuz bir tavır takınmıştı ama Alice onu başından savmış, Jack bakarken bu apaçık soytarıyla birlikte olmanın utancıyla yüzleşemeyecek kadar utanmıştı. Gabi'nin bakışları fırtınalı bir hal alsa da Alice onu toplantıya geri çağırmış ve Gabi'yi Griffin'in geldiğinden beri barın başında beklediği çimenlik alanın en ucuna kadar takip etmişti.

"Gabriela!" dedi Griffin, dikkat çekmek için tasarlanmış büyük ve gürültülü bir sesle; Alice'in, biri ona saçmalıklarını söylediğinde kullandığı koruyucu kalkan olarak tanıdığı bir taktikti bu. "Böyle mi olacak?"

Gabi bir işaret almak için Alice'e baktı. Ya da belki izin almak için.

Hayır, Alice kavgayı kendisi istiyordu. "Tekrar soruyorum Griffin," dedi Alice, "burada ne işin var?"

Etraftaki kafalar dönmeye başladı ama aval aval bakamadan durdular.

Griffin gerildi, belli ki müttefik aramak için etrafına bakındı. Elbette, birlikte geçirdikleri süre boyunca Alice'i bir an bile dinlemiş olsaydı, gerçeği bilirdi - burada onun için müttefik yoktu. Onun için ancak müttefik vardı.

Gülümsemesi kayboldu ve sesini alçaltarak başını ona doğru eğdi. "Ben davet edildim."

"Benim tarafımdan değil."

"Alice." Erkeklerin bir kadını gazlamak üzereyken yaptıkları o tepeden bakan tavırla güldü. "Davet edilmeseydim de gelirdim. Tabii ki gelirdim. Bebeğim... Seni burada yalnız bırakmazdım."

"Yalnız değil," dedi Gabi. "Bana bebeğim deme," diye ekledi Alice.

Gabi'yi görmezden geldi ve insanlarla dolu alanı aradı. "Bir yere gidebilir miyiz? Konuşmak için?"

"Merhaba!" Emily dirseğinde belirdi, Claudia uzakta duruyordu. Alice onun parlak karşılaşması karşısında dişlerini sıktı -iki ay önce olsa çok minnettar olacağı bir karşılaşma. "Griffin, gerçekten uzun zaman oldu."

Çok *gerçekçiydi*. İhtiyacın olduğunda Greta ve Sam neredeydi? En azından tüm hikâyeyi bilmeseler bile Griffin'e bir çöpmüş gibi davranırlardı.

"Kahretsin," dedi Gabi yumuşak bir sesle ve hemen anladı.

"Seni görmek gerçekten çok güzel," diye ekledi Emily.

"Hayır, değil," dedi Alice.

"Değil mi?" Emily'nin gözleri kocaman oldu.

Alice dikkatini Griffin'e geri verdi. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

Emily'nin ağzı açık kaldı. "Sen bilmiyor musun?"

Alice kız kardeşine döndü. "Onu listeye ben koymadım."

"Biz koyduk," dedi Emily.

"Tabii ki." Alice kalabalığın arasından, Greta'nın genç Elisabeth'i, mükemmel ev sahibesini oynadığı yere baktı, sanki kalbi henüz tamamen kırılmamıştı. Gözden kaçan şeyi fark ederdi. Düzeltirdi. "Keşke biri bana sorsaydı."

"Sana sor-" Emily'nin kaşları çatıldı. "Senin *nişanlın* olduğunu düşündük Alice. Tabii ki davet edildi."

"Onlara söylemediniz mi?" Gabi araya girdi.

"Em, belki de söylemeliyiz..." Claudia sözünü kesti, eli Emily'nin dirseğinde, açıkça anlıyordu.

"Artık birlikte değiliz," diye bildirdi Alice. Bunu söylemenin nazik bir yoluydu. *Griffin'in beni terk etmesinden* daha az utanç vericiydi. *Tek başıma. Hiçbir açıklama yapmadan.*

"Ne?" Emily'nin şok olmuş cevabı yakındaki bir düzine insanın ilgisini çekecek kadar yüksekti ve hepsi de hemen duymamış gibi davrandı.

Alice sesini fısıltıya indirdi. "Tanrım, Emily, senin sakın bir denge portresi olduğunu sanıyordum."

Claudia kuru bir sesle, "Bu ailede bunun zor olduğunu kabul etmelisin," dedi.

"Ne oldu?" Emily sordu.

"Griffin pisliğin teki çıktı." Gabi, galeriden. "Teşekkür ederim, Gabi," dedi Alice.

"Bütün hikâyeyi anlatmalısın," dedi Gabi. "Herkes benimle aynı fikirde olacak." Griffin'e döndü. "Sen lanet olası bir pislisin."

"Gabi-" Roxanne yakınlarda cisimlenerek şöyle dedi. "Bunun pek uygun olduğundan emin değilim-"

Griffin Gabi'ye baktı. "Sen bir tehditsin."

Roxanne'ın kaşları kalktı ve Gabi sırtıttı. "Sonunda fark etmene sevindim."

"Alice, lütfen." Griffin ona döndü. "Hadi konuşalım. Yalnız konuşalım."

Onu çok yakından tanıyordu; mükemmel simetrik yüzündeki mavi gözler, yüzlerce dolarlık cilt bakımının ürünü olan berrak cildi (bunun için de para ödemişti), yanaklarında her zaman büyüleyici olduğunu düşündüğü derin gamzeler. Onunla ilk tanıştığı gece, onunla ilgili her şey çok *farklı* görünmüştü. Hisler ve duygularla doluydu ve *özgünlük ve gerçek* gibi kelimeler kullanıyordu ve bu bir uyuşturucu gibiydi. Onun verdiği sözden -kendisini ilk sıraya koyan birinden- çılgınca etkilenmişti.

Nişanlarını bozduğunda bu sözü bozmuştu. Ve şimdi onun bir parçasını burada mı talep etmek istiyordu?

Bugün bir son ama aynı zamanda bir başlangıç.

Jack'in sözleri onun içinden geçti. Daha önce kimdi, sonra kim olacaktı?

Her neyse, Griffin'le birlikte olmayacaktı. Bugün sona erdi. "On dakika. Sen de git." Onu beklemeden yola koyuldu.

Taş duvardaki aralıktan geçerek, adanın güney ucuna bakan bahçenin kenarına, sis çanı evinin Körfez'in ağzında nöbet tuttuğu yere geldi.

"Önce," dedi ellerini kır saçlarının arasından geçirerek. "Kaybınız için üzgünüm." *Yalan.*

"Lütfen yapma," dedi. "Beni terk ettin Griffin. Seni neden burada isteyeyim ki?"

Kafası karışmış görünüyordu, sanki onu orada istemeyeceği hiç aklına gelmemişti. "Bunun için üzgünüm," diye söze başladı ve kadın onun içindeki doğru replikleri bulmaya çalışan aktörü gördü. "Bu bir hataydı. Seni terk etmek istememiştim."

"Ve bunu fark etmen için babamın ölmesi ve mirasımın devreye girmesi mi gerekti?"

"Ne? Hayır!" Her şeyi geri aldı. Ne de olsa iyi bir oyuncu değildi. "Sadece babanla ilgili karmaşık duyguların olduğunu biliyordum ve bunları tek başına yaşamayı istemedim."

İşte yine oradaydılar. *Duygular.* Onu tekrar cezbetmek için çağrılmıştı. İlişkileri boyunca bunu pek çok kez yapmıştı, her seferinde kız uçuşumun kenarına gelip ilişkiyi bitirmeyi düşündüğünde.

Sevgi, güven ve mutluluk gibi kelimelerle onu tekrar kendine çekmişti.

Ve o da kaldı. Çünkü bu şeyler onu babasının parasından daha çok cezbediyordu. Ve bu gerçek onun gururuna ve sürekli isyanına bağlıydı. Keşke Franklin onu o zaman Griffin'le çok mutlu görebilseydi. Sonsuza kadar mutlu.

Ama onunla mutlu olmamıştı.

"Babamla olan ilişkim artık seni ilgilendirmiyor."

"Sana hayalet göndermedim," dedi Griffin hiç utanmadan.

Bir parça bile üzüntü duymadan.

"Haklısın," dedi kadın. "Bir not bırakmışsın. *Bu doğru gelmiyor,*" diye tekrarladı, tiksintiyle.

"Alice," dedi, adı kulağa *sakinleşmek* gibi geliyordu. "Anlamıyorsun."

"Haklısın. Anlamıyorum. Bunu *asla* yapmazdım. Beş yıldır birlikteydik. Ve sen pılını pırtını toplayıp ortadan kayboldun." Nefesini içine çekti, gözlerinin arkasında, boğazında sıcak gözyaşları vardı. *Üzüntü* değil. *Utanç*.

Artık aradaki farkı biliyordu.

"Bunu tekrar yapmanın zamanı geldi, Griffin."

"Bekle," dedi Griffin, sanki şakayı kaçırmış gibi gülerek. Sanki şaka yapan o değilmiş gibi. "Alice. Bunu bir düşün. Şimdi tekrar deneyebiliriz. Ailenin onayıyla. Baban artık buralarda değil. Ondan ve onunla birlikte gelen tüm bağlardan kurtuldun."

Gabi haklıydı. O bir köprü trolüydü. "Para ondan kurtuldu demek istiyorsun. Bağlardan. Yani miras bağlardan kurtuldu."

Gözlerinde gerçek parladı, başka bir adamda suçluluk duygusu olabilecek bir şey. Bunu yine aptalca bir kahkahayla gizledi. "Hayır. Elbette öyle düşünmüyorum. Demek istediğim sonunda özgürüz."

Alice çocukluğundan beri ailesinin parasıyla -babasının parasıyla- örtülü olduğunu biliyordu. Babasının ona aşıladığı korku yüzünden -insanların her zaman parayı kendisine tercih edeceği korkusuyla- bir ömür boyu diğer insanlardan uzak durmuş, arkadaş edinmekten, flört etmekten, yaşamaktan kendini alıkoymuştu. Tek başına bir hiç olduğunu. Soyadından başka bir şey değildi. Babasının net serveti.

Bir ömür boyu adından, bu yerden ve bu insanlardan daha fazlası olmaya çalışmıştı ve tam da bu adamla, yakışıklı yüzüyle ve gaz verme içgüdüleriyle buna sahip olduğuna kendini ikna etmişken, adam gitmişti.

Ve şimdi yeni bir fırsat sezerek geri dönmüştü. Onu tekrar cezbedebileceğini düşünüyordu. *Sonunda* Alice Storm A.Ş.'yi kancaya taktığını düşünüyordu.

Gabi ve Roxanne'i düşündü. Emily ve Claudia'yı. Greta ve Tony'yi. İçlerinden herhangi birinin diğeri için her şeyi değiştirebileceğini, her şeyi yapabileceğini, herkes olabileceğini. Ve sonra hiç denemeyen Griffin'e baktı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. İşimiz bitti."

"Alice." Kadın dönüp giderken Griffin ona doğru uzandı, kolunu sıkıca kavradı, parmakları canını acıtana kadar etini ısırды, yaklaşp "Büyük bir hata yapıyorsun" diye tısladığında sesi kadar sert bir şekilde morardı.

Kız ona baktı, dokunuşuna karşı çekindi ama adam bırakmadı, gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şey vardı, öfke, çaresizlik ve ceza gibi. İçinden şok geçti ve göğsünde panik yükseldi. Ona zarar verecek miydi? Yapamazdı. Burada değil, tüm dünyanın önünde değil. Değil önünde-

Ve sonra Griffin gitti, fısıltısının yerini tiz bir çığlık aldı, geriye doğru tökezledi ve Jack aralarına girdi, elleri Griffin'in yakalarını yumrukladı. "Ona dokunmayacaksın."

Jack'in geniş omuzları olanları ondan ve bu dramı aval aval izleyen diğer herkesten saklıyordu (Elisabeth *dehşete* düşecekti) ama Alice'in bunu görmesine gerek yoktu. *Bir gümbürtü* duydu ve ardından kendi kalbinin çarpışını hissetti. "Jack-"

Griffin'i sallarken arkasına bakmadı. "Şimdi beni anlıyor musun?" "Jack," dedi Alice, ona dokunmak için uzandı, eli Griffin'in Omzuna. "Dur. Sorun yok." Cevap vermedi ama Griffin'i serbest bırakarak dengesini sağlamak için geriye doğru savrulmasına neden oldu. Ve sonra Tony de oradaydı, Griffin'i arkadan yakaladı, yüzünü seyircilerden uzağa çevirdi (kanlı burunlar iyi bir yas görüntüsü oluşturmuyordu).

İnanılmaz bir şekilde Jack daha genişledi, daha dik durdu. Sanki vücudu aniden görevini anlamıştı. Onu korumak için. Ona daha da yaklaşarak Griffin'i görmesini imkânsız hale getirdi. Bu bir an için hoşuna gitti (bundan gurur duymuyordu).

"Siktir git Dean, ona zarar vermeyecektim." Griffin, Alice ortalığı karıştırmak üzereyken konuştu, durumu yatıştırmaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse ismi duymayacaktı.

Dean. Jack Dean.

"Bekle. Ne?" Griffin Jack'in adını biliyordu. Bu imkânsız olmalıydı, çünkü *Alice* beş gün öncesine kadar Jack'in adını bile bilmiyordu. Karşı karşıya gelen iki adama baktı. Fırtına bulutları Jack'in yüzüne geri döndü. "Birbirinizi tanıyorsunuz."

İkisi de sözlerin ağırlığını anlamış gibi hareketsiz kaldı.
Griffin'in bakışları savunmadan kaypaklığa dönüştü.

Jack aynı zorluğu yaşamadı. "Ben olsam öyle demezdim" dedi.

Alice zekice ifade edilmiş bu cevapsızlık karşısında bakışlarını kısıtı. "Ben olsam söylerdim." Sonra Griffin'e baktı ve bu çok açıktı.

Beş yıldır birlikteydiler. Griffin'in yalan söylediğini, onun ya da Jack'in gözlerine bakmadığını, hatta sanki bir avcıdan saklanan bir avmış gibi Jack'in gözlerinden kaçtığını anlayabiliyordu.

Tony'nin sıkı tutuşunda debeleniyordu. "Bırak beni."

Tony'nin homurdanarak reddetmesi buna son vermek için yeterliydi.

"Birbirinizi tanıyorsunuz," diye tekrarladı, göğsü bir şeyle geriliyordu... korkuyla mı? Şüphe mi? Panik mi? Griffin cevap vermeyince Jack'e baktı, onun kendisine gerçeği söyleyeceğini biliyordu.

Jack de öyle yaptı, üzgün görünme nezaketini bile göstermedi. "Tanıştık."

Bu duygu her ne idiyse, anında açıklığa kavuşarak öfkeye dönüştü. "Ne zaman?"

Jack'in çenesinde bir kas kasıldı. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü kadının ona yumruk atma isteği uyandırmıştı. "Griffin'le ne zaman tanıştın Jack?"

Gri gözleri parladı. "Birkaç ay önce."

Ada tarafından gün ışığına çıkarılan bir başka sır.

Birdenbire her şey netleşmişti. Öfkeyle kızarmıştı ama yine de netti. Griffin'in üzerine yürüdü. "Kaç ay önce?"

Bakışları Jack'e kaydı, gergindi. Ona cevap vermekten başka çaresi kalmadan önce zar zor yere indi. "Temmuz'da."

"*Temmuz*," dedi kadın, tanıma ile birlikte panik *de* yükseliyordu.

"Temmuz ne?" "Alice." Jack'in yumuşak ses tonu kızda çığlık atma isteği uyandırdı.

"*Sakin ol* dersen..." dedi, sesine bir kahkaha karışmasına izin vererek, kulağa biraz histerik gelmesini umursamadan.

"Heyecanlanmak istemezsin," diye yanıtladı Jack. "Burada olmaz." Bu lanet adam.

"Komik, çünkü az önce buraya daldınız ve neredeyse bir kavga başlatıyordunuz." "O farklıydı."

"Neden?"

"Çünkü bu seni güvende tutmak içindi."

İçinden fışkıran kahkahaya engel olamadı, gerçekten de -Kelimelere. Sanki burada her ne oluyorsa, kendisini bir düzine çeşit güvensiz hissetmesine neden olmuyormuş gibi... Griffin'in eli kolundayken hissettiğinden çok daha fazla risk altındaydı. "İş bitiriciyi oynarken böyle saçma bir ton mu takınıyorsun?" Ona doğru döndü, sesi yükseliyordu. "Beni *düzeltmeye* çalışman bu mu?"

Kırılmadı. "Olay çıkarmamanı sağlamaya çalışıyorum." "*Olay çıkarmak* mı?

Son beş gününü bana bir şey hatırlatmaya çalışarak geçirmedin mi?

Babamın kim olduğunu? Sahne yapma kralı olan babam mı? Yeni bir cep telefonunun lansmanı için Times Meydanı'nın ortasına helikopterden atlayan Franklin Storm mu?"

Tony Griffin'i geri çekerek Alice'e daha fazla alan açtı.

"Eğer olay çıkarmaktan korktuğumu düşünüyorsan, içine doğduğum aileyi unutmuşsun demektir. *Düzeltmek* için hiçbir umudunuzun olmadığı bir aile."

Jack geri adım atmıyordu. "Soruyu sor o zaman."

Gabi dirseğinin dibinde belirdi, Emily de hemen arkasındaydı. "Hey... her ne kadar seni birkaç zengin pisliği becerirken izlemek istesem de, bu başka bir zamana kalabilecek bir şey gibi görünüyor?"

Alice gözlerini Jack'ten ayırmadan, "Değil," diye cevap verdi.

Arkadaşı tereddüt etmedi. "Güzel. Kiminle başlıyoruz o zaman?"

"Temmuz ayında Griffin'le ne zaman tanıştın Jack?"

"Bir dakika, ne?" Gabi yetişti. "Bir dakika. Bu pislikler birbirini tanıyor mu?"

"Evet. Ve tahminimce bu pislik"-Alice Jack'i işaret etti-"şununla tanıştı"-Griffin'e el salladı-"o pislik"-yine Griffin-"yemek dağıtım fişine yazılmış bir notla dairemizden taşınmadan bir ya da iki gün önce."

Kelimeler yerine oturana kadar bir süre sessizlik

oldu. Ve sonra, "Aman Tanrım," dedi Emily

usulca.

Gabi bir adım geri çekildi. "O zaman elbette, birkaç zengin pisliğin canına oku."

Buna değmezdi. Alice bunu biliyordu. Ne kadar intikam almak istese de. Tony'ye baktı. "Bırak gitsin."

Tony'nin bakışları onun arkasındaki Jack'e kaydı. "Hayır. Ona bakma Tony. Bu onunla ilgili değil. Bu benimle ilgili. Benim hayatımla ilgili. Kararı ben vereceğim."

Tony, Griffin'in dengesini yeniden sağlamak zorunda kalacağı kadar sert bir itişle onu bıraktı.

Alice bundan zevk alamıyordu. Jack'in üzerine yürüyordu. "Babamın planı bu muydu? Evliliğimi durdurmak için mi?"

"Alice..." diye başladı Jack ve söylemeyi düşündüğü yalan için ondan nefret etti.

"Bana gerçeği borçlusun."

"O sadece..." Durakladı. "Bu bir testti."

Ve işte böyle anladı. Gülmesine engel olamadı. "Tabii ki. Dört Temmuz'daydı." Emily'ye baktı. "Beni davet etmedin. Beni o davet etti."

Emily üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Evet."

Korkak.

Alice başını salladı. "Ve ben gelemeyince Fırtına Olimpiyatları'nı bana gönderdi. Ya da daha doğrusu Griffin'e." Griffin'e baktı. "Ve sen kaybettin." Gabi'ye baktı. "Ne göt herif ama."

En iyi arkadaşı hiç istifini bozmadı. "Hangisi?" "Dürüst olmak gerekirse? Hepsi."

Gabi Griffin'i işaret etti. "Ama en çok bunu." "Siktir git, Gabi."

Alice dikkatini vermiyordu. Jack'e sormakla meşguldü: "Peki ne yaptın iş bitirici? Onu tehdit mi ettin?"

"Hayır. Tehdit etmedim." Jack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Alice'in hayal kırıklığı olarak algılamaya başladığı bir işaret yapmıştı. Bunu tekne de yapmıştı. Sahilde. Dün Sam'le fuayede.

"Emin misin?"

"Eğer onu tehdit etseydim, Alice, bugün ortaya çıkmazdı."

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Sen ve babam ne yaptınız?" Cevap vermesine gerek yoktu, çünkü cevap çok açıktı. "Aman Tanrım."

Ve onun bildiğini biliyordu. "Alice."

Bu onaylamaydı. Griffin'e baktı. "Sana ödeme yapmışlar." Tereddüt etti.

"Ben yapmadım-"

"Yapma. Bana yalan söyleme," dedi yumuşak bir sesle, onu yiyip bitiren düşüncelerden nefret ediyordu. Onları noktalayan acıdan nefret ediyordu. "Ailemin parasını önemsemediğini söylemiştin. Sana asla inanmamalıydım."

Başını salladı ama bu bir inkâr değildi.

"Gitmen gerekiyor. Hemen," dedi Jack, cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

"Siktir git," dedi kadın. "Yetki bende. Kendisi için ne söyleyeceğini bilmek istiyorum."

"Parayı aldı," dedi Jack. "Biz teklif ettik-"

"*Sen* teklif ettin," diye düzeltti onu. "Babamın parasıydı ama çeki sen yazdın. Yoksa bir ayakkabı kutusu dolusu nakit miydi? Daha fazla mı? Bir spor çantası mı?"

"Evet, ben teklif ettim," dedi.

"Babamın uşağı olduğum için çok mutluyum."

"Hayır," dedi Jack, kızgın ve sert bir sesle. "Bu ahmağı hayatından çıkardığım için mutluydum." Griffin'e baktı, iğrendiği her halinden belliydi. "Siktir et bu adamı. Yine olsa yine yapardım ve hiç tereddüt etmezdim. O seni hak etmiyor. Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor."

Bu sert sözler karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı. Onu itti. "Söz hakkın olduğunu düşünmen çok hoş."

"Lanet olsun," dedi Jack, başka bir adamda dramatik görünebilecek bir hayal kırıklığıyla gökyüzüne bakarak. "Ciddi olamazsın. Seninle kavga etmeden çekip gitti. Ona ödeme yaptım mı? Evet. Ama *o aldı*. Ve sen, seni her şeyiyle sevmediğini ima ettiğim için bile bana yumruk atacak birini hak ediyorsun."

İlişkilerini yeniden canlandırmaktansa Griffin'in Körfez'e atılmasını tercih ederdi. Ama bu Jack'in onun işine burnunu sokmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyordu. "Buna karar vermek için bir şansım olmalıydı."

"Bir şansın vardı," dedi Jack, kırarak. "Baban bunu kabul etmen için sana beş yıl verdi."

"Ve kararımı beğenmediğinde, benimle konuşmak yerine, eve dönmemi istemek yerine, herhangi bir şekilde elini uzatmak yerine, seni

beni düzeltmek için." *Sanki kırılmışım gibi*. Bu düşünce onu derinden yaraladı ve içinde bir sızı bıraktı. "Senin varlığını bile bilmediğim zamanlardan beri hayatımın iplerini elinde tutuyorsun. Babamı bekliyordum. Ama sen, senin geldiğini göremedim."

Jack'in söyleyecek bir şeyi yoktu.

O kazanmıştı ama öyle hissetmiyordu. Tony'ye baktı. "Tony?"

"Evet?"

"Bize hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum..."

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Zaten gidiyordum. Bu yardımcı olur." Alice daha sonra kelimelerdeki duyguya hayran kalacaktı. Yetişkince. Tony ceketinin yakasından tutup onu çekiştirdiğinde Griffin'in çıkardığı çığlık gibisi yoktu.

Jack'e baktı. "Senin de gitmeni sağlayabileceğimi sanmıyorum."

"Alice-"

"Yapma." Gökyüzüne baktı, güneş batıda alçalmış, suyu alevlendiriyordu.

Yas tutanların bir kısmı ayrılmaya hazır bir şekilde rıhtıma doğru akıyordu. Olan olmuştu; herkes gelmiş, içkilerini içmiş, kanepelerini yemiş ve kısık sesle dünyanın ne büyük bir kayıp yaşadığını konuşmuştu. Ve şimdi evlerine, hayatlarına dönüyorlardı; adada sonsuza dek değişmiş olarak kalmadıkları için minnettarlardı.

Olmuştu ve Alice bunu kaçırmıştı. Öyle değil mi? Yine de sonsuza dek değişmişti.

Annesinin küçümsemesinin acısını çekmişti. Greta'nın mutluluğunu bu yer için feda edişini çaresizce izlemişti. Bu aile için. Ve sonra babasının onun kalp acısına alet olduğunu keşfetti. Babası ve Jack.

Aklından tek bir düşünce geçti. "Tanrım, bu adadan gitmek istiyorum."

"Bunu yapabiliriz," dedi Gabi, Roxanne'a doğru el sallayarak. "Bizimle gelebilirsin."

Emily sessizdi. Bu onay mıydı? Alice'in gitmesine izin verecek miydi? "Alice," diye seslendi Jack arkasından.

Alice durdu. Döndü. Jack ona doğru geliyordu, aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve Alice bir adım geri çekildi, onu yakınında istemiyordu. Ona güvenmiyordu. Kız kardeşleri kan bağı ve dostluk bağıyla onu çevreliyordu.

Adam dondu kaldı. Ve bu hareket (ya da hareketsizlik) ona tren peronundaki geceyi hatırlattı, o zaman adam çok terbiyeli görünüyordu. Nişanı bozması için birine para verecek türden bir adama hiç benzemiyordu.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

"Yani bana yalan söylemeyen birini mi?"

Başını sertçe sallamadan önce çenesindeki kaslar esnedi. "En azından, evet."

Döndü ve taziyeler, vedalar ve kimsenin tutamayacağı sözlerle dolu (başka türlü var mıydı?) azalan kalabalığa doğru ilerledi. Emily uzaklaştı ve Roxanne ile Gabi rıhtım yönünü işaret ettiler.

"Seni yakaladık," dedi Gabi.

Başını iki yana salladı. "Seninle gidersem görürler. Beni durduracaklar."

Greta, her şeyini kaybetmişti ve bu duruma göz yummayacağını açıkça belirtmişti.

Alice gidiyor. Çantalarını güvence altına almak için her şeyi yapmaya hazır olan Sam ve Sila. Parayı alamazsa elinde hiçbir şey kalmayacak olan Elisabeth -en azından değerli olduğunu düşündüğü hiçbir şey-.

"Alice," dedi Roxanne dikkatle. "Eğer kalırsan güvende olacak mısın?" Bu kelime bu aile bağlamında ne anlama geliyordu ki?

"Sözümü geri alıyorum," dedi Gabi. "Onlara karşı bir sorumluluğun yok. Onlara ihtiyacın yok. Biz varken olmaz."

Bu koca dünyada en iyi arkadaş gibisi yoktu. Alice, Gabi'yi yakaladı ve ona sarıldı, arkadaşının tutuşunun şiddetli sıkılığına uyuyordu. "Yakında evde olacağım."

"Ne zaman?"

Alice geri çekildi. "Cuma akşam yemeği, değil mi?"

Gabi onun gözlerini ararken hafif bir tereddüt geçirdi. Sonra, "Tamam."

Roxanne ve Gabi el ele rıhtıma doğru ilerlerken, Alice batan güneşle daha da karanlık ve uğursuz bir hal alan eve dönüp Gabi'nin söylediklerini düşündü. *Sorumluluk*. Bu konuda yetiştirilmişti.

Her şeyden önce aileye sadakat. Bencillikleri, kaosları, manipölasyonları ne olursa olsun.

Onu ne şekilde yıkarlarsa yıksınlar. Sorumluluk başkalarıındı. Asla kendine değil.

"Alice?" Mike Haskins omzuna doğru konuşarak onu düşüncelerinden uyandırdı. Onun küçük sıçrayışına gülümsedi. "Özür dilerim. Seni şaşırtmak istememiştim. Sadece bir merhaba demeden gitmek istemedim. Ve hoşça kal."

Başını salladı ve ona odaklandı. Babası gibi yaşılydı. Yüzünde gülme çizgileri, tuzlu biberli saçları. O da şimdi yetmiş yaşıında olmalıydı. Kendi çapında çığır açan bir dahi. Ve yine de, Franklin olmadan kazandığı milyonlara rağmen, Alice'e zaman ayırıyordu. Bu nezaket onun gözünden kaçmamıştı ve hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Seni görmek güzel Mike Amca."

Kollarını iki yana açtı ve Alice onun içten kucağına atıldı. Sıcak. Babacan. Tıpkı babası gibi kolonya ve deniz havası kokuyordu. Ve uzun zamandır böyle bir kucaklaşma yaşamadığını fark etti. Bir daha asla sahip olamayabilirdi.

Bırakmak istemedi.

"Çok üzgünüm ufaklık," dedi sessizce. Sadece onun için. *Gerçek*.

Gözyaşları anında aktı ve onu şoke etti. Geri adım attı ve kendini küçümseyen bir kahkaha atarak onları uzaklaştırdı. "Özür dilerim. Sadece..."

Ceketinin cebinden katlanmış bir mendil çıkardı. Alice'in yeniden gözlerinin dolmasına neden olan eski moda bir hareketti bu. "Bunaltıcı."

Ona küçük bir minnettarlık gülümsemesi verdi.

"Teşekkürler." "Biliyor musun, birkaç hafta önce babanla konuştum?" Sesi Alice kadar şaşırmış geliyordu.

"Gerçekten mi?"

Mike düşünceli bir ifadeyle, "Evet, beni aniden aradı," dedi. "Yıllar olmuştu; o kadar şaşırmıştım ki, bir toplantıda olmama rağmen telefonu açtım."

Gülümsedi. "Eminim hoşuna gitmiştir." "Hoşuna gitti," diye onayladı Mike.

"Ne hakkında konuştunuz?"

Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi denize doğru baktı ama onun yerine başını salladı. "Siz çocuklar hakkında konuştuk." Durakladı. "O

bana sanatınızdan bahsetti. Senden bir eser sipariş etmemi sağlamaya çalıştı."

Gözleri kocaman oldu. "Resimlerimden haberi olduğunu bile bilmiyordum."

"Ah evet," dedi Mike. "Yeteneğini nereden aldığını anlayamadım.

Lizzie'den gelmiş olmalı, dedi. Bunu bilmek istersin diye düşündüm. Seninle her zaman gurur duyardı evlat. En kötü zamanlarında bile." Başını öne eğdi. "O zaman da sana çok kızmıştı ama..."

Yumuşak bir şekilde güldü, şaka onu yıkadı.

"Sen doğru olanı yaptın Alice. Sen her zaman doğru olanı yapan kişiydin."

Bu sözler ona hem bir hediye hem de bir ceza olarak çarpmıştı. Bunu yüzlerce kez duymuştu. Binlerce kez. Dergilerde, gazetelerde ve kimsenin okumaması gerektiğini bildiği yorum bölümlerinde okumuştı. Alice Storm, daha zengin, daha güçlü insanlar ayağa kalkmadığında ayağa kalkmıştı. İktidara karşı doğruyu söylemişti. Kim kazanmıştı.

Ama buna hiç inanmamıştı. Çünkü bunu söyleyen insanlar, onun doğru olanı yaptığını söyleyen insanlar, ayağa kalkmanın kendi gerçeğiyle de ilgili olduğunu bilmiyorlardı. Babasının gücü.

Ve bu hiçbir zaman doğru bir şeymiş gibi gelmemişti, çünkü sonuçları çok yanlış olmuştu.

Ama o anda, bunu babasının arkadaşı Mike'tan, onu tanıyan, Franklin'in yerinde olan bir adamdan (kendi çocuğu olmasa da, belki de Storm çocukları iyi bir doğum kontrol yöntemiyle) duymak yanlış gelmedi. Belki de Franklin onu görmüştü. Ve belki de onun için hayal kırıklığından daha fazlasını hissetmişti.

Doğru olmasa bile, Mike'ın bunu söylemesi hoştu. "Teşekkürler." Kadın mendilini uzattı, o da kabul edip pantolonunun cebine soktu.

Yosun grisi. Glen çek. Bu pantolonu tanıyordu. Bu takımı tanıyordu.

Annesiyle birlikte seraya gitmişti. *Neden?*

Şey. Kesinlikle soramazdı.

Bu yer. Her zamankinden daha fazla sırda dolu.

Onun düşüncelerinden habersiz olan Mike sessizliği doldurdu. "Onunla daha önce konuşabildiğim için gerçekten mutluydum-" Durdu. Boğazını temizledi. Başını salladı.

Konuyu değiştirdi. "Umarım birbirimizi daha sık görürüz. Beni görmeye gel. Emily ile bir ara, belki. Bir şeye ihtiyacın olursa söylemeye gerek yok..."

Başını salladı. "Öyle yapacağım."

Adam adanın kuzey ucuna, helikopter pistine doğru döndü ve kadın onun gidişini izledi, hatırladığından biraz daha yavaştı. Biraz daha zayıftı. Babası da böyle miydi? Bunu asla bilemeyecekti.

Bunu da bilmediğı diğerk şeylere ekleyin. Geri kalan her şeyi Mike gibi onunla konuşmaya istekli insanlardan toparlamak zorunda kalacaktı. Ona kendi gerçeklerini, inanmayı seçebileceğı şeyleri söyleyeceklerdi.

Sen doğru olanı yaptın.

Doğru olanı. Bu hafta olan onca yanlış şey düşünöldüğünde bu imkânsız görünüyordu. Tüm o gıybetler, kavgalar, tartışmalar ve pozisyon kapma yarışları. Birbirlerini incittikleri onca yol. *Greta'yi*. Ve diğerklerini. *Tony'yi*.

Peki ne için?

Nefesini sertçe çekti ve dikkatini Mike'a, daha uzağı verdi. Neredeyse eve varmak üzereydi.

"Mike!" diye seslendi ve Mike ona doğru koşarken arkasını dönüp ona baktı. "Aslında yapabileceğın bir şey var."

Yirmi dakika sonra Alice elinde bavulu, omzunda çantası, içine gelişigüzel tıktırılmış giysiler ve banyo malzemeleriyle malikânenin ana merdivenlerinden iniyordu.

Ana kata çıktığında evin ön kapısından dönerek karanlık koridordan mutfağı doğru ilerledi; Mike ve Twyla Haskins'in onu beklediğı helikopter pistine en yakın çıkıştı bu.

Kendini bir suçlu gibi hissederek hızla ilerledi, koridorlarda sinsice dolaşılıyor, yakalanmadan oradan ayrılmak istiyordu. Ve neredeyse başarıyordu.

"Alice Teyze?" Mutfaktan birkaç adım ötedeki fuayeye girdiğinde Saoirse onu karşıladı.

Alice donakaldı. "Hey sen." "Gidiyor musun?"

Bir an için yalan söylemeyi düşündü. Ama Tanrım, bu aile kendilerine ve birbirlerine yeterince yalan söylemişti. Derin bir nefes alarak, "Evet," dedi.

"Ama gidersen, bu-" Durakladı. "Eğer gidersen bize ne olacak?"

Alice çantalarını yere bırakarak, "İyi olacaksınız," dedi. Kendini tekrarladı. "Saoirse, iyi olacaksın. Seni seven bir ailen, senin mutluluğunu seçen ebeveynlerin ve sürekli seni sabote etmenin yollarını aramayan bir ağabeyinle bir hayatın olacak."

"Babam seni kilere kilitlediği için mi?" Bu kadar uzaktan, bir ömür öncesinden sorulmuş çok garip bir soruydu ve Alice'in şaşkınlığı onu bir an için susturdu. Alice daha cevap vermeden Saoirse atılarak ekledi: "Çünkü o değildi. Bendim."

Alice'in bunu anlaması bir an sürdü. "Ne? Neden?"

"Oliver ve ben senin gideceğini düşündük. Bunu söylediğini duyduk ve herkes çılgına döndü. Sanki fakir olacaktınız gibi."

Alice bu sözler karşısında gözlerini devirmekten kendini alamadı. Sıla'nın panikten kudurmuş bir halde Sam'e bağırdığını duyabiliyordu, sanki bu onun suçuymuş gibi, çocuklarının orada olduğunu ve onu dinlediğini bir an bile düşünmeden. Onların da öfkeyle değil, korkuyla paniğe kapılacaklarını.

Ve sonra Saoirse bunu doğruladı. "Alice Teyze, eğer paramız olmazsa annem babamdan boşanacak."

Alice bu sözler karşısında yaşadığı şaşkınlığı gizleyemedi. "Ne? Tatlım-" diye başladı. Bu kadar doğru görünen bir şeyi nasıl inkâr edeceğini bilemiyordu.

Bitirmesine gerek yoktu. "Oliver kıyafetlerini aldı ve bu çok aptalcaydı, sanki kıyafetlerin olmaması seni burada tutacaktı gibi. Çok çocukçaydı." Alice bu değerlendirmeye karşısında gülümsemesini gizledi. "Ama sanırım seni kilere kilitleyebileceğimi ve bunun kalmanı sağlayacağını düşünmek de öyleydi."

"O kadar da çocukça değil," dedi Alice. "Ne de olsa baban olduğunu sanıyordum." "Peki ya ben?" Sam konuşmaya uzaktan girerken evin ön kapısından içeri girdi. Bakışları Saoirse'ye kaydı. "Annen seni ve kardeşini arıyor."

Saoirse, gerginliğini okuyan Alice'e baktı - bir yetişkinin hatanızı ailenize söylemesinden duyulan evrensel korku. Alice başını salladı. *Bu konuda endişelenme.*

"Git," dedi Sam. "Teyzenle konuşmam gerek."

Saoirse sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra bir kez başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Tamam," dedi.

Ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" Sam omzundaki çantayı göstererek Alice'e sordu.

Neyle karşı karşıya olduğunu bildiği için omurgasını dikleştirdi. "Ben gidiyorum." Başını iki yana salladı. "Hayır, gitmiyorsun."

"Evet. Sam, mirasa ihtiyacın olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama ihtiyacın yok." "Gerçi benim var. *Senin* yok ama benim ihtiyacım var." Başını yana eğdi.

Saoirse'nin ayrılışının yönü. "Onları mutlu etmenin neye mal olduğunu biliyor musun?"

"Onları seversen mutlu olurlar."

"Lütfen." Alay etti. "Sen daha akıllı yetiştirildin. Ayrılamazsın. Bu yüzden babam Jack'i aptal nişanlını satın alması için gönderdi. Kötü bir hafta geçirdin. Bu yüzden bizi sevmiyorsun. Alice-" Durakladı. "Gitmiyorsun."

"Artık manipüle edilmek istemiyorum." Elbette bunu anlayabilirdi. "Artık bu gösteriyi babamın yönetmesini istemiyorum. Hayatımız boyunca bizi kontrol etti. *Benim* tüm hayatımı kontrol etti. Benden bu kadar."

"Öyleyse parayı al ve git; bir ya da iki günden ne çıkar?"

Bunu kendisi de kaç kez düşünmüştü? Bir hafta, olayların büyük planında hiçbir şey değildi. Başka bir ailede. Başka bir durumda. "Ya önemli olan günler bunlarsa?" diye sordu kendine, Sam kadar o da. "Ya daha önce yaptığı gibi şimdi de bizi kontrol etmesine izin vermek, sonrasını planlamayı imkânsız kılacak bir şeyse?"

"O zaman terapi için ihtiyacımız olan tüm paraya sahibiz." Komik olması gerekiyordu ama değildi.

"Terapi için ihtiyacın olan paraya zaten sahip olacaksın Sam. CEO olacaksın."

"Aslında olmayacağım." Sam elini havada gezdirirken Sam hareketsiz kaldı. "Hiçbir şey olmayacağım. Çünkü beni kovdu. *Kovuldum* amına koyayım."

"Ne? Ne zaman?"

"4 Temmuz'da. İnanabiliyor musun? Hepimizi her zamanki kabus oyunları için buraya topladı ve son gece beni ofisine çağırıp *kovdu*. O pislik için yirmi yıl çalıştım ve işte son arzusu buydu."

Oh, kahretsin.

Buna inanamıyordu. Hayır. Aslında, gerçekten, gerçekten inanabilirdi. "Tanrım, Sam." Bir süre birbirlerine baktılar. "Bu oyun bizim için iyi değil."

"Ve yine de, bu bir oyun."

"Ya öyle değilse? Ya o öldüyse ve bizim yeni bir yol seçmemiz gerekiyorsa?" İç çekti. "Tanrım, sırlardan, yalanlardan, sürekli umut etmekten, sürekli hayal kırıklığı yaşamaktan bıktım. Sadece bununla işimin bitmesini istiyorum. Şüpheyi. Geçmişle."

Düşünceleri içinden geçerken, Sam sessiz kaldı ve onu okuyamadı. İçgüdülerine meydan okuyarak konuştu, ona yalvardı. "Sam, lütfen. Anlamaya çalış. Bunun yükünü taşımak istemiyorum. Yanlış hissediyorum. Sen de bunu hissetmelisin, değil mi? Ne kadar yanlış hissettiriyor?"

Aralarındaki sessizlik Alice'in pes etmesine, bavulunun sapını tutup yanından geçerek mutfığa gitmesine, kalbinin küt küt atmasına yetecek kadar uzadı.

Onunla bir daha asla konuşmayabilir, diye düşündü, ama beş yıldır onunla konuşmamıştı, bu yüzden çok büyük bir değişiklik olmayacaktı.

Başka seçeneği yoktu. Ama onun vardı.

Adam onu arkasından yakaladığında daha yeni geçmişti ki, bir eliyle ağzını kapatarak öfkesini bastırdı ve onu koridordan evin derinliklerine doğru sürükledi.

BÖLÜM

17

W FRANKLIN STORM, ofisini Storm Malikanesi'nin güneydoğu köşesine inşa ettiğinde, mimarlık dünyası kolektif aklını kaybetti. Bu

Gotik Yıldızlı Çağ evine krom ve camdan bir ek, tüm pencereler ve modern açılar, ancak Morgan Kütüphanesi'ndeki tarzda inşa edilmiş, güzelce aydınlatılmış ve el yazmaları ve ilk baskılarla dolu nadir bir kitap kasası da dahil olmak üzere tarihe birkaç selam var, Alice'in babası kitapları sevdiği için değil, babası geçmişin kodamanlarının ayak izlerinde yürümeyi sevdiği için.

Storm kardeşler çocukken kasanın içinde oynamaya bayılır, babalarının gazabını göze alırlardı; yapışkan parmaklar ve sert oyunlar, el yazmaları ve eski deri ciltler için kötü yol arkadaşlarıydı.

Ama şimdi Alice bu küçük mekânın içini sevdiği zamanları hatırlamakta güçlük çekiyordu; Sam onu itip içeri kapatırken, bağırmasına ve kapıya vurmasına aldırmıyordu.

Ağabeyinin planının da kızınıninki kadar iyi şekillenmiş olmasına şaşırılmamalıydı. Sanki eninde sonunda onu serbest bırakmak zorunda kalmayacaktı ve o da çok önemseddiği mirası düşünmeden bu adayı hemen terk etmeyecekti.

Belli ki Sam, oradan çıktığında onu öldüreceği ve o zaman miras bırakacak başka Sam kalmayacağı ihtimalini de düşünmemişti.

"Sen *en kötüsüsün!*" diye sözlerini bitirdi, kelimeler yukarıdaki bir helikopterin alçaktan gelen boğuk sesiyle noktalandı. Onun yolculuğu.

Kapıdan dönerek küçük odayı, deri ciltli kitaplarla dolu rafları, altıgen maun bir masayı, kitaplarla süslenmiş

Tiffany okuma lambasından başka bir şey yoktu.

Ve orada, yan tarafında, kasanın zemininde bir tablo. Sustu.

Devam ediyor.

Resim, dört panelden oluşan, birbirine kaynaşmış, her biri tamamlanmamış bir çalışma olan, sanatçı, izleyici ve insanları oldukları kişi yapan anlar ve yerler hakkında bir yorum olması amaçlanan devasa bir suluboya manzaraydı.

Paneller, her biri bir öncekinden daha gür olmak üzere, çeşitli alt ve üst boyama durumlarında bırakılmıştır. Griler ve kahverengiler yerlerini sarılara, yeşillere ve nihayetinde mavilere ve parlak beyazlara bıraktı; net, berrak renkler, kusurlu çizgilerle, sanki sanatçı onları doğru yapamamış gibi.

Sanki insanlar gibi hafıza ve iradeyle yapılmış gibiydi.

Ve hafızadan çıkmıştı; Alice onu adanın kalıntılarını bir araya getirerek boyamıştı.

Bundan inanılmaz derecede gurur duymuştu - ilk büyük ölçekli çalışması, ilk kişisel galeri sergisinin en önemli parçası. Orada, değerli bir şey gibi asılı duran bu esere tanıklık ederken içinden geçen vahşi başarı duygusunu hâlâ hissedebiliyordu, çünkü o Alice Storm'du, Storm Inside™ Storms'dan Alice Storm olduğu için değil, Alice olduğu için, kendi başına bir ressam olduğu için.

Ve sonra, gizemli bir alıcıya, hayal ettiğinden çok daha fazlasına satıldığında yaşadığı yoğun sevinç. Menajeri, *isimsiz bir patron* olduğunu söylemişti. *Sadece bir çek defteri ve iltifatlar.*

Alice bunu tek başına yaptığını bildiği için çok heyecanlanmıştı. Babası olmadan.

Meğer tek başına yapmamış. Babası bunu onun için yapmıştı, kendi kararlarını vermesini engellemek ve onu kontrol altında tutmak için tasarlanmış uzun bir dizi kontrol olayından bir diğeri... ya da daha kötüsü, isteklerine karşı geldiği için onu cezalandırmak için.

Ve bu bir cezaydı. Nasıl başka bir şey olabilirdi ki? Franklin o tablonun satışının hayatında çok güçlü bir an olacağını biliyordu; bu anı kendine çok yakın tutacaktı. O bilirdi ki

Nerede asılı olduğunu ve kimin hayranlıkla baktığını merak ederdi ve onu ofisindeki eski kanepenin minderlerinde bulmuş olabileceği parayla satın aldığı ve burada yere bıraktığı fikri...

Bu keşif Sam'e olan öfkesini azaltmıştı (gerçi bu duygunun tüm gücü uzun süre yok olmayacaktı).

Şimdi babasına kızgındı. Yine.

Bir de Jack vardı.

Jack, tıpkı Griffin'i satın aldığı gibi, muhtemelen babasına olan bağlılığının bir başka anında onu da satın almıştı. Tereddüt etmeden, pişmanlık duymadan.

Gözlerini kapattı, utanç ve mahcubiyet içinden akıp gidiyordu. Griffin'e onu terk etmesi için para vermişti. Hayatını onunla geçirmek istediğine yemin etmiş bir adamın Griffin'e ne kadar sadakatsiz davrandığına tanıklık etmişti.

Bu dehşet vericiydi. Ama bu konuda kötü hissetmeyi reddetti. Diğer herkes bu konuda kötü hissetmeliydi. Alice ise öfkeli olmalıydı.

Helikopterler tepesinde uçarken, kasanın kilitleri birkaç gürültüyle açılana ve Alice savaşıma hazır bir şekilde ayağa kalkana kadar bir saat kadar öyle kaldı. Savaşın, herkes çeşitli ulaşım araçlarıyla ayrıldığına göre onu serbest bırakmayı hatırlayan Sam'le olmasını bekliyordu (sanki gerekirse yüzmeye hazır değilmiş gibi).

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı.

Gelen Jack'ti. Artık ceketini giymiyor ya da kravatını takmıyordu. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve manşetleri erkeklerin sahip olduğu o zahmetsiz şekilde kıvrılmıştı - kadınların sürüngen beyinlerini nasıl tetiklediğini bilmiyorlardı.

Alice'in sürüngen beyni neyse ki kızgın olmakla meşguldü ve adamın bronzlaşmış ön kollarını ya da üzerlerindeki dövmleri fark etmesini engelliyordu. Geçen gün onu uçurumun duvarına tutturan güçlü ve sağlam pusulalı sol kolunun verdiği hissi kesinlikle hatırlamıyordu.

"İyi misin?" Soru hızlı ve hırçın gelmişti, sanki bu kadar kaslı olmasaydı nefes nefese kalabilirdi.

Adını koyamadığı bir şeyin kıvrılmasını görmezden geldi ve kendine kızgın olduğunu hatırlattı. "Tabii ki sensin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece her zaman sensin, tam orada, sadece... geziniyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Yani, her zaman seni kurtaran mı?"

"Senin yardımına ihtiyacım yok, Beyaz Atlı Prens," diye karşı çıktı. "Git başka bir yerde kurtarıcılık oyna."

Çenesindeki, farkına bile varmaması gereken o kas kasıldı. "Bunu tekrar kapatmamı ister misin, böylece oksijenin bitmesini bekleyerek zaman geçirebilirsin, yoksa..."

Adamın ses tonundaki gerginlik kaşlarını kaldırmasına neden oldu; bu huzursuz evde ilk kez adamın sükûnetinden başka bir şey duyuyordu. İçinde bir şeyler parladı. Rahatlama, belki? Onun da çözülebileceği için minnettarlık. Bunun için arzu. Ayıyı dürtme isteği.

"Oksijen tükenmeyecek. Sıcaklık kontrollü, vakumlu değil. Sam bir katil değil; o sadece bir pislik." Elindeki tabloyla onu iterek geçti ve tabloyu babasının masasına dayadı.

Kasaya doğru el salladı. "Hey, eğer o yaldızlı kafeste kalmayı tercih ediyorsan..."

"Kasanın kafes olduğunu düşünmen çok komik," diye cevap verdi. "Dikkatli olsan iyi olur Jack, çünkü burada hepimizle birlikte kapana kısıldın ve öyle davranmaya başladın."

Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen tarafsız yargıç değil miydin? Bu aptal oyunun hakemi değil miydin?" Sertleşti, darbeyi daha o indirmeden hissetmişti. "Daha başlamadan benimle yattığında bu nasıl devam edecekti? Greta kendi kararını vermeden önce Tony'nin istifasını kabul ettiğinizde mi?"

"Sana anlatmaya çalıştım-"

"Evet, bana söylemek için gerçekten çok çalıştın," dedi. "Griffin'in gitmesinin sebebinin sen olduğunu söylediğin kısmı kaçırmış olmalıyım."

Kelimeleri duymazdan geldi. "Tony'nin istifası Greta'nın kararını etkilemedi. Olsa olsa, Tony'nin istifasını reddetmesini kolaylaştırabilirdi.

babanın emriyle."

"Ne yani, şimdi iyi adam sen misin?"

"İyi bir adam olduğumu hiç söylemedim."

"Güzel, çünkü değilsin. Ve vahşi olan şey, bunu *biliyordum*. Bu oyunu başından beri sen düzenliyordun, hepimizi babam adına manipüle ediyordun, onun için manipülasyon nefes almak gibiydi. Ve yine de düşündüm ki-"

Kadın sözünü kesti ve adam araya girdi. "Keşke şunu yapmayı bıraksan."

"Neyi?"

"Gerçekten söylemek istediğin şeyi söylemekten kendini alıkoy. Kendini dürüst olmaktan alıkoy." Sözcükler boğazında takılı kaldı, öfkeli ve dışarı çıkmak için çaresizdi ve Jack devam etti, kendi hayal kırıklığı açıklı. "Söyle Alice. Ne düşündün?"

"Düşündüm-" Tekrar durdu ve bu sefer Jack kelimelerin orada asılı kalmasına izin verdi, bekledi. Dinliyordu. Ve bu çok cazipti. "Aramızda bir şey olduğunu düşündüm. Gerçeğe benzer bir şey."

Babasının devasa masasının köşesinde durduğu yere doğru bir adım attı, bir cam parçası dışında her şey boştu, milyonlarca vergi indirimi için verilen insani bir ödül.

"Ama bu hiçbir zaman dürüst olmadı. Trene bindiğin ve yanımdaki koltuğun boş olup olmadığını sorduğun andan beri değil."

Ama bunu sormamıştı. Daha kötü bir şey sormuştu. Daha cazip bir şey.

Yanında biri mi var?

Onunla konuştuğu ilk kelimelerdi. Sanki cevap hayır olsaydı, bunu düzeltecekti. *Yalancı*.

Kimse onunla birlikte olmamıştı. Ve şimdi de kimse yoktu.

"Başından beri benimle oynuyordun. En başından beri, Griffin'e beni terk etmesi için para verdiğinden beri." Durdu, ona konuşması için zaman verdi. Konuşmayınca, "Burası özür dilemen gereken kısım" dedi.

Ona doğru bir adım daha attı, kendini hapsedilmiş hissetmeyeceği kadar uzakta durdu ama ona uzanırsa dokunabileceği kadar da yakındı.

Onu bunu yapmaktan alıkoyacak bir şey aradı. Buldu da. "Değerim ne kadardı?" Adam başını salladı, başka tarafa baktı, ondan kaçtı ve bu işe yaradı, öfkesini geri getirdi. "Söyle bana," dedi sesini yükselterek, onun kendisiyle savaşımasını isteyerek. "Benden vazgeçmek için ne kadar istiyorsun? Gelecekteki mutluluğumun piyasa değeri neydi?"

Soru aralarında bir süre asılı kaldı, cevap vermeyeceğini düşündüğü kadar uzun bir süre. Sonra adam tekrar ona baktı ve kadın onun bakışlarındaki öfkeyi fark etti. "Bilmek mi istiyorsun?"

"İstiyorum."

"Yeterince değil." Sözcükler kesik kesik ve sıkıydı, onunkilerin gürültülü olduğu yerde yumuşaktı. "Onunla bunun bir zaman kaybı olduğundan emin olarak tanıştım. *Sen* onları seçmişken babanın parasını kimse alamazdı. Storm'la dövüşen ve kazanan kız mı? Seni tanımıyordum ama yetenekli, terbiyeli ve çok cesur olduğunu biliyordum. Ve sevdiğin herhangi birinin seni terk etmektense Franklin'e eğilmesini söyleyeceğini biliyordum. Griffin'in beni dinlemesi bile benim için akıl almaz bir şeydi."

"Çok para olmalı." "Hiçbir para buna değmez."

Bu açıklama yelkenleri suya indirdi, sözlü bir savrulma oldu. "Bana bir şey söyle," dedi.

Bir tuzak gibi hissettirdi. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki?" Omuz silkti. "Gerçeği söylemek eğlenceli olabilir."

"Hiç öyle olduğunu görmedim," diye karşılık verdi ve eğer bu kadar ciddi hissetmeselerdi ikisi de gülecekti.

"Onu seviyor muydun?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. *Aşk*. Ne tuhaf bir kelime. Elbette, insanlar bunu her zaman kullanırdı -*şu restoranı seviyorum, şu küpeleri seviyorum, şu filmi, şu şarkıyı seviyorum. Çocuğumu, köpeğimi, kız kardeşimi, annemi seviyorum* (şimdi tehlikeli bir alana giriyordu). Ama aşk onun birlikte büyüdüğü türden bir şey değildi. Elisabeth bundan hiç bahsetmemişti; aşkı itiraf etmek Alice'in annesine New York Halk Kütüphanesi galasına çıplak katılmak kadar teşhir edici gelebilirdi.

Ve babası... şey, onlara ne yapmalarını beklediğinden başka bir şey söyleyecek zamanı olmamıştı.

Alice bir canavar değildi. Aşk tatmıştı. Gabi'yi koşulsuz sevmişti. Roxanne'i. Öğrencilerini. Sanatını. Ve eğer ailesini, sevimlerine izin verdikleri tüm o tuhaf yollarla sevmeseydi, burada, bu adada olamazdı.

Ama Griffin? Griffin büyüleyici, özgür ve geleceğini hayal ettiğinde onun için mümkün olan her şeyden çok farklıydı. Hayatı ve duyguları kucaklayan ve ona asla ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmayan biri, büyüdüğü her şeyden o kadar farklıydı ki, kendi kendine bunun aşk olması gerektiğini söylemişti.

Ama en önemli kısmı unutmuştu.

"Onun temsil ettiği şeyi sevdim," dedi sonunda. Jack'in dikkati dağılmadı ama konuşmadı, o da ekledi: "O benim babam değildi. Babamın antiteziydi. Bana kendimi sıradan hissettirdi" -durakladı- "sıradan."

"İşte bu yüzden fırsatım varken onu yok etmeliydim." Konuşurken kızın gözleri onunkilere dikilmişti, öfkesi hissediliyordu. "Beni geceleri uykusuz bırakan pek çok şey var; bunların herhangi biri için bir ömür boyu özür dileyebilirim; ama bu onlardan biri değil. O pislığe hayatından çıkması için para ödediğim için asla özür dilemeyeceğim. Bu konuda pişman olduğum tek şey, nişanlılığın gibi onu da bitirmemiş olmam. Bir daha asla kendini *sıradan* hissetme."

Oh. "Beni tanı mıyordun bile."

"Haklısın. O daha önceydi." Öfke yerini hiddete bırakmıştı. "Artık seni tanıyorum. Ve eğer o pislik için başka bir duygu besleyebilseydim, bu minnettarlık olurdu, çünkü daha iyi bir adam olsaydı, şimdi burada olmazdık."

Nefes almakta zorlanıyordu. "Bana acımanı istemiyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece Alice onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Alice, eğer sana acısaydım, ellerimi senden uzak tutabilirdim."

Kelimeler umutsuzca çıkmıştı, sanki canı acıyormuş gibi. Kızın acı çektiği gibi. Adamın bir eli kadının beline geldi, elbisesini yumrukladı ve kadın masanın kenarından kendi isteğiyle indi, bir gemi enkazı gibi adamın sıcaklığına ve kokusuna doğru ilerledi. Onun

sesi alçaldı, koyulaştı. "Bana şu denediğin gerçeği biraz daha anlat."

Uzun bir süre ona baktı, her şeyi görüyor gibi görünen o gözlere, onu bir süper kahramana benzeten o mermer yüze -sert çene, düz burun ve aptalca mükemmel olan o elmacık kemiklerine-. Tamamen yanılttı. Çok yakışıklı, çok güçlü, çok keskin, çok fazla şey görüyordu.

Çok tehlikeliydi. Ve yine de.

"İyi değilim," dedi yumuşak bir sesle, dürüst itirafıyla ikisini de şok etmişti. Ama ona gerçeği söylemek hoşuna gitmişti. Onun da bunu kabul etmesi hoşuna gitmişti. Buna inanmıştı. Kabul etmişti.

Şimdi bile.

"Biliyorum." "Tüm bunlardan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi tekrar, daha yumuşak bir sesle, onu biraz daha yakına çekerek.

Bilinmek iyi hissettiriyordu ve Alice isteyerek gitti, aşağı baktı ve onun elini tuttu, parmaklarını çıplak kolundaki pusulanın üzerinde gezdirdi. Pusulayı izlerken mürekkeple konuştu. "Burada olmak zorundaymışsın gibi hissetmekten nefret ediyorum. Sadece bir şeyleri düzeltmek için buradasın. Düzeltilemeyeceğimi anlayacaksın."

"Düzeltilmeye ihtiyacın yok."

Bu bir yalandı ama bunu ona söylemeyecek kadar hoşuna gitmişti. Parmakları bileğinin iç kısmını okşadı, parmakları dokunuşun verdiği zevkle kıvrıldı ve elini kendi elinin içinde çevirdi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Beni nasıl buldun?"

"Saoirse beni almaya geldi. Biliyorsun, yeğenin tüm aile içinde en onurlu olanı olabilir."

Çocuklar iyiydi. "Sam bunun uzun sürmeyeceğinden emin olacak," diye şaka yaptı Alice usulca. "Eninde sonunda beni serbest bırakacaktı."

"Elbette. Çarşamba öğleden sonra." Alice ailenin tik tak eden saatine yapılan göndermeyi komik bulmamalıydı ama elinde değildi. Adam oyunu anlamıştı ve sanki onun tarafındaymış gibi hissediyordu. Yüzünü onunkine doğru eğdi.

O büyük el yine kalçasına indi. Esnedi. "Gitmeliyim." "Ya sana hâlâ bir kahramana ihtiyacım olduğunu söyleseydim?"

Başını iki yana salladı. "Sana bir kahraman olmadığımı söyledim. Hiçbir ölçüye göre değil."

"O zaman kötü adam."

"Belki." Ve sonra onu öptü ve hangisi olduğu önemli değildi, çünkü tek istediği bu andı, tüm sıcaklık ve güç ve - bu sert adamın bu kadar muazzam bir öpücü olması nasıl mümkün olabilirdi?

Adam onu masanın kenarına oturttu ve kadın bir an için okşamadan uzaklaştı. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Biliyorum." Bunun bir yalan olduğunu biliyordu ve tekrar öpüşmeye başladılar, kadının elleri adamın saçlarında, adamın elleri kadının elbisesinde, elbiseyi kışından yukarı doğru çekiyordu.

"Seni affedip affetmeyeceğime karar vermedim," dedi, bir eli iç çamaşırının arkasına kayarken nefesi kesildi - güzel bir iç çamaşırı mı giyiyordu? O el etini kavrayıp onu masanın kenarına çekti ve umursamadığını fark etti.

"Anlaşıldı." Tekrar öpüştüler, boştaki eli kadının kalçasının dışından aşağı kayarken dili derinlerde geziniyordu. "Bu karara yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kadın kalçalarını araladı ve adam kalçalarının arasına girdi, ona doğru bastırdı, güçlü ve sertti ve-"Bunun yardımı olabilir," dedi kadın.

Adamın çıkardığı ses hırlamaya yakındı.

Bacağını beline doladı ve elini yüzüne götürdü, başparmağını yanağında gezdirdi ve parmaklarını bütün gün deniz havasında kaldığı için karışmış saçlarında gezdirdi. Uzun bir öpücükle onun nefesini kesti; daha önce hiç kimse onu böyle öpmemişti. Hiç kimse kimseyi böyle öpmüş müydü?

"Karar vermek için acele etmemelisin." Elmacık kemiğinden kulağına doğru bir öpücük kaydırıldı. "Sen karar verirken ben de sana bir hikâye anlatacağım."

"Tamam," diye fısıldadı, parmakları gömleğine dolanmış, düğmelerini takip ediyordu.

"Sahilde," dedi adam. "Seni öptüğüm zaman mı?"

Kelimeler kulağında sıcaktı ve içinden bir beklenti ürpertisi gönderdi. "Evet?"

"O jean şortlar." Kışındaki el hareket etti, elbisesinin altından yukarı doğru çıktı, oradaki teni okşadı. Yakmak. "Sanki yeterince kötü değilmiş gibi

Seni teknede onları giyerken izlemek zorunda kaldım - herkesin göremeyeceği kadar kısıydılar, Alice."

"Kendini kontrol edemiyor olman benim suçum değil." Sözcükler saz gibi inceydi, sesleri nefesine karışıyordu.

"Ama edebilirim," diye gürledi. "Kendimi kontrol etmek için para alıyorum. Tek istediğim o şortu çıkarmakken kendimi çok iyi kontrol ettim. Ve o gömleği. Beyaz, ıslak ve lanet olası şeffaf."

"Kıyafetlerime çok kızmış görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi, elbisesinin eteklerini yukarı çekerek onu kendine daha sıkı çekti. "Açık oldukları için onlara çok kızgıyım."

Sesi de öyle geliyordu. Sanki onları ondan koparmak istiyormuş gibi. Sanki kendini bu kadar sıkı tutmasa koparacaktı gibi.

Yine de onun tasmalı olmasını istemiyordu. Onun kontrol edilmesini istemiyordu. Onun kontrolden çıkmasını istiyordu.

"Öyleyse çıkar onları."

Eğildi ve onun boynunu öptü, sıcak ve gür. "Burada kal."

Kapıya gitti ve pencerelerdeki elektrikli gizlilik perdelerini etkinleştirmeden önce kilidi çevirdi. Onun odanın içinde her şeye gösterdiği yoğunlukla hareket etmesini izledi ve bu odağı başka nelere kullanabileceğini düşünürken içindeki her şey kıvrıldı. Ellerini, dudaklarını nereye koyabileceğini düşünüyordu. Diğer şeyleri.

Adam ona döndüğünde, "Teşekkür ederim." dedi.

"Ne için?"

"Beni güvende tuttuğun için."

O anda bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama fikrini değiştirdi, bunun yerine onu tekrar öptü, yavaş ve lezzetli, sanki şimdi mahremiyetlerini sağladığına göre, dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

Ve sonra çıplaktı, onu kendine doğru çekiyordu, aniden onun için çaresizdi.

"Bekle. Bir bakmak istiyorum," dedi.

Alice yanıyordu, adamın bakışlarının teninde gezindiğinin farkındaydı, kendini örtme dürtüsüne direnirken -kaslı olması gereken tüm yumuşak kısımlar, pürüzsüz olması gereken büzülmüş kısımlar.

Kadın daha fazla dayanamayıp üstünü örtmek için hamle yaptığında, adam o alçak, onaylamayan homurtularından birini çıkararak onu durdurdu, onun yerine kendisi ona dokundu, bacaklarını, ayak bileklerini okşadı, uyluklarının iç kısımlarını, karnının yumuşak kabarıklığını, göğüslerinin alt kısımlarını izledi.

Boynunun dibine bir öpücük kondurdu, geri çekilmeden önce derin derin içine çekti ve "Yaz gibi kokuyorsun" dedi. Dili onun nabzını yaladı. "Tuz, sörf ve güneş gibi. Uzun günler ve tembel geceler gibi."

Nefesini içine çekti, kelimelerle midesinin nasıl bulandığını mizah çabasıyla örtmeye çalıştı. "Bu bir kötü adamın söyleyeceği bir şeye benzemiyor."

"Gerçek olduğu zaman öyledir," diye cevap verdi. "Kahretsin, Alice-" Bir elini kaldırdı ve saçlarının arasından geçirdi, sanki bir ödül kazanmış gibi yüzünde küçük, gizli bir gülümseme belirdi. "Sen mükemmelsin."

Elleri tekrar tenini okşadı, parmaklarının arkası meme uçlarının sert noktalarını buldu. Kız hayal kırıklığından çılgık atacağını düşündüğünde, adam eğildi ve bir göğsünün ucunu ağzına aldı, kız zevkten çılgık atacağını düşünene kadar nazikçe emdi.

Ancak sessizlik kolay değildi ve başını kaldırdı, güzel gözleri parlayarak, "Sahip olduğun her sesi duymaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama bunu sana yapmama izin vereceksen sessiz olmalısın tatlım" dedi.

Kural bu kadar seksi olmamalıydı. Ona küçük, sorgulayıcı bir gülümseme fırlattı ve "Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Adamın kaşları birbirine çarptı, odaklandı ve kadın bunun efsanevi iş bitirici Jack Dean olup olmadığını merak etti. Adam eğildi ve onu tekrar öptü, sert ve derin.

Gömleğinin düğmelerini çözdü, göğsündeki toz halindeki saçları, üzerine yayılmış mürekkebi okşadı - hâlâ dövmelelere bakacak zamanı olmamıştı - moteldeki gece çok karanlıktı, çok çılgıncaydı. Ama şimdi bakacak çok şey vardı. Ve bakacaktı da. Şimdiden ona b a k m a k için planlar yapmaya başlamıştı. Ama önce, dokunuşu adamın bel kemerine kayd, parmakları içeriye doğru kıvrıldı-

"Henüz değil," dedi. "Başka planlarım var."

"Emin misin?" diye sordu. "Benim planlarım oldukça iyi."

"Sanırım benimkilerin daha iyi olduğunu kabul edeceksin," dedi ve sonra dizlerini onun kalçalarının arasına indirdi. Haklıydı. Onunki daha iyiydi.

Elleri yumuşak teninde geziniyor, onu iyice bastırıyordu. Adam onun kendisine açılmasını izliyordu ve kadın hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti. Hiç bu kadar aç görünen birini görmemişti.

Kendini durduramayarak esnedi, kalçalarını eğdi, içindeki neredeyse dayanılmaz acıya uyum sağladı ve elleri tekrar okşarken dikkati yüzüne kaydı, şimdi daha sert, ileri geri, ta ki göbeğindeki sıkı bukleleri bulana kadar ve onunla alay etti, "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kadın tekrar esnedi ve adamın dokunuşu hafifledi. "Söyle."

"Sen. Sana ihtiyacım var."

Bir başka alçak gümbürtü, onu gergin etinin üzerinde uzun vuruşlarla ödüllendirirken, ileri geri, çok hafif. Çok yumuşak.

"Sessiz kalacak mısın?"

Bu sorunun ona yaptıklarını düşününce, yapabileceğinden emin değildi ama bunu ona söyleyecek değildi. "Evet," dedi, bileğini kavradı ve onu daha yakına bastırdı. "Tanrım, evet, Jack. Şimdi benimle alay etmeyi bırak."

Bu güzel adam kendisine söyleneni yaptı, geniş omuzlarını Alice'in kalçalarının arasına sıkıştırdı, ağzını Alice'in üzerine koyarken onu açık tuttu, dili Alice'in yumuşak sıcaklığında gezindi.

Ve Alice, artık utanmıyordu, onun için yanıp tutuşmaktan ve ona ihtiyaç duymaktan başka bir şey yapmıyordu, günlerdir onu baştan çıkaran bu adama kendini teslim etti. Ve bu sefer farklıydı, çünkü onun kim olduğunu biliyordu ve durmadığı sürece umurunda değildi. Parmakları tekrar adamın saçlarına kaydı, onu teşvik ederken sıktı, kalçalarını adamın günahkâr, becerikli ağzına doğru yuvarladı, adamın oradaki hissini sevdi, adam gözlerini kapatıp zevkini uzun, alçak bir sesle inlerken onu ateşe verdi.

"Evet," diye haykırdı ve adam ağzını ondan çekerek çılgılık atma isteği uyandırdı.

"Şışt," diye fısıldadı onun kalbine, ses her şeyi daha sıcak, daha ağırlı hale getirdi. "Ne dedim ben?"

Daha sonra, "Sessiz olacağım, yemin ederim" diye sızlanışına dehşetle bakacaktı.

Aslında dehşete düşmeyecekti. Jack'in gözlerinde hınzırca bir şey parladığında ve "Aferin kızıma," dediğinde, klitorisini bulup sert bir acelecilikle okşamadan hemen önce, gözlerini kapatıp başını geriye atmadan ve ona karşı sallanmadan önce tavana "Lanet olsun," diye fısıldamasına neden olan, kollarından birinin karnına destek olmak için geldiği, bir şekilde zevki artırdığı, parlak ışık gibi odakladığı anıyı çok sevecekti.

"Jack," diye fısıldadı büyük odaya, elleri ağır masanın üzerinde güç toplamak için çırpınıyordu. "Lütfen..."

Sakin durma.

Söylemesine gerek yoktu.

O da söylemeyecekti.

Onun yerine, elleri ve diliyle onu becerdi, ona karşı boşalana kadar ihtiyaç duyduğunu hiç bilmediği yavaş bir ritimle, zevkini alarak, onu kullanarak, onu kontrol ederek, ona binerek, zevkini odaya fısıldarken dudaklarında onun adı ve tüm gücünü kaybederek masaya geri düştü, çözüldü.

Kadın zevkten inerken adam orada kaldı, parmakları hareketsizleşti, dili yumuşadı, kadın odaya, körfeze bakan devasa pencerelere, paha biçilmez sanat eserleriyle dolu duvarlara, sırtındaki ağır meşeye dönene kadar içinden lezzetli zevk titremeleri geçiren uzun, yavaş yalamalarla okşadı.

Adam onu bırakıp ayağa kalktığında kadın doğrulup öpücüğüne karşılık verdi ve gömleğini omuzlarından itip ellerini beline koydu. "Bu iyi mi?"

Küçük bir kahkaha attı. "Evet. Siktir. Sen ne istersen."

Eli adamın boxer külotunun içine kayarken ona gülümsedi ve adam zevkle inledi. "Ne istersem mi?"

"Beni korkutmuyorsun Alice," dedi, onu kendine çekip tekrar öperken bu sözler seksin ona hiç olmadığı kadar dürüst gelmişti. "Bunu kaldırabilirim."

Sözler bir kalp atışı boyunca onu sarıp sarmaladı ve doğru olmalarını dilemesine neden oldu - bu adam ona istediğini verecek kişi olabilirdi. Güvenebileceği kişi o olabilirdi. Onun yanında duracak kişi. Onun için savaşıacak.

Sanki şimdiye kadar onun için yaptığı her şey, gelecekte sahip olabileceklerinin sadece bir tadıydı.

Bu düşünceyi kalmasına izin vermeyecek kadar çok sevdi ve onun sert uzunluğunu okşarken başka bir öpücükle aklından uzaklaştırdı. Okşamayı keserek, "Bana prezervatifin olduğunu söyle, izci çocuk" diye fısıldadı.

Kısık bir kahkaha attı ve cüzdanına uzandı. "Aslında-"

Adam ağır sikini kılıfına sokup ellerini tekrar kadının üzerinde gezdirirken, daha önce keşfettiği tüm noktalarını okşayıp öperken ve ona taparken, kadın tekrar onun için çaresiz kalana kadar giysilerini çabucak çıkararak zayıf kalçalarının üzerinden yere itti. Ve sonra onu kaldırdı, bir kez daha masanın kenarına yerleştirdi, içine bastırdı, garip ve tanıdık ve *oh evet* ve *tam orada* ve *daha yavaş, daha uzun*, ona istediği her şeyi verdi, hızı, hareketi, vuruşları, onu kontrol etmesine izin verdi, nefesleri düzensizleşene kadar ve kelimelerle sorun yaşıyordu ve fısıldadı, kırık bir "Lütfen."

Ve sonra adam onu sert, pürüzsüz ve mükemmel bir şekilde, sanki bir ömür boyu yapıyorlarmış gibi ağır itişlerle beceriyordu. Sanki bir ömür boyu yapacaklarmış gibi. Kadın zevkten kendini tutamıyordu çünkü adam ona ne kadar sessiz olması gerektiğini, herkesin onları duyabileceğini, ne kadar iyi ve mükemmel olduğunu, onu hissetmeyi çok sevdiğini fısıldıyordu. Boşalmak istiyor muydu?

Boşaldı, onun etrafında sertçe boşaldı ve o da onunla birlikte, uçurumun kenarından düşüyordu, kendi iniltisi yüksek sesle ve hoş karşılandı ve kapının dışında kesinlikle duyulabilirdi, ama Alice umursamadı, çünkü her şey çok mükemmeldi ve tek düşünebildiği, hiç böyle bir zevk hissetmediği ve hiçbir şeyi bu kadar çok istemediğiydi ve sonra, son bir öpücük için onu içeri çekerken, nefesleri yavaşlamaya başladığında onu kucağına sararken, aidiyet gibi bir şeyin cazip bir ipliği onun içine sarıldı ve bu gün hakkında sonsuza dek hatırlayacağı şeyin bu olduğunu fark etti.

Ve bu ne büyük bir hediye olurdu.

BÖLÜM

18

(") (W) BUNU NE ZAMAN ALDIN?"

Odanın bir tarafındaki kanepedeydiler, Alice Püsküllü bir kola yaslanmış, deve rengi derinin üzerinde arkasına yaslanan Jack'in kucağına bacaklarını sarkıtmıştı. Kırışmışlardı ama yine de giyiniktiler (kurtlar tarafından büyütülmemişlerdi), Jack'in gömleğinin düğmeleri çoğunlukla açıktı ve iç çamaşırını cebine koymuştu (belki biraz kurtlar tarafından büyütülmüşlerdi).

Jack'in ellerinden biri tembel ve sahiplenici bir hareketle kızın bacağına iç kısmında geziniyor, sanki onu bırakmaya hazır değilmiş gibi elbisesinin eteklerinin hemen içinde duruyordu ki bu iyiydi çünkü kız gitmeye hazır değildi. Gece çökmüştü, dışarısı ağır ve karanlıktı ve o çalıntı anlar için zamanı kontrol ediyorlarmış gibi görünüyordu - eğer birbirlerini bırakmazlarsa, her şeyi uzakta tutabilirlerdi.

Jack'in boşta kalan kolu Alice'in kucağına dolanmıştı ve Alice onun dövmesinin desenlerini takip ediyordu. "Sende ilk fark ettiğim şey buydu."

"Gerçekten mi?"

"Aslında hayır. İlk fark ettiğim şey sert olduğundu." Kaşları çatıldı.

"Tedirgin miydin?"

"Tedirgin olamayacak kadar dikkatim dağınıktı. Sadece çok ciddi görünüyordun. Sanki her şeyi ciddiye alıyormuşsun gibi."

"O gün ciddiydim." Franklin'i kaybetmişti. Ve onun için gelmişti. "Seni ciddiye alıyordum."

Pusulanın yüzündeki dairenin izini sürdü. "Biliyorum. Bu hoşuma gitti. Beni ciddiye alman."

"Ben her zaman ciddi değilim."

"Bu dövme'yi yaptı'ırken ciddi miydin?"

"Hikayeyi gerçekten istiyorsun."

Gülümsedi. "Denizcilikle büyü'müş bir kızın kolunda sekstant olan bir adamla tanışması her gün olan bir şey de'ğil." Adam küçük bir kahkaha attı ve kız, "Bu ve *sekstant dövme'li erkekler hakkında ne derler bilirsin* arasında bir şeydi." dedi.

Bir kahkaha daha attı. "Aslında bilmiyorum." "Ben de.

İşte bu yüzden hikâ'yeyi istiyorum."

"Ne zaman fark ettin?" Koltu'ğa yaslandı ve ona baktı, koyu renk kirpikleri yarı yarıya uzundu ve onlara bakmaktan bu kadar mutlu olmasa kıskanacağı kadar gü'dü.

"Tren peronunda biz arabalarımızı beklerken kollarını sıvamıştın." Omuz silkti. "Dövmeleri severim."

"Senin dövmen yok," dedi adam, kendinden emin ses tonu bu konuda otoriteyle konuşabileceğini hatırlatıyordu.

Kadın başını salladı. "Onları bir sanatçının sanatı takdir etti'ği şekilde seviyorum - pürüzlü bir yüzey üzerinde hassas detay çalışması. İçindeki zorlu'ğu kabul edebilirim ve bu kadar güzel bir şey yapmak için gereken beceriye hayran olabilirim. Ama daha önce üzerime dövme yapılmasını isteyecek kadar çok sevdiğim bir şey olmamıştı."

"İşte bu senin ilk hatan," dedi adam, kızın kalçasını nefesini kesecek kadar sıkarak. Fark etmemiş gibi davrandı. "Her dövme aşkla ilgili de'ğildir."

"Hayır mı?"

"Sen bir sanatçısın," dedi başını masaya yasladığı resme do'ğru eğerek.

"Sanatınızın tamamı aşkla mı ilgili?"

"Bitirdiğim işler öyle," dedi kadın. "Ama *senin* hatan aşkın doğası gereği her zaman iyi bir şey olduğuna inanman."

"Bu oldukça alaycı."

"Belki de. Bence oldukça dürüstçe." Dikkati yerdeki tabloya kaydđ. "Acaba bunca zamandır burada mıydı?" "Kasada, iplerimi elinde tutmaya devam ettiğini sürekli hatırlatan bir şey olarak mı duruyordu?"

Bir an sessiz kaldılar ve sonra Jack, "New York'taki ofisinde asılıydı," dedi.

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Kadının kesinlikle çok çekici bulduğu o küçük gülümseme parladı. "Sana yalan söylemediğimi ne zaman kabullenebileceğini düşünüyorsun?"

Bunu yapmak zordu. Babasının tablosunu herkesle buluştuğu bir odada sergileyecek kadar beğenmiş olması fikri... Hâlâ masanın yanında duran tabloya baktı. "O zaman neden burada?"

"Yaz başında gelirken yanında getirmişti." "Ama buraya asmadı," dedi kadın.

"Hayır."

"Onu satın almasından nefret ediyorum," dedi, kelimeler bir itiraf gibi fısıltıyla çıkıyordu. "O gecenin her dakikasını hatırlıyorum."

"Anlat bana," dedi, sanki gerçekten duymak istiyormuş gibi.

"Her şey o kadar mükemmeldi ki -ben hazırlanırken yatak odamın pencerelerinden gelen altın ışık, Gabi ve Roxanne'ın oyun öncesi için getirdikleri şampanyanın tadı. Griffin oradaydı-" Orada değildi. Daha önemli bir şeyle meşguldü, Alice için o gecenin önemin zirvesi olduğunu fark etmemişti. Bu düşünceyi bir kenara itti. "Metroda bile şansımızın yaver gittiğini hatırlıyorum... trenler hemen geliyordu. Beklemek yoktu."

"Araba yok muydu?"

Ona bir bakış attı. "Cuma gecesi iş çıkış saatinde Brooklyn'den mi?"

"Ben Brooklyn'de yaşamıyorum." Onun nerede yaşadığını bilmediğini fark etmesi tuhaftı; sanki var olması gereken bir kuralı ihlal ediyormuş gibi hissettiriyordu: Eğer biriyle çocukluk evinizde seks yaptıysanız, nerede yaşadığını bilmeniz gerekir. Ama aynı zamanda Jack'i evde hayal etmek de imkânsızdı. Boş vakti olan birine benzemiyordu. Eğer bir roman karakteri olsaydı, otel odalarında yaşayan şu eksantrik gizemli adamlardan biri olurdu. Hayatta kalmak için kaliteli erkek kıyafetleri ve diş fırçasından başka bir şey kullanmazdı.

Ama şu anda öyle biri gibi görünmüyordu. Adanın sessizliğinde gizlenirken değil, kollarını sıvamış, sanki

okuyacak bir kitabım var. Ya da öpecek bir kadın.

Bu düşünce Alice'in içini zevkle doldurdu. *Beni seç.*

Kendini tuttu. "Nerede yaşıyorsun?" "Flatiron."

"Tuhaf."

"İşe yürüyerek gidebilirim."

Başını salladı. "Tekrar söylüyorum, babamın seni sevmesine şaşmamalı."

Elini kaldırdı ve parmak eklemlerinden birine bir öpücük kondurdu. "Bana galeri sergisinin olduğu geceyi anlatıyordun." Bir öpücük daha ve bir tane daha, arka arkaya, o konuşurken.

"İnanılmazdı. O mükemmel sonbahar günlerinden biriydi, güneşli ve gündüz altmış derece, havada uzun paltonuzu giyip bir romantik komedideymişsiniz gibi davranmak istemenize neden olan o ısırık vardı."

Kaşları yukarı kalktı.

"Sen hiç romantik bir komedideymişsin gibi davranmak istemedin mi?" diye takıldı. "İstediğimi söyleyemem, hayır. Hayatım bu türe pek uygun değil."

"Benimki de öyle," diye izin verdi, yine de parmak eklemlerini öpmek güzeldi. "Benimki de

fark etmişsinizdir. Her neyse, sergi tıklım tıklımdı ve şarap akıyordu ve tüm resimlerim bu galeride asılıydı ve kimse benim *Alice Storm* olduğumu bilmiyordu, sadece ressam Alice Foss olduğumu düşünüyorlardı ve bu..."

"İyi mi?"

"İnanılmaz. Ve bu, menajerim bana birinin *In Progress*'i satın aldığını söylemeden önceydi." Elini eserin olduğu yöne doğru salladı. "Resimlerin en büyüğü ve en çok zaman alanıydı; diğerlerinden farklıydı. Kapsam olarak daha büyük ve korkutucu, çünkü ya kimse beğenmezse? Menajerimden kasıtlı olarak fazla fiyat vermesini istemiştım, çünkü o zaman kimse almazsa bunun benim için bir referandum olmayacağına kendimi ikna edebilirdim. Kimse genç, denenmemiş bir sanatçı için böyle bir risk almazdı. Brooklyn'den bir resim öğretmeni."

Durdu, düşündü, sonra hayal kırıklığını dile getirdi. "Ve kimsenin almadığı ortaya çıktı. Bana bunu bile veremedi. Bir gecelik başarı,

tek başıma. O da işin içinde olmalıydı. Kontrol etmek zorundaydı." Jack'e baktı.

"Biliyorum."

"Beni yanıldığıma ikna etmeye çalışmayacak mısın? Onu sevdiği için aldığına?"

"Hayır ama seni sevmediği için aldığına sanmıyorum."

"Belki," dedi resme bakarak. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Jack onun hoşuna gitmeyecek bir düzine şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine, "Hayatın boyunca resim yaptın mı?" diye sordu.

Kadın rahatladı - bu soruyu binlerce kez yanıtlamıştı. Boşluk yok, hile yok. "On üç yaşımdayken MoMA'da okul sonrası programına katıldım. Okulumdan birkaç blok ötedeydi ve bana ailemin peşinde koşturmak dışında bir şeyler yapma fırsatı veriyordu. Bu da beni bir şekilde diğerlerinden ayırıyordu. Bana ait olabilecek bir şeydi."

"Met'te bir Franklin ve Elisabeth Storm kanadı yok mu?"

"Elbette," dedi. "Ama Franklin ve Elisabeth vergi indirimlerini ve yardım balolarını sever, sanatı değil."

"Bu odanın duvarında bir Picasso resmi var," dedi.

İkisi de ona baktı ve Alice burnunu buruşturdu. "O resimden çok nefret ediyorum. Babamın müzayededen aldığı ilk tabloydu. Bunu biliyor muydun? Arkadaşlarına gösterebilmek için." Alay etti. "*Picasso*."

"Hiç Picasso sevmez misin?"

"Kültürel sahiplenme, aşırı erkeklik, kadın düşmanlığı... Sevilmeyecek ne var?" Onunla tartışmadı, bu da kendi içinde güzeldi. "Babam bundan nefret etmeme *bayılırdı*. Toplum içinde benimle alay etmeyi severdi. *Bu benim kızım Alice. Kendisi bir sanatçıdır ama kendinize bir iyilik yapın ve ona Picasso hakkında soru sormayın.*"

Jack küçük bir kahkaha attı. "Ne olursa olsun, Picasso'dan nefret ettiğinden bana hiç bahsetmedi."

"Jacqueline Marval dururken neden Picasso'yu seversiniz ki? Goncharova? Kahlo? Gentileschi?"

"*Judith'in Holofernes'i Öldürmesi* hakkındaki bilgimle seni etkilemek için bir fırsat mı bu?"

Ona bir bakış attı. "Kişisel geçmişim etkilenmemem gerektiğini söylüyor, ama itiraf ediyorum, etkilendim."

"Etkilenme," dedi adam. "Araştırmak zorunda kaldım."

Her nasılsa, hikâyesini dinlemiş ve daha fazlasını öğrenecek kadar ilgilenmiş olması durumu daha iyi hale getirmişti. Onun için. "İnternet hakkında bilgisi olan erkekleri severim."

Küçük, özel bir gülümsemeyi paylaştılar, bu gülümseme Alice'in içinde küçük bir zevk patlamasına yol açtı. Alice duvardaki tabloya baktı ve kararını verdi, onun kucağından kalkarken dokunuşunun oyalanma şeklini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, çok uzaklaşana kadar onu takip etti. Yapması gereken bir şey vardı.

"Eğer o satın aldıysa, lanet olası duvarda asılı kalabilir." Tablosunu kaldırarak şömineye doğru yürüdü ve orada duran Picasso'ya uzanmadan önce onu ocağın kenarına yasladı.

"Bekle-" dedi Jack, kelimeler sanki bunu beklemiyormuş gibi aceleyle gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, çok az insan onun bir efendiyi aşağı çekmesini beklerdi. "Bırakın beni-"

"Hayır," dedi. "Ben hallederim."

Ve böylece tabloyu duvardan kaldırıp yere indirdi (yardım etti, sonuçta bir Picasso tablosuydu), sonra da kendi tablosunu kaldırıp boş alana astı. Bunu öylesine kusursuz ve akıcı bir şekilde yapmıştı ki, kancaları bulamayacağına dair zerre kadar endişe duymamıştı -sanki kancalar, sanatsal ya da gerçek anlamda ataerkillik konusunda bu kadar ateşli bir kadına meydan okumaya cesaret edemezmiş gibi.

Ve bulamadılar da.

Geri çekildi ve elleri kalçalarında, yaptığı işe baktı ve Jack de ona katıldı. Yenilenmiş bir güven duygusuyla resmiyle konuştu. "Orada mıydın?" Bir çırpıda. "Galeride mi? Babamın çek defteriyle mi geldin?"

"Hayır." Cevap hızlı ve dürüsttü ve Alice onun bu sorudan alınmamasını takdir etti (ne de olsa nişanlısını satın almıştı) ama yine de kesin bir dille reddedilince içinde oluşan rahatlamayı inkâr edemedi. Ve sonra ne geldi. "Ama keşke olsaydım."

Bu sözcükler en kötü türden bir anıyı, hiç yaşanmamış bir anıyı çağrıştırdı. Jack o açılışta, uzakta değil, gizemli değil. Ama onun yanındaydı. Onu kutluyordu. Orada olmaktan mutluydu. Bu düşünce yanaklarını kızarttı ve başını eğdi. "Bu güzel olurdu."

Adam karşılık olarak elini tuttu ve onu tekrar kanepeye götürerek yerlerine geçmelerini sağladı.

Adamın kalçasına bastırarak dikkatini kolundaki mürekkebe geri verdi. "Tüm bunlar dövmeni sormayı bırakmamı sağlamak için çok iyi bir numara olsa da, seni saptırma sanatında eğiten adam tarafından yetiştirildiğimi unutuyorsun."

"Affedersiniz ama babanız beni işe almadan çok önce saptırma konusunda uzmandım."

"Rüya gibi bir çalışan," diye takıldı kadın pusulaya dokunarak. "Kollarını sıvadığında bütün kadınlar bayılsın diye mi buraya, kolunun ön kısmına koydun?"

"Kol sıvama hakkında bunu duymuştum." Parmakları daha önce olduğundan biraz daha yukarıya, kalçasının iç kısmına doğru kaydı. "Bu yeni bir hikâye değil. Babam öldükten sonra öğrendim."

Bu bir sürpriz değildi; ona o öğleden sonra anlatmıştı. "Hasta olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," dedi. "Annen mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben küçükken gitmiş. Onu hatırlamıyorum."

Sözcükler şarkı gibi, çok sıradan. Sanki normalmiş gibi. Sanki sorun yokmuş gibi.

Alice kaskatı kesildi, bu adam ve bir zamanlar olduğu çocuk için öfkeliydi ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine bir elinin parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ve sen orada değildin."

Başını salladı, sanki vücudunun nasıl çalıştığından tam olarak emin değilmiş gibi kaskatı kesilmişti. En azından vücudunun ona dokunmayan kısmı. Bacağındaki el hâlâ hareket ediyordu. Bir merhem. Belki ikisi için de.

Bir süre sessizlik içinde oturdular, ta ki kadın onun için daha fazla dayanamayana kadar. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Orada olmak istemiyordum," dedi hızlıca, sanki içinden atmak istermiş gibi. "Oradan nefret ediyordum."

Alice'in başparmağı adamın kolundaki güzel mekaniğin üzerinde ileri geri gezindi. "Bana denizcilikten bahset," dedi Alice, konuyu değiştirdiğini düşünerek. Karşı karşıya olduğu fırtınada ona bir liman verdiğini düşünüyordu.

"Ben yelkenle büyümedim. Senin gibi değil. Babam balıkçıydı. Saat üçte kalkıp balık pazarı açılmadan önce toplayabildiğin kadar yengeç toplarken yelken açmaya vakit bulamazsın. Motorlu bir balıkçı teknesi, o denize açıldığında rıhtımdaki barda hala uyanık olan uyumsuzlardan oluşan dönüşümlü bir tayfası ve öğleden sonraları ve akşamları o barda geçirebileceği boş ve temiz bir zamanı vardı."

Ona dokunmayı bırakmadı, konuşmayı kesmesinden korktuğu için hiçbir şeyi değiştirmeye cesaret edemedi.

O da susmadı, sanki taşkın kapıları açılmıştı. "Çocukken onunla tekneye binerdim."

"Demek böyle öğrendin."

"Bana bildiği her şeyi öğretti. *Bir gün bunların hepsi senin olacak*, derdi. Ve ben de istedim. Balıkçı teknesini, iskeledeki çocukları ve ne zaman en son o çıksa ona bok atan liman başkanını istedim. Onun krallığını."

Hepsinin uğruna yarıştığı gibi.

"Babalar böyledir," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar iyi ya da kötü tanıdığımız ilk krallardır."

Ellerini onun kucağına geri koydu ve "Benimki daha kötüydü. Ben liseye gittiğimde, çoğu gün tekneye binmiyordu. Hiç para yoktu ve ben de kurtulmak için yanıp tutuşuyordum." Omuz silktili.

"İşi sen devraldın." Bir şekilde hikâyeyi biliyordu.

Başını salladı. "Yeterince erken kalkarsam, okul başlamadan gidip dönebilirdim. Balık pazarındaki bir adam yengeçlerimi belli bir yüzde karşılığında satardı."

Kız sinirlenerek doğrulup oturdu. "Sen daha çocuktun."

"Ben daha on birinci sınıftayken işlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak anlayan biriydim. Üniversiteye girebilmek için kıcımlı yırttım."

Çünkü mezun olana kadar her gün tekneyi çalıştırabileceğim kadar eve yakındı." Durakladı. "Babam gelmedi. Gelmek istedi -en azından geleceğini söyledi- ama gelmedi. Ben de hiç geri dönmedim. Ne tekneye ne de ona." Durakladı. "Karaciğeri iflas ettiğinde bile. Sonunda bile."

Kadın onunkini daha sıkı kavradı. "Kızgındın. Bunun için kendini suçlayamazsın."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra derin bir nefes aldı ve kolunu yukarı çevirerek dövmeyi tekrar ortaya çıkardı. "O öldüğünde tekne çoktan gitmişti. Onun yasını tutmak için ne yapacağımı bilmiyordum, nasıl yas tutacağımı gerçekten bilmiyordum. Gerçekten tanımadığınız birinin yasını nasıl tutarsınız? Ve gerçekten affetmediğiniz birinin?"

Soru tanıdıktı. "Bilmiyorum." "Bir dövme yaptırdım."

Dövmenin çizgilerini tekrar takip etti. "Seni rotanda tutuyor."

Yukarı baktığında, adam onu izliyordu. "Yeni bir rota isteyebilirim." Bu sözler, bu sözlerdeki alay, bu olasılık Alice'in içini ürpertti. Sanki rotasını çizmek için başka bir yön bulmuş olabilirdi. Jack Dean'i uzun süredir tanımasa da, onun hedeflediği şeyi elde eden türden bir adam olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Ne Franklin Storm ne derdi?"

Bu sözler karşısında sertleşti ve babasını bu ana getirdiği için hemen pişman oldu. "Bu gece bana çok kızardı."

"Evet, ama o öldü, yani..." Sözler beklenmedik bir şekilde o kadar uygunsuzdu ki, ikisi de olması gerekenden daha yüksek sesle güldüler, bu bir sırra dönüşecek ve evin duvarları arasında kilitli kalacak kadar yüksek sesle. Durduklarında Alice, "Tanrım, *öldüğüne* inanamıyorum. O kadar büyüktü ki. Onsuz bundan sonra olacakları hayal etmek imkânsız."

"Kolay biri değildi," diye cevap verdi, ona uzanarak başparmağıyla yanağını okşadı. "Alice, unutma, baban beni beş yıl önce yakın çevrenin içine soktu. Onun en iyi ve en kötü yanlarını gördüm. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Ne kadar öfkeli olabileceğini biliyorum. Ne kadar yerleşik. Ne kadar kontrolcü."

"O zaman neden-" Kafası karıştı ve sorunun geri kalanını kesti.

O zaman bunu neden yapıyorsun?

Yine de duydu. "Bilmiyorum. Belki de buna değip değmeyeceğimden emin olmadığım bir zamanda bana şans verdiği için ona duyduğum küçük bir sadakattir. Belki de işimi iyi yapmakla ilgili derinlerde yatan bir takıntıdır. Başlangıçta öyleydi. Ama şimdi"-dizini sıktı-"belki de her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istediğim içindir."

Bunu düşündü, o olmadan da güvenin devam edeceğini, oyunun devam edeceğini ve farklı bir hakemin -yargıç ve jüri rolünü oynayacak başka birinin-olacağını düşündü. Storm ailesi bir şeyi nasıl yapacağını biliyorsa, o da istediklerini elde etmek için durumu manipüle etmekte. En iyiler tarafından eğitilmişlerdi.

Bu eğitim yüzünden Alice hâlâ Jack'in başka, alçakça bir nedenle bu işin içinde olmadığına inanmakta zorlanıyordu. Franklin'in öyle olması gerekirdi, değil mi? Ama mesele şu ki... Jack'in onların yeni kukla ustası olduğuna ve aynı ipleri çektiğine inanmak istemiyordu.

O daha bunu söyleyemeden Jack konuştu, bakışları onunkilere odaklandı ve kalçasındaki eli hareketsiz kaldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi kadın.

"Bu şey. Aramızdaki şey."

Kalbi çarpmaya başladı. "Aramızda bir şey mi var?"

"Evet Alice," dedi, sesi olduğundan daha alçaktı, "eğer son bir saatteki olaylara bakılırsa, var diyebilirim."

Güzel. O da öyle. "Devam et."

"Babanın onaylamayacağını düşündüğün için mi?"

Bu soru onu kızdırmalıydı - sırf babasından, annesinden, tüm aileden intikam almak için biriyle yatabileceği düşüncesi. Ama onlarınki gibi bir ailede, aile reisinin dikkatini çekmek için her şeyi yapmak ihtimal dışı değildi. Olumsuz olsa bile.

Bunu daha önce de yapmıştı, değil mi? Griffin'i, en azından kısmen, babasına inat olsun diye seçmemiş miydi? "Kağıt üzerinde çok kötü bir kararsın Jack Dean. Babam sana hayrandı, seni bir odada çalışırken izledim.

Bugün sadece Franklin'in yaptığını g ö r d ü ğ ü m gibi, ailem sana katlanamıyor ve bir haftadan kısa bir süre içinde iki kişiyi yumrukladığını gördüm."

"Haklı olarak."

"Haklısın," diye izin verdi. "Belki de tüm bunlar ve bu hafta ortaya çıkan tüm o garip, keşfedilmemiş şeyler yüzünden seni düşünmeden edemiyorum ve daha da kötüsü senden ne kadar hoşlanabileceğimi."

Başını salladı. "Belki de."

"Ama aynı zamanda"-bir omzunu silkti-"belki de tüm bunlardan daha basittir. Belki de sadece senden hoşlanıyorumdur."

"Belki ben de senden hoşlanıyorumdur," dedi.

"Evet, beni en çok endişelendiren kısım da bu," diye cevap verdi sessizce. "Her şey kontrolden çıktı. Sadece tekrar kontrolün bende olduğunu hissetmek istiyorum ve bu öyle bir şey değil."

"Tatlım," dedi adam, bu kelime kadının saklamayı planladığı tüm köşeleri ısıttı. Eğer onunla oynuyorsa, bu işte harikaydı ve kızın işi bitmişti. "Bu istediğin gibi olabilir. Ne olursa olsun. Gerçek bu."

Tanrım, bu ne muhteşem bir sözdü.

Alice kendini tutamadı, öne doğru eğildi ve onu öptü, aralarındaki tüm bu yeni keşiflerle onu yeniden, taze bir şekilde tattı. Yavaş ve yumuşaktı ve adam onu kolaylıkla kucağına kaldırdı, böylece ikisi de nefessiz kalana kadar onu öpebildi.

Kadın öpüşmeyi kesti ve kulağını Jack'in göğsüne dayayarak kalbinin ağır ve hızlı atışını dinledi. Jack başını kanepeye yasladı ve uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldılar ve sonunda yumuşak bir sesle, "İnsanların bilmesini istediğinden çok daha tatlısın, Jack Dean. Hiç de istediğin gibi bir kötü adam değilsin."

"Ben kötü adam olmak için yola çıkmadım," dedi.

"Hayır mı?" Sesini kalınlaştırarak onu taklit etti. "*İyi bir adam olduğumu hiç söylemedim.*"

Yine kaşlarını kaldırdı. "Tamam, önce sen bana çok kötü davranıyorsun." "Aslında seni iyi yaptığımı sanıyordum," diye alay etti.

"Dikkat et yoksa sana tekrar yaptırırım," diye uyardı, saçının bir tutamıyla oynayarak.

Evet. Lütfen. Başını tekrar onun göğsüne koydu ve "Yaptığın en kötü şey neydi?" demeden önce sessizlik içinde oyalandılar.

"Ugh." Adam yüzünü buruşturdu. "Sanki bütün gün insanları hırpalıyormuşum ve vicdansız anlaşmalar yapıyormuşum gibi sormana gerek yok."

"Yaptığın şey bu değil mi?" diye sordu, tüm masumiyetiyle. "Çoğunlukla, beni hapisten uzak tutacak şeyler yapıyorum."

"Ah, anlıyor musun? *Çoğunlukla.*" Elini ters çevirdi ve başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi, yine hamdı. Yine onun için. "Ama bu da var, değil mi?"

Adamın eli onun dokunuşuyla büküldü ve esnedi; adam utanarak elini saçlarının arasında gezdirmek için kaldırdığında kadın bu hareketi hafızasına kazıdı. "Evet, biraz."

"Çocuğu rıhtımdan çıkarabilirsin ama rıhtımı adamdan çıkaramazsın," diye cevap verdi. "Bundan hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum."

Bakışları onunkilere kaydı, orada bir şey yanıp sönüyordu.

"Öyle mi?" Alice başını salladı. "Griffin'i gitmeden önce tehdit ettin mi?"

"Evet, Griffin'i tehdit ettim." Buna gülmekten kendini alamadı, sanki Griffin'in kalbine korku salmadan onu yoluna göndermiş olabileceği düşüncesinden rahatsız olmuştu. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Yoksa sana hesap mı verecek?" diye şaka yaptı. "Tabii ki verecek."

Güldü. "Söyle bakalım, Jack Dean, olağanüstü iş bitirici. Yaptığın en kötü şey nedir?"

Jack'in bakışları odanın uzak tarafındaki karanlık pencerelere kaydı, ötesindeki gece o kadar siyahtı ki camlar aynaya dönüşmüştü ve onları orada, kanepede, sanki binlerce kez aynı şekilde oturmuşlar gibi birbirlerine sarılmış halde yansıtıyordu. "Bunu henüz yaptığımı sanmıyorum."

Fuayedeki büyükbabanın saati bu cümleyi noktaladı ve ikisini de konuşmanın gitmiş olabileceği yerden uzaklaştırdı. Jack saatine baktı.

"Saat kaç?" Alice kasada saatin kaç olduğunu unutmuş ve çıktıktan sonra da bunu düşünmemişti. (Daha sonra Sam'e kızmaya devam etmek için bolca zamanı olacaktı).

"Gece yarısı."

Muhtemelen bütün ailenin uyuduğu kadar geç bir saatti. Kapıya doğru baktı ve söylemesi gerektiğini bildiği şeyi söyledi. "Yatmaya gitmeliyim."

"Gitmiyor musun?" Jack sordu.

Soru ikisini de şaşırtmıştı. Alice bir noktada ayrılmak istediğini unuttuğu için, Jack de -pek emin değildi ama Jack keşke bundan bahsetmeseydim der gibiydi.

"Sen... gitmemi mi öneriyorsun?"

"Hayır," dedi Jack çabucak. "Ama eğer istersen... Seni burada tutmayacağım." "Beni burada tutmak senin görevin değil mi?" dedi, ayağa kalkarak.

Bu gece ne kadar gerçek olsa da oyunun hâlâ devam ettiğini hatırlatıyordu. Sam onu oyunda tutmak için bir kasaya kilitlemişti. "Gitmeliyim."

"Alice," dedi Sam ayağa kalkarak, kızın daha şimdiden sıcacık kucaklaşmalarını terk ettiği için pişmanlık duyacağı kadar yaklaşarak. Yüzünü avucunun içine aldı ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Beni dinle. Eğer seni burada tutan tek şey mirassa, gitmelisin. Bırak bunu onlar çözsün."

"Babam bundan hoşlanmazdı."

"Belki de babana olan sadakatim bir yere kadar." Kaşları kalktı. "Tam olarak nereye kadar?"

Jack bir an sessiz kaldı, gözleri onunkilerin üzerindeydi, onu saran, arzu ve anılarla dolduran sıcaklığı kadar cazip vaatlerde bulunuyordu. "Şuna ne dersin; üzerinde uyu. Ve eğer sabah gitmek istersen, sana yardım ederim."

Bu cömert bir teklifti; onu oyunun kötü kadını yaptığı kadar kötü adamı da yapacak bir teklif. Ama çılgınca bir an için kötü adam olmanın o kadar da kötü olmayabileceğini düşündü... eğer bir suç ortağınız varsa. "Nerede yatmam gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Yine o seksi gülümseme, yavaş ve mükemmel, sanki önemseydiği tek oyunu kazanmış gibi. "Bildiğin gibi, ben her zaman hazırlıklıyım."

Küçük bir kahkaha attı ve onun elini tutarak kendisini ofisten ana fuayeye, evden dışarı çıkarmasına izin verdi. Sessizlik içinde, artık yas tutanlardan, aileden, kaostan ve dramdan arınmış büyük çimenliği geçerek, karanlık ve mükemmel kayıkhaneye gittiler.

Günün olaylarından geriye kalanlar. Bu adamla işi bittiğinde, sabah çıkış stratejisi olabilecek üç kayık.

Onu kollarına alıp kayıkhanenin üst katındaki misafir odasına çıkaran ve yatağa yatıran bu adam, denizin ve rüzgârın sesiyle sarhoş olmuştu.

"Bekle," dedi, bunu söylediği anda durmasına bayılmıştı, sanki ihtiyacı olan her şeyi yapacaktı. Ona ihtiyacı olan her şeyi verecekmiş gibi. Gerçek, parlak ve inkâr edilemez bir şekilde içine yayıldı ve başını belaya sokacak türden olduğunu bilerek konuştu. "Kalbimi kırabilecek türden bir adam gibi hissediyorsun."

Onu kendine çekti ve tekrar öptü, gür ve uzun, sanki dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi ve öyle hissediyorlardı.

İkisi de yaklaşmakta olan fırtınayı fark etmedi.

BÖLÜM

19

(Alice evin arka tarafından döndüğünde mutfaktaki sundurma salıncağındaydım, şiddetli yağmurdan ılıklerine kadar ıslanmıştı ve fark edilmeden içeri sızmak için.

Fırtına gecenin bir yarısı, daha önce hiç görmediği kadar parlak bir şimşek ve Körfez'e doğru yuvarlanan gök gürültüsüyle gelmişti. Sarsılarak uyandığında Jack onu kollarının arasına almış ve boynuna sıcak bir öpücük kondurmuştu. Daha sonra Jack bir düzine başka yere daha sıcak öpücükler kondururken, kız gök gürültülü fırtınaların eski evlerden bile daha iyi sır sakladığını keşfetmişti.

Nefeslerini tuttuktan sonra, ikisi de onun çarşaflarına dolanarak uzandılar ve bir arkadaş gibi her şeyi uzakta tutarak yaklaştıkça yaklaşan fırtınayı izlediler.

Alice'in sonsuza kadar kalmasını dilemesine neden oluyordu.

Şafaktan hemen önce tekrar uyandığında, yağmur hâlâ yaprak yaprak geliyor, kayıkhanedeki ışığı gri-yeşile çeviriyor ve *Lizzie*'yi rıhtımında sallıyordu. Uzaktan sis çanı çalıyor, yağmur, rüzgâr ve ada tarafından boğuklaştırılıyordu.

Alice o hafta ikinci kez Jack'in sıcak yatağından kaydı, istemese de bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu; ailesi geceyi nerede geçirdiğini öğrenirse yıllarca kullanacakları bir cephaneleri olacaktı.

Bu ve o geceyle ilgili anılarını bozulmadan saklamak istiyordu - sadece seks (eşsiz) değil, geri kalan her şey... hikayeler, sessiz kahkahalar, kalıcı dokunuşlar (mükemmellik). Ve arkadaşlık.

Alice'in aralarında bir geceden fazlası olup olmadığını merak etmesine yetecek kadar. Bir haftadan fazla.

Bunun imkânsız olduğunu bilse bile.

Bu adada, bu kaosun içinde başlayan hiçbir şey adadan uzakta devam edemezdi.

Bu yüzden onu sıcak ve uyur halde, gardını indirmiş halde bıraktı ve kendi zırhını yenilemeye karar verdi, bu yeni günün -Fırtına ailesinin hayatının geri kalanının ilk günü- getireceği her şeye hazırlanırken kendini korumaya yemin etti.

İlk olarak Sam'i getirmesi uğursuzluk getirmişti. Kardeşini fark ettiğinde Alice'in adımları güçlkle kırıldı ve onu görmezden gelmeye karar vererek düzeltme şeklinden oldukça gurur duydu.

Gözlerini kapıya dikmiş, Sam "Özür dilerim" diye seslendiğinde bile başını çevirip bakmamıştı.

"Umurumda değil," dedi, yağmurdan kurtulmak için verandada duraklayarak. "Gitmene izin veremezdim."

"Tabii ki bırakamazsın. Açgözlülük seni tüketmiş ve sen bir pisliksin," dedi sonunda ona bakarak. "Ama berbat görünüyorsun, yani bu da bir şeydir."

"Uyumadım."

Bakışlarını kısmıştı. "Hayır mı? Sonunda ne kadar boktan bir kardeş olduğunu fark ettin mi?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Seninle bir anlaşma yapalım; sen bu konuyu açma, ben de sabah altıda kayıkhaneden utanç yürüyüşü yapacağın gerçeğini açmayayım."

"Utanç yürüyüşü yapmayacağım," dedi. Utanmıyordu, yani teknik olarak kazanmıştı.

Paravan kapıya uzandı, çantalarını almak için fuayeye, oradan da duş alıp üstünü değiştirmek için üst kata çıkacağı yolu çizmeye başlamıştı bile. Bu noktada bir sonraki adımın ne olacağını düşünmesi gerekecekti.

Ve nerede.

Ve kiminle.

Sam, "Sıla gittiği için gitmene izin veremezdim," dediğinde kapıyı zar zor açmıştı. Alice durdu ve kardeşinin yenilmiş bakışını görmek için arkasına baktı. "Çocuklarla birlikte. Cenazeden sonra."

Salıncakta onun yanına kayarken bile kapının yerine çarpmasına izin verdi. "Dün kavga ettiğinizi gördüm ama... bilmiyorum... sana hep bir şey için kızıyor."

"Bazen ben de ona kızıyorum, biliyorsun," diye savundu.

"Evet, ama ben hep bunun senin olayın olduğunu düşünmüştüm... iki berbat insanın birbirlerine karşı berbat davranması."

Orta parmağını salladı ama kalbi orada değildi.

"Ah, Sam." Umutsuz ve kardeşine hiç benzemeyen bir ifadeyle onu içeri aldı. "Sarılmak ister misin?"

Kız ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Kesinlikle hayır."

En azından her şeyin dağılmasına gülebilirlerdi. "Bak sana ne diyeceğim, normal bir aile gibi davrandığımız hiçbir senaryo yok."

"Normal aile de ne demek?" diye sordu. "Normal aile diye bir şey yoktur. Böyle bir şey yok. Tüm mutsuz aileler kendi tarzlarında mutsuzdur."

"Tolstoy çok etkilenirdi."

"Tolstoy'un ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?" Sam açıklama yapmak için ağzını açtığı anda Sam elini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Üniversitede edebiyat dersi almıştım."

"Öyle mi?"

"Başka türlü kızlarla nasıl tanışacaktım?" diye sordu verandadaki salıncağı tekmeleyerek. "Her neyse. Sanırım bu normal bir şey. Babalarının cenazesi için eve gelen bir grup çocuk."

"Kutlama," dedi kız ve ikisi de gülümsedi. Bu kesinlikle hiçbir şeyi daha iyi yapmadı ama iyi hissettirdi. "Size hikâyemi anlattım. Sıra sende... Sen nerelerdedin?"

Paylaşmak istemedi. "Koşuya çıktım."

"Muson mevsiminde maraton antrenmanı mı yapıyordun?" Durakladı. "Ayakkabısız mı? Babamın cenazesinde giydiğin elbiseyle mi?"

"Ben eksantrik biriyim," dedi.

"Sen yardımcının tekisin, öyle mi?" diye cevap verdi.

Jack yardımcı değildi, ama Alice dilini ısırды ve sessiz kaldı, bir şey söylerse çok fazla şey ele vereceğini biliyordu. Hiçbir şey söylememiş gibi davranarak ayaklarını salıncağın üzerine çekti. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

İçini çekti ve salıncakta arkasına yaslanıp verandanın tavanına baktı. "Hiçbir şey olmadı. Benden hoşlanmıyor. Benden hiç hoşlanmadı. Ve bence evli olmasaydık çok daha mutlu olurdu."

Alice başını salladı. "Ve..."

"Sanırım ben de öyle olurum."

Bir süre konuşmadılar ve sonra Alice, "Yani, geçen seferki gibi değil," dedi.

Aile, Elisabeth'in sadece fısıldayarak *Sam'in tuhaflıkları* diye bahsettiği *geçen seferki* olayı konuşmaktan kaçındı - bu yirmi birinci yüzyılda insanların kullandığı bir kelimeydi.

Alice'in anladığı kadarıyla, anne babaları onlara hikâyenin tamamını hiç anlatmamış olsa da, Sam yeni yetme bir gazeteciye Fırtına mirasına bakışıyla ilgili bir röportaj vermiş ve bu röportaj kendisine ayrılan süreden daha uzun sürmüştü. Haftalarca. Genç kadın, kendisinden önce aynı durumda olan pek çok genç kadının yaptığı bir hatayı yapmıştı (büyük ölçüde yanlış adama inanmıştı, kendisi yerine yanlışlıkla aile mesajlaşmasını yapan bir adama). Sila bunu öğrendi, eşyalarını topladı ve taşındı.

Sam ise onun gitmesine izin vermeyi düşünmüştü ama Sila çok zekiydi ve dört yaşındaki Saoirse ile birlikte kendilerine borçlu olduklarını düşündüğü şeyi nasıl elde edeceklerini çok iyi biliyordu. Bir telefon görüşmesi yaptı, Franklin ve Elisabeth torunlarının Long Island'da yaşadığı fikriyle tüm akıllarını kaybettiler ve Sila birkaç hafta içinde aile katına geri döndü. Bütün bunlar beş aydan biraz fazla sürmüştü ve eve döndükten sonra Oliver'a hamile kalmaları da beş aydan az sürmüştü.

"Hayır," dedi Sam ve ses tonundaki acıyı duymamak mümkün değildi. "Bu konuda dersimi aldım. Bana bir daha asla güvenmedi." Durakladı. "Ve sizin yanınızda da asla. Hepinizin onun arkasından fısıldadığınızı düşünüyör."

"Fısıldamıyoruz," dedi Alice.

Adam ona inanmayan bir bakış fırlattı.

"Tamam, adil," diye izin verdi. "Ama kendimi savunmak için söylüyorum, beş yıldır onun arkasından fısıldamadım."

İkisi de güldü, çünkü başka ne yapılabilirdi ki?

Uzaktan sis çanı çaldı ve Alice'in gözleri kocaman oldu. "Zili çalıştırmışsın! Sammy! İnanılmaz!"

"Ah." Kendisiyle gurur duymuyormuş gibi yaparak başını öne eğdi. "Bir görevi hiç tamamlayamamışım gibi davranmana gerek yok. Bunu babam için yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Charlie ve Newport'tan gelen o yaşlı adamlar?"

Bir an düşündü. "Sanmıyorum?"

Gülümsedi. "Belki de çok küçüktün. Emily daha bezden yeni çıkmıştı."

"Burada böyle genç olduğumuza inanmak çok zor," diye cevap verdi Alice. İkisi de yağmura baktı. "Keşke hatırlasaydım."

Sessizlik, tek ses suyun şırlıtısı ve sonra Sam. "Belki bir ara geri geliriz. Belki çocukları da getiririm. Belki daha çok anı biriktiririz."

Güzel bir fikirdi ama Alice bunun başka bir ailenin yapacağı türden bir şey olduğu düşüncesinden kurtulamadı. "Evet. Belki," diye izin verdi. Ve sonra, "Seni gerçekten terk mi etti? Yani... *seni terk etti, bıraktı* mı?"

Adam başını salladı. "Eğer payını alırsa, çocukları görmek için benimle kavga etmeyecek." "Ne kadar düzenli," dedi.

"Avukatlar işi karıştırmanın bir yolunu bulacaklardır, eminim. Tabii buradan ayrılıp hepimizi mahvetmezsen." Alice başını çevirip yanağını dizine dayadı ve bir gece öncesini tekrar anlatırken onu izledi. "Kalmana ihtiyacım vardı. Seni kasaya kilitlediğim için özür dilerim ama paraya ihtiyacım var Alice. O yüzden üzgün de sayılmam."

Alice kelimelerle birlikte öfkesinin de yatışmasına izin verdi. "Tanrım, Sam. Bazen gerçekten iyi birisin, bazen de... bunu hak ediyorsun."

Nefes verdi. "Bunu iyi bir sebep için yaptım."

"Yani Sıla elindekileri yıkamak yerine yeni kıyafetler almaya devam edebilsin diye mi? Üzülme Sam, eğer gidersem, her zaman göze batan tüketimin poster çocuğu olarak bir iş bulabilir."

Onu görmezden geldi. "Bunu çocuklar için yaptım." "Oh, lütfen." Alice buna inanmıyordu.

Daha sonra bu cevap için kendini kötü hissedecekti ama o anda kendini çok kızgın hissediyordu ve Sam de bunu biliyordu. "Babam sözümü kesti, Alice."

"Biliyorum, bana söylemiştin. Başka bir iş bulacaksın."

"Hayır. Anlamıyorsun. Yani, benimle ilişkisini kesti. Çekleri kesmeyi bıraktı."

Kızın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl kesti? Sen kıdemli başkan yardımcısı değil miydin? Bu tam olarak yoksulluk sınırının altında değil, Sam."

"New York'ta bizim çevremizde bir aile sahibi olmanın ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Okullar, kulüpler, tasarım kıyafetler, seyahatler, şoförler, daire?" Bir omzunu silkti. "Ben yeterince kazanamadım, babam da fazlasını karşıladı. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Aslında bilmiyorum." Franklin'in yardımını kabul etmeyeli yıllar olmuştu. "İster inan ister inanma, her gün yaptığım işim sayesinde çoğunlukla karşılayabildiğim bir dairede yaşıyorum. Eğer skor tutuyorsanız, buradan ayrılmak zorunda kalmamın bir başka nedeni de bu iş. Ne kadar kötü, biliyorum. Bir de kişisel şoförüm olmadan idare ettiğimi düşün."

Adamın gözlerinin dolduğunu duyabiliyordu. "Sanki bu seni bizden daha iyi yapıyormuş gibi konuşuyorsun. Fakir olmak bir erdem değildir Alice, sadece zengin olmaktan daha az eğlencelidir."

"Evet, zengin olmak hepimiz için gerçek bir piknik oldu," dedi Alice dikkatle.

Adam onu görmezden geldi. "Bana kendi yolunu çizme zamanımın geldiğini söyledi. Tıpkı onun yaptığı gibi."

Alice bu sözlerin nasıl söylenmiş olabileceğini bildiği için yüzünü buruşturdu; kimse ne kadar çok çalıştığından bahsetmeyi bir milyarderden daha fazla sevemezdi.

"Ve sonra beni kovdu." Tekrar sustu ve sonra şöyle dedi: "Bazen Sıla'nın hepimizden daha zeki olduğunu düşünüyorum. Benim işim yok, karım yok ve o benim mirasımın yüzde otuzunu alıyor."

"Eğer bir tane varsa."

"Kesinlikle. Ama önemli olan bu değil. Önemli olan onun çocukları alması." Alice'in şaşkınlığı karşısında, kasvetli ve mizahsız bir şekilde güldü. "Biliyorum. Biliyorum."

gerçekten aptal."

"Bu çılgınlık. Neden çocukları alacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü onları en başta imzaladım. Bunun önemli olacağı hiç aklıma gelmedi. New York'taki daireyi ve tam velayeti alacak. Hepsini." Bir sonraki sözlerini düşünürken boğazı düğümlendi. "Meğer çocuklarımı beklediğimden daha çok seviyormuşum."

Alice bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu, sanki gerçeği yeni keşfetmiş gibiydi. "Sam." Onaylamıyor da olabilirdi, sempatik de. Sempatik bir onaylamama mı?

"Tanrım, babam çok kızardı," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğratmak için bir neden daha."

"Babam öldü," diye cevap verdi Alice. "Peki ya oğlun? Onunla gurur duymaya ne dersin?" Durakladı. "Ona gurur duyacağı bir şey vermeye ne dersin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Bu neye benziyor ki?" dedi.

Kadın başını salladı. "Bilmiyorum; bizim pek de iyi bir rol modelimiz olmadı."

Sam ona ciddi bir bakış atarak, "Biliyorsun," diye söze başladı. "Senden Storm'u yönetmeni istedi."

Kız neredeyse şaşkınlıktan boğulacaktı. "Hayır, istemedi."

"İstedi ama. Bir keresinde annemle şirkette hangimizin çalışmasının daha uygun olacağını konuşurlarken kulak misafiri oldum. Greta olmayacaktı - görünüşe göre Cenevre'de geçirdiği o yıl odaklanamayacağının kanıtıydı- ve Emily hâlâ bir çocuktü. Ama babam tek bir cevap olduğunu açıkça belirtti. O da sendin."

"Şey. Ona gösterdim," diye şaka yaptı. Sam gülmeyince, "Sam, bu oyunu oynayamazsın," dedi.

Yağmura geri döndü, itiraflar için daha kolaydı. "Bir keresinde onunla yüzleştim - cesaretimi takdir edeceğini düşündüm. Ona ben olmam gerektiğini söyledim. Doğru seçimin ben olduğumu, çünkü bunu benim istediğimi, senin istemediğini söyledim. Ve o ne dedi biliyor musun?"

Tahmin etmeye cesaret edemedi.

"Özel konuşmalara kulak misafiri olursan hayal kırıklığı yaşarsın, dedi."

Kızın içinde öfke alevlendi. Sam mükemmel olmaktan çok uzaktı ama bunu hak etmiyordu. "Babam pisliğin tekiydi. Artık böyle şeyler söylemememiz gerektiğini biliyorum ama bu doğru." Kardeşine doğru uzandı ve elini onun koluna koydu. "Ve yine de hepimiz onun emirlerini yerine getirmek için koşturduk."

Gök gürledi, gürültülü ve yakındı ve Sam "Hâlâ öyle yapıyoruz" diye cevap vermeden önce sessizce oturdular.

Ama ya dururlarsa?

Jack önceki gece haklıydı, ailesi bir yolunu bulacaktı. Annesinin elinde çok sayıda mülk, hesap ve fon ile bağış toplama yemekleri ve şüpheli arkadaşlıklarla dolu bir hayat kalmıştı.

Kardeşleri Storms'tu, evet, ama belki de onlar adına karar verirse, mirası masadan kaldırırsa, bu adanın dışında bir hayatı seçerlerdi. Belki Greta Tony'yi geri kazanabilirdi. Belki Sam kendine ait bir şeyler inşa etmenin bir yolunu bulabilirdi. Emily içlerinde en dengeli olana dönüşüyordu; Claudia ile birlikte kendi ayakları üzerinde durabilirlerdi.

Ve Alice... belki Alice gerçek dünyaya geri dönebilirdi. Belki Jack de onunla giderdi.

Bu konuda çok fazla düşünmeye cesaret edemiyordu çünkü önceki geceden ve Jack'in onu güldürdüğü, iç geçirmesine ve umutlanmasına neden olduğu onca şeyden sonra Jack'in tam da istediği şey olabileceğini fark etmişti.

Ondan hoşlanıyordu. Bu korkunç bir şeydi.

Ama daha da korkutucu olan, ailesi, babası ve parası araya girmişken onun da kendisinden hoşlanma ihtimaliydi. Gerçek bir şeyler yaşayabilmesini garanti altına almanın tek yolu -herhangi birinin gerçek bir şeyler yaşayabilmesini garanti altına almanın tek yolu- Franklin'in arabasından inmeleriydi.

Sam'e baktı. "Ya bunu yapmazsak?"

Sam ona bahçe aletlerini çıkarıp hafif bir fırtına bahçesi işi yapmayı önermiş gibi baktı. "Ne, oyunu oynamasak mı?"

"Kesinlikle.

"Başka seçeneğimiz yok."

"Ama var," dedi. "Her zaman bir seçeneğimiz vardı."

"Birkaç milyar doları bırakıp gitmek mi?" Sam alay etti. "Bundan vazgeçmek son derece aptalca olurdu."

Belki de.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Paraya ihtiyacım var. Tanrım, seni babamın kasasına kilitledim."

"Bu oldukça kötüydü," dedi ona takılarak. "Ölebilirdim."

"Ölmeyebilirdin. Ben bir pisiğim ama katil değilim." "Tam olarak bu sözleri söyledim-"

Kadın sözünü kesince kaşları kalktı. "Şuna...?" Başını iki yana salladı. "Tamam, bu oyunu oynayacağız sanırım. Seni almaya geldim ama çoktan gitmiştin. Nasıl çıktın?"

Alice'in en büyük hatası şuydu: Bu sefer ailesinin farklı olacağını ummak. Soruya cevap verdi. "Jack."

Ona baktı. "Onunla yatıyorsun." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Mmm," dedi, belli ki ona inanmıyordu. "Griffin neden geceyi burada geçirmedi?"

Uzakta okyanusa güçlü bir şimşek çaktı. "Emily'nin dün gece sana her şeyi anlatmamış olmasına imkân yok. O sır saklamaktan acizdir."

Sam uzun dakikalar boyunca cevap vermeyince, sonunda ona doğru döndü, onun kına yakmasını, gülmesini ya da Griffin'den nefret ettiği her şeyi anlatmasını bekliyordu. Bunun yerine, "İyi misin?" diye sordu.

Soru aralarında asılı kaldı, dürüst ve yetişkinceydi ve Alice'in aklına, eğer bu yeni bir şeyin başlangıcıysa, After'ın başlangıcıysa - Franklin'den, Griffin'den, yabancılaşmadan, kontrol ve sorumluluktan ve ailesinin temsil ettiği diğer her şeyden sonra - birinin doğruyu söylemeye başlaması gerektiği geldi. "Söylüyorum. Babam nişanlıma para ödediği için biraz utandım. Griffin aldı."

"Olma," dedi önemsiz bir şeymiş gibi. "Yani, eminim Sıla'yla birlikte olmayı düşünmüştür-" diye kestirip attı.

kızına, karısıyla olan ilişkisinin hafifletici koşullarını dile getirmemesini söyledi. "Ne kadar?"

Yeterince değil. Jack'in bir gece önceki sözlerinin yankısı, içinde şüphe ve hayal kırıklığıyla boşalmaya yüz tutan boşlukları doldurdu. Kardeşine sert bir bakış attı. "*Çok fazla*, Sam. Lanet olası bir servet. *Belli ki.*"

Sam savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Sormamalıydım." Öne doğru eğilip salınacağı durdurdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve kadının bakışlarıyla buluştu. "Griffin'in kıcını tekmelememi ister misin?"

Bulaşık makinesini doldurabileceğinden şüphe duyduğu bir adamın bu kadar ciddi sorusu karşısında gülümsememeye çalıştı. "Bu çok tatlı ve çok ağabeyce, ama hayır Sam."

"Yapabilirim, biliyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Sam, kahkahasını kelimelerinden uzak tutarak. "Ama belki de şu anda kendinle ne yapacağını bilmiyorsundur. Belki Sıla'yla hâlâ yürütebilirsiniz."

"Bunu istemem gerekirdi," diye itiraf etti. "Ama dürüst olmak gerekirse, şu noktada, bu haftadan sonra? Tek istediğim çocuklarımı tanımak. Çocuklarımı tanımıyorum."

"Şey. Dokuz ve on dört yaşındalar," diye cevap verdi Alice. "O yaştaki çocuklar gerçekten... tanınabilir mi?"

"Çok uğraştığımdan değil. Onlara nasıl babalık yapacağımı hiç bilemedim. Sıla da öyle olmamı istemedi. Onlar onun için bir güvenceydi. Varlıklar." Durakladı. "Tam bir karmaşa."

Alice bir süre bununla oturdu, aşkı ve ne kadar dağınık olabileceğini düşündü. Ortaklığın ve bağlılığın ne kadar zayıf olduğunu. Ve aşk hakkında düşünmeleri için öğretilen yolları unutmamanın ne kadar zor olduğunu.

Sam, "İlişkilerde bu kadar kötü olmamıza şaşmamalı," diye ekledi.

Belki de sonsuza kadar değil; belki bu da After için yeni olabilecek başka bir şeydi.

Sam'in saati ötmeye başladı, yağmurun sesi verandanın çatısına o kadar sert iniyordu ki, yapının dayanabileceğine inanmak zordu. SABAH 6:55.

Sam derin bir nefes aldı, sesi yorgun geliyordu. "İşte yine başlıyoruz."

Sözcükler henüz ağzından çıkmamıştı ki paravan kapı pat diye açıldı ve yıpranmış sedir kiremitlerine çarparak sert ve hızlı bir şekilde geri sallandı. Ve sonra Jack belirdi, üzerinde beyaz bir tişört ve bir gün önceki takım elbisesinin pantolonu vardı.

"*Senin* neyin var böyle?"

Jack, Sam'in sorusuna doğru döndü, nefesi sert ve hızlı geliyordu. "Gittiğini sanıyordum."

"Beni kastettiğini sanmıyorum," dedi Sam kuru bir sesle.

Ayaklarını bir *gümbürtüyle* verandaya bıraktı ve ayağa kalktı. Sam'i kastetmemişti.

Jack ilerledi, gözleri Alice'e kilitlenmişti. "Tanrım, Alice," dedi, ona ulaşmadan hemen önce durdu, aynı anda hem Sam'e ilişkilerinin (bu kelimeyi mi kullanıyorlardı?) ne kadar yoğunlaştığını göstermediği için minnettar, hem de onu kendine çekmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü şimdi o buradayken, o sabah onu terk ettiği için ne kadar pişman olduğunu fark etti.

İlişki kelimesini kesinlikle kullanıyorlardı. Şey artık bunu karşılamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Çılgınca bir eliyle ıslak saçlarını karıştırıp yüzünden uzaklaştırdı. "Gittiğini sandım. Uyandım ve sen-" Sam'e hızlı bir bakış atarak kendini durdurdu, sonra devam etti. "Kayıkların hepsi gitti ve fırtına-" Şiddetli bir gök gürültüsü cümlelerin geri kalanını gereksiz kıldı.

Alice'in kaşları çatıldı. "Kayıklar gitmiş mi?" O sabah ana eve ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki rıhtıma dikkat etmemişti ama bir gece önce orada demirlemiş üç küçük beyaz tekne vardı. Şüpheyle Sam'e baktı. "Sen mi?"

"Hayır. Seni kasaya kilitlemenin sınırını çiziyorum. Ve aileden hiç kimse bu tekneyle denize açılmayı denemez," dedi Sam, eliyle evi kaplayan yağmuru göstererek. "Körfez çalkalanıyor olmalı." Alice'e baktı. "Biri tekneleri serbest bırakmış."

Alice hemen anladı. "Beni burada tutmak için." Sam başını sallayınca ekledi, "Bu aile gerçek suç podcast'inden bir kötü kaza uzakta."

"Bu lanet yer," dedi Jack, parmaklarını yeniden saçlarında gezdirerek, Alice'e odaklanmıştı. "Tehlikede olduğunu sanıyordum. Sana ulaşamadım."

Bu sözler üzerine Alice'in göğsünde bir şeyler kasıldı ve ona doğru bir adım atarak Jack'in boşta elini tutmak için uzandı. Elini sıktı, kendisiyle buluşan kavramanın sıcak gücünün tadını çıkardı. "Jack," dedi usulca, onun elini sıkarak. "Ben buradayım. Gitmedim."

Yağmurun sesi diğer her şeyi bastırdı ve bir kalp atışı için sadece ikisi vardı. Onun için endişelenmişti. Gittiğini görmüş ve onu bulmaya gelmişti. Onu korumak için.

Bu gerçek bir kahramanlık hareketiydi ve Alice'i

Cümlelerin geri kalanını bloke etti. Aklına gelen kelime, rüzgârlı adaları, fırtınalı denizleri, vahşi öpücükleri ve sonsuza dek mutlu yaşamları çağrıştıran bir kelimeydi.

O an ya da o seyirci için uygun bir kelime değildi. Ev. Ada.

Sam'in telefonu sessizliği bozdu. "Sanki.

Dediğim gibi. The. Yardım edin."

ALICE gök gürültülü fırtınalardan KORKMAYI ANLAYAMAZDI.

Belki de bunun nedeni çocukluğunun yazlarını Fırtına Adası'ndaki kule odasında, bulutlara olabildiğince yakın, devasa fırtınaların Long Island Sound'dan Narragansett Körfezi'ni süpürmesini izliyor, ancak doğuda Atlantik Okyanusu tarafından orada kalmaya ikna ediliyordu.

Belki de bunun nedeni yağmurun Edna St. Vincent Millay'ın bir şiiri gibi cama vurup içini çekmesi ya da bulutların denizin üzerinde kükreyerek Körfez'i temizlemesi, tekneleri limana, kuşları yuvalarına ve insanları içeriye göndermesi ve geriye bir yaz fırtınasının muhteşem dramından başka bir şey bırakmamasıydı.

O gün Fırtına Adası'nın tepesinde kopan fırtına tam bir gösteriydi, Rhode Island'ın yıllardır gördüğü en büyük fırtınaydı, elektrik de dahil olmak üzere her şeyi boğdu ve geriye sadece Sam'in sis çanının uzaktan gelen sesi kaldı - artık Franklin'e değil Sam'e aitti.

Tuzlu suyun üzerinde tekrar tekrar çakan şimşekler, yuvarlanmaktan çok kendi üzerinde bağırarak gök gürültüsü tarafından takip edildi, üç farklı fırtına bir yerde bir araya geldi, her biri en büyük, en gürültülü, en zarar verici olmak için savaştı. Birlikte Körfez'i altüst ettiler, uzun süredir ölü olan dalları aşağı çektiler ve okyanus tabanından uzun süredir kayıp olan kalıntıları getirdiler ve temizlenmeleri için bıraktılar, geriye kalanları eskisinden daha güçlü ve sağlıklı bıraktılar.

İşini yapıyordu.

Alice o öğleden sonra kütüphaneye girdiğinde, içerideki mutlak sessizliğe rağmen dışarıdaki fırtına hâlâ şiddetini koruyordu.

Greta ve Elisabeth, güneşli günlerde odanın içine alacalı bir ışık, böyle günlerde ise ruhani bir parıltı yayan batıya bakan vitray pencerelerin yanındaki kanatlı sandalyelerde oturuyorlardı.

Greta'nın kucağında bir kitap vardı ama okuyor gibi görünmüyordu ve Elisabeth elinden sarkan cin tonikle (yüzde doksan cin, adaba uygun tonik, limonlu) içmeye başlamıştı bile. Konuşmuyorlardı, Alice'e göre bu beklenen bir şeydi.

Saatine baktı. Öğleden sonra dört. Burada her ne oluyorsa, bu bir ziyafet olacaktı.

"Merhaba Alice," dedi annesi. "Cenazeden beri seni görmedim." Alice *kutlama* kelimesinin atlandığını fark etmemişti. Görünüşe göre Elisabeth önceki gün yaşananlardan diğerleri kadar keyif almamıştı.

"Yardım ediyordum - Charlie'nin dünkü eşyaları planlamacıların gelip alması için güvenli olana kadar emniyete alması gerekiyordu; ve Sam'in sis çanını yeniden kurmasına yardım ettim, şimdi fırtına dinecek gibi görünmüyor." Jack'e fırtına sürerken uyumanın güvenli olmadığını söylemek için kayıkhaneye gittiğini ve günün geri kalanı için ayrılmadan önce bir süre uyuyamayarak dikkatinin dağıldığını eklemekten kaçındı.

"Sam'in meşgul olması iyi bir şey," dedi Elisabeth, sanki daha az ilgi çekici bir havayı tartışıyorlarmış gibi. "Sıla'nın çocuklarla gittiğini duydum."

Greta dikkat kesildi. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Dün gece. Helikopter onları yağmur başlamadan önce şehre geri götürdü."

Greta'nın dudakları, Elisabeth'in bir reality şovdaymış gibi adadan kovduğu Tony'nin kullandığına hiç şüphe olmayan helikopterden bahsederken ince bir çizgi halinde sıkılaştınca sessizlik çöktü.

Tabii ki anneleri bunu fark etmemişti. "Yeterince hızlı gidemediler." Greta boğazını temizledi ve Alice'e baktı. "Yani öylece eve mi gitti?" Elisabeth içkisini yudumlarken, "Hoşça kal bile demedim," diye cevap verdi. "Hayır. Torunlarım bile veda etti. Sanırım artık baban

gitti, işte böyle olacak. Herkes beni görmezden gelecek."

Greta gözlerini devirmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. "Evet, anne. Eminim bu yüzden veda etmediler, ailelerinin kaos içinde olduğu gerçeğinden değil."

"Oh, yine benimle mi konuşuyorsun?" Elisabeth karşılık verdi.

"Şey," dedi Alice düşen sessizlikte, "tüm bunlar eğlenceli görünse de, aslında sadece babamın fenerlerinden birkaçını almaya geldim - elektrikler kesik ve yakında hava kararacak."

"Yardım edeyim," dedi Greta, kitabını bırakıp sandalyesinden sıçrayarak.

Elisabeth odanın köşesindeki alçak bir dolaba doğru elini salladı ve Alice telefonunu çıkardı, el fenerini açtı ve çömelerek dolabın içine uzanıp bir kutu küçük adak mumunu çıkardı. "Bütün gece elektriksiz kalırsak bunlar pek işe yaramayacak."

Greta, "Şimdilik iş görürler," diye cevap verdi ve ikili sessiz bir montaj hattına yerleşerek, elektriksiz bir gece için hazırlıksız bir şekilde küçük pitoresk fenerleri minik mumlarla doldurdular.

Greta ve Alice, Greta sessizce, "Sam'e ne oluyor?" diye sormadan önce bakiştılar.

Alice ona baktı ve "Gitti!" diye mırıldandı.

Greta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gitti mi, gitti mi?"

Alice omuz silkti.

"Sanırım?" "Kahretsin!"

"Keşke ikiniz de fısıldaşmayı kesseniz. Söyleyecek bir şeyiniz varsa yüzüme karşı söyleyebilirsiniz," diye sertçe araya girdi Elisabeth odanın öbür ucundan.

Aman Tanrım. Alice bu Elisabeth'i tanıdı, huysuz ve keskin, Alice'in tahminine göre önceki geceden kalma kötü bir akşamdan kalmalığın ve çok fazla köpek tüyünün ürünü.

Sam'in kafasını odaya uzatmasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldular. "Hepiniz buradasınız." Elisabeth'e baktı. "Anne, görüyorum ki erken başlıyoruz."

"Erimerden önce bu buzla başka ne yapmamız gerekiyor?" diyerek buz kovasını ona doğru kaldırdı. "Bir sevgili ol ve gidip

Biraz daha, olur mu?"

Kovayı almak için karşıya geçti. "Sana katılacağım." "İşte bu yüzden sen benim en sevdiğim oğlumsun." "Ben senin tek oğlunum, ama bunu kabul ediyorum."

Elisabeth, Greta'nın soğuk ve değerlendirci bakışlarıyla karşılaştı. "Ya sen, Greta? Bir içki ister misin?"

Bu bir sınav gibiydi, çünkü öyleydi. Greta, Tony'yle yaşananların tatsız ama gerekli olduğunu kabul edecek miydi? Elisabeth her zamanki gibi en iyisinin ne olduğunu biliyor muydu?

Alice ve Sam, Greta'nın cevabını beklerken bile bu soru dışarıdaki yağmur gibi ağır değilmiş gibi davrandılar. Cevap geldiğinde, bunun olacakların bir habercisi olmadığını da düşündüler. "Hayır."

Elisabeth (çocuklarından başkası için) belli belirsiz kaskatı kesildi ve Greta'nın içine bir zafer duygusu yayılmış olmalıydı ki, "Elektriğin ne kadar süre kesik kalacağını bilmediğimizi düşünürsek, yemek için biraz buz bıraksak iyi olur, değil mi?" diye ekledi.

Bir vuruş. "Bunu neden yapalım ki?" Elisabeth soğukkanlı ses tonunu kutuplara çevirerek şöyle dedi. "Yiyeceğe ihtiyacımız yok. Bu hafta bol bol yemek yediniz."

Greta, Martin Luther'in kilise kapısına çekiçle vurmasından bu yana Waspy'nin annesinin tercih ettiği silah olan kilosuna yönelik bu bariz saldırıya cevap vermedi. Alice araya girdi. "Geleneksel olarak insanlar her gün yemek yer anne. Üç kez."

Elisabeth odanın diğer ucundan Alice'e doğru bir kavanoz itti. "Al bakalım. Bir zeytin al."

Cin saatine selam olsun. "Cezbedici ama almayayım."

Greta küçük bir kahkaha attı ve kendilerini bildiler bileli iskambil kâğıtlarına ve kibritlere ev sahipliği yapmış olan eski bir ahşap puro kutusunu açtı. Bir kibrit kutusu ve iki deste çıkarıp Alice'e doğru salladı... dikkat dağıtmak için bir davet.

Dikkat dağıtmak iyiydi. Kartlar iyi olurdu. Eğer kapana kısılmışlarsa, kartlar harika olurdu. "Emily'ye söylemeliyiz." Emily ve Claudia kollarında uzun camdan adak mumlarıyla belirlediğinde kelimeler daha ağızından çıkmamıştı.

"Emily'ye neyi anlatayım?" diye takıldı en genç

Storm. "Kartlar mı?" Greta sordu.

"Oooh." Emily yaklaştı. "Evet."

"İnsanların bunlara ihtiyacı olabileceğini düşündük," dedi Claudia mumları sallayarak.

Emily sesini alçalttı ve Greta'ya baktı. "Ayrıca belki annemden bir tampon istersiniz diye düşündüm."

"Yine *fısıldıyorsun!*" dedi Elisabeth.

Greta Emily'ye, "Teşekkür ederim," dedi ve dizginleri Elisabeth'e bırakırken bu iki küçük kelime ona çok büyük geldi.

Emily bir gülümseme takındı ve odaya doğru döndü. "Bunlar en sevdiğim botanikteki rahibe tarafından yaptırdığım sabit mumlar, yani bir kez yandıklarında yanık kalmaları gerekiyor, ama zamanımız olduğunu düşündüm." Onları teker teker masanın üzerine koydu ve vaatlerini yüksek sesle söyledi: "Bilgelik... pozitiflik... zarafet..." Yere baktı. "Daha fazla zarafet..." Tekrar. "Netlik... koruma... yaratıcılık... sevgi... *daha fazla* zarafet..."

Alice Claudia'ya bir bakış attı. "Demek kayınvalidelerle başa çıkmak için numaran bu?"

Claudia gülümsedi. "Bunu asla kabul etmeyeceğim." Elindeki ikisini yere bıraktı. "Sağlık ve bolluk."

"Bunu anladığın iyi oldu," dedi Greta. "Ailemizde bereketi başka nerede bulabiliriz ki?"

"Bolluk sadece parayla ilgili değildir," dedi Claudia, genelde olmadığı kadar iddialı bir şekilde. Belki de onlarla geçirdiği bir hafta onu da değiştirmişti. "İhtiyacımız olanı almakla ilgili. Bizim için iyi olan şeylerle dolmak. Ben de senin için bunu diliyorum." Bir kibrit çaktı. Mumu yaktı. "Bizim için iyi *olanla*, belki."

"Alice kesinlikle bunu yapıyor," dedi Sam, elinde buz kovasıyla kapıdan içeri girerken.

"İğrençsin," diye karşılık verdi Alice hemen, oturup bir deste kâğıt açtı. Dakikalar sonra, daha fazla mum yakılmış (bilgelik, koruma, berraklık, zarafet), aile odanın ortasındaki maun kart masasının etrafında sapkın bir Rockwell gibi toplanmıştı. Claudia masanın üzerine kıvrılmıştı.

1107'si, kendi mumu (aşk) ve kendi G ve T'siyle köşedeki kanepede oturuyordu; Storm ailesinin kâğıt oyunlarından yeterince nasibini almış biri olarak bu oyunların yüreksizlere göre olmadığını biliyordu.

Ne oynayacaklarına dair bir tartışma yoktu - Alice'in buranın dışında hiç karşılaşmadığı, Franklin'in tarafından geçtiği iddia edilen belirsiz bir oyun olan Take idi. İki deste ile turlar halinde oynanıyordu ve babaları tarafından doğuştan itibaren hepsine aşılanmış olan kıyasıya bir rekabet vardı. Kuralları Franklin'in dizinin dibinde öğrenmişlerdi ve hata yaptıklarında, dikkat etmediklerinde, kart sayısını unuttuklarında ya da fazla gevezelik ettiklerinde, onun rekabetçi ruhunun yükünü çekiyorlardı.

Oyun sanki kilisedeymişler gibi başladı, ilk tur, oyunun gerektirdiği tek kelimeye periyodik bir çağrı ve yanıt dışında sessizlik içinde oynandı. *Al*.

İkinci turda Emily'nin dağıtımı vardı ve devasa desteyi ustalıkla bir, iki kez karıştırdı. Üçüncü seferde, "Acaba bir daha onu düşünmeden kartları karıştırabilecek miyim?" dedi.

Tabii ki mührü kıran Emily oldu. Meditasyonda, bir düşünceye sahip olmakta ve onu yargılamadan, paniklemeden, hayal kırıklığına uğramadan ya da öfkelenmeden içinden akıp gitmesine izin vermekte deneyimli olan Emily, babaları hakkında bir düşünceye sahip oldu ve sadece... onu dışarı bıraktı.

Masanın etrafındaki enerji tekledi.

Önce Elisabeth toparlandı ve bir kart attı. "Bunu şimdi mi yapacağız?"

Herkes ona baktı.

"Neyi yapacağız?" Franklin'in adını ilk söyleyenin Emily olması nasıl sürpriz olmadıysa, annelerini zaten anladıkları bir şeyi açıklamaya zorlayanın da Emily olması sürpriz değildi.

Emily, Elisabeth'in buz gibi dış görünüşünü kırabileceği konusunda hep umutluydu.

Ama henüz değil. Elisabeth hazır olana kadar olmazdı. "Elbette, hadi onun hakkında konuşalım. Ne söylemek istersin?"

"Kim hakkında, anne?" Greta ayıyı dürterek sordu. Elisabeth soğuk bakışlarını ona çevirdi. "Baban, Greta."

"Gideli bir hafta bile olmadı," dedi Emily yumuşak bir sesle. "Hiçbirimizin ne söylemek istediğimizi bildiğinden emin değilim. Ama keşke-" Sesi kesildi ve masanın ötesine, artık kitap okumayan Claudia'ya baktı. Onun yerine karısını izliyor, başını sallayarak onu cesaretlendiriyordu. Emily'yi uzaktan da olsa kucaklıyordu. "Keşke onunla tekrar kâğıt oynayabilsem."

Alice'in yanağından iri bir gözyaşı süzüldü, sıvı bir ateş gibiydi ve Emily'nin eline uzanırken bile gözyaşını olabildiğince çabuk sildi.

Sam boğazını temizledi. "Biz çocukken, sen her zaman bizimle Take oynamak için yanıp tutuşurdun. Hatırlıyor musun?" Emily küçük bir kahkaha atarak başını salladı. "Tanrım, *nefret* ederdik. İyi değildin. Kartlara hiç dikkat etmezdin. Ama ne zaman birimiz seninle dalga geçse ya da şikayet etse, babam bize susmamızı söyler ve seninle el oynamak için seni kucağına çekerdi."

"Aman Tanrım," dedi Greta, sesi anılar ve duygularla kalınlaşmıştı. "Bu doğru."

Emily başını iki yana salladı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Dediğim gibi," diye alay etti Sam. "Dikkatini vermiyordun."

"Hey!" diye kendini savundu. "Küçüktüm!"

"Şimdi bahanen ne?" Alice sordu.

"Şimdi seninle yerleri silebilirim," diye yanıtladı Emily, bir Vegas krupiyesi gibi masanın etrafında kartları ateşleyerek. Haksız da sayılmazdı.

İki saat boyunca üç tur daha geçti, bunlar hiç sessiz değildi (Sam'in telefonu saat beşte ortaya çıksa da) - bunun yerine anılarla doluydu. Şaşırtıcı derecede iyi anılarla. Sam'in ayağı takılıp alnını devasa bir kayaya çarptığı ve Franklin'in onu tekneyle Wickford acil servisine götürmek zorunda kaldığı zaman. On altı yaşındaki Greta ve arkadaşlarını meşe ağacının altında iki şişe şampanya içerken bulduğunda, öyle yüksek sesle gülüyorlardı ki bütün evi uyandırmışlardı. Alice yanlışlıkla bir deniz kabuğu alıp eve getirdiğinde, eve canlı bir yengeç getirdiğini fark etmiş ve Franklin elinde 1107 prototipiyle (ki bunu masum hayvanın üzerinde kullanmamıştı) kuleye dalana kadar çılgılık atmıştı.

Her şey çok normaldi. Birinin ölümünün ilk haftasının ezici şoku ve kaotik karmaşasından sonra olan türden bir şeydi.

Hepsinin kendi yöntemleriyle özlemini çektiği türden bir katarsis.

Hepsi değil. Hepsi değil.

Elisabeth değil. Onlar konuşup gülüştüğçe, hikâyelerini anlattıkça, daha fazla içki doldurup daha fazla kart attıkça, Elisabeth daha da sessizleşti. Ta ki çılgılık atıyormuş gibi görünene kadar.

Ve eğitimlerini hatırlamak yerine -kızgınlık ve öfke sarmalına giren annelerinin taş gibi sessizliğini görmezden gelerek- Greta onu kontrol etti (eski alışkanlıklar falan). "Anne? İyi misin?"

Elisabeth Storm'un en saf tetikleyicisi olan bu soru karşısında herkes nefesini tuttu; annelerinin tamamen iyi olmadığına dair bir ima.

"Tabii ki iyiyim. Ben iyiyim. Sadece hepinizin babanız hakkındaki gerçeği unutmış olmanıza şaşırdım."

Önce Alice çözüldü. Babasının kusurlarını unutmış olabileceği fikri gerçekten gülünçtü. "Kimse unutmadı anne."

"Görünüşe göre hepiniz unutmuşsunuz," dedi Elisabeth, elindeki kartları masaya fırlatıp ayağa kalkarak. "Onun küçük oyununu oynamakla o kadar meşguldünüz ki, görevlerinizi tamamladınız" -Greta'ya baktı- "ya da sizin için tamamlattınız. Ama benimkiler hâlâ duruyor. Baban gerçeği söylememi istedi. Ve belki de söyleyeceğim."

Sam kız kardeşlerine baktı. "Eğlenceli."

Elisabeth bara geçip bir içki daha karıştırdı, Alice hayatta olduğu sürece belki de ilk kez hareketleri kontrolsüzdü. "*Gerçek şu* ki, o adamın yaptığı tüm harika şeyleri duymaktan bıktım. Dünyayı değiştirdi. Çok zeki, çok eğlenceli, çok parlak." Buz kovalarını açtı. "Kimse onun hayatını bir arada tutan kişinin ben olduğumu fark etmedi. Ben de zekiydim. Zekiydim. Eğlenceliydim."

Bir görüntü parladı. *Lizzie*'nin dümenindeki fotoğraf, yıpranmış ve kıvrılmış. Elisabeth şampanya yağmuru altında gülüyordu.

"Ama ikimizin zeki, parlak ve eğlenceli olması için yer yoktu. Birinin her şeyi bir arada tutması gerekiyordu. Ev." Kadehini geniş bir kavis çizerek salladı, evi göstererek. "Ve şirketi. Ve hepiniz. İşte *gerçek* bu."

Buz kovanının kapağını kapattı. "Hepiniz nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsunuz? İyi olup olmadığımı mı? Çok öfkeliyim. Ölüyken bile hiçbir şeyi ciddiye almadı. Benim geleceğimle oynamaya nasıl cüret eder? Senin geleceğinle? Onun lanet oyununu oynamazsanız size *hiçbir şey* bırakmadı ve hepiniz bu *gerçeği* unutmuş görünüyorsunuz."

"Kimse unutmadı," dedi Alice.

"Belki sen değilsin," dedi Elisabeth odanın öbür ucundan. "Adama gerçekten siktir olup gitmesini söyleyen tek kişi sensin." Herkesin gözleri kocaman açılmıştı.

"Anne!" Sam hayranlığını sesinden gizleyemeyerek, "Anne!" dedi. "Dil!"

Elisabeth'in şaka yapacak zamanı yoktu. Gerçekleri anlatmakla meşguldü. "Onun yerine hep kart oyunları, seni kucağına alması, tekneye bindirmesi ve at nalı yengeçlerinden kurtarması var. *Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.*"

At nalı yengeçleri, diye düşündü Alice, bu ayırım o an için inanılmaz derecede önemliydi ama yine de dilini tuttu.

"Ve lanet olası fenerler," dedi Elisabeth, dışarıdaki fırtına sayesinde öğleden sonra yerini mevsimsiz erken karanlığa bırakırken artık daha fazla ışık saçan iskambil masasının üzerindeki üç feneri göstererek. "*Babamın fenerleri.*" Alay etti. "Misafirlerimiz geldiğinde o fenerlerden yeterince bulundurulmasını kim sağladı sanıyorsun? Kanonlaştırmakta ısrar ettiğin baban değil. Bendim." Durakladı. "Daha fazla *gerçek* var. Elektrikler kesildiğinde kahramanı oynamayı ve tüm övgüleri almayı severdi."

Sanki babasının rolünün, konuklar geldiğinde ve hatta gelmediklerinde bile törenlerin yöneticisi olduğunu bilmiyorlarmış gibi söyledi. Kontrolcü, talepkâr ve eleştireldi ama Storm aile sirkinin lideriydi.

Ve şimdi, onsuz, hepsi bir ağ olmadan çalışıyorlardı, yeni bir yol öğrenmek zorundaydılar. Ve pek çok açıdan, hiçbirisi Elisabeth kadar iyi değildi.

"Anne," dedi Alice, ipin ucunu tutarak, "bütün bunları biliyoruz. Bunları yaşadık. Ama en kötüsünü diriltmenin ne değeri var? O öldü."

"Gittiğini biliyorum!" Neredeyse bağırarak üzere olan bu ses, karakterlerine ne kadar aykırı olduğu için hepsini şok etmişti ama Elisabeth durmuyordu. "O gitti ve bir daha

geri geldi ve hepinizi terk etti. Ve beni terk etti." Durakladı. "Ama ben kötü adam değilim. Mükemmel değilim. Hatalar yaptım."

Kardeşlerin hepsi birbirine baktı. Bu her neyse, keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ve masadaki hiç kimse buna büyüme demese de... hiçbir şey değildi.

Devam etti. "Ama hepiniz onu bir kahramanmış gibi göklere çıkarırken ben buna seyirci kalmayacağım. Franklin Storm bir kahraman değildi. Ve *gerçek* de bu."

Sam elindeki kartları bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, anne. Biliyoruz."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," diye ekledi Greta.

"Eğer tişört yapıyorsan Greta, bana da bir tane lazım," diye şaka yaptı Alice ve hepsi kıs kıs güldü.

Elisabeth hariç herkes. "Bunda komik bir şey yok."

"Bunu biz de biliyoruz anne," dedi Emily sessizce. Zarafetle. Çok fazla (mumlar yüzünden olmalı). "Ama o hâlâ bizim babamızdı."

Elisabeth'in tüm vücudu bu sözler üzerine sessizleşti, sanki kafasının içinde çılgınca bir kaos vardı ve şimdi... yok olmuştu. Ve dördü de birazdan olacakların unutulmaz olacağını hemen anlamıştı.

Bilemeyecekleri şey ise bunun geri döndürülemez olduğuydu.

"Söylemek istediğiniz başka şeyler var mı?" Emily dürttü ve bu bir aslan terbiyecisini izlemek gibiydi. Dehşet vericiydi. "Başka gerçekler mi?"

"Onlardan bir ömür boyu." Elisabeth çocuklarını birbiri ardına düşündü. Tek oğlunda karar kıldı. "Sıla umurumda değil Sam. Onsuz daha iyi olursun."

Sam'in kaşları kalktı. "Korkarım sürprizlerle dolu bir hayat yaşıyorsun anne. Sıla kimsenin umurunda değildi."

"Anlaşılan Sam bile umursamıyormuş," dedi Alice kuru bir sesle.

"Ama bunu söylemek iyi hissettiriyor, değil mi?" Emily Elisabeth'e sordu.

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak, Emily," dedi Elisabeth. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Duygularım hakkında konuşmak için kandırılmayacağım."

"Kimse seni kandırmıyor-"

"Oh, lütfen." Anneleri en küçük çocuğuna döndü. "Senin rüyanı ben çözeceğim." Masanın üzerinde durup çocukların her birine baktı.

"Bunu bütün hafta fark ettim. Sam mutfakta, Greta babanızın aptalca oyununun sunumu sırasında, siz biz cenaze için plan yaparken. Claudia beni uçurdu, Tanrı aşkına!"

Claudia koltukta oturduğu yerden, "Bir kez daha, bu bir iletişimsizlikti," diye cevap verdi. "Gerçekten çok üzgünüm, Elisabeth."

Elisabeth elini salladı. "Keşke hepiniz bana *iyi* olup olmadığımı sormayı bıraksanız. Alice lanet olası cenazeyi bile bana sormadan atlatmama izin vermedi. Ben *iyiyim*."

"Evet, öyle görünüyorsun," dedi Sam, ağır bir alaycılıkla. Diğerleri bunu yapamazken o her zaman bundan kurtulabiliyordu.

"Sordum çünkü Mike'la konuştuğunu duydum ve kulağa-" Annesi dönüp ona bakınca durdu.

Elisabeth'le ilgili her şey gerildi ve hepsi fark etti. Alice haddini aşmıştı.

"Her ne duyduysan, düşündüğün gibi değildi," dedi Elisabeth. "Ve kesinlikle seni ilgilendirmez." Görünüşe göre, bu fırtına için olmayan bazı gerçekler vardı. Bu fırtınalar.

"Mike'a ne oldu?" Sam Alice'e bakarak sordu.

"Hiçbir şey," dedi Alice, aniden içine düştüğü sırrı saklamayı çok istiyordu. Emily'nin önündeki kâğıt destesine uzandı ama Alice kâğıtları alamadan elini kâğıtların üzerine koydu.

"Hayır," dedi Emily ve herkes ona baktı, onu son derece sakın buldu. En genç Storm en yaşlı olana baktı. "Bu o r t a y a çıkması gereken bir gerçek."

Elisabeth'in yüzünde bir şey parladı ve neredeyse anında kayboldu. Ama hepsi gördü. *Şok*. "Biliyorsun." Emily

başını salladı. "Biliyorum. Bana o söyledi."

"Mike mı?"

"Baba."

"*Ne zaman?*"

Geri kalanlar perçinlenmiş bir şekilde yaylım ateşini takip ettiler.

"Işıkları açma vakti geldi anne. Kontrolün sende olmasını mı istiyorsun? Ben de öyle. İşte her şey burada başlıyor. Gerçeği söyleyeceğiz. Birlikte." Emily

Claudia kanepede, tabletini bir kenara bırakmış, yay gibi gerilmiş, karısı için savaşımaya hazırdı. Emily dikkatini tekrar aileye verdi ve derin bir nefes aldı. "Yani, garip bir şey... Mike Haskins benim babam."

Ev sessizliğe gömüldü, dışarıdaki fırtınanın sesi ve içerideki kalp atışlarından başka bir şey duyulmuyordu.

Ve sonra her şey patladı. "Aman Tanrım," dedi Alice. "Ne oluyor lan?" Sam.

Greta donakalmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış, annelerine bakıyordu. "Ne oldu?" Claudia koltuktan kalktı ve Emily'ye doğru ilerledi.

"Em..." Alice kız kardeşine uzandı. Elini masanın üzerinden, olması gerekenden daha sıkı tuttu. "Tanrım. Sen-ne?" Elisabeth'e baktı. "Bu doğru mu?"

"Öyle," dedi Elisabeth, sanki aile ağacına birinci sınıf bir dinamit lokumu atılmamış gibi sert bir sesle. "Yine de bunun neden benden başka kimseyi ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Emily'yi nasıl ilgilendirdiğini anlayabiliyorum," diye karşılık verdi Sam. "Tanrım, Em." Emily başını salladı. "Sorun değil. Bir süredir biliyordum."

Alice'in akli geçen haftadan kalan bir düzine parçanın yerine oturmasıyla karıştı. Emily'nin Mike'ın cenazeye katılması konusundaki ısrarı, Twyla'yı savunması, Franklin'in olası sadakatsizliklerine duyduğu hayranlık, Mike'ın Alice'i davet etmesi - Emily'nin de dahil olması.

Alice'in serada kulak misafiri olduğu konuşma. Mike'ın sözleri.

Ona bir hediye veriyordu. Ve bana da.

Ve sonra Mike'ın önceki geceki hikayesi. Durup dururken Franklin'in araması.

Başka bir şey, sadece ulaşılamaz. Bir suluboyanın köşesi gibi, geri kalanına tam olarak bağlı olmayan. Kötü bir alt resim.

"Bu doğru mu?" Greta sordu, soru zorlukla oradaydı. "Anne?"

"Doğru olduğunu söyledim zaten." Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yok. Açıklama yok. Ve Alice bunun annesinin bu konuda söyleyeceği son şey olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark etti.

Bazı şeyler gizli kalmalıydı.

"Vay anasını." Sam, her zamanki gibi belagatli. Ama doğru, gerçekten.

Alice Emily'nin elini tekrar sıktı. "Nasıl bu kadar *sakin* olabiliyorsun?"

Emily gülümsedi ve Alice'in bakışlarıyla buluştu. Elisabeth'inkiyle mükemmel bir uyum içinde olan mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. Elini Alice'in elinin içinde çevirdi, tutuşu canını acıtacak kadar sıkıydı. "Pratik, sanırım."

Emily, eğlenceli olan. Ciddi olmayan. Keyifli olan.

Diğerleri gibi çözülmüştü.

Claudia o sırada Emily'nin sandalyesinin arkasında duruyordu, elleri Emily'nin omuzlarındaydı, yüzünde endişe okunuyordu. Alice baldızına başıyla işaret etti.

"Tamam," dedi Claudia. "Burada işimiz bitti." "Sorun yok," dedi Emily, sessiz. Odaklanmıştı.

"Kesinlikle değil," diye yanıtladı karısı. "İşimiz bitti ve bence eve gitmeliyiz."

Kimse buna itiraz edemezdi.

Görünüşe göre Sam hariç. "Gidemezsiniz."

"Elbette gidebiliriz." Claudia sabrını kaybetmişti ve doğrusu bu kadar uzun sürmesi bir mucizeydi. Ama görünüşe göre, kendini göstermeye karar verdiğinde bunu etkileyici bir güçle yapıyordu. "Hepiniz bu adada tutsak olabilirsiniz ama ben değilim. Emily'nin de öyle olmadığından emin olacağım."

"Claudia. *Sorun yok.*" Emily karısıyla yüzleşmek için döndü.

"Hayır. Değil. Kimse bunu hak etmiyor. Bu yerin, bu adamın, bu ailenin sizi ne hale getirdiğini göremiyor musunuz? Bu paranın? Kendinizden utanmalısınız."

"Dinle, haksız değilsin," dedi Sam. "Ama gerçekten gidemezsiniz. Fırtına çıkmasa bile adadan ayrılmanın hiçbir yolu yok. Sabah size bir kayık çağırabiliriz."

"Tekneler nerede?" Claudia sordu.

"Gittiler," dedi Sam.

"Nereye gittiler?"

"Fırtınada demir atmışlar." Adanın işleyişiyle şu ya da bu şekilde hiç ilgilenmemiş olan Elisabeth'in cevabı hepsinde şüphe uyandırdı.

"Üç tekne aynı anda demir atmaz," dedi Sam.

"O zaman biri onları çözmüş olmalı, Samuel. Ve bu her kimse, ona teşekkür etmelisin. Çünkü Alice artık gidemez."

"Biz de Emily'nin gitmesinden bahsediyorduk aslında," dedi Alice.

"İyi," dedi Claudia, artık öyle ya da böyle umursamıyordu; Elisabeth'in son birkaç dakikadaki olaylardan önce yaptığı her şey, karısının kalbinin kırılmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Helikopter o zaman."

"Claudia."

"Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme, Em," dedi Claudia, sesi özenle ve azımsanmayacak bir öfkeyle titriyordu. Güzeldi. Emily'nin her zaman yanında olacak birine ihtiyacı vardı.

"Helikopter Sıla ve çocuklarla birlikte ayrıldı ve-" Sam kaos sırasında tam bir heykel gibi davranan Greta'ya baktı. Tony helikopteri New York'a geri götürmüştü.

Dışarıda kopan gök gürültüsü herkesi ürkütmüştü. Son derece sakın görünen Emily hariç (meditasyonun insana yaptığı şey bu muydu?). "Önemli değil," dedi Claudia'ya yumuşak bir sesle. "Aşkım, zaten bununla uçamazdık."

"Tamam ama yine de bu odadan çıkabiliriz, değil mi? Ayaklarımız hâlâ çalışıyor mu?" Emily karısına küçük bir gülümseme verdi. "Evet."

Claudia kâğıtlarla dolu masadan bir mum kaptı -bir oyun daha darmadağın olmuştu- ve elini uzattı. "O zaman bunu yapalım."

"Sanırım yine kötü adam ben oldum," dedi Elisabeth, eldeki duruma gerçekten akli başında olmayan bir tepki olarak. Cininden limon dilimini koparıp bir ısırık aldı ve Alice çılgınca bir an için bardağı annesinin elinden alıp yüzüne fırlatmayı düşündü.

"İyi geceler, Elisabeth," dedi Claudia, kelimeler daha çok *cehenneme gitmeye* benziyordu ve odadan çıktılar, Claudia kapıyı arkalarından çarparken hissedilir bir keyif alıyordu, ev öfkesinin ağırlığı altında inliyordu. Alice hiç düşünmeden onları takip etti, Claudia ve o kendilerini kapatmadan önce Emily'ye ulaşmak istiyordu. Özür dilemek istiyordu. Ona sevildiğini söylemek istiyordu. Önemli olduğunu.

Onun kardeşi olmak istiyordu.

Tam kapıyı açmıştı ki keskin bir çatırtı duydu. Bir an için bunun ev olduğunu düşündü. Eski kirişler başka bir sırrı saklayamıyordu. Ama odanın etrafındaki mumların aydınlattığı tabloya dönüp baktığında, bunun evin kırılmasından daha kötü olduğu açıktı.

Greta kırılmıştı.

Elisabeth bir elini yanağına götürmüştü, gözleri ilk kez yapmacık olmayan bir şokla kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı.

"Greta, neler oluyor?" Alice onlara doğru bir adım atarken Sam masanın etrafından dolanarak konuştu. "Hepimiz kızgınız ama-"

"Seni çıkarıcı *canavar*."

Sam ve Alice donakaldı. Bu her neyse, büyük bir şeydi.

"Beni sen gönderdin," dedi Greta, tüm dikkatini birdenbire en büyük kızının bakışlarıyla buluşamayan Elisabeth'e vererek. "Bana ailemi utandırdığımı söyledin. Arkadaşlarımı, ailemi, geleceğimi elimden aldın. Skandalı korumak için, dedin. *Storm'u* korumak için. Ve tüm bu zaman boyunca Emily *buradaydı*. Bu evde."

Olamaz.

"Greta," dedi Elisabeth küçük bir kahkaha atarak, sanki sonunda neye yol açtığını anlamaya başlamış gibi manik sınırlarda dolaşıyordu. "Kimsenin öğrenmemesini sağlamak zorundaydık - bu senin hayatınla ilgili tüm planlarını mahvedebilirdi."

"O bir kürtajdı anne. Pek çok insan bu seçimi yapıyor. Kadınlar her gün bu seçimi yapıyor ve görünürde bir yıkım olmadan hayatlarını yaşıyorlar."

"Bizim çevremizde değil!" dedi Elisabeth. "Bizim çevremizde bir doktor çağırırsın. Sessizce halledersin. Sen Union Square'de *halka açık* bir *kliniğe* girdin ve bize söylemeden bunu yaptın! Baban *çok kızdı*. Ya biri *görseydi*?"

"*Babam* mı?" Greta karşılık verdi. "Evet."

"Sen görmedin mi? Kendi kararımı verip kendi kontrolümde olmanın tadını sevdiğime karar vermiş olabileceğim korkusu seni tüketmedi mi? Senin gölgenin dışında yaşamaman? Kendi yarattığım bir geleceğe sahip olmaktan?"

Elisabeth'in bakışları daraldı. "Bu *senin* geleceğin değildi, Greta. Senin geleceğin değildi. Sen *Storms*'sun. Senin geleceğin bu ailedeydi. Başka bir hatayı göze alamazdık."

"Ben bir hata yapmadım!"

"Kendini birinden hamile bıraktın..." Elini salladı. "Bilmiyorum bile."

Sam ve Alice bir kez daha bakiştılar. Kimsenin Elisabeth Storm'un kullanacağını hayal bile edemeyeceği bir terimdi bu.

"Evet, anne. Görünüşe göre sen de öyle yapmışsın," diye karşılık verdi Greta. "Ve kimse seni bir yıllığına yabancı bir ülkede kendi seçiminle tek başına oturmaya göndermedi, ta ki sen eve dönmek için yalvarana ve bir daha asla *hata* yapmayacağına yemin edene kadar."

Alice'in aklı bir anda karıştı. Greta on dokuz yaşındayken bir yıl ara vermiş ve İsviçre'ye gitmişti. Hikâyeye göre Cenevre'de çalışmış ve hafta sonları Avrupa'da aylak aylak dolaşmış, eve gelemeyecek kadar meşgul olmuştu. Diğerleri okuldaydı - Sam lise son sınıftaydı ve milyoner mezuniyet balosu krallarının olabileceği kadar bencildi, Alice ortaokuldaydı ve on iki yaşındaki çocukların olabileceği kadar bencildi ve Emily... yedi yaşındaydı ve Elisabeth'e bağlıydı. Küçük bir ördek yavrusu.

Greta ciddi ve şık bir şekilde geri dönmüştü: bir ray kadar inceydi, mükemmel Fransızca konuşuyordu, Brown'da varoluşçu felsefe diploması almaya ve Elisabeth'in gölgesi olarak bir ömür geçirmeye hazırdı. Alice için neredeyse tanınmaz hale gelmişti, eğer biraz düşünseydi (on iki yaşındaydı, düşünmemişti) bunu ablasını bir yıldır görmemiş olmasına bağlardı.

"Beni bundan sonra bir daha asla mutlu olma şansım olmayacağına ikna ettin. Asla aşık olamayacağıma. Bana söyleneni yapmazsam asla bir ailem olmayacağına. Senin küçük ordunda iyi bir asker olmadığım sürece." Greta başını salladı. "Hepsi beni burada tutmak içindi. Seninle birlikte. Senin ödölün gibi."

Alice'in kalbi de kız kardeşininkiyle birlikte sızladı ve sanki onu durdurabilecekmiş gibi bir elini göğsüne götürdü. Odanın diğer ucunda, Sam'in yüzünde şok ifadesi vardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı. Korkunç fikrin farkına varan Alice başını bir kez salladı. Sertçe. *Şimdi olmazdı.*

Kardeşi onu dinleyip çenesini kapalı tutarak gerçekten büyüme gösteriyordu.

Aynı şey Elisabeth için söylenemezdi, o da sonunda başının belada olduğunu fark etmiş gibiydi. Greta kaybolduğunda Roma düşmüştü. ırpındı. "Baban-"

"Dur," dedi Greta. "Tarihi yeniden yazmamızı istemiyor musun? Siz de yapamazsınız. Beni gönderen sen olmayabilirsin ama beni burada tutan kesinlikle sendin."

Elisabeth cevap vermeden önce Greta ekledi, "Emily'ye bir özür borçlusun. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer seni asla affetmezse, onu sulamam."

"lene kadar bu konuda tek kelime etmedi," dedi Elisabeth. "Beni bununla cezalandırmak için sakladı, tıpkı ona her koştuğunda beni bununla cezalandırdığı gibi. Doğduğu andan itibaren onun gözdesiydi." Elisabeth onları incitmenin bir yolunu arıyordu. Onları kendi pisliğinin içine çekmek için. "Ve onun bile değildi."

Bu son derece boktan ve son derece yanlış bir şeydi. "Onu severek seni tam olarak nasıl cezalandırdı anne?" Alice karşılık vermekten kendini alamadı.

"Baban *sevmeyi* Alice," dedi Elisabeth. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Bu sözlerin canını acıtması gerekirdi, ama acıtmadı, bir gün önce sahip olacakları gten yoksundular. Bir saat önce.

"Sen de biliyordun, anne." Greta başını eğdi ve ellerine baktı, parmakları birbirine sıkıca düğümlenmişti, sanki onları bıraksa uçup gidecekti. "Onca yıl senin haklı olduğunu düşünerek gerçeği sakladım. Kimsenin bilemeyeceğini düşündüm. Seimimin, doğru seçimin beni mahvedeceğinden o kadar emindim ki. Kimseye söyleyemeyecek kadar utanıyordum, tek bir kişiye bile..."

Greta cümlenin sonunu getiremeyerek sustu.

...beni koşulsuz seven.

Alice'in boğazı düğümlendi, en az küçükleri kadar paramparça olmuş ablasına bakarken gözyaşları yeniden fişkırdı, odada pencerelere vuran yağmurdan başka ses yoktu, yavaş, yıkıcı bir kasırğa, bulduğu odunları ve sırları uzaklara değil, tam buraya bırakıyordu. İçeride.

"Bu senin iyiliğin içindi," dedi Elisabeth.

"Yüce Tanrım. Hayır. Değildi," dedi Sam sonunda, sessiz kalamadı, kız kardeşlerine baktığında kendi sesi de üzüntü, dehşet ve korkuya benzer bir şeyle doluydu. "Greta..."

Greta gözlerini annelerinden ayırmadı. "Senden nefret ediyorum."

Kelimeler kırılıp dökülerek Elisabeth'in ayaklarının dibine düştü ve yaşlı kadın kadehini sahte bir kadeh kaldırdı. "Kulübe katıl."

Greta odadan çıktı, omurgası çelik gibi dik, başı her nasılsa her şeye rağmen dikti. Kapıyı arkasından sertçe kapattı. Çözüldü.

Alice Sam'e baktı. *Ve sonra iki kişi oldular.*

Bir yol ayırımındaydılar.

Seçim hiç bu kadar net olmamıştı ve Elisabeth, "Gidin o zaman," demeden önce yapılmıştı. Ama onları serbest bırakmış gibi davranmasına izin verdiler. Etrafındaki şeyleri kırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kırılmış bir kadına bir lütf anı.

Sam kapıyı açtı ve önce Alice'in geçmesine izin verdi; ikisi de az önce olanlardan dolayı sersemlemiş bir halde sessizdi. Koridora adımını attı, bundan sonra olacaklar onu tüketmişti. Bundan dehşete düşmüştü.

Ve orada, koridorda, duvara yaslanmış, ayaklarının dibinde parlak bir elektrik feneri olan Jack duruyordu.

Her şeyi duymuş, fırtınanın içinde sert, sabit bir liman. Sam saatine baktı. "Saatin kaç olduğu umurumda değil."

"Benim de öyle." Jack gözlerini Alice'ten ayırmadı. Her şeyi görmüştü. Her şeyi duymuş, her zaman sessiz bir yargıç olmuştu. Ama artık tarafsız bir yargıç değildi, çenesinin sert duruşu, duvardan inip Alice'in yüzüne bakışı göz önüne alındığında. Gözlerindeki soruyu sormasına gerek yoktu.

Cevap açıktı. Hiçbiri iyi değildi.

Kollarını açtı ve Alice isteyerek onun kucağına adım attı, dışarıda fırtına şiddetleniyordu.

Astrafobi. Adam onu sıkıca kavrayıp şakağına bir öpücük kondururken, adını fısıldarken ve onu güvende tutarken bu sözcük kulağına fısıldadı. *Fırtına korkusu.*

Belki de her şeye rağmen anlamıştır.

AİLE

(Gerçeğin sonunda ortaya çıkmasının inanılmaz derecede özgürleştirici bir yanı vardı.

En azından, Emily'nin müdavimlerinden biri dükkânın üstündeki stüdyoya gelmiş ve ona bu hikâyeyi anlatmış olsaydı.

Bu artık senin yükün değil, derdi, biraz adaçayı yakmadan ve bir Reiki seansı sunmadan önce (esansiyel yağlar ücretsiz olarak dağıtılır). Kumda bıraktığınız ayak izleri hiçbir şeyi değiştirmez.

Bunu bir müşterisine söyleyebilir ve buna inanabilirdi.

Hiçbir danışanının ona dönüp şöyle dememiş olması bir mucizeydi, *Gerçekten mi Emily? Kumdaki ayak izlerini siktir et.*

Alice bir galon dondurma kovanını karanlık mutfaktaki yara bere içindeki kasap bloğu masanın üzerine itip Claudia ile karşısındaki sandalyeye otururken Emily, "Mum çalışmıyor," dedi.

Kız kardeşi iki kaşık uzattı, bakışları titreyen mumun etiketindeki kelimeye takıldı. *Barış*. "İnanması zor," dedi kuru bir sesle, kendi kaşığını dondurmaya daldırarak.

"Annem kase kullanmadığımız için çok kızardı."

"Evet, buna bir direniş eylemi diyebiliriz," diye cevap verdi Alice.

Claudia, "Annen bununla başa çıkabilir," diye ekledi, öfkesi hâlâ hissediliyordu. "Tanrım, bu aile."

"Amin." Alice kaşığıyla onu selamladı.

"Beni gerçekten seviyor olmalısın," dedi Emily karısına. "Onlara katlandığına göre."

Claudia ona doğru eğildi, koyu renk bukleleri öne doğru düşerken eli Emily'nin yüzüne geldi ve dikkatini çekti. "Evet, seni gerçekten seviyorum. Sonsuza kadar."

Emily'nin kalbi bu sözlerle, bu sözlerdeki gerçeğe çarptı. Şüphesiz. İyileştirici. Gülümsedi ve kendini Claudia'nın öpücüğüne doğru kaldırdı. "Ben de seni seviyorum, sonsuza dek."

Ve seviyordu da. Claudia'yı neredeyse Smith'teki bir felsefe dersinde tanıştıkları andan itibaren sevmiştir (evet, klişenin farkındaydılar). Kendilerine bir grup projesi verilmişti ve bu proje, Claudia'nın rugby takımının kaptanı olmasının da etkisiyle (evet, klişenin farkındaydı) Emily'de şiddetli bir aşka dönüşmüştü.

Claudia, Storms'un tam tersiydi, sessiz ve istikrarlıydı. Düşünceli ve ölçülüydü. Ve sonsuz bir nezaket. Emily gözünü ona dikmişti ve bir ay içinde birbirlerinden ayrılamaz olmuşlardı. Mezun olduklarından beri iki gecedен fazla ayrı kalmamışlardı.

Elisabeth ve Franklin Storm'la birlikte büyümek, insanın gerçek bir ortaklığın varlığını derinden sorgulamasına neden oluyordu ama Claudia tüm bunları değiştirmişti. Ve Emily her gün onun için evrene şükreliyordu.

"Kendine bir oda bul," diye karşılık verdi Alice. "Şu anda senin ilişki hedeflerinle yüzleşemem."

Hepsi güldü ve Emily dondurmaya uzandı.

Sessizlik çöktü, arkadaşça. Tıpkı çocukken olduğu gibi, *Alice ve Emily*. Sonunda Alice, "Tanrım, Em." dedi.

Başka bir şey söylemek kadar iyi bir şeydi bu. "Değil mi?" Emily dondurmadan bir ısırik aldı, tanıdık tat dilinde patlarken anılar içinden akıp gitti. Vişneli vanilyalı, Franklin'in en sevdiği. Dondurmanın dilinde erimesine izin verdikten sonra, "Onun dondurmasının hâlâ evde olduğunu düşünmek çok tuhaf," dedi.

Alice başını salladı. "Seni severdi." Bir duraksama, sonra ısrarla, "Bunu biliyorsun, değil mi? Seni sevdiğini?"

Emily gülümsedi. "Biliyorum. Merak etme."

"Güzel," dedi Alice ve bunda ciddiye. "Sanırım hepimizden daha çok seviyordu."

Bu doğru değildi elbette. Emily'nin çocuğu yoktu -bu bir belki idi, ileride, sahip olduğu aileyi işlemeyi bitirdiğinde tartışılacaklar listesindeydi- ama aşkı anlıyordu. Belki de

ailedeki diğer herkes. "Ebeveynler bazı çocukları diğerlerinden daha fazla sevmez."

Alice dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Bizimkiler bile mi?"

"Bizimkiler bile," diye yanıtladı Alice ve muma döndü. *Barış*. "Yine de... belki bizimkiler bazılarımızı diğerlerinden daha çok *seviyordu*."

"Bu kesinlikle doğru." Uzakta sis çanı **ç a l d ı** ve gök gürültüsü, gürültülü ve inanılmaz derecede yakın, onları irkiltti.

Claudia sandalyesinden fırladı ve mutfak kapısına giderek zifiri karanlık geceye baktı. "Bu çok büyük bir fırtına."

Alice başını salladı. "Franklin'in söylemek istediği son bir şey vardı."

Şimşek çaktı ve mutfak bir anlığına aydınlandı, sonra tekrar karanlığa gömüldü, Alice'in feneri tezgâhın üzerindeydi, mum masanın üzerinde titriyordu.

"Biliyordum," dedi Emily muma. "Onun babam olmadığını biliyordum."

Masanın karşısında Alice dondu kaldı, kaşığı yarısına kadar ağzına götürmüştü. Kaşığı kabın içine geri koydu. "Yani, daha önce mi?"

"Belki de her zaman." Emily kendini her zaman aile takımyıldızının dışında hissetmiş, bunun birçok nedeni olduğunu söylemişti - en genç ve uzun yıllar boyunca Greta'nın ebeveynlerini mutlu etme içgüdüsüne, Sam'in zengin çocuk havasına ya da Alice'in her şeye karşı ilgisizliğine asla sahip olmamıştı.

Emily farklıydı. Başka hiç kimse bu konuda iki kez düşünmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden bunu görmezden geldi ve meditasyon yapan ve anakarada babalarının ödediği bütünsel bir şifa dükkanı işleten tuhaf rolünü oynadı, çünkü Emily çok tatlıydı ama asla çok ciddiye alınmamalıydı.

Gerçeği sadece Franklin biliyordu: Emily, babasının dükkâna yaptığı yatırımın tamamını (faiziyle birlikte) babasının sermayeyi koymasından sadece iki yıl sonra geri ödemişti. Onunla Union Square'deki sevdiği taco restoranında öğle yemeği için buluştuğu ve ona bir çek sunduğu zamanı kimsenin bilmesine gerek yoktu. Adam ona parlak bir gülümseme fırlatmış ve gurur duyduğunu söylemişti. Onu hiç öğle yemeğinin parasını ödediği andaki kadar mutlu görmemişti.

Ve kimsenin, ölmeden dokuz ay önce ona karşılık verdiğini, onu yemeğe götürdüğünü ve farklı gerçekler sunduğunu bilmesine gerek yoktu. İkisine de ait olan farklı sırlar. Emily'nin Franklin'le birlikte sakladığı, zaman ilerledikçe kalbinde ağırlaşan sırlar, onları yalnız tutmaktan sorumlu olacağı bir zamanın geleceğini biliyordu. Ya da onları açığa çıkarmaktan.

"Biliyordum," dedi Alice'e bakarak, yaşça kendisine en yakın olan kardeşine ve çocukken ilk sahiplendiği kardeşine, ne zaman bir öğretmen ya da bir arkadaşı ailesi hakkında soru sorsa *Alice*'ten bahsederdi. İşte bu yüzden. İkisi, burada, bu masada. Birbirlerinin yanında.

"Yine de hepsi saçmalık," dedi Alice, yeniden çocukmuşlar gibi öne atılmadan önce. "Ama Mike Haskins hakkında konuşabilir miyiz? Ve *annem*?"

Emily güldü. "Tuhaf, değil mi?"

"Bu çok mu erken?"

"Hayır!" Emily serbest bırakılmaktan hoşlandığını söyledi. "*Uzun zamandır* bu konuyu biriyle konuşmak istiyordum ve Claudia harika biri ama-"

Claudia, "Bu ifşaatı biraz daha ciddi ve biraz daha az müstehcen bir dedikodu olarak algıladığım için özür dilerim," diye araya girdi.

"Evet, çok ciddi," dedi Alice. "Ve *ayrıca...* aman *Tanrım*."

"*Değil mi?*" Bu an çok iyi hissettiriyordu. Bu dürüstlük. Bunu yüksek sesle yaşamak.

Alice avuçlarını masaya koydu. "Mike ve Twyla'yı görüyorsun! Bu bir şey mi? Yeni bir aile arayışında mısın? Seni suçlayamam."

Bir kahkaha daha. "Hayır."

"Denemediğim için değil," diye takıldı Claudia, biraz daha dondurma almak için geri dönerken.

"Ben de gelebilir miyim?" Alice sordu.

Bir kahkaha daha, Emily'nin kendini biraz daha hafif hissetmesini sağladı.

"Mike bilmiyordu." "Aman Tanrım." Alice'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sanırım bu mantıklı,

Yine de. Bilseydi ortadan kaybolacak birine benzemiyor."

Ama ortadan kaybolmuştu. Ve şimdi nedenini biliyorlardı. Çünkü Franklin ve Elisabeth, Emily'nin doğum koşullarını herkesten saklamışlardı. "Babam ona kısa bir süre önce söylemiş."

Alice başını salladı. "Birkaç hafta önce."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir şeyler biliyorum," diye karşılık verdi Alice itiraf etmeden önce, "Bana bir telefon görüşmesinden bahsetti. Babamdan yıllardır haber almadığını söyledi."

Emily başını salladı. "Yine de çok iyi davranıyor. Babamla konuştuğundan hemen sonra beni aradı. Beni Hamptons'daki evlerine davet etti. Çok güzeldi. Bilmediğini söyledi, yoksa yapardı-"

"Muhtemelen en iyisi bu. Tatilleri garip bir hale getirebilirdi." Emily kıkırdadı. "Ben de öyle dedim."

"Hakkını vermeliyim, Em. Bir değil, iki milyarder babaya sahip olmak ve hala biraz olsun gerçekçi olmak için yer bulmak... bir başarı."

"Dünyaya indiğimi söyleyebilir miyiz?" Mumun olduğu yöne doğru el salladı. "Barış mumu yakıyorum."

"Evet, ama işe yaramıyor, o yüzden..."

Emily kendini gülmeye bıraktı ve bundan hoşlanmasına, dışarıdaki gök gürültüsü gibi içinden geçmesine izin verdi. "Ama o benim babam değil. Mike."

"Hayır." Alice ona dondurma kovanını uzattı. "Sana sahip olamaz," dedi. "Babam olsun ya da olmasın, sen bir Fırtına'sın. Sen onundun. Sen bizimsin."

Bizim.

Bu kelimeyi seviyordu, özellikle de Alice'ten duymayı. Saklamak için bir kenara koydu. "Geri dönmene sevindim," dedi sonunda, Alice'e bakarak. "Seni özledim."

Alice onun eline uzandı, kütüphanede olduğu gibi sıkıca tuttu. "Ben de seni özledim. Çok... mesafeli davrandığım için özür dilerim. Seninle içeride, diğer herkesle dışarıda nasıl olacağımı bilemedim."

"Ben de bilmiyordum." Emily başını salladı. "Daha iyisini yapabilirdim." Kız kardeşinin gözlerinde bir şey parladı ve onları yaşlarla parlattı. "Tanrım, Em," dedi Alice. "Sen gerçekten aramızdaki en iyisin."

Gözyaşı dökme sırası Emily'deydi ve küçük bir kahkaha atarak gözyaşlarını sildi. "Evet, öyle sayılırım."

"Ne büyük bir sır saklamışlar," dedi Alice başını sallayarak. "Yani, ailenin onlarla dolu olduğunu biliyordum -kimse gizliliği Franklin ve Elisabeth Storm kadar sevmezdi- ama yine de."

"Bana gerçeği hiç söylemediklerine inanamıyorum. Ta ki..."

Alice başını salladı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama bunun için terapiye ihtiyacın olacak. Muhtemelen bir süre. Tabii düşündüğünden daha dengeli değilsen."

Kadından şaşkın bir kahkaha daha yükseldi. "Değilim."

Emily bundan sonra ne söyleyeceğini düşünürken bir başka hınzır gök gürültüsü düşünceyi noktaladı. Zamanının gelip gelmediğini.

"Herkes nereye gitti?" Emily sordu.

"Sam Greta'nın peşinden gitti," diye yanıtladı Alice yüzünü buruşturarak ve Emily başını salladı. Bu iyi bir şeydi. Her zaman Sam ve Greta olmuştu ve eğer Alice'in anlattıkları Greta ve Elisabeth arasında yaşananların bir parçası bile olsa, ona ihtiyacı olacaktı.

"Peki ya Jack?"

"Babamın ofisinde. Ben bazı işleri bitirirken-" Alice, Emily'den Claudia'ya baktığında ikisinin de kendisine gülümsediğini görünce sözünü kesti. "Ne?"

"Sadece sen küçük kız kardeşinle takılırken onun bazı işlerini bitirmesi ya da başka bir şey yapması oldukça..." Emily karısına sataştı. "Ne diyorsun, Claud?"

"Ev içi?" Claudia dondurmaya uzanarak teklif etti. "Seksi yerli gibi. Az önce koridorda onu bekleyen adamı gördün mü? Ateşli."

Emily gülümsedi ve Claudia'ya doğru eğildi. "Yani, aileme siktir olup gitmelerini söyledin, bu da oldukça seksiydi."

Claudia kızardı ve omuz silkti. "Bunu hak ettiniz."

"Kesinlikle hak ettik," dedi Alice, kaşığını masaya bırakıp buzdolabının yanına geçerek. "Sen tam bir durgun sularda yüzen kızsın, değil mi Claudia? Herkes neden daha fazla konuşmadığını, köşede neden bu kadar sessiz olduğunu soruyor." Kapıyı açtı ve içeride bir süre el yordamıyla dolaştı, şişeler karanlıkta birbirine çarpıyordu. İstedikini buldu ve kapıyı kapattı. "Sadece içeri atlayıp ona dokun ve öl saçmalığını yapmak için bekliyorsun."

Claudia cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Alice haklıydı. Emily onu düşündü. "Dokun ve öl saçmalığından bahsetmişken..."

Alice masaya iki kutu maden suyu koyarken kendi allığı da yanaklarına doğru yükseldi. "Bilmiyorum. Kendime sürekli onun babamın uşağı ve bu aptal oyunun yargıcı ve jürisi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum... Yarın bitiyor ve artık evren tarafından bu adaya hapsedildiğime göre, tebrikler Em. İlk milyarder babanın mirası geliyor gibi görünüyor." Kadeh kaldırmak için kendi kutusunu kaldırdı.

Emily günleri hesapladı. Kız kardeşi haklıydı.

"Her şey bitti."

"Adadan uçup gitmediğimizi varsayarsak, evet."

Bir başka şiddetli gök gürültüsü herkesi ürküttü, en çok da Claudia'yı. "Bunlara nasıl katlanıyorsunuz anlamıyorum," dedi. "Batı Yakası'nda böyle bir şey yok."

"Bu normal değil," dedi Emily, Claudia'nın eline uzanarak. "Bu kadar uzun süre dayanmamaları gerekiyor."

Alice kutusundan derin bir yudum aldıktan sonra, "Belki de babam gitmeye hazır değildir," dedi.

Kelimeler hafifti. Komik olmak için söylenmişti. Ama Emily onlarla birlikte gelen anılara engel olamadı. Claudia onunla göz göze geldi ve anladı. Başını salladı ve Emily derin bir nefes aldı. "Gitmeye hazır değildi," dedi. "Bana öyle söyledi."

Alice'in bakışları keskinleşti. "Sana öyle söyledi de ne demek?"

"Mektubum, Jack'in teslim ettiği mektup?" Bunu söylerken Alice'in mektup almadığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Diğerlerinin sahip olduğu garip kapanışa o sahip değildi. Ya da en azından Emily'nin sahip olduğu kapanışı.

Emily'nin mektubunda iki kelime vardı. *Teşekkür ederim.*

"Bu bir görev değildi, çünkü ben görevimi çoktan tamamlamıştım."

Oda hareketsizdi, dışarıda her an yağan yağmurun ve tepedeki fırtınanın neredeyse hiç durmayan gürültüsünün altında kalmıştı. Alice onu dikkatle izledi. "Devam et."

"Onun sırlarını sakladım."

Alice başını salladı. "Mike Haskins'i kastetmiyorsun herhalde."

"Hayır," diye yanıtladı Emily, her zaman destekleyici olan ve onu cesaretlendiren Claudia'ya bakarak.

"Söyle ona," dedi
Claudia. "Neyi
anlatayım?"

Başka bir anı canlandı, babası New York'taki ofisinde, solgun. Terli. "Dokuz ay önce, o ve annemin dışarıda olduğunu düşünerek -şimdi hatırlayamıyorum bile- bir nedenle kendimi şehirdeki daireye bıraktım. Bir bağış kampanyasına ya da her neyse ona bilet almışlardı ve benim de bir şey almam gerekiyordu." Durakladı, hatırlıyordu. Ofisinden gelen boğuk sesleri duyuyordu. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan annemin orada olmamasıydı, ama o oradaydı. Kendini iyi hissetmediği için evde kalmıştı. Onu bulduğumda ofisinde yerde yatıyordu çünkü dengesini sağlamakta zorlanıyordu."

Alice'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "O-"

"Bana iyi olduğunu söyledi, ama başka şeyler ters görünüyordu. Belirgin bir şey yoktu.

-Sadece bakarsan fark edebileceğin şeyler. Ve öyleydim." "Emily,
ne-"

"Ayakları o kadar hızlı değildi. İlk başta bunun yaşından kaynaklandığını düşündüm..." "Yetmiş artık o kadar da yaşlı değil. Babam gibi biri için değil."

Emily başını salladı. "Çok geçmeden bana söyledi. Hastaydı." Derin bir nefes aldı. "Çok."

"Biliyordu." Alice'in bilgiyi almasını izlerken Emily'nin göğsü gerildi. "Bu yüzden herkese mektup yazıyordu." Alice durakladı, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Şey. Herkese değil."

"Alice," dedi usulca, keşke bunu daha iyi hale getirebilseydi. Keşke onu bu şekilde cezalandırmasaydı. Ve aynı zamanda anlayışlı olmayı. Alice gittikten sonra yıllarca ona kızgın kalmıştı.

Alice sesindeki acıma duygusunu elinin tersiyle itti. "Yani, ne... bilerek mi yaptın?" "Bilmiyorum." Emily başını salladı. "Bunu herkesten sakladı. İnsanların onun başarısız olduğunu görmesini istemedi. Yani, evet. Belki de? Ama bilmiyorum." Gözyaşları şimdi, haberi duyduğundan beri olduğundan daha hızlı akıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hiç sanmıyorum. "Açıkçası, sanmıyorum. -" Sözüünü yarıda kesti ve Claudia onun elini tutarak sıktı. Emily masanın üzerinde serbest duran Alice'in ellerine baktı. Onları tutan kimse yoktu.

Uzandı ve sorunu düzeltti. "Seninle daha fazla zaman geçirmeden bunu yapacağını sanmıyorum Alice." İkisi de ağlıyordu. "Tanrım, çok özür dilerim. Yapmalıydım..."

Sesi kesildi ve Alice ona doğru uzandı. "Hayır. Ne yapabilirdin ki? Bunu tahmin edebilir miydin?" Alice onu biraz salladı. "Emily. Franklin Storm'un tarihinde onun ne yapacağını tahmin edebilen biri var mı? Tek bildiğimiz bizi kontrol etmeye çalışacaktı."

Bu doğrudu. "Bence o da bizi seviyordu."

"O yaptı." Claudia o zaman konuştu, sesindeki kesinlik her iki kız kardeşi de rahatlattı. "İkinizi de çok seviyordu. Tanrım, Em, bir düşünsene. Biyolojik babanızı öğrendiğimizde çok şaşırmıştık... çünkü Franklin sizi çok seviyordu. Çünkü sizi sevmeyi seçmişti. Bunun için çalıştı. Kontrol etti."

Bir şimşek daha çaktı ve hemen ardından bir gök gürültüsü sesi duyuldu.

"Belki de bir kazaydı," dedi Alice. "Ya da belki de Franklin Storm, öncü dahi, çıkış yolunu seçti, böylece kontrolü bir kez bile bırakmak zorunda kalmadı." Küçük, esprisiz bir kahkaha attı. "Asla bilemeyeceğiz. Asla çözemeyeceğimiz bir başka sır."

Alice devam ederken sis çanı uzakta çınlayarak göndermeyi noktaladı, "Biliyorsun, herkes bunun adil görünmediği konusunda çok endişeliydi. Sanki gökyüzü hepimiz için düşmüyor gibiydi. Sadece Sam için, evliliğinin gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kaldığı için. Sadece Greta için, Tony ve annem arasında seçim yapmak zorunda kalmak."

Emily bunun üzerine nefesini içine çekti. "Bu çok acımasızdı."

"Babanın ölümünü izlemekten ve bunu kimseye söyleyememekten daha mı acımasız? Dokuz ay önce senin için gökyüzü düştü."

"O olay olduğunda burada olmamaktan daha mı acımasızdı?" Emily cevap verdi. "Gökyüzü en uzun süre senin için düştü."

"Şey. Bu kazanmakla ilgilenmediğim bir Fırtına Olimpiyatları." Alice sessizleşti, düşüncelerinde kayboldu. "Dokuz ayı vardı," dedi, sesinde bir titreme vardı. "Ve uzlaşmaya çalışmadı. Bana bir mektup bile yazmadı."

"Alice, o... o nasıl yapacağını bilmiyordu. Senin gibi bir şey için hiç çalışmak zorunda kalmamıştı."

Alice başını salladı. "Bu yüzden beni 4 Temmuz'a davet etti. Sen de bu yüzden davet ettin."

"Çok özür dilerim," dedi Emily. O gece o kadar çok özür dilemişti ki. Defterler yeniden dengelenmeden önce daha kaç özür dilemek gerekecekti? "Hasta olduğunu sana söylemeliydim."

"Hayır." Claudia araya girdi. Bir gözlemci. "Yani, evet, Alice babanın hasta olduğunu bilmeliydi. Ama Em, bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

"Kesinlikle." Alice başını salladı. "Bu senin hatan değil. Bana söylemeliydi. Hepimize söylemeliydi. Seni o suyu tek başına taşımak zorunda bırakmamalıydı." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildi. "Her şeyi yapabilirdi. Ama bunu yapamadı. Bize karşı dürüst olamadı. Sonunda bile. Ve ben anlamıyorum."

Emily başını salladı. "Aylardır anlamıyorum. Sanırım bu da işin bir parçası."

"Bazı şeyler sır olarak kalır," dedi Alice basitçe.

"En kötüsü de bu, değil mi?" Emily sordu.

Küçük bir kahkaha attılar ve Alice başını arkaya yatırıp tavana, yukarıdaki karanlıkta bir yere baktı. "Kahretsin," diye fısıldadı. "O öldü."

Sessizlik. Ve sonra Emily onu doldurdu. "Bu artık onun sırrı değil. Ne benim, ne de senin." Başını, kardeşlerinin olduğunu hayal ettiği evin üst katlarına çıkan merdivenlere doğru eğdi. "Bir gün onlar da öğrenecek."

"Er ya da geç," dedi Alice.

"Muhtemelen."

"Belki bu gece değil ama."

Kesinlikle olmaz. "Greta'nın bu gece buna ihtiyacı yok." Bir duraklama. "Annemi gerçekten tokatladı mı?"

"Gerçekten yaptı." Alice gördüklerine inanamıyormuş gibi fısıldadı.

"Tanrım. Greta." Emily dondurmaya uzandı, artık neredeyse çorba olmuştu. "Biliyor muydun?"

"Hayır." Alice başını salladı, yüzüne hüznün çökmüştü. "Bize asla söylemezdi. Keşke söyleseydi."

Claudia, "Keşke Tony'yle kaçıp gitmiş olsaydı," diye araya girdi.

"Evet! Ben de!" Alice avuçlarını masaya vurarak cevap verdi.

Sanki işaret verilmiş gibi, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, kesin ve düzgün. Herkes doğruldu.

Elisabeth elinde fener, zar zor asılı duran küçük adakla göründü. Bakışları hepsinin üzerinde gezindi ve Emily önündeki kirli kaşığı saklama isteğine direndi. Annesine kızgındı, değil mi?

Ama değildi.

Herkes için kırılabilirlik olan şey Elisabeth Storm için soğuk bir öfkeydi ve Emily bunu öğrenmek için bir ömür harcamıştı. "Merhaba anne."

Elisabeth önce Claudia'ya, sonra Alice'e baktı. "Sakıncası yoksa Emily'yle konuşmak istiyorum."

Kımıldamadılar ve Emily ikisini de bu yüzden biraz daha fazla sevdi, özellikle de onları başıyla onayladığında ve Claudia masanın öbür ucuna uzanıp onun elini sıkarken Alice eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurduğunda. "Seni seviyorum."

Bu aileden biri bu sözleri söylemeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu?

Belki bir şeyler değişebilirdi.

Muhtemelen hayır, ama iş, Emily'nin işi, her zaman umudu korumak olacaktı.

Elisabeth Emily'nin karşısındaki koltuğa kaydı, bakışları oradaki muma takıldı. Emily her düşüncüyü, olumlu ya da olumsuz her tepkiyi dünyadan saklamanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

En iyi meditasyon pratiği için derinlere inen Emily, yağmuru dinleyerek hareketsizlik içinde oturdu ve annesinin başlamasını bekledi.

Paçayı kurtaramayacağını anlayan Elisabeth, "Sanırım soruların var," dedi.

Sadece bir milyon tane. "Babam bana çoğunu anlattı."

Elisabeth'in yüzü gevşedi. "Buna hakkı yoktu-"

Hayır. Bunu yapmıyorlardı. Emily ellerini kaldırdı. "Bana öz babamın kim olduğunu söylemeye her türlü hakkı vardı anne. Ama bana nedenini söylemeye hakkı yoktu. Ya da nasıl. Bunlar... bunlar senin sırların."

"Bunları tartışmak istemiyorum."

Emily başını salladı. "Ve ben de sormayacağım." Onları duymaya hazır değildi. Bu hafta değil, iyi ya da kötü tanıdığı tek baba olan adamı kaybetmenin acısını yaşarken değil.

"Seni öğrendiği andan itibaren," dedi Elisabeth, sözcükler yapmacık ve rahatsız ediciydi, "Franklin senin babandı."

Annesini bunun bir özüre en yakın şey olduğunu kabul edecek kadar iyi tanıyordu, bu yüzden Emily kendine küçük bir galibiyet izni verdi, özrün dilendiğini gösteren bir yanıt. "Teşekkür ederim."

Elisabeth'in kaşları çatıldı. "Beni bu karmaşayla baş başa bıraktı. Her kararın bir parçasıydı, biliyorsun. Greta'yı yakın tutmak. Alice'i uzak tutmak. Birçoğunun mimarı oydu."

Emily, Elisabeth'in kendini savunmasının doğru olduğunu düşündü. Onun için konuşma zamanı gelmişti. Başını salladı. "Bu çok zor olmalı."

"Ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsin."

Bir zamanlar hiçbir şey saklamadan, her zaman yüksek sesle yaşamış olan Emily, tüm bu sırların ağırlığını taşımanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdi. Ama şimdi o da kendi sırlarını taşıyordu. Ve bu yüzden ona sempati duyuyordu. "Bu pişmanlıkları düzeltmek için hâlâ zaman var anne. Deneyebilirsin."

Elisabeth bu sözler karşısında irkildi. Duygularının New England'daki soğuk dış görünüşünü sulandırmasına izin vermesinin önerilmesi karşısında. "Belki."

Belki hayır değildi.

Belki Elisabeth'in bunu yapacağı bir zaman gelirdi. Belki bir gün, o kadar sıkı bir şekilde kilit altında tuttuğu şeyleri görmelerine izin verecekti. Belki bir gün Emily soracaktı. Ama gerçek tuhaf, geçici bir şeydi ve hepsi de her şeyi asla bilemeyecekleri gerçeğiyle barışmak zorunda kalacaklardı. Bunu kabullenmek için bir ömür harcayacaklardı.

Masanın karşısındaki titrek ışık annesinin yüzünü sert, acımasız gölgelere bürüyordu ve Emily burada olsaydı babasına soracağı tüm soruları düşündü. Bir dakika daha. Daha az. Bir soru daha.

"Bu mum *Barış* diyor," dedi Elisabeth ve sözlerinde uzak bir şey vardı. Mizah gibi bir şey. Lizzie'nin bir anlık görüntüsü.

Emily başıyla onayladı. "Devam eden bir çalışma."

Küçük bir anlaşma sesi Elisabeth'in imtiyazıydı.

Belki de cevapların ne olduğu önemli değildi. Çünkü Emily sevildiğini biliyordu. Hâlâ sevildiğini de biliyordu. Ve belki de geri kalan her şey dışarıdaki fırtınalarla yıkanıp gidebilecek bir sırdı.

Yine de kendine engel olamıyordu. "Anne, onu sevdin mi?"

Elisabeth bunun üzerine başını kaldırdı ve onu nereye götürmüş olursa olsun düşüncelerinden sıyrıldı. Dışarıdaki fırtına her zamankinden daha şiddetliydi, rüzgâr pencerelerde çığlıklar atıyordu.

"Onu özlüyorum."

Bu bir cevap değildi. Ama belki de yeterliydi.

Uzandı ve Elisabeth'in eline dokundu, kağıt gibi yumuşak bir teni vardı. Kum gibi. Ayak izleriyle dolu.

"Ben de."

Bu Elisabeth için çok fazlaydı. Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden, elinde fenerle hizmetçilerin merdivenlerini tırmanarak çıktı. Emily onun fener ışığında yüzünü yıkadığını hayal etti. Serumlar ve kremler sürüp yatağa girdiğini, uykunun onu ele geçirmesini ve bütün günü geride bırakmasını beklediğini. Sonsuza kadar.

Emily kıpırdamadı, bunun yerine avuç içlerini masanın yaralı tahtasına dayadı ve dışarıdaki fırtına şiddetlenirken mumun alevinin titreşip dans etmesini izledi. *Huzur*, diye düşündü tekrar tekrar, kelime içinde çözölmeye başlamıştı. Seslere ve harflere dönüşüyordu.

Ta ki tüm anlamını yitirene ve şimşek çakana kadar, parlak ve yakın, güçlü bir çatırtı ve evi sarsan bir gürültüyle takip etti.

BÖLÜM

21

WDEV MEŞE, babasının ofisindeki pencere duvarına çarptığında Alice'in aklına tek bir şey geldi: *Jack*.

Bir an Claudia ile mutfağın dışındaki koridorda oyalanıyor, Elisabeth ve Emily arasında ne olacağından emin olamıyor, her şeyin raydan çıkması ihtimaline karşı yakın durmak istiyordu. Bir sonraki adımda işler tamamen farklı bir şekilde raydan çıktı ve kalbi boğazında, karanlık labirent gibi koridorlardan Franklin'in ofisine doğru koşmaya başladı.

Kapıdan içeri daldı, dudaklarında Jack'in adı vardı. Babasının masasının köşesinde durmuş, elektrik fenerini uzatmış, muazzam hasarı incelediği yerden dönmeye başlamıştı bile.

Kız kendini onun kollarına attığında, Jack yumuşak bir "Hey" ile onu yakaladı. "Burada olduğunu biliyordum..." dedi, hızlı ve panik içinde.

"Duydum ki

çarptı ve ben düşündüm ki-"

"Hey," diye tekrarladı, kollarını ona dolamıştı, bir eli başının arkasındaydı ve saçlarını okşuyordu. "Ben iyiyim."

"Tek düşünebildiğim-"

Şakağına adını fısıldadı. "Sorun yok, tatlım. Ben senin yanındayım."

Bu sözler bir şeyleri sarsarak onu gerçekliğe geri döndürdü. "Endişelendim." Gözlerini açtı ve onun omzunun üzerinden hasara baktı. Yüzlerce yıllık ağaç, yeşil, gür ve yağmurla ıslanmış gölgesi, şimdi çimenliğe yayılmış, göz alıcı pencerelerden geçerek babasının masasının üzerine çıkmış, masa sandalyesi gözden kaybolmuştu. "Aman Tanrım,"

diye fısıldadı, kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı. "Sen de olabilirdin
."

"Hey." Bu kez sözcükler daha sertti ve kadının dikkatini tekrar ona çekti; ayaklarının dibine koyduğu elektrikli fenerin ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Doğruldu, kızın yüzünü çerçeveleyerek bakışlarını kendi yüzüne yöneltti. Kızın ellerinden birini tuttu ve göğsüne bastırdı. "Hisset. Ben buradayım."

Buradaydı. Her zamanki gibi kararlı ve güçlüydü.

Bunu kanıtlamak için onu öptü ve bu öpücük nazik ya da kolay değildi, sert ve kabaydı, orada olduğuna ve hayatta olduğuna dair kanıt arıyordu ve bu yere ve ailesine yağın kaos, her şeyi bir şekilde uzak tutabilen bu adamla karşılaştığında hiçbir şey değildi.

Kadının onu sahiplenışinden aldığı zevkle homurdandı, parmakları saçlarına kayarak onu daha da yakınına çekti ve öpücüğü derinleştirerek onu yalamaya başladı, gür, mükemmel ve hınzırca olan bu öpücük onu endişelerinden sıyrıp çok daha güçlü bir şeye, *arzuya* yöneltti.

Kız bunu gerçekleştiremeden, adam hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle geri çekildi ve o kadar yakındı ki kız kelimeleri duymak yerine tadına bakabildi: "Beni kurtarmak için koşarak gelmen hoşuma gitmiyor değil ama seni koruması gereken kişinin ben olduğum konusunda anlaşılmamış mıydık?"

Onun yakışıklı ağzına bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. "Sana söylemedim mi? Ben bir izci kızdım."

Sırıttı. "Gerçekten mi?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Ama kurabiyeleri seviyorum."

"Senden hoşlanıyorum," dedi adam lezzetli bir hırıltıyla, onu kendine çekip tekrar öptü ve etraflarının yarım bir meşe ağacı ve kırık camdan bir duvarla çevrili olması önemli değildi. Önemli olan tek şey onun iyi olmasıydı ve Alice bir şeyi önemsedliğini itiraf etmekten korkmuyordu. Birini.

Öpücükten geri çekildi. "Masada değildin."

Adam başını salladı. "Kasadaydım." Adam açıklarken kapısı hâlâ açık olan kitap kasasına baktı. "Nefretin bir yana, belki de bir Picasso'yu yerde tutmamamız gerektiğini düşündüm."

"Normalde, o adama duyulan kültürel saygı hakkında sanatsal açıdan son derece saygısızca bir şey söyledim," diye başladı, elleri ensesinde kayarak onu bir öpücük için daha aşağı çekti. "Ama şu anda, sanat tarihi hakkındaki görüşlerini ataerkillikten aldığı için oldukça mutluyum."

Güldü. "Belki benim için bir ders programı falan tasarlayabilirsin."

"Anlaştık." Sırıttı. "İşim bittiğinde ondan nefret edeceksin."

Sen."

Adam onu tekrar kendine çekti ve kadın yüzünü adamın boynuyla omzunun birleştiği noktaya çevirip derin bir nefes aldı.

İri ellerinden biri omurgasını okşadı, sert ve pürüzsüz, onu kontrol ediyordu. "İyi misin?"

Bunun bir cevabı var mıydı? Her şey darmadağın olmuştu. "Bilmiyorum." Doğruyu söylüyordu. "Demek istediğim, tüm sırlar ortaya çıktı ve bu iyi bir şey, değil mi? Ama annem, ondan beklediğim onca şeyden sonra bile... Bunu hiç hayal etmemiştim."

"Öfke ve keder birbirine karışıyor," dedi adam, sözcükler ona karşı gürledi. "Bazen ikisini birbirinden ayırmak imkânsız olabilir. Ya da onları ayırt etmek."

"Bu onun yaptıklarını affettirmez. Ne o zaman ne de şimdi."

"Affetmez," diye kabul etti. "Bundan sonraki yola hepiniz karar vereceksiniz."

Bunu açıklamaya, annesine teşhis koymaya ya da geçmişi temizlemeye çalışmadı ve Alice, sözleri ailenin önündeki işin altını çizse bile bunu takdir etti.

Franklin Storm, öncü dahi, yetmiş yaşında öldü ve teknoloji dünyasında bir güç boşluğu bıraktı. Gerçek dünyada. Ve hiçbir yerde burada, ailesinde olduğundan daha önemli değil. Onsuz kimdi onlar? Önce'nin kapısını kapatıp, Sonra'da zamanı nasıl işaretlediler?

Jack sanki düşüncelerini duyabiliyormuş gibi şakağına bir öpücük kondurdu. "Bir yolunu bulacaksın. Ne olursa olsun. Ve her ne olursa olsun Alice, ben seninleyim."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi adam, o kadar emin ve güçlüydü ki Alice ona inandı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adam onunla buluşmak için eğildi, sert ve ısrarcıydı, sanki

anıyı öpüp içine çekebilirdi. "Bunu hatırlayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Her nasılsa, akla gelebilecek her türlü duyguyla ve akıl almaz karışıklıklarla dolu bu çılgın haftada, bu adamı bulmuştu, istikrarlı, güçlü ve güvenli. Ve her ne kadar bunu söylemese de (birini tanımaya başlayalı bir hafta bile olmamıştı), Jack'e karşı olan hislerinin dakikalar önce bu odaya düşen ağaç kadar kaçınılmaz olmasından korkuyordu.

Neyse ki Alice kendini utandırıp bunu ona söylemeden önce kardeşleri gelmiş, fenerleri ve mumlarıyla Viktorya döneminden fırlamış gibi odaya dalmışlardı.

"Eyvah," dedi Emily.

"Annem *çıldırarak*," dedi Greta, gözlerini ağaçtan ayırmadan. "Bu onun için iyi olacak," dedi Sam.

"Jack! Yaşıyorsun!" Claudia kapı aralığından seslendi.

"Yaşıyorum," diye onayladı. "Endişen için teşekkür ederim."

Claudia, "*Birbirimize* destek olmalıyız," diye cevap verdi ve Alice bu söz karşısında göğsünün ısınmasına engel olamadı.

"Şimdi Jack'i seviyor muyuz?" Sam kuru bir sesle sordu. "O benim kız kardeşim ve sen onun her şeyisin, dostum."

"Bunun için özür dilemeyeceğim," dedi Jack usulca kulağına eğilerek. "Lütfen yapma."

Kolu kızın beline dolandı. "Merhaba, Storms."

"Tanrım, şu odaya bak-" dedi Emily, bakışları enkazın üzerinde gezinirken. "Sence bunu babam mı gönderdi? Bir işaret gibi mi?"

"Neyin işareti?" Greta sordu. "Yeni pencereler almanın zamanı mı?"

"Daha çok bu lanet adadan gitme zamanı gibi," dedi Sam. "Emily'nin masasında biri olsaydı-"

Hepsi ona bakınca sözlerini yarıda kesti, kelimeler kolektif hafızayı harekete geçirdi.

"Bunu unutmuştum," dedi Emily, kelimeler yağmur gibi yumuşak ve puslu geliyordu.

"Emily'nin masası mı?" Jack sordu.

Alice küçük gülümsemesine engel olamadı. "O masa on sekizinci yüzyıldan kalma bir korsan gemisinin enkazından yapılmıştı." Bütün çocuklar kıs kıs güldü. "Babam bunun Londra'daki en uzun süreli özel kumarhanelerden birinin sahibine ait olduğuna yemin ederdi."

Jack'in kaşları kalktı, Franklin'in abartılı hikâyelerinden birini hatırlamıştı bile. "Peki Franklin bunu nasıl elde etti?"

Bu hikâyeyi milyonlarca kez dinlemişlerdi ve her cevabı biliyorlardı. Alice, "Ona aitti, iddiaya göre kumarhanenin sahibi bir kadındı," diye cevap verdi.

Greta, "Büyük bir gazetenin sahibi olan ilk kadın olan kızına vermiş," dedi. "Onun ve kızının hükümdarlığı boyunca gazetede kaldı."

Emily devraldı. "Yangından, savaştan ve politikadan kurtuldu ve bir süre malikaneden malikaneye taşındı, sonra aile bu kadar büyük bir mobilyaya gerek olmadığına karar vermiş olmalı."

Alice küçük kız kardeşine bakarak, "Babam onu Emily'nin doğduğu yıl müzayededen satın almış," dedi. "Her zaman üç güçlü kadının sahip olduğu bir masanın üçüncü kızının doğumunu anmak için mükemmel bir şey olduğunu söylerdi."

"Ondan olmamam umurunda bile değildi," dedi Emily mutlulukla.

Alice boğazındaki düğümün etrafında yutkundu. "Kesinlikle umursamazdı."

"O bir palavracı ve puştun tekiydi," dedi Sam, "ve üzülererek söylüyorum *ki*, sen onun çocuğuydun."

"Sen *bizimsin*," diye düzeltti Greta.

"Ben de öyle dedim," dedi Alice. "Buradan çıkış yok. Bilmem gerekirdi."

Emily duygulanarak güldü; bu onun bir kadın olduğunun en kesin kanıtıydı. Fırtına. "Ve ben de burada bir çıkış umuyordum."

"Cesur olun, bizim de güçlü yanlarımız var," dedi Alice. "Örneğin, duvara çarpan bir ağaca daha sakın tepki veren bir grup ismi söylemeniz için size meydan okuyorum. Annem yataktan kalkmaya bile zahmet etmedi."

Bir kahkaha daha, bu gerçek bir kahkaha. "Ona bir sakız verdim."

Mükemmel.

"Onunla konuştun mu? Yine mi?" Sam sordu.

Emily, Greta'ya bakarak, "Evet, sorun değil," dedi. "Benim için. Bu gece için." Greta başını salladı. "Benim için iyi olduğunu sanmıyorum."

Kendi yollarında yürüyeceklerdi.

"Sabah Charlie'yi arayacağım," dedi Sam ve herkes birdenbire şok olmuş bir halde ona baktı. "Ve tamir edilmesini sağlayacağım."

"Samuel," diye cevap verdi Alice, herkesin dūřüncelerini dile getirerek. "Sen... sorumlu davranıyor musun?"

Bunun üzerine yüzü kızardı mı? "Yaşayan çocukları olan yetişkin bir adam olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Alice, "Evet, ama bize bir bak, yaşıyoruz ve iyiyiz," dedi. "ocuk yetiştirmek ne kadar zor olabilir ki?"

Sam ona bir bakış fırlattı. "Bize baktım, Alice. İşte bu yüzden endişeliyim."

"Endişe demişken..." Emily araya girerek Barış mumunu (bu noktada kusurlu) şömineye doğru kaldırdı. "Alice! Resmin!"

Jack daha kelimeler bitmeden harekete geçmişti, o her zaman izler, dinler ve hazırdı ve Emily ile aynı anda, artık ıslak olan halının üzerinde yüzüstü *duran In Progress*'e ulaştılar. Jack büyük suluboyayı kaldırmak için fenerini yere bıraktı ama Emily elini dirseğine koyarak onun hareketini engelledi.

"Alice," diye nefes aldı Emily. "Aman Tanrım."

Emily tablonun arkasından bir şey çıkarırken Alice bir adım öne ıktı. Sanatçıların sık sık eserin kaynağıyla doldurduğu ve pek çok müşterinin orada öylece bıraktığı türden bir zarf resme yapışmıştı.

Yine de zarfın kaynağı yoktu. Emily zarfı odaya bakacak şekilde çevirdi ve yerdeki fenerin üzerindeki koyu mürekkep çizgisini ortaya çıkarmasına yetecek kadar eğdi. Babalarının el yazısıydı.

Alice.

Ne de olsa ona bir mektup bırakmıştı.

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Emily, ses tonunda şaşkınlığa yakın bir şey vardı. "Ağacı o göndermiş. Hem de bilerek."

"Elbette gönderdi," diye alay etti Greta, ama o bile bulduğu şey karşısında şaşırmış bir halde yaklaştı.

Alice Jack'e baktı. "Biliyor muydun?"

Jack başını salladı, tabloyu yanına indirdi ama bırakmadı. "Hayır."

Alice, Franklin'in düşünceleri çok hızlı geliyormuş ve onları not etmek için acele etmezse yakalayamayacağından korkuyormuş gibi, o tanıdık el yazısıyla ismini kâğıdın üzerinde eğik bir şekilde takip etti.

"Aç şunu."

Alice-

Şimdiye kadar muhtemelen hepsini duymuşsunuzdur ve muhtemelen çok kızmışsınızdır. Sana asla gitmeni söylememeliydim. Sana geri gelmeni söylemeliydim. Sana söylemem gereken uzun şeylerden biri daha.

Seninle gurur duyuyordum, evlat. Sana kızgın olduğumda bile. Ve sana söylemeliydim. Kırdığımı biliyorum. Kendi başına tamir etmen için seni bıraktığımdan nefret ediyorum.

Belki bir tamirciden yardım alabilirsin.

-Baba

Alice bunu iki kez okudu, kırık camın üzerindeki yağmuru ya da dev meşenin yapraklarındaki rüzgârı duymıyordu, çünkü bunların hepsi kulaklarında hızla akan kanının sesiyle bastırılmıştı.

Başını kaldırıp kardeşlerine baktı, hepsi merak içindeydi. Bir hafta boyunca Franklin Storm tarafından kuşatılmış olan kardeşleri. Emily, asla kendisine ait olmaması gereken bir sırrı saklıyor; Greta, asla yapmaması gereken seçimlere zorlanıyor; Sam, babalarının mantıksız beklentilerinin imkânsız ağırlığını taşıyordu. Gülümsedi, üzgün ve acıyla, onları nelerin beklediğini merak ederek. Franklin onları kontrol etmeden nasıl hayatta kalacaklardı.

Ama daha çok, hafta boyunca istediği şeyin her zaman Franklin'in son oyunu olduğunu bilerek şimdi nasıl hayatta kalacağını merak ediyordu. Babasının ekmeğine yağ sürdüğünü biliyordu.

Bakışları artık rahat görünmeyen Jack'e takıldı.

"Bana ne aldığını hiç söylemedin," dedi. "Beni adada tuttuğun için."

Odada toplu bir nefes alma oldu, tüm başlar cevap vermeyen Jack'e döndü.

Kadın kendini tekrarladı. "Beni burada istedi. Ve senin beni burada tutman gerekiyordu. Onlar değil." Kardeşlerine bir el salladı. "Yine de kesinlikle yardımcı oldular."

"Alice," dedi. "Umurumda olmadığını bilmelisin-"

"Mirasın yetmeyeceğinden korkuyordu," diye araya girdi. "Beni burada tutman gerekiyordu. Yarına kadar."

"Bu gece yarısına kadar, evet," diye cevap verdi, cevabın bir suçlama olduğunu anlamış gibiydi. "Ama ben-"

"Yapma." Kadın onu durdurdu. "İşi sen yaptın. Ben buradayım. Aferin sana." "Alice, seni burada ben tutmadım."

"Kendini hafife alma, iş bitirici," dedi. "Hadi ama. Başından beri bunu yapıyordun. Tren istasyonunda bir fotoğrafçıyı yumrukladığın andan itibaren. Ondan önce, ha? Ben olduğumu biliyordun. Orada olacağımı biliyordun. Yalnız olacağımı biliyordun. Bundan emindin. Griffin gitmişti. O trende beni koruyacak birini arayan bendim, çünkü başka kimse korumamıştı. Neyse ki hızlı aramada o fotoğrafçılar vardı."

Bu sözler ona bir darbe gibi çarptı. Geri çekildi. "Fotoğrafçılar ben değildim. Sence bunu riske eder miydin?"

"İyi," dedi. "Ama tek gecelik ilişki? Bana kim olduğunu söylemek için gerçekten zorlamadan mı? Bu oldukça yardımcı oldu."

"Evet. Ben burada seninle birlikte olana kadar seni adadan uzak tuttu."

"Kaldığımdan emin olana kadar." İhanet boğazında sıcak ve acıydı. "Demek Quahog Rıhtımı'nda kalmam için beni kandırmaya niyetliydin."

"Hayır. Planlamıyordum-" Durdu. Odadaki izleyicilere baktı. "Bizim için-"

"Birlikte uyumak için," dedi.

Odada şok ve şaşkınlık sesleri duyuldu.

"İlk gece!" Greta söyledi.

"Sen daha buraya gelmeden önce!"

Emily. "Ne göt herif ama," dedi Sam.

Cevap korosu Jack ve Alice'i garip, kısa süreli bir ateşkese itti.

"Kapa çeneni," dedi Alice.

Jack sesini alçalttı ve doğrudan onunla konuştu. "Bunu beklemiyordum Alice. Ve bir kez oldu mu... bunların hiçbirisi... hepsi gerçektir. Bu da benim için gerçek bir baş belasıydı, sana ne diyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü senden bu kadar hoşlanmayı beklemiyordum! Benden bu kadar hoşlanmanı istemeyi beklemiyordum!" Sesi inanılmaz derecede sinirli geliyordu ve kız bundan nefret etmiyordu. "O gece basını aramakla hiçbir ilgim yoktu. Ailenin pek de bilinmeyen biri olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurabilirsin - o gece her şey kadar *sen de* bir hikâyeydin."

"Evet, biliyorum," dedi. "Her gün adımın hayaleti altında yaşıyorum; benimle ilgili en ilginç şey bu."

Odada, her biri kardeşlerinin anlaşmazlığını temsil eden sayısız ses duyuldu. Ama Jack'in konuşmasına izin verdiler. "Böyle söyleme. Bundan nefret ediyorum. Bu doğru değil." Durakladı. "O geceden sonra seni adada tutmakla hiçbir ilgim yoktu. Hepsi onlardı." Bir duraklama daha. "Sam elbiselerini alıp kilere kilitlediğinde manzaranın tadını çıkarmadığımdan değil."

Yüzünün kızarmasını görmezden geldi. "Sam değildi.

Oliver'dı." "Ne?" Sam araya girdi, sinirli baba harekete geçmişti.

"O ve Saoirse oyunun şartlarını duymuşlar ve eğer ben gidersem ve miras sana kalmazsa... Sıla'nın gidebileceğini düşünmüşler." Aslında öyle de olmuştu.

"Kahretsin." Kızgın baba hızla suçlu ebeveyne dönüştü. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Durdurabilirdim."

"Beni burada tutmak için kitap kasasına kilitledin, Sam."

Utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Peki, tamam. Belki de onları durduramazdım. Bu oldukça iyi bir şakaydı." Birini bulmak için etrafına bakındı.

suçu (bir kez ağabey, her zaman ağabey) üzerine atmak. Buldum. "Ne olursa olsun, Emily de bu işte pek masum sayılmaz. Bana Mike Haskins'le gideceğini söyleyen oydu!"

Emily'nin ağzı açık kaldı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu ben yaptım ama senin yapacağını düşünmemiştim-"

"Ne yapacağımı çok iyi biliyordun!" Sam böbürlendi. "Sadece üzerinde parmak izlerinin olmasını istemedin."

"Bence burada fark edilmesi gereken en önemli şey," dedi Jack, "bunların hiçbirini benim yapmadığımdır. Aslında, tekneler kaybolmadan önce size adadan *çıkmanıza* yardım etmeyi teklif ettiğimi hatırlarsınız." Kadın konuşmaya başlayınca Jack elini kaldırdı. "Bununla da hiçbir ilgim yok."

Bunu biliyordu. Alice, fırtınada onlardan biriyle dışarıda olduğu için endişelenerek paravan kapıdan içeri daldığında duyduğu rahatlamayı hâlâ hissedebiliyordu.

"Yani..." Greta sanki okuldaymışlar gibi elini kaldırarak başladı. "Bu benden." Herkes şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Özür dilerim. Annem Tony'yi gönderdiği için çok kızmıştım-" Kelimelerin geri kalanını söylerken boğazı düğümlendi. "Alice'in kalması gerektiğini, yoksa her şeyin boşa gideceğini düşündüm."

Bütün ailenin akli dengesi bozulmuştu. "Biliyor musunuz, Gabi hepinizin beni öldürebileceğinizi düşündü."

"Ne?"

"Kırıldım!"

"Bunu neden yapalım ki? Bu sadece her şeyi *daha da* karmaşık," diye ekledi Sam.

Yine de bunların hiçbirisi Jack'in paçayı kurtarmasına izin vermedi. Alice onun üzerine yürüdü. "Bana hâlâ ne aldığını söylemedin. Beni burada tuttuğun için." Boğazı düğümleniyor, zihni yarışıyordu. "Bana oyunda olmadığını söylemiştin. Hiçbir şey için oynamadığını. Havuç yok, değil mi? Sopa yok mu?"

"Hiçbir şey için oynamadığımı söylemedim," dedi. "Miras için oynamadığımı söyledim."

Başka bir bilmece. "Tanrım, bazen tamamen babama benziyorsun." Sam kendini kaybetti. "Yani o da var mı yoksa o-"

Alice elini kaldırarak kardeşinin sözünü kesti. Bu onun kavgasıydı. Babasıyla yapması gereken bir kavgaydı ama bunu şimdi, burada, onun ikinci adam olarak seçtiği adamla yapmalıydı.

"Peki sen ne alacaksın, Jack? Beni baştan çıkarmayı bitirdiğinde mi?" *Beni kendine aşık etmeyi bitirdiğinde.* En azından bunu söylemedi. Ne kadar utanç verici.

"Bir dakika bekle. Bu onun bir parçası değildi." Sesi öfkeli geliyordu. "Onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Emin misin?"

Onunla ilgili her şey taşa dönüştü. "Evet, Alice. Hem de çok eminim."

Ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki. O ana kadar geçen günlerde hissettiği her şeyin sadece kendisine ait olduğunu hayal etmek zordu. Ama eğer başından beri Franklin'in planı buysa, nasıl emin olabilirdi ki?

"Söyle o zaman."

Sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Storm hisselerinin oldukça önemli bir kısmı. A Sınıfı hisseleri içermese bile bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağım kadar, ama hatırlarsan adadan çıkmaya yardım etmeye hazırdım, yani-"

Tabii ki. "A sınıfı hisse senedi," diye tekrarladı. "Ne?"

"Anlaşma A sınıfı hisse senedi idi."

"Kısmen mi?" Hayal kırıklığı aşıkârdı. "Anlaşmaya göre seni hafta boyunca, gece yarısına kadar burada tutarsam Franklin'in A sınıfı hisselerini alacaktım. Storm ailesinin mirasının bir parçası değil. Sözleşmeye göre, havuza ya da şirkette çalışan birine geri dönmesi gerekiyor. Ve daha değerli-"

"Ne olduğunu biliyorum," dedi, öfkenin kovaladığı bir anlayışla. Ve başka bir şey. Zafer gibi. Haklıydı. "Ama Jack, sen yanlış anladın."

Adamın kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani babam hisse senedinden bahsetmiyordu." Franklin'in planlarını anlattığı mektubu salladı. "Babam

Ben. *Ben* A sınıfı stokum. Bana böyle derdi. A sınıfı. Benimle oynadı." Ne de olsa Jack diğer ayakkabıydı. "Ve seninle de oynadı."

Franklin öleceğini biliyordu, istediği şeyin bu olduğunu da biliyordu - her şeyi toparlamak. Jack'in ailenin içinde olmasını, gösteriyi kontrol etmesini istiyordu. Ve bunu yapmanın tek yolunun ona kur yapmak olduğunu biliyordu.

Jack ve Alice, Franklin'in son oyunuydu.

Ve bundan nefret etmeliydi. Bu Franklin'in planıydı. Yine kazanmıştı. Sonsuz kontrol. Hepsini satranç tahtasındaki taşlar gibi hareket ettiriyordu.

Kardeşlerine döndü. "Kontrolün bende olduğunu söylemişsiniz. Şimdi anlıyor musunuz? Başından beri benim hayatımı da mahvettiğini görüyor musunuz? Sadece bir hafta ya da yaz için değil. *Yıllardır* benimle uğraşiyor. Beni kovduğundan beri."

Çözölmeye başlamıştı, hayal kırıklığı ve üzüntüyle gözyaşları yüzünden aşağıya akıyordu ve *sonunda* anne babasının insan olduğunu görmenin getirdiği özel bir hayal kırıklığı vardı. "Ve beni adadan kovduğu zaman onunla yaptığım son konuşmadan asla kurtulamayacağım. Çünkü o *öldü*. Ve şimdi, artık cevap yok. Sadece sorular var. Bir ömür boyu cevaplanmamış sorular." Jack'e baktı. "Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğuna seni nasıl ikna ettiğii gibi."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna beni asla ikna etmedi," dedi Jack, ona doğru bir adım attı, geri adım attığı anda durdu, arkasında bir ordu gibi dizilmiş olan kardeşlerine doğru, sanki hayatında ilk kez hepsi onun tarafındaymış gibi. Bir elini havada gezdirdi. "Başından beri ona bunun saçma olduğunu söyledim. Sana tüm gerçeğii anlatması gerektiğini söyledim."

"Evet, ama yine de beni becerdin, değil mi?"

Herkes nefesini içine çekti.

"Alice," diye fısıldadı Emily, sanki onun hata yapmasını engelleyebilecekmış gibi. Evet. Şaka Emily'deydi. Alice sadece hata yapardı.

"Önemli değil," dedi Alice, *sonunda* Jack'in bakışlarındaki duygusallıktan nefret ediyordu, sanki onu gerçekten incitmişti. "Seni suçlamamalıyım. Sen de bunun bir parçasısın. Babamın topladığı başka bir şey. Onun gerçeğii neydi biliyor musun? Çok *sıkılmıştı*. O kadar sıkılmıştı ki

Yaptığı her şeyle birlikte, yeni şeyler yapmak, daha fazla satmak, daha büyük bir dahi olmak için çalkalanmak zorundaydı.

"Biriktirdiği oyuncaklardan - roket gemileri, sıcak hava balonları ve aptal arabalar - o kadar sıkılmıştı ki, birini yere çakmak zorunda kaldı.

"*Öldüğünde* çocuklarının nasıl hissedeceğini umursamayacak kadar sıkılmıştı, bu yüzden sıkılmayacağımızı unutarak bittiğinde oynamamız için bize bir oyun yaptı. *Üzüleceğimizi.*" Kardeşlerine baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başlarıyla onaylıyorlardı.

"İsteddiği her şeyi elde etti ve bu yüzden insan toplayarak kendini meşgul etti," dedi sonunda Jack'e dönerek. "Ve tahmin et ne oldu... sen de bizden birisin. Camın altındaki bir böcek gibi. Sonunda bizi serbest bile bırakmadı. Hepimizi burada bırakmak zorunda kaldı. Tuzağa düştük. Bizim için tam olarak istediği şeyi istememiz için manipüle edildi."

Alice Greta'ya baktı. "Ama sen bunu istemedin." Greta başını salladı. "Hayır, istemedim."

Sam'e. "Ve sen de almadın."

"Hayır."

Emily'ye. "Ve tüm o sırlar yüzünden *gerçekten* mahvoldun."

Emily'nin küçük kahkahalarından biri daha. "Kesinlikle öyle."

"Bana sor."

Alice dönüp Jack'e baktı, yüzü mermer gibiydi, o kadar yakışıklıydı ki ona bakmak acı veriyordu. "Ne?"

"Devam et, Alice. Onun benim için istediği şeyin aynısını isteyip istemediğini sor."

Cevabı biliyordu. Jack ona bu cevabı verdiğinde, bunun onu kıracağını biliyordu. Bir kez daha. "Hayır."

"Ben istiyorum," dedi, ona doğru gelerek. "Ben istiyorum, sen de istiyorsun. Ve aradaki fark şu ki, babanın bunu ayarlamış olması umurumda değil. Bunun için minnettarım. Çünkü istediğim zaman bunu yapabileceğim anlamına geliyorsa bırak her şeyi o kontrol etsin." Adam ona doğru uzandı ve kadın kıpırdamadı, hain bedeni adamın elinin saçlarına kayışını, onu kavrayışını, sahiplenişini sevdi, adam bir adım daha atıp onun alanına girerken onu kendisine doğru eğdi, o kadar yakındı ki adamın hayal kırıklığının sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Bütün hayatımı bunu isteyerek geçirdim. Tam olarak bunun için, bu his için acı çektim. Yanımda birinin olduğunu bilmek için ve şimdi sen buradasın ve *harikasın*. Seni istiyorum. Şirket, hisse senedi ya da para için değil. Babana olan yersiz sadakatinden dolayı değil. Kendim için istiyorum, çünkü ben bencil bir piçim ve o trende yanına oturduğum andan beri seni istiyorum."

"Oh," diye fısıldadı Emily. "O iyi biri."

"Ben onun bir pislik olduğunu sanıyordum," dedi Sam. "İkisi de," diye ekledi Greta.

Alice dikkatini vermiyordu. "Sen de istiyor musun?" diye sorduğunda ona odaklanmıştı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Peki sorun nedir?"

"Sorun şu ki..." dedi. "Bunu istememizi o istedi."

"Çok ince bir nokta koymak istemem Alice ama o öldü, kimin umurunda?"

"Evet!" Claudia küçük patlamasını kontrol edemedi ve Emily onu susturdu.

"Yine de istiyorum," dedi. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Bizi istiyorum." Bunu düşünmek çılgınca bir şeydi, bu kelime ağır, önemli ve korkutucu geliyordu çünkü Alice kendini hiçbir zaman gerçekten bir *bizin* parçası olarak düşünmemişti.

Ona doğru uzandı. "Ben de bizi istiyorum."

"Bu senin işin olduğu için değil mi?" Soru küçük ve endişeli gelmişti ve kendisini açığa çıkarmasından nefret ediyordu.

Jack başka bir nedenden dolayı nefret ediyordu. Onaylamadığını belli eden bir nefes verdi. "Hayır. Bu benim işim olduğu için değil. Çünkü sen benim hayatım olacaksın."

"Vay canına," dedi Claudia.

"Oh, bu bir *oyun*," diye ekledi Emily.

"O kadar da etkileyici değil," diye homurdandı Sam. "Etkileyici," diye bildirdi Greta.

"Herkes mi?" Alice gözlerini Jack'ten ayırmadan konuştu. "Lütfen gidin buradan."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı; dörtlü fenerlerini ve mumlarını yanlarına alarak, Emily sahnede fısıldayarak, Claudia destekleyici sesler çıkararak, Sam homurdanarak ve Greta yardım etmeye çalışan ablaların çıkardığı türden sesler çıkararak ayrıldılar.

Daha gitmemişlerdi ki, Sam ona doğru uzandı, bir eli ensesinde kıvrıldı ve can attığı öpücük için onu kendine çekti.

Sanki odada, adada, dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi öptü onu. Ve o anda, onun kollarında, buna inanmıştı.

Adam tablosunu alırken konuşmadılar ve karanlık, Franklin'in ağacı ve adanın yağmuruyla dolu odadan çıkıp merdivenleri tırmandılar, yukarı, kuleye, battaniyeleri geri çekti ve onu uzun öpücüklerle ve hiçbir şey söylemeden yatağa soktu.

Adamın ocağa geçişini, bacayı kontrol etmek için çömelişini, orada yavaşça ve metodik bir şekilde ateş yakışını, yatağa dönüp arkasına tırmanışını, ellerini vücudunda gezdirişini ve ona yapmak istediğı her şeyi fısıldayışını izledi, ta ki kadın susması için yalvarana kadar.

Ve sonra ağzını başka şeyler için kullandı.

Daha sonra, uzun bir süre orada yattılar, dans eden turuncu alevlere baktılar, dışarıdaki fırtınayı dinlediler, gök gürültüsü ve şimşek geçti, aşağıdaki fırtına gibi, cama vuran sessiz yağmurdan başka bir şey bırakmadı, olanın kalıcı bir hatırlatıcısı. Sabah her şey yeniden kaosa dönecekti - sırlar gün ışığında sır olmaktan çıkmazdı, ama o anda, söz verdiği gibi oradaydı.

Uzun bir süre sonra, "Bana bir ateş yaktın" dedi.

Adam onu sıkıca kavradı, sanki onu yeterince sıkı tutarsa fırtınayı uzak tutabilecekmiş gibi kendine çekti. Fırtınaları uzakta.

Dakikalarca, saatlerce öylece yattılar... ta ki kız izini kaybedene kadar. Ta ki bunun doğru olduğunu, adamın bunu yapabileceğini düşünmeye başlayana kadar. Ve Alice onun kollarında uykuya dalarken şöyle fısıldadı: "Alice, bir gün hayatındaki diğer herkesin aksine benim verdiğim sözleri tuttuğumu anlayacaksın."

ALICE PARLAK sabah güneşine uyandı.

Yatağın diğer tarafındaki Jack'e uzanırken, nasıl olduğunu merak etti. Bir önceki gecenin enkazıyla (gerçek ve mecazi) yüzleşmek zorunda kalmadan önce kulenin içinde uzun süre saklanabilirlerdi. Cazip bir fikirdi ama çarşafların boş ve dokunulduğunda serin olduğunu fark ettiğinde hemen masadan kalktı.

O uyanmadan önce, hiç şüphesiz sabahın köründe, kimse onları fark etmeden evden gizlice çıkmıştı. İyi bir adam olarak kaldı

-Franklin'in ofisindeki ifşaatların ardından, biraz alçak olduğunu itiraf ettiğinde bile.

Dürüst olmak gerekirse, işleri ilginç kılmaya yetecek kadar.

Ona onu istediğini söylemeye yetecek kadar, para lanet olsun, aile lanet olsun, dünya lanet olsun. Onu yatağa götürüp ne kadar çok istediğini göstermeye yetecek kadar.

Lüks bir şekilde gerindi, oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, anının verdiği zevkle titredi, ona tekrar göstermek için orada olmasını diledi.

Onu bulup bunu yapmaya ikna edemedi. Alice'in bakışları kulenin pencerelerine kaydı; bulutsuz gökyüzü, ağaçları, sırları, aileyi ve adanın kendisini kökünden söküp atan büyük fırtınayı yalanlarcasına inanılmaz derecede parlak ve cerulean rengindeydi.

Ve Alice.

Belki de en iyisi buydu.

Ayağa kalktı, bavulundan siyah yoga pantolonu, nervürlü bir atlet ve koşu ayakkabısı çıkardı, saçlarını atkuyruğu yaptı, sonra aynada kendine bakıp fikrini değiştirdi ve omuzlarına dökülmesine izin verdi - deniz havasında geçirdiği bir haftanın tek nimeti, şehirdeki bir kuaförde yüzlerce liraya mal olabilecek bir baş dolusu kumsal dalgasıydı.

Alt katta elektrikler gelmişti ve çoktan yapılmış bir cezve kahve buldu (biri kahramandı) ve mutfak penceresinden bir zamanlar babasının meşesinin durduğu ve şimdi çimenlerin üzerinde düz bir şekilde uzandığı yere bakarken bolca krema ve şeker döktü (güzel şeyleri hak ediyordu). Bu adayı ve sırlarını hiçbirinin göremeyeceği kadar çok görmüş olan o ağacın devrilmiş olduğuna inanmak zordu.

Körfezden gelen bir helikopter onu düşüncelerinden uzaklaştırdı; helikopterin vızıltısı ve homurtusu evin yanından alçaktan uçup henüz çimenleri yakmamış olan yağmuru kırbaçlayana kadar gittikçe daha da yükseldi.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyordu ama Alice de diğer kızlar kadar iyi sayabiliyordu ve bugün adaya gelen herkesin Franklin'in oyununun bir parçası olabileceğini biliyordu. Babasının ölümünden ve oyunun başlamasından bu yana bir hafta geçmişti ve Alice hâlâ adadaydı. Ailenin geri kalanı görevlerini tamamlamıştı ve eğer orijinal kurallara inanılacaksa miras aktif hale getirilmişti.

Gerçi Alice, gerçekleştiğine tanık olana kadar babasının oyunuyla ilgili hiçbir şeye inanmayacaktı. Boş arka verandaya çıkarak helikopter pistine doğru uzanan beyaz deniz kabuklu patıkaya doğru ilerledi, merakı onu ele geçirmişti. Her şey nasıl sona erecekti?

Kim kazanacaktı?

Muhtemelen

Franklin.

Ada, kesinlikle.

Helikopterin kapısı açıldı ve Alice belli bir mesafede durup beklemeye başladı. Bu onun için rahat bir andı - bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştı. Babası o bir saatlik yolculuğu Park Avenue South'daki Storm binasının çatısından ya da Storm apartmanının çatısından yapmıştı.

Yazın her gece Park Avenue'de (uygun). Kapıdan kapıya bir saat mesafede olan helikopter, yapabildiği ilk anda benimsediği bir lükstü.

Küçükken, Alice ve Emily onun yatak odasının penceresinden (bir hava trafik prensesi için uygun bir kontrol kulesi) şık siyah Leonardo'nun Körfez'den gelişini izler, sonra Franklin'i helikopter pistine yetiştirmek için koşarlardı. Artık büyümüş olan Alice'in durduğu yerde Franklin'in hâlâ dönmekte olan kanatların altından çıkmasını beklerlerdi ve tüm o bekleme gecelerinin kas hafızası ona çığınca bir düşünce getirdi. *Ya içerideyse?*

Müthiş bir oyun olurdu. Ve ona kızgınlığı geçtikten sonra, geri dönüp onlara bir şans daha verdiği için mutluluktan havalara uçacaktı. Tekrar.

Ama tekrar diye bir şey yoktu ve Franklin helikopterde değildi. Bununla birlikte, bu özel helikopter manifestosu hayal kırıklığına uğratmadı.

Kahve fincanını selamlamak için kaldırdı. "Merhaba Tony."

"Alice." Elini kaldırdı ama sanki ona hoş karşılanmadığını söyleyebileceğini düşünmüş gibi yavaşlayan kanatların altındaki yerinden kıpırdamadı.

Erkekler çok aptaldı. "Dün çok şey oldu; seni özledik."

"Evet," dedi adam, gözlerini ondan ayırmadan, hayal edebileceği en istikrarlı adamdı. Kız kardeşi için mükemmeldi. "Geri dönemedim."

Heyecan ve mutluluk göğsünde büyüdü. "İçeri gelip-"

Mutfak kapısı uzaktan çarparak açıldı, gri sedir kiremitlere (bu hafta çok çalışmışlardı) sertçe çarptı ve ikisi de dönüp baktı. Alice, koşu şortu ve *Storm Inside*™ tişörtüyle çimlerin üzerinden onlara doğru koşan, kesinlikle Greta'ya benzemeyen Greta'nın görüntüsü karşısında gülümsemesine engel olamadı.

Aslında Alice'e doğru değil.

Tony'ye doğru.

Büyük, sessiz, hareketsiz Tony, göğsünden Alice'in hemen rahatlama olarak tanımladığı bir ses çıkardı. Greta yanından geçip kendini Tony'nin kollarına atarken Alice yoldan çekildi. Tony'nin kocaman elleri onu yakaladı, kaldırdı, sanki uzun zamandır uzaktaymış gibi, sanki savaşa gitmiş gibi tuttu.

Ve sonra *ikisi de* savaşa gitmiş gibi öpüştüler. Belki de öyleydiler. On yedi yıl boyunca.

"Özür dilerim," dedi Greta panik içinde fısıldayarak. "Çok özür dilerim. Korkmuştum ve asla yapmamalıydım-"

Adam onu bir öpücükle daha kesti ve Alice bu her neyse (ne olduğunu biliyordu ama hafızasına kazımak için bir neden yoktu) ona garip bir şekilde tanıklık etmek istemediği için arkasını döndü.

Oradan ayrılırken Tony'nin homurdandığını duydu: "Seni asla bırakmamalıydım.

Seni asla korkmuş halde bırakmamalıydım."

Çılgınca sırttan Alice, tek bir hedefle eve doğru geri döndü. Jack'i bulmak. Çok uzağa gitmesine gerek yoktu, çünkü Jack de onu arıyordu. Açık mavi keten düğmeli bir bluz ve krem rengi keten bir pantolon giymiş olan Jack evin arka merdivenlerinden indi. Havacı gözlüklerini takmıştı ve onu hemen gördüğünden emin değildi, ta ki dudaklarından çılgınca yakışıklı bir gülümseme fısıldayana ve ürperti tekrar geri gelene kadar.

Yaklaştıklarında, "Eskiden bu güneş gözlüklerinden nefret ettiğimi biliyorsun," dedi. Adam uzandı ve kaşlarını çatarak gözlüğünü çıkardı.

"Neden?"

"Onların içindeyken bu kadar yakışıklı olmandan nefret ederdim. Senden hoşlanmamaya çalışırken dikkatimi çok dağıtıyordu."

Kara kaşlarından biri onaylarcasına kalktı. "Bu durumda." Gözlüğünü tekrar taktı.

Kadın onu değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Tam olarak demek istediğim bu. Seksi bir korumaya benziyorsun."

"Kabul ediyorum." Bir kolunu kızın beline doladı ve öpmek için onu kendine çekti. "Seni bulmak için geri döndüğümde orada değildin."

"Uyandığımda orada değildin." "Yapacak işlerim vardı."

Oyun hakkında düşünmek istemiyordu. Bunun yerine başını helikopter pistine doğru eğdi; Greta ve Tony'nin mahremiyetlerini koruyabilecekleri kadar uzakta, ama Jack'in neler olup bittiğini anlayabileceği kadar yakındaydı. "Bakın kim dönmüş. Sanırım o çılgın çocuklar sonunda bu işi çözecekler."

"Tony'nin bu sabah inanılmaz zengin bir adam olduğunu düşünürsek, bence bu muhtemelen doğru."

"Öyle mi?" Sözcükler niyet ettiğinden daha keskin ve meraklı çıkmıştı. Tony'nin mali durumu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Jack başını salladı. "Baban şirketteki hisselerinin yüzde birini ona bıraktı."

Kaşları kalktı, bu şaşkınlığının tek göstergesiydi, çünkü artık o kadar da şaşırmıyordu, Franklin'in ölmeden önce işleri yoluna koyduğu artık çok açıktı. Tony'nin Franklin'e, şirkete ve aileye yıllarca verdiği hizmeti onurlandırmak tam da babasının yapmayı düşüneceği türden bir şeydi -oyuna gerek yoktu.

Yapılması gereken doğru şey buydu; Tony Franklin için her şeyini feda ederek mümkün olan her şekilde borcunu ödemişti... ve Greta için. Ve şimdi, dünyanın en büyük şirketlerinden birinin önemli bir hissedarıydı. Greta için fark etmezdi tabii.

Alice, Greta ve Tony'nin derin bir sohbete dalmış oldukları yere baktı. "Dün geceden sonra Greta parayı zerre kadar umursamıyor. Gerekirse onunla bir yurttta bile yaşar."

"Yurt, ha?"

"Emily bir keresinde beni bir çadırda yatırmıştı. Bir dolunay sırasında niyetlenmemiz gerekiyordu. Leo, belki?" Sanki önemliymiş gibi başını salladı (ne adam ama). "Her neyse, bütün gece yağmur yağdı ve yurt bizi kuru, sıcak ya da mutlu tutma konusunda pek başarılı olamadı." Durakladı. "Emily oldukça mutluydu, ama bunun nedeni onun bir tür uzaylı olduğunu düşünmeye başlamam."

"Bir dahaki sefere gelip sizi kuru, sıcak ve mutlu tutacağım."

Bundan hiç şüphesi yoktu. "Aslan burcundaki ay sırasında bir niyetin var mı?"

"Aslan burcundaki ayın altında seninle sevişmek gibi bir niyetim olabilir mi?" Kadın gülerek, "Çıtayı düşük tutmak iyidir," diye cevap verdi.

"Bilmiyorum," dedi adam onu kendine çekerek. "Tecrübelerime göre, seninle sevişmek astronomik derecede iyi." Kıkırdadı (gerçekten, yeni bir gün) ve adam boynunun kenarına bir öpücük kondurdu ve adam eklerken zevkle iç geçirdi, "Her neyse. Tony ve Greta bir yurttta uyumak zorunda kalmayacak. Her şeye sahip olacaklar."

El ele, sessizce evin doğu tarafına, çimenlerin üzerine devrilmiş meşeye doğru ilerlediler ve Alice bu düşünceye, her şeye sahip olmanın korkunç vaadine takılıp kaldı.

"Biliyor musun, bu babamın hayat ödeviydi," dedi Jack'e. "Her şeye sahip olmak."

Jack ona baktı. "Bunu görebiliyorum. Hırsla yanıp tutuşuyordu. Büyükanne ve büyükbabanın garajına adım attığı andan itibaren."

"Bin yüz yedi dolar ve bir hayal," dedi, Franklin'in verdiği her röportajda söylediğı sözleri papağan gibi tekrarlayarak. "Bu kadar kazanma arzusu olan biriyle hiç tanışmamıştım ve çocukluğum teknoloji baronlarının etrafında geçti. Kaybetmekten nefret ederdi -kartlar, bahisler, tartışmalar."

"Pazarlıklar."

"Tanrım, bahse girerim acımasız biriydi," dedi. "Ve bu hırsla yaptıklarının dünyayı değıştirdiğini inkâr etmiyorum." Bu çılgınca bir düşünceydi. "Bunu daha önce söylediğimi hiç sanmıyorum. Dünyayı değıştirmenin ne anlama geldiğini daha önce hiç düşünmemiştim. Franklin Storm'un şekillendirdiğı bir evde, bir dünyada büyüdüm. Ve onun tüm bunları yaptığını biliyordum, ama..."

Kadın sözlerini yarıda kesti ve adam ona karşı sabırlı davranarak sözlerinin geri kalanını bulmasını bekledi.

O sırada ağaca ulaşmışlardı ve elini yan yatmış, neredeyse göğsüne kadar uzanan devasa gövdeye koydu. Kaba kabuğun üzerinde gezinerek, "Ama bizim için bu kadar az şey yapmış gibi hissederken bunların herhangi birini önemsemek zordu" dedi. Adam onun yanına yerleşti, gövdesine yaslandı ve izlemeye koyuldu. Dinliyordu.

Devam etmesini kolaylaştırıyordu. "Ona kızgınım," diye itiraf etti. "Onu özlüyorum elbette ama ona gerçekten çok kızgınım. Tüm o para. Bütün o güç. Ve bunu dostlar, nüfuz, otuz metrelik yatlar, helikopterler ve özel adalar satın almak için kullandı... ama Greta'ya sevdiği adamla birlikte olması gerektiğini söyleyecek kadar zarafet sahibi olmanın yolunu bulamadı. Ya da Sam'e çok sert davrandığını görecektir kadar anlayışlı. Ya da bize geleceğı hakkındaki gerçeğı söyleyecek gücü. Ya da beni arayıp eve dönmemi söyleyecek kadar cesaretli."

Alice'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ona doğru uzandı, onu kalçalarının arasına çekti ve gözyaşını silerken adını fısıldadı. "Alice. Aşkım."

Başını iki yana salladı. "Ve şimdi o gitti. Ve ben eve gelemiyorum."

"Belki de gelebilirsin," dedi adam. "Belki de tüm bunların amacı buydu. Belki yeniden evini bulabilirsin."

Yuva.

Yıllardır sahip olmadığı bir şey gibi hissediyordu. Ne ailesiyle, ne Griffin'le, ne de orada, adada. Franklin'in gözünden düştüğünden beri geçen yıllar içinde, evinin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini unutmuştu. Ya da belki de en başından beri böyle bir şeye hiç sahip olmamıştı. Ama şimdi, adada bir hafta geçirdikten sonra, garip bir şekilde, önceki geceki olaylardan sonra, onu hayal edebiliyordu.

Puslu ve tatlıydı, yazın derinliği gibi, ama hayal edebiliyordu. Ağacın etrafından dolaştılar, kırık pencerelerin yanından geçtiler, yemyeşil ve pırıl pırıl denize doğru uzanan büyük çimenliğe doğru ilerlediler.

Yükselişte durup manzarayı seyrettiler; gökyüzü, deniz ve kara, bir gün önce olanlara dair hiçbir kanıt yoktu. Ne yaptığına dair. Fırtına geçmişti.

En azından doğada.

Uzakta, içinde iki kişinin bulunduğu şık, beyaz bir tekne yaklaştı; biri dümendeydi, diğeri gri takım elbisesi içinde son derece tuhaf görünüyordu.

"Sanırım şirket İşçi Bayramı sonrası gardırobuna geri döndü." Jack'in keten pantolonuna baktı. "Üniformanızı çıkarmışsınız Bay Dean."

"Belki de artık kurumsal olmak istemiyordumdur."

Nefesini tuttu. "Gerçekten mi?"

"Bu benim de düşündüğüm bir şey." Adam ona baktı ve kadın onun aynalı güneş gözlüklerinin ardından gözlerini görmek için her şeyi yapabiliirdi.

Dikkatini daha da yaklaşan tekneye vererek, "Demek buraya kadarmış. Oyunun son bölümü." Adam

başını salladı. "İşte bu kadar."

"Şimdi ne olacağını biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Güneş gözlüklerini çıkardı, yüzünü ona döndü, gözleri ciddiye.

Dürüst. Onun eline uzandı. Sıktı. "Larry'ye el sallla."

Storm Inc. yönetim kurulu üyesi ve babasının en eski arkadaşlarından biri olan Larry Manford, elinde uğursuz deri evrak çantasıyla tekneden inerken ona söyleneni yaptı ve el salladı. Uzun boylu, kır saçlı ve gençliğinde şu anda *seçkin* tanımlamasını hak edecek kadar yakışıklı olan Larry, herkesin kendini rahat hissetmesini sağlayan türden bir insandı. Franklin özellikle zor pazarlıklarda hep onu görevlendirmişti, bu gerçeği Alice de Jack de unutmamıştı.

"Sana başka bir ayakkabı daha olduğunu söylemiştim," dedi. "A sınıfı hisselerin diğer ayakkabı olduğunu sanıyordum." Ona bir bakış attı. "O iyi bir ayakkabıydı-" "Harika bir ayakkabı," diye düzeltti.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu diğer ayakkabı. Harika olmayan." "Belki de değil."

Larry rıhtımdan kayarak basamakları tırmanmaya başlarken ona bir bakış attı. "Bir iş bitirici için oldukça Pollyanna'cısın, Jack."

"Ben artık iş bitirici değilim," dedi Jack.

"Ne?" Onunla yüzleşmek için döndü, paniklemiş hissediyordu, sanki yeterince oksijen alamıyordu. Sanki çok fazla oksijen alıyormuş gibi.

"Artık Storm'da çalışmıyorum." "Ne zamandan beri?"

Saatine baktı. "Gece yarısından biraz önce."

Gece yarısından önce. Daha haftayı bitirmemişti. "Paradan vazgeçtin Jack... hisse senedi değerliydi-"

"Fark etmez," dedi Larry'nin arduvaz basamakları tırmanışını izlerken. "Hedeflediğim hisse senedi bu değil."

Larry yüzünü ona dönüp güneş gözlüklerini çıkararak gözleriyle buluştuğunda kalbi çarpmaya başladı. "Para için kaldığımı düşünmeni asla istemiyorum. Diğer adamla uzaktan yakından benzerliğim olduğunu düşünmeni asla istemiyorum."

O mükemmeldi. Onun için olduğunu kanıtlamak için yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Her şeyden vazgeçmişti. İşini tamamladığı için para almadı.

ve artık Storm için çalışmadığı için şirketin A sınıfı hisselerini talep edemiyordu.

Ama ona her zaman sahip olacağından emin olabilirdi. "Ben öyle düşünmüyorum. Asla böyle bir şey düşünmem."

"Güzel."

Griffin'e hiç benzemiyordu. Griffin'le aynı ligde bile değildi. Trene oturduğu andan itibaren bu çok açıktı. Suyu baktı, tam olarak bu yerde bulunduğu tüm zamanları düşündü ve bundan sonra ne olacağını merak etti.

Ama şu anda bunu merak etmiyordu. Biliyordu. Sırada Jack vardı.

Sırada *onlar* vardı.

Onunla yüzleşmek için döndü ve yumuşak bir sesle, "Eskiden senin tıpkı babam gibi olduğunu düşünürdüm," dediğinde kollarının ona sarılışını sevdi.

"Ben de," dedi Jack.

"Değilsin," dedi kadın, babasının mektubunu düşünerek. "Sen daha iyisin."

"Bundan emin değilim," dedi adam, sesi göğsünün derinliklerine iniyordu. Kızın kulağına. "Hâlâ her şeyi istiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Adam başka tarafa bakmadı. "Bir tekne. Okyanus. Benimle yelken açacak birini."

Mükemmeldi. Ona yaklaştı, aniden gerildi. Şimdi bunu söylediğine göre, elinden alacağından korkuyordu. "Bu kadar mı?"

"Mmm," dedi adam, bir elini kaldırıp başparmağını yanağında gezdirirken, alnını onunkine bastırırken boğazından kısık bir ses çıktı. "Belki beni arkadaşlarıyla tanıştırrır. Belki resim yaparken onu izlememe izin verir. Belki onu sevmeme izin verir."

"Belki diye bir şey yok." Alice ayak parmaklarının üzerinde doğruldu, kelimelerle nefesi kesilmişti. *Evet. Sev beni.* "Bu bir söz." Alice onun öpücüğüne karşılık verdi, adamın onu arkaya yatırışına bayıldı ve onu sanki yalnızlarmış gibi, gücenebilecek herkesten uzaktaymış gibi öptü.

"İğrenç."

Jack eğilip şakağına bir öpücük kondurunca Sam gülümseyerek öpücüğü kesti. "Günaydın Sam." Alice kardeşinin kirli tişörtünü, kot pantolonunu ve

Bir yerlerden ödünç almış olması gereken ağır yağmur çizimleri. "Sam... çalıştın mı? Ellerinde falan?"

"Babam gittiğine göre birilerinin burada neler olup bittiğini bilmesi gerektiğini düşündüm," dedi. "Belki çocukları güz tatilinde geri getiririm diye düşündüm. Onlara yaprakları tırmıklama şansı falan veririm."

"Bunu görmeyi çok isterim. Belki Sıla da gelmeli. İşine yarayabilir."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet. Hiç sanmıyorum. Sanırım bir süreliğine birlikte ebeveynlik yapmayı deneyeceğiz."

Sam ya da Sıla'yla ortak bir şey yapma fikri gerçekten ürkütücüydü ama Alice o gün karar vermekle ilgilenmiyordu.

Onun yerine, "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Biliyor musun?" -Alice'in gözlerine baktı- "Bu aileden hiç kimsenin bana bunu söylediğini sanmıyorum."

Başını öne eğdi. "Belki de başlamalıyız."

"Evet, bilmiyorum. Biraz tedirgin edici," diye yanıtladı ve merdivenlerin tepesine ulaşmış olan Larry'ye döndü. "Hey, Larry, cenazede bize doyamadın mı?"

Larry gözünü kırpmadı ama bu pek de iyi bir şaka değildi. "Merhaba çocuklar. Kız kardeşleriniz nerede?"

Hiçbiri cevap veremedi helikopter motorlarının gürültüsü duyuldu. Herkes dönüp baktı, Tony'nin otuz dakika kadar önce uçurduğu Leonardo, Greta'nın yardımcı pilot koltuğunda, kulaklığı takılı, sanki hayatının en güzel tatilindeymiş gibi pencereden el sallayarak, güvenli ve lüks bir mesafeden bir yanardağın ağzına baktığını gösterecek kadar gürültülü ve alçak bir sesle geçip gitmişti.

Muhtemelen öyleydi, gerçekten. Ama dışarı çıktığı için aferin ona. Bunu hak eden biri varsa, o da Greta'ydı.

Alice, sonsuza dek mutlu olan kız kardeşine sevinçle el sallayarak karşılık verdi. Sam hepsinin düşündüğü şeyi söyledi. "Gerçekten yaptı. Gerçekten gitti."

Bu inanılmazdı. En iyi haliyle özgürleşme.

"Greta mıydı o?" diye bağırdı uzaktan bir ses. Emily ve Claudia, adanın güney ucundan çimenleri geçiyorlardı. Emily'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Vay anasını!" diye bağırdı. "Az önce gitti mi?"

"Tony ile birlikte!" Alice de bağırdı.

"Vay anasını!" Emily, Larry'nin orada olduğunu fark etmeden önce tekrarladı. "Kusura bakma Larry. Bu çok havalı!"

Larry elini kaldırarak bunun gerçekten de çok havalı olduğunu sessizce onayladı.

"Geç mi kaldık?" Emily sordu. "Meditasyon yapıyorduk."

Larry eğilip Emily'nin yanağına bir öpücük kondurarak, "Geç kalmadınız," dedi. "Merhaba Claudia."

"Larry'nin bize ne kazandığımızı söylemesini bekliyoruz," dedi Sam. En genç Storm'un yüzünde anlayış belirdi. "Yani, bu k a d a r mı? Miras toplantısı bu mu? Anneme ihtiyacımız var mı?"

Tepedeki büyük ve gotik eve baktılar ve Alice, Elisabeth'in orada, üst pencerelerden birinde izlediğini hayal etti. Olacakları bekliyor, önceki gece olanlardan sonra hiç de azımsanmayacak bir pişmanlık duyuyordu.

Larry boğazını temizleyerek, "Bunun için değil," diye cevap verdi. "Onunla ayrıca konuşacağım."

"İçeri girelim mi?" Claudia evi göstererek sordu.

Alice herkesi şaşırtacak bir kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Bence bunu burada yapmalıyız. Güneşin altında. Bu -ne bileyim- temizleyici olacaktır."

"Dikkatli ol," dedi Sam. "Emily gibi konuşmaya başladın."

Alice onu görmezden geldi. "Ayrıca, Larry bize kötü haberi vermek için biraz daha bekletirsek kalp krizi geçirecek gibi görünüyor."

Bir süre sonra Sam anlayışla, "Kahretsin," dedi. Bir boğaz temizleme sesi daha. "Çocuklar-"

"Larry," diye araya girdi Alice gülümseyerek. "Hepimiz babamızın etrafında yeterince uzun süre bulunduk ve onun bu işi kimse için kolaylaştırmaya niyeti olmadığını biliyoruz. O yüzden senin işini biraz kolaylaştıralım."

"Kesinlikle," dedi Sam. "Sadede gelelim. Ne alacağız?"

Alice'in kullanacağı ifade tam olarak bu değildi ama işi halletmişti.

"Pekâlâ çocuklar. O kadar basit değil."

Cevap sessizlikle karşılandı, Larry'nin söylediklerini kavradıkça her şey yavaşladı. Ve sonra, garip, beklenmedik kelimeleri işlerken, herkes konuştu.

"Para var, değil mi?" Sam söyledi.

"Sam. Sakin ol." Emily sordu, "Bir şeyler ters mi gitti? Oyunu mu kaybettik?"

"Sana neyin yanlış gittiğini söyleyeyim. Yanlış giden Greta'ydı," dedi Sam, hayal kırıklığı onu sıfır durumuna geri döndürmüştü. "Tony'yi aldı ve hepimiz mahvolduk."

"Bu doğru mu?" Alice önce Larry'ye, sonra da Jack'e baktı. "Miras için tek kuralın görevlerimizi tamamlarsak mirası alacağımız olduğunu sanıyordum. Herkes onun istediğini yaptı. Sam ev işlerini yaptı, annemiz doğrularını söyledi-"

"Hiç yaptı mı," diye araya girdi Emily.

Alice elini uzakta küçük bir leke gibi görünen helikoptere doğru salladı. "Greta Tony'den ayrıldı, onunla daha bu sabah ayrıldı. Bir boşluk, değil mi?" Jack'e baktı.

Jack rolüne geri dönerek başını salladı. "Ben de öyle anladım, Larry."

"*Alice* bile kaldı," dedi Emily, sanki en büyük şok buymuş gibi.

"Herkes benim hakkımda sanki oyunun kötü adamıymışım gibi konuşmayı bıraksa harika olurdu," dedi.

"Özür dilerim," dedi Emily.

"Kimin umurunda?" Sam araya girdi. "Miras falan olmadığını mı söylüyorsun? O pisliğin bu hafta bizimle dalga geçtiğini mi söylüyorsun?"

"Bir *miras* var," dedi Larry. Evrak çantasını açtı ve içinden kalın bir belge çıkarıp Emily'ye uzattı.

Babasının arkadaşı sözlerine devam ederken Sam elindeki kâğıdı kapıp açtı. "Ev ve ada artık Elisabeth'e emanet ve

aile için ebediyen kalacak. Fırtına Adası gelecek nesiller boyunca Storms'un evi olacak."

Bu iyiydi. Ada önemliydi.

Alice bu düşünce karşısında kekeleydi ve buranın sonsuza dek onların olduğunu bilmek onu ne kadar rahatlatmıştı.

"Fonlara gelince, baban diledi-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sam belgeyi Emily'ye doğru itti ve topuklarının üzerinde dönerek ellerini saçlarına götürerek bir mesafe yürüdü.

"Her birinizin önceden belirlenmiş bir miktar alması için."

"Aman Tanrım." Emily başını kaldırdı ve Alice'in gözleriyle karşılaştı. Ona kâğıtları uzattı. "Kendiniz görün."

Alice okudu, yaşadığı şok ve şaşkınlık kısa sürede unutamayacağı bir öz tatmin seviyesine ulaştı. Muzaffer bir gülümsemeyle Jack'e döndü. "Sana söylemiştim. Bir ayakkabı daha."

Franklin onlara biner, yüzer ve yedişer dolar bırakmıştı.

(") (S) NEAKING AWAY?"

Alice başını kaldırıp baktığında Sam onun yanına, yatağın ucuna uzanmıştı.

Adanın rıhtımında, ayakları aşağıdaki suyun üzerinde sallanıyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu sefer vedalaşacaktım."

"Sanırım son seferinde veda etmeyen bizdik." Bir süre sessiz kaldılar, Rhode Island'ın kartpostalları gibi parlak, temiz ve güzel mavi suyun üzerindeki tekneleri izlediler. Bir karabatak suyun üzerinde alçaktan uçtu. Sam öne doğru eğilip onun gözleriyle buluştu. "Bunun için üzgünüm."

"Öyle mi?"

Sam onun şaşkınlığı karşısında kaşlarını çattı. "Bu kadar şaşırmaya gerek yok."

"Anlıyorum. Korkunç bir öneriydim." Başını eve doğru eğdi. "Uyarıcı bir hikâye. Onları geçersen ne olur?"

"Evet, ama-" Dikkatini tekrar suya verdi. "Onlar olmadan da bir ilişkimiz olabilirdi. Brooklyn'e gelebilirdim. Bu kaybettiğimiz çok zaman demek. Ve ben..." Kelimelerin geri kalanını aradı. "Daha fazla kaybetmek istemiyorum."

"Brooklyn'e gelmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Oof. Çok sıkı pazarlık yapıyorsun. Seni Manhattan'da yemeğe falan götürsem nasıl olur? Brooklyn metrosuna yakın bir yere."

İskelede arkasına yaslandı ve mavi gökyüzüne baktı. "Artık cebinde bin dolar olduğuna göre bunu kabul edebilirim."

Adam başını salladı. "Yedi yüz otuz sekiz."

Gözlerini güneşten koruyarak ona baktı. "Ne kadar?"

"Sıla'ya çekini yazdıktan sonra geriye kalan miktar bu."

"Aman Tanrım. Üçte biri." Güldü. "Özür dilerim, hiç komik değil. Ama... bir bakıma öyle?"

"Akşam yemeğini sana ödettiğimde gülmeyeceksin."

Kollarını cömert bir jestle iki yana açarak, "Yemeği ben ödeyeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim. Kabul ediyorum."

"Ne yazık ki Brooklyn'e gelmek zorundasın."

Adam inledi ve Emily yüzünde parlak bir gülümsemeyle Alice'in görüş alanına girdi. "Brooklyn'e ne zaman geliyoruz?"

Ne tuhaf bir konuşmaydı. Sadece bir hafta olmuştu ve Alice'in her zaman tarihe karıştığını düşündüğü bu insanlar yeniden ortaya çıkmışlardı ve... buradaydılar. Akşam yemeklerinden bahsediyorlardı. Ziyaretlerden. Aile gibi. Tuhaf ve dağınık ama yine de bir aile.

"Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz," dedi. "Herkese kapımız açık." "Bekle, Emily akşam yemeği ısmarlamalı," dedi Sam, yüzünü onlara dönerek.

Emily, Alice'in başının yanında lotus pozisyonuna geçti. "Fatura nasıl bana kaldı?" diye sordu.

"Şey, geçen hafta bir babanı kaybettin," diye belirtti Sam. "Çok üzücü, vesaire, vesaire." Sam devam ederken Emily Alice'e baktı, "Ama sen *de* yakın zamanda bir baba *buldun*, hem de milyarder olan bir baba. Ve çocuğu olmayan bir baba, yani düşünürsen..."

Emily inledi. "*Miras* deme."

Alice güldü. "Sanırım borç istiyor olabilir."

"Evet, hayır," dedi Emily. "Adamı çok az tanıyorum. Ve ne yazık ki hepiniz için, ben baştan aşağı Fırtına'yım. Bu yüzden bunu tüm sevgimle söylüyorum Samuel... bir iş bulman gerekecek. Gerçek bir iş."

"Bunu sevmedim."

"Şaka yapmıyorum," dedi Alice. Gökyüzüne bakmaya devam etti. "Artık işi olmayan insanlardan bahsetmişken... Greta ve Tony'nin nasıl olduğunu düşünüyoruz?"

"Bence harika gidiyorlar," dedi Emily. "Nihayet."

"Eminim öyledir," dedi Sam imalı bir sesle ve kız kardeşler inledi.

"Eğer iki çocuğa birden ebeveynlik yapmak istiyorsan ergen gibi davranmayı bırakman gerekecek Sam. Bu aklına geldi mi?"

Alice doğrulup saatine bakarken, "Hayal meyal," diye cevap verdi. "Üç kırk beş."

"Sam'in tek sayılı saatlerde konuşmadığı o altın günlerin özlemini mi çekiyorsun?" Emily şaka yaptı.

"O günleri asla özlemeyeceğim," diye cevap verdi. "Ne yazık ki gitmek zorundayım. Bir işim var. Ve yarın çalışmak zorundayım."

Bunu normal bir şeymiş gibi söyledi. Sanki bir haftayı kaos, keder ve duygular içinde geçirmemişler, sanki babaları olmadan yeni bir yolda yürümenin çalkantılı işine yeni başlamamışlar gibi. Bu her neyse onu onarmaya. Ve üçü de bunu fark etmiş görünüyordu.

"Anneme veda ettin mi?" Emily sordu.

"Söyledim." Elisabeth vedalaşmayı fazla uzatmamıştı. "Onu yarın arayacağım. Okulun ilk gününden sonra." Alice endişeli bakışlarını Emily'ye çevirdi. "Peki ya sen?"

Biraz omuz silkti. "Claudia ve ben akşam yemeğine kalacağız ve sonra..." Körfezi işaret etti. "Tam oradayız."

"Yapmak zorunda olmadığını biliyorsun-"

"Biliyorum." Emily başını salladı. "Ama ben onun-"

Alice ona doğru uzandı. "İşte bu yüzden seni seviyoruz." Kız kardeşine sarıldı ve erkek kardeşine döndü. "Ya sen?"

Kendi saatine baktı. "Onlar bana fatura göndermeye başlamadan önce son bir kez helikopteri kullanayım dedim. Birazdan burada olur." Helikopter pistinin yönünü işaret etti. "Binmek ister misin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı ve ters yöne, günün erken saatlerinde Körfez'in öbür ucundan getirilen kayığı işaret etti. "Trene bineceğiz."

Çenesini kayıkhaneye doğru kaldırdı. "Sizi bekliyor."

Sam'in bakışlarını takip ederek Jack'i uzakta, yıpranmış kiremitlere yaslanmış, ayaklarının dibinde çantaları, artık yakından tanıdığı sekstant dövmesini göstermek için kollarını sıvamış halde buldu.

Haftanın getirdiği bir başka imkânsız değişiklik.

Jack onu izlediğini fark edip duvardan indi ve sanki daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu biliyormuş gibi yavaşça onlara doğru ilerlemeye başlamadan önce çantalarını toplamak için uzandı.

İhtiyaçları vardı. Hayaletler ya da sırlar olmadan böyle bir zamana. Gotik malikâne, gotik malikânelerin yaptığını yapmadan. Geçmiş kurcalamadan. Onlara musallat olmadan.

Sam ellerini ceplerine soktu, aniden, garip bir şekilde baba gibi görünmeye başladı. "Eve döndüğünde mesaj at. Böylece oraya sağ salim vardığını biliriz."

Sözcüklere ve onları deneme şekline gülümsedi. "Çocuklarla nasıl gittiğini bana haber verir misin?"

"Evet." İyi gideceğinden emin değil gibiydi. Ve doğrusu, bunu hak ediyordu. İçlerinde en çok Sam'in işi vardı.

Emily telefonunu kaldırdı. "Bir grup dizisi başlatacağız. Adadan ayrıldığımızda."

Beklememek önemli gibi geliyordu. Bunu onlar oradayken, adadayken, hepsini bir araya getiren yerde yapmak. Onları büyüten yerde. Onları parçalanmış olarak görmüş ve son bir hafta içinde parçaları uçurmuştu. Onlara yeniden inşa edebilecekleri bir alan bırakmıştı. Tabii isterlerse.

Alice cebinden telefonunu çıkardı, pürüzsüz siyah obsidyen ve safir cam, arkasında parıldayan gümüş S. Kasırga. Başparmağını üzerinde gezdirdi, harfin izini sürdü, bir an için babasını düşünmesine izin verdi. Dünyayı nasıl değiştirmişti, büyük ya da küçük. Onları nasıl değiştirmişti. Öncesinde. Ve sonra.

Yeni bir mesaj açtı.

"Emily," dedi, adres kutusuna isimleri ekleyerek. "Sam. Greta." Ayarları açarak grubun adını değiştirdi.

İçimdeki Fırtınalar.

Ve sonra metin kutusuna aklına gelen ilk şeyi yazdı. Yeni bir başlangıç.

Bu senin kız kardeşin.

TEŞEKKÜRLER

Her şey sırayla: Teşekkürler Rhode Island, beni tuzlu hava, istiridye keki ve çorbası, kumsallar, taş duvarlar, yabani kekik, yaz fırtınaları ve Narragansett Körfezi'nin ortasında yüzlerce yıllık tarih ve irfanla birlikte gelen o gizemli adalarla büyüttiğün için. Sonunda sizi basılı olarak sevmeye şansına sahip olduğum için çok mutluyum.

Rhode Island, Little Compton'daki Brownell Kütüphanesi çalışanlarına, bana ve Körfez'deki adaların tarihiyle ilgili sorularıma zaman ayırdıkları için çok teşekkür borçluyum. "Narragansett Körfezi'nde özel ada" deneyimiyle ilgilenen herkesi, bir gecelik ziyaretlere izin veren Rose Island deniz fenerini kontrol etmeye teşvik ediyorum. Eğer siz de benim gibi özel adalara ve bu adalarda yaşayan ailelere ilgi duyuyorsanız, Emily Sundberg'in kısa filmi *The End*'i tavsiye ederim: *A Gardiner's Island Story* adlı kısa filmini ne kadar tavsiye etsem azdır. Newport ve Wickford Demiryolu ve Vapur Şirketi hakkındaki kapsamlı açıklaması için Brian Wallin'e; eski ada sis çanlarını derinlemesine anladığı için Terry Pepper'a; ve kör tröstler hakkındaki sabırlı açıklaması ve Franklin'in akıl almaz oyununu açıkladığımda gözünü bile kırpmadığı için Sharon Klein'a ayrıca teşekkür borçluyum.

Bu Yaz Fırtınaları, birçok harika insanın beni yıllardır uzakta tuttuğum hikâyeyi yazmaya teşvik etmesinin bir ürünüdür. Miras oyunundaki işlevsiz bir aile hakkında bir kitap yazmak istediğimi söylediğimde tereddüt etmeyen ve o andan itibaren her konuştuğumuzda bunu soran parlak bir güç olan Holly Root'a sonsuz minnettarım. Holly sayesinde Alyssa Maltese, Heather Baror-Shapiro ve Alice Lawson ile birlikte çalıştığım için inanılmaz şanslıyım.

Uzun zamandır birlikte çalışmayı umduğum editörüm Shauna Summers'a teşekkür etmek çok küçük bir şey gibi görünüyor. Fikirleriniz, dikkatli okumalarınız, heyecanınız ve Fırtınalar'ıma Ballantine Books'ta bir yuva verdiğiniz için çok minnettarım, burada inanılmaz derecede sıcak bir karşılama oldu. Kara Welsh, Jennifer Hershey, Kara Cesare, Kimberly Hovey, Jennifer Garza, Melissa Folds, Taylor Noel, Megan Whelan, Brianna Kusilek, Jennifer Rodriguez, Belina Huey, Kelly Chian ve Briony Everroad dahil olmak üzere oradaki ekibe sonsuz teşekkürler. Bu kitabı daha iyi hale getirdiği için Mae Martinez'e özel bir teşekkür borçluyum.

Hepsi benden sonsuz derecede zeki olan bir arkadaş grubuna sahip olduğum için çok şanslıyım. Louisa Edwards'a beni bir yazar ve bir insan olarak nasıl daha iyi hale getirdiği için asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Ayrıca, bu kitap hayata geçerken bitmek bilmeyen telefon konuşmaları, kısa mesajlar ve öğle yemeklerine katlanan Kate Clayborn, Jen Prokop, Erin Leafe, Sophie Jordan, Adriana Herrera, Diana Awad, Megan Frampton ve Nora Zelevansky'ye de teşekkür ederim. Ve tabii ki Kristin Dwyer, isteyebileceğim en büyük amigo - senin rehberliğin ve arkadaşlığın olmadan ne yapardım?

İşlevsiz bir aile hakkında bir kitap yazdığınızda, gerçek ailenize kitabın onlarla ilgili olmadığını anlatmak için çok zaman harcadığınızı bilmek sizi şaşırtmayacaktır. Kız kardeşim ve erkek kardeşim en başından beri Storms'u biliyorlardı ve tüm yol boyunca tutkulu amigolardı. Tek üzüntüm kardeşimin kitabın son halini görememiş olması - Sam'in kendisinden esinlendiğini tüm dünyaya seve seve söylerdi. Seni çok özleyoruz, Mark. Yatma saatinden sonra kitap okurken ışığı kapatmamı asla söylemediği için anneme her zaman teşekkürler.

Bana ve bu kitaba inandığın her şey için V'ye sevgiler - hiçbir zaman bunun gibi bir ailen olmasın; tüm düşünce yürüyüşlerimde bana eşlik ettiği için Kahlo'ya; ve sonsuza dek benim insanım olan Eric'e.

Son olarak, bu yolculukta bana katılan uzun süreli MacLean okuyucularına: kaldığınız ve inandığınız için teşekkür ederim. Hala yanımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsin.

YAZAR HAKKINDA

SARAH MACLEAN, yirmi beşten fazla dile çevrilen on altı *New York Times* çoksatan kitabının yazarıdır. Haftalık aşk romanları podcast'i *Fated Mates*'in sunucusu ve aşk romanları türünün önde gelen seslerinden biridir. Rhode Island yazlarının ve New England fırtınalarının bir ürünü olan Sarah, şu anda ailesiyle birlikte New York'ta yaşıyor.

sarahmaclean.net
[@sarahmaclean](https://www.instagram.com/sarahmaclean)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

